கல்வெட்டுக் கருத்தரங்கு

SEMINAR ON INSCRIPTIONS

1966

உரைகளும் எழுத்துரைகளும்

SPEECHES AND PAPERS

Edited by

R. NAGASWAMY, M.A.,
Director of Archaeology, Government of Madras

BOOKS (INDIA) PRIVATE LTD.,
135, CORAL MERCHANT STREET :: MADRAS - 1

கல்வெட்டுக் கருத்தரங்கு

SEMINAR ON INSCRIPTIONS

1966

425

உரைகளும் எழுத்துரைகளும்

SPEECHES AND PAPERS

Edited by

R. NAGASWAMY, M.A.,

Director of Archaeology, Government of Madras

BOOKS (INDIA) PRIVATE LTD.,

135, CORAL MERCHANT STREET :: MADRAS - 1

First Edition
February 1968

Price Rs. 15/-

Shanti Press, Madras - 1

படையல்

பிராமி என எண்ணிய எழுத்துக்கள் தமிழ் வரிவடிவமே என உலகிற்குணர்த்திய முதலறிஞர் - முதுபெரும் ஆராய்ச்சியாளர் திரு. கே. வி. சுப்பிரமணிய ஐயரவர்கட்கு

பணிவார்ந்த நன்றியுடன்.

பதிப்புரை

ஒரு நாட்டின் வரலாற்றை அறிவதற்குக் கருவிகளாக இருப்பவை அந்நாட்டு இலக்கியங்கள், தொல்பொருள் சின்னங்கள், கல்வெட்டுக்கள், செப்பேடுகள், ஓலைச்சுவடிகள், நாணயங்கள் முதலியனவாகும். நம்நாட்டு வரலாறு மேலைநாட்டினர் வரலாற்றைப்போல முறையாக எழுதப்படவில்லையெனினும் ஆங்காங்கே காணப்படும் கல்வெட்டுக்கள்மூலம் நம் முன்னோர்களின் வரலாற்றை நாம் ஒருவகையில் அறிந்துகொள்கிறோம்.

இன்று நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் கல்வெட்டுக்கள் பழந்தமிழரின் ஆட்சிமுறை, வாணிகம், போர்த்திறன், நாகரிகம், பண்பாடு சமயவாழ்க்கை, அறச்செயல்கள் ஆகியவற்றைத் தெள்ளத் தெளிய எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஏட்டில் எழுதும் எழுத்தை விடக் கல்லில் எழுதும் எழுத்துக்கள் காலமெல்லாம் அழியாமல் நம் நாட்டின் வரலாற்றைப் பேசிக்கொண்டிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

சென்னைமாநகரில் 1966 அக்டோபரில் ராஜாஜி மண்டபத்தில் தமிழகத் தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையினர் நடத்திய கல்வெட்டுக் கருத்தரங்கு ஆய்வுரைகள் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் அறிஞர் பலரின் கல்வெட்டு ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளடங்கிய அரிய தொகுப்பாகிய இந்நூலை வெளியிடுவதில் நாங்கள் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறோம். இந்நூலுக்கு அணிந்துரை நல்கிப் பொலிவளித்த மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் நாவலர் இரா. நெடுஞ்செழியன் அவர்கட்கு எங்கள் நன்றியை முதற்கண் புலப்படுத்திக் கொள்ளுகிறோம்.

இந்நூலைத் தொகுத்து வெளியிடுவதில் எங்களுக்குப் பேருதவியாக இருந்த அறிஞர் திரு. சா. கணேசன் அவர்களுக்கும், இதனைச் சிறந்த முறையில் பதிப்பிப்பதில் எங்களுக்கு உறுதுணையாக இருந்த தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை இயக்குநர் திரு. இரா. நாகசாமி அவர்களுக்கும், அச்சுத் தாள்களைச் செம்மையுறத் திருத்தி யுதவிய திரு. எம். டி. சம்பத், எம்.ஏ., திரு. என். எஸ். ராமசாமி, திரு. என். செல்வகுமாரசாமி அவர்களுக்கும் உளமார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

இந்நூல் வரலாற்றுத்துறையில் ஈடுபடும் அறிஞர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் கைவிளக்குப்போல் பெரிதும் பயன்படும் என்று நம்புகின்றோம்.

சித. இராமநாதன்

CONTENTS

INTRODUCTION

The Tamil country is very rich in monuments and inscriptions. With a view to focus the attention of the public on the great cultural heritage of Tamilnad, the State Department of Archaeology, Madras, organised a special exhibition at Rajaji Hall, Madras from 12th to 26th December 1965. The exhibition was opened by Thiru M. Bhaktavatsalam, Hon'ble Chief Minister of Madras. The exhibition consisted of some masterpieces of Tamil bronzes like Vrishavahana from Tanjore Art Gallery, select ivory carvings, wood carvings, copper—plates and ancient coins of the Tamil country besides photographic enlargements of monuments of Tamilnad. The exhibition was by far the best and biggest organised in recent years in Madras. It was well received by both scholars and the public. During the exhibition a suggestion was made by the public to hold similar exhibitions at regular intervals in various parts of Tamilnad.

The Department also had the privilege of carrying the exhibition *Know your monuments* to Kuala Lumpur, Malaysia, in connection with the 1st International Conference of Tamil Studies. Thiru M. Bhaktavatsalam, who led the Indian delegates, declared the exhibition open. The exhibition received the admiration of the international gathering.

There are over 25,000 inscriptions so far noticed in the Tamil country, of which only 5,000 have been critically edited and published. A good number of the inscriptions have been lost while many of them are getting damaged due to vandalism or natural causes. The Government of Madras took up the publication of all the inscriptions of Tamilnad, under a phased programme in 1966 and sanctioned necessary staff for that purpose. To emphasize the role of inscriptions in reconstructing history, a two-day Seminar on Inscriptions was organised by the Madras State Department of Archaeology on 8th and 9th October 1966 at Madras. The Seminar was inaugurated by Thiru Bhaktavatsalam, and was presided over by Thiru T. P. Meenakshisundaran, Vice-Chancellor of the Madurai University. Thiru V. Karthikeyan Director of Tamil Development, Government of Madras, welcomed the eminent scholars research students and the public who participated in the proceedings of the Seminar. The Seminar was divided into various sections dealing with religion, Fine Arts, Damili inscriptions, Linguistics, General History, Economic History, and Epigraphical Researches. Eminent scholars like Prof. K. A. Nilakanta Sastri, Dr. Filliozat, Thiru T. N. Ramachandran,

Dr. M. Rajamanikkam, Prof. K. K. Pillay and Thiru H. K. Narasimhaswamy presided over various sessions. The Seminar was the first of its kind to be held solely devoted to the study of inscriptions and attracted large gathering.

A special exhibition *Know your heritage* was also organised on the occasion. The exhibition was also opened by the Chief Minister of Madras on 8th and was kept open to the public till 22nd October 1966. It was organised on a large scale, with the kind co-operation of the Government Epigraphist, Mysore; the Government Museum Madras; the University of Madras; the French Institute of Indology, Pondicherry and private collectors. The exhibition was so designed to focus the attention of the public on the epigraphical wealth of the country and the need to preserve and conserve valuable records. It dealt with the development of various scripts, the economic, political, religious and artistic heritage of the country as gleaned from inscriptions. The estampages of all the historic inscriptions of Tamilnad were exhibited. The exhibition was illustrated with large size photographs, charts, drawings, copper plates, inscribed potsherds, utensils etc. Photographs of eminent epigraphists were also on view. A separate section was devoted to children for learning ancient letters through illustrated books and letter cubes. A few estampages of inscriptions in Grantha and Nagari characters from Cambodia were specially brought for the exhibition by Dr. Filliozat.

In response to our call, many scholars participated in the Seminar by presenting valuable papers. Thiru Saw. Ganesan who has an abiding interest in the inscriptions of Tamilnad has suggested that these papers could be collected and published in the form of a book. At his suggestion Messrs. Books (India) Private Ltd., Madras, came readily forward to undertake this work. The Government of Madras were pleased to accord necessary permission to the printing of the publication: vide G.O. Ms. No. 2042 Education dated 27th November 1966.

A paper on a bilingual coin of Satavahana king Vacittiputra Satakarni published by me in the "Sunday Standard", Madras on 26th March 1967, evoked great interest among eminent scholars. Since then a number of articles have been written on this paper and coin. Though this paper was not presented before the Seminar it has been included in this collection, in view of its importance.

I take this opportunity of expressing my thanks to Navalar Thiru. V. R. Nedunchezhian Hon'ble Minister for Education for his foreword.

It is hoped that this book would be of great use to scholars and the public interested in the study of South Indian epigraphy.

R. NAGASWAMY

மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் இரா. நெடுஞ்செழியன் அவர்களின்

அணிந்துரை

பல ஆயிரம் ஆண்டுகளாக மொழி, கலை வரலாறு ஆய அனைத்திலும் சீரான வளத்தினையும், வளர்ச்சியையும் பெற்றுத் திகழும் தமிழகத்தின் பண்டைப் பெருமையினை அறியும்போது நம்மிடையே பூரிப்பும், பெருமிதமும் ஏற்படுவது இயல்பே. அந்த வகையில் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சி ஒரு சிறப்பைப் பெறுகிறது.

1965ம் ஆண்டில், தமிழகத்துக் கட்டடக் கலையின் பெருமையையும், சிற்பக்கலையின் செழுமையையும் படிமக்கலையின் பண்பையும், இன்னபிற கலைகளின் ஏற்றத்தையும், தமிழக அரசின் தொல்பொருள்துறை ஒரு கலைக்காட்சியில் பாங்குற அமைத்து மக்களின் கவனத்தை ஈர்த்தது. முதல் அனைத்துலகத் தமிழ்க் கருத்தரங்கை ஒட்டிக் கோலாலம்பூரிலும் இக் காட்சியை அமைத்து, அனைத்துலக அறிஞர்களின் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. 1966ம் ஆண்டில் கல்வெட்டுகளைப் பற்றிய காட்சி ஒன்றை அமைத்து, அத்துடன் கருத்தரங்கு ஒன்றையும் கூட்டி, அதில் அளிக்கப்பட்ட கட்டுரைகளைத் திரட்டி இந்நூல்வடிவில் கொண்டு வந்துள்ளது. மதுரைப் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர் பேராசிரியர் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரன் அவர்களும் பிறநாட்டு அறிஞர்களான பேராசிரியர் பிலியோசா, டாக்டர் ஸ்மித் முதலியோரும் இன்னபிற அறிஞர்களும் கலந்து கொண்டு இக் கருத்தரங்கைச் சிறப்பித்துள்ளனர்.

மற்ற எந்நாட்டிலும் காணக்கிடைக்காத அளவுக்குத் தமிழகத்தில் கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன. தமிழக வரலாற்றை வரையறுத்துக் கூறும் இவற்றைக் காத்தலும், போற்றலும், வேண்டும். அதில் தமிழக அரசு ஆர்வத்தோடு முன்னின்று ஆவன செய்து வருகிறது. இதுபோன்ற பல நூல்கள் வெளி வருதல் வரலாற்று வல்லுநர்க்கும், ஆராய்ச்சியாளர்க்கும், மாணவர்க்கும் பயனுடைத்தாயிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

சென்னை
2-2-'68.

இரா. நெடுஞ்செழியன்

WELCOME ADDRESS

by

V. KARTHIKEYAN, I. A. S.
Ex-officio Secretary to Government, Public Department.

The Tamil inscriptions on rocks, temple walls, copper plates, terracotta etc. are veritable sources of history and it must be admitted that we have not yet unearthed all of them, nor have we deciphered, interpreted and drawn the correct conclusion from those that have been already brought to light. A good deal of work by way of conservation, discovery and research remains to be done in Tamilnad in relation to these inscriptions. The present Seminar and Exhibition on Inscriptions has therefore come in very timely and they should serve to open the eyes of the public to the importance and value of our ancient recorded data. In fact, it is surprising that while people outside Tamilnad are evincing so much interest in our culture, history, language and literature and are anxious to go to the original sources, adequate attention has not been paid within the State all these years. I would therefore urge that similar exhibitions of our inscriptions and information about the development of the Tamil script should be held at important centres in Tamilnad such as Madurai, Coimbatore, Tiruchiraplli etc. and the state Department of Archaeology should be strengthened for the purpose. I have great pleasure in welcoming the Chief Minister and others gathered at this function and would like to thank them for their continued interest and support given to our efforts in this direction.

திரு. சா. கணேசன் ஆற்றிய சிறப்புரையின் சாரம் :

கருத்தரங்கின் தலைவரவர்களே !

கனம் முதலமைச்சர் அவர்களே !

ஆராய்ச்சியாளர்களே !

சகோதர சகோதரிகளே !

வணக்கம். தமிழகத்திலே கல்வெட்டுக் கருத்தரங்கு நடைபெறுவது இதுதான் முதன் முறை. இதில் கலந்துகொள்ள வந்திருப்பவர்கள் இத் துறையில் பேரும் புகழும் ஈட்டிய பெரும்பணிச் செல்வர்கள். இவ்வளவு பெயரும் இதில் கலந்துகொள்ள முன் வந்திருப்பதே இதன் வெற்றிக்கு நல்லதோர் எடுத்துக்காட்டாகும். இக்கருத்தரங்கில் பேரார்வமும் பேரக் கறையும் காட்டி, வந்திருக்கும் அறிஞர் பெருமக்களையும் பொதுமக்களையும் மனமார வாய்மணக்க நல்வரவு கூறி வரவேற்கிறேன்.

எல்லா வகையாலும் மிகவும் பொருத்தமான குருதேவர் தெ. பொ. மீ. அவர்கள் தலைமை தாங்க இசைந்ததன் மூலம் இக்கருத்தரங்கிற்குப் பொலிவையும், புகழையும் தந்திருக்கிறார்கள். இத்தகைய கருத்தரங்கு ஏற் பாட்டின் பயனை நன்குணர்ந்து பேராதரவு தருகின்ற நமது முதலமைச்சர் கனம் திரு. பக்தவத்சலம் அவர்கள் தொடங்கி வைக்க இசைந்துள்ளார்கள். அவர்களுக்கு என் பாராட்டுடன் கூடிய நன்றியைப் புலப்படுத்திக் கொள்ளு கிறேன். அங்ஙனமே தமிழ்த் துறைக்குச் செயலாளராக இருக்கும் திரு. கார்த்திகேயன் அவர்களையும், கல்வித்துறை செயலாளர் துணைச்செயலாளர் உள்ளிட்ட மற்ற அரசாங்க அலுவலர்களையும் நான் பாராட்டக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். அவர்களின் ஆக்கமும் ஊக்கவுரையும் இன்றேல் இக் கருத்தரங்கு உருவாகியிருக்க முடியாது.

இத்துறைக்குத் தனி அலுவலராக இருக்கும் திரு. நாகசாமி அவர்கள் தம் துணைவர்கள் பலருடனும் கூடி அல்லும் பகலும் அயராதுழைத்த ஆர்வத் தையும் நான் போற்றாமலிருக்க முடியாது.

எல்லாவற்றிற்கும் தோன்றாத் துணையாய் விளங்கி நம்மை எல்லாம் நடத்திச் செல்லும் ஒரு பரம்பொருளை வணங்கி என் சிறப்புரையைத் தொடங்குகிறேன்.

நம் வரலாறு தெற்கிலிருந்து தொடங்கவேண்டும். பல்வேறு காரணங்க ளால் இந்திய வரலாறு வடக்கிலிருந்தே தொடங்கி விட்டது. தென்னகத் தில் உள்ள வரலாற்றுச் செய்திகளும், செய்தித் துணுக்குகளும் ஏராள மானவை. எல்லாம் கல்லிலும், பாறையிம்லு, செம்பிலும், ஓட்டிலும் நெறிப் படி பதிவானவை. கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து இன்று வரை, சங்கிலி வளையம்போல், தொடர்ந்து வருபவை. தமிழகத்தில் மட்டும் ஒரு லட்சத்திற்கு மேற்பட்ட கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன.

அவற்றுள் சுமார் இருபத்தையாயிரம் மட்டுமே இத்துறையாளர் கவனத்திற்கு வந்திருக்கின்றன. அவையும் முழுதும் படிஎடுத்து ஆய்ந்து தெளிந்து அச்சாகி முடியவில்லை. சுமார் 5000 கல்வெட்டுக்களே அச்சானவை. அவற்றிலும் மிகப் பெரும்பாலானவை இன்று கிடைப்பதில்லை.

மேலும் எண்ணற்ற கோயில்களும், மண்டபங்களும் இடிந்தும், இடிக்கப்பட்டும் போயின. அவற்றில் இருந்த கல்வெட்டுக்கள் யாவும் மறைந்தொழிந்தன. அக் கல்வெட்டுக்களில் என்னென்ன அருமைச் செய்திகள் இருந்தனவோ, அவை முற்றும் நாமறியுமாறில்லை. போனது போனதே! இனி இருப்பனவற்றையாவது காத்துப் படி எடுத்துக் கணிக்க வேண்டுமன்றோ !

உள்ளனவற்றில் பல பேணுவாரற்றுப் பெரிதும் சிதிலமாகிக் கொண்டு வருகின்றன. உதாரணத்திற்கு ஒன்றிரண்டைப் பார்ப்போம்.

செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் வாயலூர் என்ற ஒரு சிற்றூர்; அதில் ஓர் அருமையான கோயில்; பல்லவர் காலத்தில் கட்டப்பட்டது. பெரும்பாலும் இடிபாடுகளாகவே இன்று காணப்படுகிறது. பூசைமட்டும் என்னவோ நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அங்கு நுழைவாயிலில் கோபுரமில்லா மண்டபம்தான் இருக்கிறது. அதில் ஒரு கற்றூணில் பல்லவர் குடிவழி வரிசையாக பொளியப்பட்டுள்ளது. அத்தூண் விலை மதிப்பற்ற ஒரு வரலாற்றுச் செல்வம். அது மழையாலும் வெயிலாலும் பெரும்பாலும் பழுதுபட்டு விட்டது. அதை ஒருவர் 5000 ரூபாய் வரை பேரம் செய்திருக்கிறார். கிராமத்தார் விற்க மறுத்து விட்டனர். இப்பொழுது அதை மியூசியத்தில் வைத்துப் பரிபாலிக்க அவர்கள் அன்புடன் இசைகிறார்கள்.

இங்கே திருவல்லிக்கேணி பார்த்தசாரதி கோயிலில் பல கல்வெட்டுக்கள் மதிப்பாரற்று மிதிக்கப்படுகின்றன. ராமன் சந்நிதிக்கு முன் தரையில் பாவப்பட்டுள்ள ஒரு சிறு கல்தகடு "குலோத்துங்கன் திருமாளிகை" என்ற எழுத்துக்களுடன் காணப்படுகின்றது.

அதற்குப் பக்கத்தில் ஒரு பெரிய பட்டிகைக் கல் (சுமார் 20 சதுர அடியுள்ளது.) நந்திவர்மன் கல்வெட்டுடன் கூடியது. இன்று அது புளியோதரை, தயிர்ச்சாதம் பிசையும் தகட்டுக்கல்லாகப் பயன்பட்டு வருகிறது.

திருவதிகைக் கோயிலில் ராஜகோபுரத்தின் உட்படியாக ஒரு அருமையான கல் (சுமார் 25 சதுர அடியுள்ளது) கிடத்தப்பட்டிருக்கிறது. அதில் பரமேச்வரவர்மன் கல்வெட்டுள்ளது. அது ஒரு அருமயான கல்லெழுத்துச் சான்று.

இங்ஙனமே சிதம்பரம், திருவண்ணாமலை, திருவொற்றியூர் போன்ற பெருங்கோயில்களில் எண்ணற்ற கல்வெட்டுக்கள் சுற்றுப் பிரகாரங்களில் பாவுகல்லாகக் கிடந்து பரிசழிகின்றன. இவற்றை எல்லாம் கவனத்தில் கொண்டு எல்லாவற்றிற்கும் படி எடுத்து விரைவில் ஆராய்ச்சி யுலகத்திற்குக் கிடைக்கச் செய்யவேண்டும். கல்வெட்டுப் போன்றவையே வரலாற்றை எழுத அடிப்படையான ஒப்பற்ற சான்றுகள்.

இத்தகைய சான்றுகள் உலகத்திலேயே தமிழர்க்குத்தான் வளமாக விளங்குகின்றன. தொடர்ந்து, மறுக்க முடியாத, பிடிபாட்டுச் சான்றுகளுடன் கூடிய வரலாற்றுச் செய்திகள் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கும் மேலான காலத்திற்குக் கிடைக்கின்றன.

ஆகவேதான் தமிழ் நாட்டிற்கென்றே தனியாக தொல்பொருள் துறை இருக்க வேண்டுமென்று பல்காலும் சட்டசபையிலும், தனியாகவும் வற்புறுத்திக் கொண்டே வந்தேன். முதலமைச்சர் அவர்களையும் நீலகிரியில் கல்வெட்டிலாகாவுக்குக் கூட்டிச் சென்று அங்குள்ளவற்றையும் அதன் அருமையையும், நாம் மேற்கொள்ள வேண்டிய பணியையும் பற்றி அவர்கட்குப் புலப்படுத்திக் கொண்டேன். அவர்களும் பேரார்வங் கொண்டு இத்துறையின் இன்றி யமையாமையை மதித்து எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்வதாக வாக்களித்தனர்.

அதன்பின், இந்தத் துறை அமையச்செய்து ஊக்கமும் அளித்தார்கள். அவசர அவசரமாகப் பணியாற்றி மலேசியாவில் நடைபெற்ற அனைத்துலகத் தமிழ் மாநாட்டிற்குப் பல புகைப்படங்கள் கொண்டு செல்லப் பெற்றுக் காட்சிக்கூடமும் அமைக்கப்பட்டது. ஏராளமான அறிஞர்கள், பல்வேறு நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள், கண்டு மகிழ்ந்து களிபேருவகை கொண்டு வாயாரப் பாராட்டினர். அவற்றை யெல்லாம் நேரில் அறிந்த நமது முதலமைச்சர் இத்துறைக்கு மேலும் ஆதரவு நல்கினார்கள். அந்த ஆக்கமே இந்தக் கருத்தரங்கைத் தொடங்க எங்கட்கு ஊக்கம் அளித்தது.

நமது வரலாற்றுச் சான்றுகள் தரும் கல்வெட்டுக்களில் மிகமிகப் பெரும் பான்மையானவை திருக்கோயில்களிலேயே உள்ளன. எனவே கோயில் அறங்காவலர்களின் உதவியும் ஒத்துழைப்பும் இத்துறைக்குப் பெரிதும் தேவையான ஒன்று. அதை முழுதும் தருதற்கு இந்து சமய அறத்துறைத் தலைவர் திரு. சாரங்கபாணி முதலியார் அவர்கள் என்றும் முந்தி நிற்பவர். அவர்களின் ஆதரவு இந்த நற்பயிர்க்குச் சிறந்த உரமாகும். அது பயிரை வளர்ப்பதுடன் பலனையும் மிகுப்பதாகும். அந்த நல்லெண்ணத்துடனேயே அவர்களும் இக்கருத்தரங்கில் கலந்துகொள்ள வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய வருகைக்கும் செய்துவரும் உதவிக்கும் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

இந்தக் கருத்தரங்கிலே ஒரு தனிச்சிறப்பு. இந்தியாவிலேயே முதன் முதலாக நமது துறைதான் கல்வெட்டுப் படி எடுப்பதில் ஒரு முன்னேற்றப் பாதையை வகுத்திருக்கிறது. கண்பிரதி, காகித அழுத்தப்பிரதி, புகைப் படப் பிரதி ஆகிய மூன்று முறையைத்தான் கல்வெட்டுத்துறை இது வரைப் பின்பற்றி வந்தது.

நமது மாநிலத் துறைதான் முதன் முதலாக 'சிபா' கம்பெனியாரின் ரசாயனப் பொருள்களையும், கண்ணாடி இழையையும் கொண்டு படி எடுப்பதில் ஒரு செம்மையான வழியை மேற்கொண்டு நற்பயன் தந்திருக்கிறது. இந்த முறையில் கட்புலனாகாத, காமராக் கண்ணுக்கும் அகப்படாத, புள்ளிகள் கூடச் செம்மையாக, தெளிவாகப் படிமாறி யிருப்பதைப் பார்க்கும் போது எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சி யுண்டாகிறது. இந்தப் புது முயற்சிக்குக் காரணஸ்தர்களாக இருந்தவர்கள் இருவர். ஒருவர் நமது பழம்பொருள் துறைத் தனியலுவலர் திரு. நாகசாமி, மற்றவர், அவருக்கு இம் முறையை எடுத்துக்காட்டி உடனிருந்து உதவிய 'சிபா' கம்பெனியைச் சேர்ந்த திரு. ஜெவந்திச்வரன்.

முதற்படி எடுக்கும்போது உடனிருந்து காணவும், துணையாயிருந்து பணி

யாற்றவும் எனக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டியது என்று கூறிக்கொள்வதில் நான் பெருமையடைவது தவறில்லைத் தானே ?

இங்ஙனம் தோன்றும் போதே சித்தியுடன் தோன்றிய நமது தொல் பொருள் துறை ஆண்டவன் அருளாலும், அன்பர்கள் துணையாலும் அரசாங் கத்தின் ஆதரவாலும், வளம்பெற வளர்ந்து நலம் பல நல்க வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்து என் சிறப்புரையை நிறைவு செய்து கொள்ளுகிறேன்.

திரு. மா. சே. சாரங்கபாணி

ஆணையர், இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித்துறை, சென்னை.

தமிழகத்தில் உள்ள கோயில்களில் ஆயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுக்கள் இருக்கின்ற காரணத்தாலும், கோயில்கள் மற்றும் பல அறநிலையங்களின் பாதுகாப்பாளர் என்ற முறையிலும், இக்கல்வெட்டுக்கள் பற்றிய ஆராய்ச்சிக் கருத்தரங்கில் என்னையும் பங்குகொள்ள அழைத்திருக்கிறார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

நம் ஆலயங்களில் ஏராளமான கல்வெட்டுக்கள் இருக்கின்றன. பண்டைய காலத்திலிருந்து தற்காலம் வரையில் கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன. இவை கோயில்களுக்காக அரசர்களால் கொடுக்கப்பட்ட நன்கொடைகளைக் குறிக்கின்றன. விளக்குகள் எரிக்க நெய் கொடுப்பதற்காக அன்பர்கள் பலர் பசுக்களையும் ஆடுகளையும் கொடுத்த செய்திகளைக் கூறுகின்றன.

அறநிலையங்களின் நிர்வாகங்கள் எவ்வாறு இருந்தன என்று இவற்றைக் கொண்டு நாம் அறிய முடிகிறது. பல கோயில்களில் கல்விச்சாலைகள் நிறுவப் பெற்று இருந்தன. பொதுமக்களின் வைத்திய வசதிகளுக்கென நிலங்கள் வழங்கப்பட்டமை பற்றியும் கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன.

திருமுக்கூடல் என்று காஞ்சிக்கு அருகில் ஓர் ஊர் இருக்கிறது. அங்கு மிகப் பெரிய கல்வெட்டு ஒன்று இருக்கிறது. அதில் அந்தக் கோயிலில் ஏற்படுத்தப்பட்ட வைத்திய சாலையைப் பற்றியும், அங்கு எத்தனை பேர்களுக்குச் சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டது, என்னென்ன மருந்துகள் கொடுக்கப்பட்டன, ஓராண்டுக்கு எவ்வளவு மருந்துகள் சேகரித்து வைக்கப்பட்டன என்பனவற்றைப் பற்றியும், முழு விவரங்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

நாட்டியக் கலையும், இசைக்கலையும் பண்டைக் காலத்தில் கோயில்களில் எவ்வாறு போற்றப்பட்டன என்றும், பல கல்வெட்டுக்கள் குறிக்கின்றன. உத்தரமேரூர்க் கல்வெட்டில், ஊர்ச்சபைகளுக்கு மக்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறை தெளிவாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இது அறிஞர்கள் எல்லோரும் அறிந்த, புகழ் மிகுந்த கல்வெட்டு ஆகும்!

சமூக வரலாற்றையும், சமய வரலாற்றையும், சரித்திரக் குறிப்புகளையும் அறிவிக்கும் இந்தக் கல்வெட்டுக்களை யெல்லாம் நாம் நல்ல முறையில் காக்க வேண்டும். இதன் பொருட்டு ஆலய நிர்வாக அதிகாரிகளுக்குத் தகுந்த ஆணைகள் இடப்பட்டுள்ளன.

இக்கல்வெட்டுக்களை மக்கள் எல்லோரும் நன்கு படிக்க வேண்டும்; காக்க உதவவேண்டும். ஆலய நிர்வாக அதிகாரிகளுக்கு இது பற்றி ஒரு பயிற்சியையும் கூட மதுரையில் நடத்தினோம். பல சிறந்த அறிஞர்கள் அங்கு பயிற்சி யளித்தனர். அதுபோன்று இன்னும் பல பயிற்சி அளிக்கலாம் என்பது என் கருத்து.

PRESIDENTIAL ADDRESS

Prof. T. P. MEENAKSHISUNDARAN,
Vice Chancellor, Madurai University

The Hon'ble Chief Minister, Ladies and Gentlemen,

I am glad that there are foreign scholars in this meeting, anxious to know more about the basis of our culture as revealed by the inscriptions, and to interpret them to the modern world. Therefore, I may be pardoned for speaking in English, so that such of them who may not follow Tamil may better enjoy the poor fare I am offering them by way of introductory remarks.

I have to thank the organisers of this conference for having given me the opportunity of participating in this Seminar, which marks a new step in the progress of popularisation of the basis of our culture. This has been made possible by the interest which our Chief Minister, who is himself an embodiment of our culture, evinces in this matter. What may be called the special department of Tamil Development and Research is very well represented here by my good friend, Sri Karthikeyan, who comes of a family of Tamil poets and scholars and who is himself a lover of Tamil culture and learning. The department of Hindu Religious Endowment, which has developed a wing of architecture and epigraphy, is taking rapid strides, thanks to its commissioner, Sri Sarangapani Mudaliar, and is showing the way to the whole of India. Our special thanks are due to Sri. Nagaswamy, the Hindu temple archaeologist. He has received the cooperation of my friend, Sri Saw Ganesan, who, inspite of his political work, is in the forefront of all organisations interested in Tamil literature, temple arts and inscriptions. I have a grievance against him in that he has not chosen to organise this Seminar and exhibition within the area of the Madurai University of which he is a Senator.

As an educationist, I am specially interested in this Seminar. There is an unhappy tendency in our educational world to neglect a study of humanities. The blame is not only on the students who, in their struggle for existence, rush to study sciences in the fond hope of getting appointment as soon as they finish their studies, but also on the educational institutions, which close down the history and other departments. This was painfully brought to my notice, when the Tamil medium was introduced for studying the humanities. What was more alarming was that the teachers of history themselves lost faith in not

only the utility but also the significance of their study. As the Director of the Orientation Course, organised by the Madras Government, in connection with the College of Tamil Council, I found to my great regret that these teachers seriously believed that history had no place in the modern world, which showed respect only to laboratories and field surveys. Apart from the present, requiring a firm stand on the past, avoiding necessarily the old will-of-the wisp and eschewing the misleading false steps, all these being possible, only through a better understanding of the basis of our culture on its historical march, the perfect development of human personality and human group-life cannot be made possible by one-sided development of science and technology alone, if these are not integrated with humanistic studies. Even to a student of science and technology, there can be nothing more interesting than Man himself and the historical approach reveals to that student the great saga of scientific and technological development.

The other great defect, which we find in our education, is found magnified in our study of history. Our education is nearly verbal and our students therefore cram for the examination without understanding the significance of what they study, probably because they are taught in a foreign medium, which they have not mastered. We make our students mere passive recipients of undigested matter; unnaturally the creative effort natural in them gets stifled. The great historians are the creative artists and in addition great sages with a message. History today is taught as a series of dry-as-dust facts. Even here, if the historic method had been followed, they would have discovered these facts with a glow and joy of a creative artists. Especially in South India, where every name of the village the student comes from, every name of the city he studies, the classic Tamil poetry he recites, the folk-songs he listens to, the stories which narrate the traditions to him, and above all, all the walls of the temples around him with inscriptions thereon, form interesting and captivating sources of history. But these are so divorced from the study of history today that our students do not go directly to these sources to weave out scientifically a beautiful, and significant story of their culture. Any history department, in addition to having museums, can also go on field trips to study these and to take estampages of the inscriptions to be studied in their historical laboratories, with the help of other scientists if necessary. There can be place-name societies in every high school and college. In all these ways and means, history can be made as important as science and as interesting as fiction-writing. Then only education will become practical and scientific, ceasing to be verbal. I welcome this Exhibition, because this will open the eyes of the public

to what I have been emphasising this morning. I hope this Exhibition will become a permanant exhibition on wheels, to be taken from city to city and finally from village to village.

Unfortunately, the inscriptions collected so far had not all been printed. Even those already printed are not available for students. The Madras Government has a scheme to make all these available in print, but on account of various reasons this has not been possible till now. The study of inscriptions is necessary, not only to historian but also to the students of literature, anthropology and linguistics. I hope these would be published as early as possible. I have great pleasure once again in thanking the organisers for having given me the privilege of presiding over this Seminar. It is my proud privilege now to request the Hon'ble Chief Minister to declare open this Exhibition.

கனம் முதலமைச்சர்

திரு. எம். பக்தவத்சலம் அவர்கள்

கண்காட்சியையும், கருத்தரங்கையும் துவக்கிவைத்து ஆற்றிய உரையின் சாரம்

தலைவர் அவர்களே! சகோதர, சகோதரிகளே,

இக் கண்காட்சியைத் திறந்துவைக்கும் பாக்யத்தை எனக்குத் தந்ததற்காக என் நன்றியை முதலில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

இன்று நாம் எழுதுவதற்குப் பயன்படுத்தும் தாள், பனை ஓலை முதலியவற்றைப் போல ஒரு காலத்தில் கற்களைப் பயன்படுத்தினார்கள். கல்லில் எழுத்துகள் வெட்டப்பட்ட காரணத்தால் கல்வெட்டு என்று பெயர் வந்தது. தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரை கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முற்பட்டும்கூடக் கல்வெட்டுக்கள் இருப்பதை அறிகின்றோம். அக் காலத்தில் அரசர்கள் கொடுக்கின்ற தானம் முதலியவற்றைக் கல்வெட்டுகளில் பொறித்தார்கள். இப்படிப்பட்ட கல்வெட்டுக்களின்மூலம் தானம் செய்யப்பட்டது, எதற்காகச் செய்யப்பெற்றது என்பன போன்ற பழைய வரலாற்று உண்மைகளை அறியமுடிகிறது. உண்மையாகச் சொல்லப்போனால் வரலாறு என்பதே இதுதான்.

தனி அரசர்களுடைய வரலாற்றை எழுதுவதைக் காட்டிலும் மக்களுடைய வரலாற்றை எழுதுவதுதான் உண்மையான வரலாறு என்று இக்காலத்தில் அறிஞர்கள் கருதுகிறார்கள். அந்த முறையில் பார்த்தால், தமிழ்நாட்டுக் கல்வெட்டுக்கள் இந்நாட்டின் பழைய வரலாற்றை எடுத்துக் கூறும் கருவூலங்களாக அமைந்துள்ளன. கிறிஸ்துநாதருக்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் ஓர் ஊரின் ரிஜிஸ்ட்ரார் அலுவலகமாக அவ்வூரின் கோயிலே இருந்ததை அறிகிறோம். ஆவணக்களறி என்ற பெயரோடு திருக் கோயில்களிலுள்ள கல்வெட்டுக்கள் இதனை நமக்கு அறிவுறுத்துகின்றன.

உதாரணமாக, செங்கல்பட்டு மாவட்டத்திலுள்ள திருமுக்கூடல் என்ற ஊரிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டு அவ்வூரில் அந்நாளில் நிறுவப்பெற்ற ஆதுலர் சாலை (ஆஸ்பத்திரி)பற்றிப் பேசுகிறது. எவ்வளவு மருந்து வாங்கினார்கள்; எத்தனை பேருக்குமருத்துவம் செய்தார்கள் என்ற விவரமெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லுகின்ற கருவூலமாக இது அமைந்திருக்கக் காண்கிறோம். ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தமிழ்நாட்டில் ஓர் ஊரில் வைக்கப்பட்டிருந்த மருத்துவசாலைபற்றிய முழு விவரங்களைத் தருகின்ற இக் கல்வெட்டு அந்நாள் தமிழ் மக்களுடைய சமுதாய வாழ்க்கை எவ்வாறு இருந்தது என்பதை நமக்கு அறிவிக்கின்ற பெரும் பொக்கிஷமாகும்.

தற்காலத்தில் ஜனநாயக ஆட்சியில் வாக்கெடுப்பு முறையின்மூலம் அரசாங்கத்தை நடத்திச் செல்லும் தலைவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கின்றோம். பஞ்சாயத்து நடத்தும் ஆட்சியாளர்களையும் இதே முறையில்தான் தேர்வு செய்கின்றோம். நம்முடைய மாவட்டத்திலுள்ள உத்தரமேரூரில் பஞ்சாயத்து ஆட்சி செய்வதற்கு உரியவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் அற்புதமான தேர்தல்

முறைபற்றி ஒரு கல்வெட்டில் கி. பி. 10ஆம் நூற்றுண்டிலேயே மிக விரிவாகப் பேசப்பட்டிருக்கிறது. அதுபற்றிய ஓவியத்தைத்தான் இந்தக் கண் காட்சியின் முகப்பில் காண்கிறோம்.

தமிழ்நாட்டுக் கல்வெட்டுக்களைப் பொறுத்தமட்டில் ஒரு தனிச் சிறப்பு என்னவென்றுல், பல கல்வெட்டுக்கள் இரு மொழி கல்வெட்டுக்களாக அமைந் திருப்பதேயாகும். சமஸ்கிருதத்திலும் அதனையடுத்து அதே விஷயத்தைத் தமிழிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற சிறப்பு தமிழ்நாட்டு கல்வெட்டுக்களுக் குத் தனி அம்சமாகும்.

அக் காலத்தில் வழங்கிவந்த இசைபற்றிய விரிவான கல்வெட்டு ஒன்று புதுக்கோட்டையை அடுத்துள்ள குடுமியாமலையில் இருந்துவருகிறது. இசையைப்பற்றி இவ்வளவு விரிவான ஒரு செய்தியைக் கல்வெட்டின்மூலம் கி. பி. 7ஆம் நூற்றுண்டில் வெளியிடும் சிறப்புத் தமிழ்நாட்டைத் தவிர, வேறு எங்கும் காண முடியாது. அவ்வளவு பழங் காலந்தொட்டு இன்றுவரை நம்முடைய மொழியும், கல்வெட்டுக்களும், இலக்கியங்களும் ஆற்றெழுக்கு போல் இடையில் தடையில்லாமல் நடந்துவருகின்றன என்பதை நோக்கப் பெருமகிழ்ச்சி உண்டாகிறது.

சென்ற நூற்றுண்டில் பிரசித்திபெற்ற 'மெக்கன்ஸி' என்ற ஆங்கிலேயர் முதன்முதலில் 'தென் இந்தியக் கோயில் கல்வெட்டுக்கள்' என்ற நூலை இத் தமிழ்நாட்டில்தான் வெளியிட்டார். மேலும் 1898ஆம் ஆண்டிலேயேகூட "Annual Reports on South Indian Epigraphy" என்ற அறிக்கைகள் தமிழ் நாட்டில் வெளியிடப்பெற்றன. முதன்முதலில் இதனைச் செய்தவர் 'உல்ட்ஸ்' (Hultzsch) என்பவரேயாவர்.

இந்நாட்டில் கிடைக்கும் ஆயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுகளைத் தனிப் பட்ட முறையில் வெளியிடுவதற்கு இதுவரை தக்க முயற்சி எடுக்கப்பட வில்லை. அக் குறையைப் போக்குவதற்கு இப்போது தொல்பொருள் ஆராய்ச்சித் துறையின்கீழ் ஒரு சிறு அச்சுக்கூடத்தை நிர்மாணித்து வேலையைத் தொடங்குகிறோம். இதன் பயனுக இதுவரை வெளிவராத இருக் கின்ற கல்வெட்டுக்கள் மிக விரைவில் வெளியாகும் என்று நம்புகிறேன். இக் கல்வெட்டு ஆராய்ச்சிக் கருத்தரங்கைத் தொடங்கி வைக்கவும் இக் கண் காட்சியைத் திறந்து வைக்கவும் பெரிதும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். நம்முடைய பழைய வரலாற்றை எடுத்துக் கூறும் கண்ணுடி போல் அமைந் துள்ள கல்வெட்டுக்களை மேலும் மேலும் ஆராய்வது மிகமிக முக்கியமான ஒரு பகுதியாகும். அத்துறையில் இந்த இலாகா இதுபோன்ற கருத்தரங்குகளைக் கூட்டி மேலும் மேலும் நல்ல பணி செய்யும் என்று நம்புகிறேன்.

OBSERVATIONS OF

Prof. K. A. NILAKANTA SASTRI

I thank the organisers of the Seminar for kindly inviting me to preside over the section on Tamil Brahmi Inscriptions.

I am glad that the Government of Madras have come forward to give a fillip to the study of Inscriptions of Tamil Nad. I have no doubt that this seminar will focus the attention of the public, on the importance of Epigraphical research as a source, for proper understanding and appreciation of our history and culture. Of the paper, presented before the section on Tamil-Brahmi inscriptions, the paper by Sri Saw. Ganesan, was the least controversial of all. While focussing our attention on some of the salient features of ancient Tamil script particularly its relation to early Tamil literature, Sri Ganesan has left most of the questions open for further research. Dr. Mahalingam's excavation at Uraiyur has yielded a pot-sherd with ancient inscription which throws interesting light which is of great interest. Sri Iravatham Mahadevan has been working enthusiastically at the cave inscriptions of Tamil Nad for over 7 years now and has decipherd most of the inscriptions. Though some of his readings may need rechecking, his studies on the whole have been highly rewarding and has given a fillip to the study of cave inscriptions of the Tamil country. I must compliment the organisers of this seminar particularly our young friend Sri. Nagaswamy, for bringing together erudite scholars in the field and making this a grand success.

INSCRIPTIONS AND THE HISTORY OF TAMIL LANGUAGE

Prof. **T. P. MEENAKSHISUNDARANAR,**
Vice-Chancellor, Madurai University

Dr. Filliozat and friends,

As it is already late and as there are many other papers to be discussed in this group, I do not want to take up much of your time. I have already explained my views on the importance of inscriptions in the study of the history of Tamil language in various publications of mine. I must refer to my latest work on the history of Tamil language published by the Deccan College, Poona. Just by way of an example let me illustrate the importance of inscriptions in the study of their history. There is the well known law of Dr. Caldwell, the law of convertibility of surds into sonants in the middle of a word except when not preceded by another plosive and especially when preceded by a nasal. This he calls the characteristic feature of the Dravidian sound system. It is very difficult to believe that a sound law can exist without occupying only a definite portion of the space-time continuum i. e. a sound law can be proved only within a limited area or within a limited time period. How then to examine the truth of Dr. Caldwell's rule? There is also the question whether the voiced plosives like g, j, d, b, etc., were phonemes in the Dravidian or Tamil language. Our Tamil alphabet cannot reveal any sound change. We write both the voiced and voiceless plosives alike. The phonetic value therefore has to be determined otherwise. It is here the inscriptions throw a flood of light because some of them are bilinguals and write the proper names in the grantha script which unlike Tamil has separate scripts for voiced and voiceless sounds e. g. g. is written differently from k and so on. It is interesting to note that even after the nasal the voiceless plosives were found in such enscuphess, thus disproving Dr. Caldwell. There is also the problem of the original phonetic value of what we now call a trilled r. *Perunarkilli* is written as *Perunatkilli* which shows this phoneme as a voiceless plosive.

Our literary classics do not give any glimpse into the history of the language. Many archaic forms still continue to live in that glorious museum. It is only when you study the colloquial language that you can justify the very conception of a history of a language. The inscriptions form the greatest source of the history of Tamil language changing from century to century. The inscriptions represent the language spoken to and as heard by the authors of the inscriptions. We find even as early as the 14th century i and e with a *y* on glide. Earlier final í was pronounced probably as a diphthong with an off-glide of a y.

Not only are the phonetics and phonemics classified by the study of these inscriptions, the morphology and syntax are also better explained since these are also going on changing. Instead of case signs we get perephrastic constructions. We actually trace through the inscriptions the development of the honorific language. We also get a picture of the legalistic terms and idioms. Look at the new viyankol "*kotukka-k-kataven aakavum*". As I have already discussed these at length I do not propose to take up your valuable time.

AN INTERESTING AWARD

(13th Century)

K. R. VENKATARAMAN

Tirumayam (Tirumeyyam or Satyakshetra) is a taluk head-quarters in the Tiruchirapalli district, formerly in the Pudukottai State. The principal landmark in this town is a hill, on the south face of which are two early Pandyan cave temples, one dedicated to Siva and the other to Vishnu as Seshasaayee. On the rock face is an inscription, in duplicate (numbered as 340 and 341 in the list of *Inscriptions in the Pudukkottai State*), dated in the seventh year of Maravarman Sundara Pandya II (acc. 1238), corresponding to A. D. 1245; the astronomical details are Rishabha, Śukla 10, Tamil date 13, Sunday, constellation Uttiram. It records the findings of a grand tribunal presided over by the Hoysala Dandanayaka, Appanna, a brother-in-law of Dandanayaka Ravi Deva, who had conquered the territory for his sovereign Vira Somesvara (acc. 1233–4). Somesvara, and before him his father, ruled over a considerable territory in the Chola country with their capital at Kannanur, some nine miles north of Tiruchirapalli. The Hoysalas maintained their rule and prestige by holding the balance of power between the Cholas and the Pandyas. The Hoysala army made an incursion into the Pandya country and captured Tirumayam. Appanna Dandanayaka was in administrative charge of this occupied territory.

The matter for investigation arose out of a serious dispute between the priests of the two temples, with the result that daily worship in both of them was suspended. The Dandanayaka convened a court of inquiry consisting of the representatives of the *nāḍus*, *nagarams*, *ūrs*, the *arayars* who administered the *nāḍus*, *samaya-mantris*, *Rudramahēśvaras* of the *nādu*, Irevana Mudaliyar, Picca Mudaliyar, the superintendent of the temples, the Sri Vaishnavas and Sri Mahesvaras of Tirumayam, the Sri Rudramahesvaras of the temple of Tirumalai nadu, Tirukodumkunram (modern Piranmalai, Ramanathapuram district) and Bharadvaji Narayanan, also called Sri Kumara Bhattan Udaiyar Tiruppanatatar, 'the

propounder of Vaishnava lore' in the 18 mandalas attached to Tirukkottiyur in Keralasingavalanadu, (also in Ramanathapuram district).

After a careful scrutiny of the accounts, the tribunal made the following award: The net produce of the temple lands, after payment of all revenue dues, was divided between the Siva and Vishnu temples in the ratio of 2 : 3; the *devadanam* and *tiruviḍaiyāṭṭam* lands were so redistributed that no plot belonging to one temple should be surrounded by the lands of the other. It was ordered that a partition wall of a width of one cubit according to the carpenter's standard yard-measurment should be put up at a specified place separating the two shrines, each party contributing its share of the expenses in proportion to the taxes that it paid. The pool on the extreme side of the Vishnu shrine was allotted to it with the proviso that the water should be baled out and that any Saivite or Vaishnavite idol found in it was to be installed in the proper temple and all other valuable finds were to be divided between the parties in proportion to the taxes that each paid. The well inside the Siva temple was its property and a similar appropriation of anything found when baling out the water was ordered. The house sites adjoining the temples and the lands and gardens that they held in common were apportioned between the Saivites and Vaishnavites, and all lands that had been forfeited to the community in consequence of their owners' default in payment of taxes were assigned to both the temples with the stipulation that they should enjoy the produce in equal shares. Provision was made for the separate remuneration of drummers in the two temples. An odd clause in the award was that the old inscriptions recording prior grants superseded by the award be obliterated, and all other inscriptions pertaining to one temple but found in the other were to be copied and reinscribed in the proper temple. The inscriptions thus obliterated included one 'in an unknown script and language'. Violation of this settlement was made punishable with a heavy cash fine payable to the king.

Then follow the description of lands and the names of the witnesses who signed in the presence of the Dandanayaka.

Nāḍu is the territorial assembly; *nagaram*, the assembly of merchants, and *ūr*, of the village. *Samaya-mantris* (lit. 'advisers in the *Samaya lore*') were men proficient in the religious texts of the persuasion to which the particular community belonged. The principal *samaya-mantri* in the royal court was designated the Svami Devar, and, as several inscriptions tell us, he belonged to one of the branches of the *Gōlaki* or *Lakshādhyayi santanams*, some of whom were known as the *Narpatteṇṇayirattavar* (the '48,000'), all adepts in Saiva Siddhanta. The general body of Saivites, who exercised control over the affairs, including rituals, of Siva temples constituted the Rudra Mahesvaras. They were recruited

both from the laity and the priesthood. Their opposite numbers in Vishnu temples constituted the Sri Vaishnavas.

Irevana Mudaliyār (not Iravana as has been wrongly printed in the published text), was called after the famous Revana Siddha, a great Saivite leader born in Kollipak in the Deccan. *Mudaliyār*, like *Pillai* and *Uḍayar*, was an honorific title of men of eminence. Revana is described in the record as *nallatariyum perumāl*,—'the puissant one who knew the dharma' (lit. 'what was good').

Piranmalai (Kodumkunram) was one of the ancient cities of renown situated on the old highway from Uraiyur (Tiruchirapalli) to Madurai. It was an important commercial mart of the great merchant and trade guild, the *nāna dēśiya tiśai-āyirattuaiññūṟṟuvar* (the '500'). It had several Saiva monasteries, some endowed by the '500', with affiliated institutions distributed over this territory. On the Vaishnava side Tirukkottiyur was equally renowned.

The terminal ends of the separating wall that was ordered to be raised as a partition between the two temples were indicated by stones bearing the figures of a trident (tirusulam) and a discus (tiruvali), emblems respectively of the Saiva and Vaishnava sects. Though *devadanam* signified temple lands in general, the lands of Vishnu temples were referred to in the later inscriptions as *tiruviḍaiyāṭṭam*.

It was not a sense of loyalty to his king that prompted the scribe to date the record in the regnal years of the Pandya king. The *de facto* authority over the conquered territory was exercised by the Hoysalas, while at the same time the *de jure* sovereignty of the Pandya was not disputed. Somesvara was too astute a diplomat openly to antagonise the sentiments of the people of the country.

The award was an example of moral justice-of Equity-rather than an application of a definite principle of Law. It is well to recall that except in cases of mismanagement, embezzlement of funds and the like, changes in the affairs of temples were not made solely by executive orders. The Mahesvaras or the Sri Vaishnavas were consulted before orders were passed. They were the repositories of the Agamic lore, and they alone could advise on the maintenance of the *sampradāya* both in rituals and in the general administration of the temples.

It is rather disappointing that previous inscriptions of grants that were superseded by this grant were ordered to be wiped out. It might have simplified the revenue administration, but to the student of history the obliteration of what might give a clue to palaeography and contemporary events and persons is a loss indeed. Unfortunate again is the obliteration of the inscription described as one in an 'unknown language and script'. From fragments still left we can easily make out that it

was a remarkable treatise in music. We are able to read such bits as *Sa (dja), gāndara, dhaiva (ta)*. The inscription must have contained notations that could be played on the stringed instrument *Parivādini*. A few lines in a mutilated Tamil inscription just above mentions that Gunasena had authoritatively propounded this treatise (*pramanañceivitta*). Gunasena, who figures in several inscriptions in the Pandya country and elsewhere, was obviously one of those Jain monks, who, notwithstanding their austere celibacy, cultivated the fine arts, particularly music, as several inscriptions and literary references would testify. I had occasion to dwell on this in a paper that I once read before the Archaeological Society. It is surprising indeed that the Pallava grantha script was so completely forgotten as to make it unrecognisable in the land of its origin within four centuries of the disappearance of Pallava power, while it continued to influence for a longer period the scripts adopted in the countries of the Far East.

திருக்கோயில்களும் கல்வெட்டுக்களும்

பேராசிரியர் : பாலூர், கண்ணப்ப முதலியார், M.A., B.O.L.
(தமிழ்த்துறைத் தலைவர், புதுக்கல்லூரி, சென்னை.)

கல்வெட்டு வழியாகப் பல அரிய குறிப்புக்களை உணர்த்தும் முறை இன்று நேற்றுத் தோன்றியதன்று. இது தமிழகத்தில் மிகப் பழமையான முறைகளில் ஒன்றாகும். தொல்காப்பியம் மிகத் தொன்மையானது. இது கிறிஸ்து பிறப்பதற்குப் பன்னூறாண்டுகட்கு முற்பட்டது. இதில் நடுகல் என்னும் தொடர் வருகிறது. இந்த நடுகல்லில் இறந்தவர்களின் சிறப்பு இயல்புகள் பொறிக்கப்பட்டன. அதாவது செதுக்கப்பட்ட இதனைப் "பெயர் பொறித்து இனி நட்டனரே கல்லும்" என்னும் புறநானூற்று அடியாலும், "ஆடவர் பீடும் பெயரும் எழுதி அதர்தொறும் பீலிசூட்டிய பிறங்கு நிலை நடுகல்" என்று குறிப்பிடப்படும் அகநானூற்று நூல்வழியாகவும், "அவன் பெயர் நல் இசைப் பொறித்துக் கவின்பெறக் கல்நாட் டின்று" என்ற புறப்பொருள் வெண்பா மாலை என்னும் நூலாலும் நன்கு தெளியலாம். இந்த முறையின் வளர்ச்சியே கல்வெட்டாகவும், செப்புப் பட்டயங்களாகவும் அமைந்தது. கல்லின் மீதோ, செப்புப் பட்டயங்களின் மீதோ எழுதினமைக்குக் காரணம் அவை எளிதில் அழியாது இருத்தலின் பொருட்டே ஆகும். இது குறித்தே "கல்மேல் எழுத்துப்போல் காணுமே" என்றனர் ஔவையார். மேலும், இக் கருத்தை வலியுறுத்தியே 'இளமையில் கல்வி சிலையில் எழுத்து' என்றும் கூறிச் சென்றனர். கல்வெட்டுக் கருத்துக்களைச் செப்பேட்டில் எழுதி வைத்தமைக்குக் காரணம், அச் செப்பேடுகள் மூல எழுத்தாக (Original) இருக்கவேண்டும் என்பதற்காக ஆகும் இதனைக் கல்வெட்டில் காணப்படும் 'செம்பிலும் சிலையிலும் வெட்டி' எனவரும் தொடரால் நன்கு உணரலாம். கல்வெட்டினைச் சிலா லேகை என்றும் கூறுவர். கல்வெட்டுக்களைப் பாதுகாத்து வைப்பதில் முற்காலம் மிக்க விழிப்பாக இருந்தது. அடிக்கடி கல்வெட்டு எழுத்துக்கள் மறைந்துபோகாது இருக்கும்பொருட்டு எண்ணெய் பூசி வந்தனர், பழைய கோவில்களைப் புதிதாகக் கட்டி அமைக்கும்போதும் அங்குள்ள கல்வெட்டுக் கற்களை நன்கு பாதுகாத்து அவற்றில் அமைந்த கல்வெட்டு எழுத்துக்களைப் புதிய கற்களில், ஒன்றையும் விடாமல் பெயர்த்துப் பொறிப்பர். இவ்வாறு செய்தனர் என்பது "முன் கல்வெட்டில் கண்டபடி" என்று கல்வெட்டில் குறித்திருப்பது கொண்டு தெளியலாம். இங்ஙனம் இருந்தும் இக்காலத்தில் கோவில் கல்வெட்டுக்களைப்பற்றிச் சிறிதும் கவலைகொள்ளாது, அவற்றின்மீது சுண்ணும்பு அடித்து மறைத்துவிடுகின்றனர். அல்லது

அக் கல்வெட்டுக் கற்களை எடுத்து எறிந்துவிட்டு வெறும் புதுக் கற்களை அமைத்து விடுகின்றனர். அந்தோ! என்னே அறியாமை!

கல்வெட்டுக்களின் மூலம் பற்பல அரிய கருத்துக்களை உணர்கின்றோம்.

யாப்பருங்கலக்காரிகை என்பது ஓர் இலக்கண நூல். இதன் ஆசிரியரை அமுதசாகரர் என்று கூறிவந்தனர்; கூறிவருகின்றனர். ஆனால், அவரைப் பற்றிக் கூறும் பாயிரப் பாடலில் அவர் "அளப்பரும் கடற்பெயர் அருந்தவத் தோனே" என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளார். அளப்பரும் என்னும் தொடரின் பொருள் அமிதம் என்பது. இந்தக் கருத்தில்தான் மாயூரம் தாலுக்காவில் உள்ள திருநீடூர்ச் சிவன் கோவில் தென் சுவரில் காணப்படும் கல்வெட்டுப் பாடலில் "தண்டமிழ் அமித சாகர முனியை" என வருகின்றது. இதனால் இப் புலவர் பெயர் அமிதசாகரர் என்பது புலப்படுகிறது. இந்த உண்மையை அறிவதற்குக் கல்வெட்டுத்தானே துணைசெய்கிறது? இன்னோரன்ன அரிய குறிப்புக்கள் பலவற்றை அறியக் கல்வெட்டுப் பெருந்துணை செய்கின்றது.

சிதம்பரத்தில் முருகப் பெருமானின் தனிக் கோவிலுக்கு அருகில் ஒரு சிறு கோவில் உள்ளது. இதில் ஒன்பது லிங்கங்கள் உள்ளன. இதனால் இதனை நவலிங்க ஆலயம் என்பர். இத்துடன் இன்றி நவக்கிரகங்கள் பூசித்த ஒன்பது இலிங்கங்கள் இவை என்றும் கூறுவர். ஆனால், கல்வெட்டின் வழி ஆராயும்போது, இது திருத்தொண்டத் தொகையில் கூறப்பெறும் ஒன்பது தொகை அடியாரை நினைவூட்டும் நவ (ஒன்பது) லிங்கங்கள் ஆகும். இது குறித்தே கல்வெட்டில் இது திருத்தொண்டர் தொகை ஈச்சுரம் எனப் பட்டது. சிதம்பரத்தின் பழைய பெயர் (கல்வெட்டுப் பெயர்) திருச்சிற் றம்பலம் என்பது. இங்குள்ள விநாயகர் இதுபோது முக்குறுணி விநாயகர் எனப்படுகிறார். சாசனப்படி இவர் பெயர் முகக் கட்டண விநாயகர் என் பது. இது நாளடைவில் முக்கணம் ஆகி, பின் முக்குணி ஆகி அதன்பின் முக்குறுணி ஆயிற்று. முக்குறுணி எனும் பெயர் ஏற்பட்டதும், முக்குறுணி நெல் அளந்து அரிசியாக்கி அதனால் ஒரே கொழுக்கட்டை செய்து இது போதும் படைத்து வருகின்றனர். இவ்வாறு படைப்பதனால் இவரை முக் குறுணி விநாயகர் என்றே கூறிவிட்டனர். சிதம்பரத்தின் தெற்கு, கிழக்கு, மேற்கு மதில்கள் சோழ அரசர்களால் கட்டப்பட்டவை என்பதும், வடக்கு மதில் இறைவனால் கட்டப்பட்டது என்பதும் அறியவருகின்றன. வடக்கு மதிலைக் கல்வெட்டு சொக்கசீயம் என்று கூறும்.

இறைவிக்கு எங்கும் ஆடி மாதமே பூர விழா நடத்தப்படும். இது குறித்தே இது ஆடிப் பூரம் எனப்படுகிறது. ஆனால், சிதம்பரத்தில் ஐப்பசி மாதம் பூர விழா நடத்தப்பட்டது. இந்த விழாவில் திருப்புதியது விழா என்னும் பெயரில் ஒரு விழா நடத்தப்பட்டது. அவ் விழாவில் அம்மனுக்கு (சிவகாமிக்கு) வெள் ஆடை அணிந்து அவ்வாடையில் நவதான்ய முளைகளைக் கட்டுவர். இவ்வாறு செய்வது நாட்டு வளர்ச்சியின் நன்மைக்கு ஆகும். இதனைத் திருப்பாலி விழா என்றும் கூறினர்.

இறைவர்க்கு (சிதம்பர நடராசருக்கு) மாசி மாதமும் சிறப்பான விழா நடக்கும். அதுபோது திருத்தொண்டத் தொகையை விண்ணப்பம் செய்வர். சிதம்பரத்தில் சம்பந்தருக்குத் தனிக் கோவில் இருந்தது. அதற்கும் பொன் வேயப்பட்டது.

சிவனடியார்களில் ஒருவர் அதி பத்தர். அவர் செம்படவ மரபினர். அதனுல் செம்படவன் ஒருவன், இவ்வடியாரின் உருவம் ஒன்றைத் தன் செல வில் திருக்கோளிலியில் நிறுவினுன்.

பொன் வேயப்பட்ட பெருமை சிதம்பரத்திற்கே என்ருலும் பல கோவில் களிலும் பொன் வேயப்பட்ட குறிப்புக்கள் கல்வெட்டின் வழி அறியவருகின் றன. திருவாரூர் வீதிவிடங்கநாதர் கர்ப்பக் கிருகத்திற்கும், வன்மீகநாதர் கோவிலுக்கும் பொன் வேய்ந்த செய்தி தெரிய வருகின்றது. திருவீழிமிழலை யுடைய மாதேவர் விமானத்திற்கும் பொன்வேயப்பட்டது.

பெரிய புராணத்தில் கூறப்பெருத பல அரிய குறிப்புக்களைக் கல்வெட் டின் வழி அறிகின்ருேம். திருஞான சம்பந்தரின் மனைவியார் பெயர் சொக்கி யார் என்பதைத் திருப்பெருமணநல்லூர்க் கல்வெட்டின் வழியும், சுந்தரரின் தாயார் கௌதம கோத்திர ஞானசிவாசாரியார் திருமகளார் என்பதும், மனுச் சோழன் முதல் மந்திரி உபயகுலாமவன் என்பதும், மனுச்சோழன் மகன் பிரிய விருத்தன் என்பதும், திருவாரூர்க் கல்வெட்டின் வழி அறிகின்ருேம். குங் கிலியக்கலைய நாயனுர் மனைவியார் பெயர் நீலாயீ என்பதையும் உணர் கிருேம். சேக்கிழார் மனுநீதி கண்ட சோழன் வரலாற்றை விரிவாக எழுதி யுள்ளனர். அவர் இவ்வாறு எழுதுதற்குப் பெருந் துணை செய்தது திருவாரூர்க் கோயில் இரண்டாம் பிராகாரத்தின் வடப்பக்கச் சுவரில் காணப்படும் கல்வெட்டே ஆகும். திருவாரூர் தியாகேசர், சுந்தரர் பொருட்டுப் பரவை யார் திருமாளிகைக்குத் தூது சென்றுள்ளனர். இவ்வாறு சென்ற வீதி கல் வெட்டில் திருவடிப்போது நாறிய திருவடி வீதி எனப்பட்டது.

ஆரியக் கூத்து ஆடினுலும் காரியத்தில் கண்ணுய் இருக்கவேண்டும் என் பது ஒரு பழமொழி. இதனுல், ஆரியக் கூத்து என்னும் பெயரில் பண்டைக் காலத்தில் ஒரு கூத்து இருந்து நடத்தப்பட்டது என்பது உண்மை ஆகிறது. இந்தக் கூத்துத் திருவிடைமருதூரில் தைப்பூசத் திருவிழாவிலும், வைகாசி மாதம் திருவாதிரைத் திருநாளிலும் மூன்று நாட்கள் நடந்தது என்பது கல் வெட்டால் அறியும் செய்தி ஆகும். ஈண்டு மார்கழி மாதத் திருவாதிரை விழாவே அன்றி வைகாசி திருவாதிரை விழாவும் சிறப்பாக நடத்தப்பட்டது என்பது தெரியவருகின்றது. இவ்வூரில் நாடகப் பயிற்சி அளிக்க ஒரு நாடக சாலையே இருந்ததாகவும் தெரிகின்றது. இவ் வமைப்பு இக்காலத்திய (Dramatic Society)க்களை நினைவூட்டுகின்றதன்ருே !

தமிழக மன்னர்கள் இயற்கையை அடக்கி ஆண்டுள்ளனர். அதாவது கடலில் செல்லவும், ஆகாயத்தில் பறக்கவும் தெரிந்தவர்களாய் இருந்தனர் என்பது. இதனை ஒரு மன்னனைப்பற்றிக் கூற வரும்போது பெரும் பூ நத்தைப் பணி கொண்டவன் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதிலிருந்து அறியவருகின் றது. பாலாற்றில் கலக்கும் ஒரு நதியின் பெயர் நுகா என்பது. வன்னியர், படைத்தலைவர்களாக இருந்தனர். இவர்களே இக்காலத்தில்:படை ஆட்சி, நாய்க்கர் எனப்படுவோர். இந்தப் பெயர்கள் இக்காலத்தில் ஒரு இனத்தா ரைக் குறிக்கும் பெயர்களாக உள்ளன. அக்காலத்தில் படையில் கலந்து கொண்டு போரிட்டவர்களைக் குறித்துவந்தன.

அந்நியர் படை எடுப்பால் கோயில்கள் பாழ்பட்டதும் உண்டு. இத னைத் திருமருதந்துறைக் கல்வெட்டு உணர்த்துகிறது. இந்தக் கோவில்

பத்து ஆண்டுகளாகப் பாலைவனமாக இருந்தது; இதற்குக் காரணம் ஒரிசா தேசத்துக் கஜபதியின் படை எடுப்பே ஆகும்.

சேர சோழ பாண்டியர்கள் தனித்தனி நாட்டு மன்னர்களேயானாலும் ஒருவர்க்கொருவர் உறவுடையவர்களாகவே இருந்தனர். இதனை முதலில் இராஜராஜ சோழன், பாண்டியன் மகளான அருமொழி என்பாளை மணந்ததனுலும், முதல் பராந்தகன் தேவியான கோக்கிழான் அடிகள் சேரனது திருமகளாக இருந்ததனுலும் அறிந்துகொள்ளலாம்.

பழங்காலத்தில் தேவாரம் ஓதுபவர்கள் சிவதீட்சை பெற்றிருக்கவேண்டும். திருப்பாம்புரத்தில் ஒரு பெரும் பஞ்சம் தோன்றியது. அப் பஞ்சத்தில் ஒரு பொன்னுக்கு மூன்று படி நெல் விற்கப்பட்டது. ஒரு வேளாளன் பஞ்சத்தின் கொடுமையால் தன் இரு பெண்களை நாலு பொன்னுக்குக் கோவிலுக்கு விற்றனன்.

இக்காலத்தில் அறிந்திராத நகைகள் பல அக்காலத்தில் இருந்தன. அவற்றுள் இரண்டு உழுத்து, நட்டல் என்பன. பாத்திரங்களில் சில தாலம், ஒட்டுட்டி என்னும் பெயருடன் இருந்தன.

நம் தமிழக மன்னர்கள் ஒட்டகச் சேனையையும் உடையவராய் இருந்தனர். கடல் படையும் கொண்டிருந்தனர். 'அலைகடல் நடுவுள் பலகலம் செலுத்தி' என்று கல்வெட்டில் வருதல் கொண்டு தெளியலாம்.

முத்தநாதன் என்பவன் மெய்ப்பொருள் நாயனுரைக் கத்தியால் குத்திவிட்டனன். அதனை உணர்ந்த நாயனுரின் மெய்க்காவலாளனுன தத்தன் என்பான் முத்தநாதனைக் கொல்ல வாளை ஓச்சினன். அந்த நிலையில் மெய்ப்பொருளார் "தத்தா நமர்" என்று கூறித் தடுத்தார். இவ்வாறு பெரிய புராணம் கூறுகிறது. இங்ஙனம் கூறுதற்கு ஆதாரம் கல்வெட்டே ஆகும். இதனை இராசராசன் காலத்துக் கல்வெட்டின் மூலம் உணர்கின்ருேம். "தத்தா நமரே காண்" என்பது கல்வெட்டுத் தொடர்

நம்மாழ்வார் பாடிய திருவாய்மொழிகளின் வரிகள் திருமால்பேறு எனும் தலத்தின் உட்சுவரில் காணப்படுகின்றன. இதுபோது திருக்கழுக்குன்றத்தில் இழ்க்கோவிலாகிய பக்தவத்சலர் ஆலயம் மலைமேல் இருந்த குறிப்புக்காணப்படுகிறது. கோவிலில் பூசை செய்யும் குருக்கள் அக்காலத்தில் பட்டுடையார் எனத் தமிழ்ப் பெயரால் அழைக்கப்பட்டனர். கோவிலில் பூசை செய்பவர்கள் சிறப்புடையவர்கள் ஆயினும், திருட்டுத் தொழில் உடையவராயின் அவர்களைக் கோவிலுக்குள் நுழையாதவாறு தடுத்தனர். இதனைத் திருப்பந்தணை நல்லூர்க் கல்வெட்டால் அறியலாம். உத்தண்ட வேலாயுத பாரதி என்பவர் திருவதிகை நாதர்மீது ஒரு கலம்பகம் பாடியதாகவும் அறிகிருேம். ஒரு நாணயம் 'ஆகவராமன் பணம்' என வழங்கப்பட்டதாகவும் தெரிகிறது.

தேவாரம் விண்ணப்பம் செய்தவர்கட்கு இராசராச பிச்சன் என்னும் பட்டம் சூட்டப்பட்டது. கோவில் காரியம் செய்பவர்களை ஸ்ரீகாரியம் என்ற பெயரால் குறித்துவந்தனர். கோவிலுக்குப் பொன்வேய்ந்த பெருமை அரசர்கட்கே அன்றிப் பொதுமக்களுக்கும் இருந்துவந்தது. கூத்தர் காளிங்கராயர் என்பவரும் பொன்வேய்ந் துள்ளனர்.

சேரி என்னும் சொல் பழங்காலத்தில் மக்கள் சேர்ந்து வாழ்ந்த இடத்தைக் குறித்து வந்தது. அந்தணர் வாழும் சேரி பார்ப்பனச் சேரி எனப்பட்

டது. வர்த்தமானச் சேரி என்பது தேவர் அடியார் வாழ்ந்த இடமாகும். ஆரூர் தேவர் அடியார்களைத் தளிச்சேரிப் பெண்டிர் என்றும் கூறிவந்தனர்.

கோவில் உரிமை, கோவில் புலம் என்றும், பசுக்களைக் காப்பவர்களைச் சுரபி மன்றாடிகள் என்றும் அழைத்தனர்; கோவில் விசாரணை மாடாபத்தியம் எனப்பட்டது.

சாத்தனார் என்பவர் ஒரு புலவர். இவர் மணிமேகலை ஆசிரியரினும் வேறானவர். இவர் சாத்தனார் முத்தமிழ் ஆசிரியர் எனப்பட்டார். இவர் கச்சூர் கடிகையில் (ஊர்ச் சபை) ஓர் உறுப்பினராக இருந்தவர். இக்காலத்தில் சட்டசபைகளில் ஆசிரியர் தொகுதிக்கு ஓர் உறுப்பினர் அமைவது போன்ற அமைப்பை இப் புலவர் ஏற்றார் என்பது தெரிகிறது.

கோவில் நிலங்கள் விற்கப்படுமானல், சண்டேசுரர் பெயரால் விற்கப்பட்டன. நிலங்கள் கோவிலுக்குக் கொடுக்கப்பட்டாலும் சண்டேசுவரர் பெயரால்தான் கொடுக்கப்பட்டன. இம் முறை பெரிதும் சிதம்பரத்தில் கையாளப்பட்டது.

சில பழக்கவழக்கங்களும் கல்வெட்டுக்களால் அறியவருகின்றன. திருபட்டீச்சுரத்தில் வாழ்பவர் கலியாண காலங்களில் பட்டுநூல்காரர்கட்கு முதல் தாம்பூலம் அளிப்பதா? அன்றிச் செட்டியார் மரபினர்கட்கு முதல் தாம்பூலம் அளிப்பதா என்னும் சிக்கல் ஏற்படும்போது, கோயில் அம்மன் மடியில் வெற்றிலையை வைத்துவிடுவர். அதன்பின் இரு மரபினரும் சென்று எடுத்துக்கொள்வர்.

பிராம்மணர்கள் சேனபதிகளாகவும் இருந்திருக்கின்றனர். அவ்வாறு சேனதிபதியாக இருந்த பிராமணர் ஜயம்கொண்ட சோழ பிரமாதிராஜன் என்பவர். உடுக்கை வாசித்த பிராமணர்களும் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். உடுக்கை விஜ்ஜாதிரன் என்பவர் அத்தகையவர். விக்கிரம சோழன்மீது ஒட்டக்கூத்தர் ஒரு பரணி பாடி இருப்பதை அறிகிறோம். மக்கள் உருவங்கள் பிரதிமங்கள் என்றும்; தெய்வ உருவங்கள் திருமேனி என்றும் குறிக்கப்பட்டன. இனத்தை இடைவிடாமல் பெருக்கும் ஆடுமாடுகள், சாவா மூவாப் பேராடுகள், மாடுகள் எனப்பட்டன. இக்காலத்தில் நாவுக்கரசர் ஆளுடைய அரசுகள் என்றும், மாணிக்கவாசகர் ஆளுடைய அடிகள் என்றும் கூறப்படுகின்றனர். ஆனல் ஆளுடைய என்னும் அடைகொடுத்துக் குறிப்பிடப்பட்டவர்கள் (கல்வெட்டின்படி) திருஞானசம்பந்தரும், சுந்தரமூர்த்திகளுமே ஆவர்.

திருநல்லூரில் வழக்குவென்ற மண்டபம் ஒன்று இருந்ததாகத் தெரிகிறது. இவ்வூரின் ஆலயச் சின்னங்களில் ஒன்று "பிச்சன் என்று பாடச் சொன்னன்" என்னும் பெயரில் இருந்துளது. இவ் விரண்டு குறிப்புக்கள் சுந்தரரது வரலாற்றை ஒட்டிய குறிப்புக்களாகும். இத்துடன் இன்றி ஆலாலசுந்தரப் பெருந்தகை தடுத்தாட்கொண்ட நல்லூர் என்ற பெயருடன் திருவெண்ணெய்நல்லூர் விளங்கியதாகவும் திருவெண்ணெய்நல்லூர்க் கல்வெட்டால் அறிகிறோம்.

அக்காலத்தில் அளக்கும் கருவிகட்கும் நிறுக்கும் கருவிகட்கும் அமைந்த பெயர்கள் கடவுளிடத்தும், அடியார்களிடத்தும், அரசர்களிடத்தும் மக்கள் கொண்ட பற்றை நமக்கு அறிவித்துக்கொண்டுள்ளன.

நெய் அளக்கும் கருவி திருவெண்காட்டன் நாழி எனவும், திருமுதுகுன்ற கல்வெட்டு நெய்யளக்கும் கருவிக்குத் தேவாசிரியன் உழக்கு எனவும் (தேவாசிரியன் என்னும் பெயரிய மண்டபம் திருவாரூரில் உள்ளது. இங்கு அடியார்கள் கூடி இருப்பர்) நெல் அளக்கும் கருவி தேவாசிரியன் மரக்கால் எனவும், திருவீழிமிழலை கல்வெட்டில் திருஞானசம்பந்தர் நாழி எனவும், ஆடவல்லான் மரக்கால் அதிகை நாயகன் நாழி எனவும் வழங்கப்பட்டு வந்ததை அறியவும். காசுக் கற்களை நிறுக்கும் எடைக்கல், தட்சணமேரு விடங்கர் காசுக் கல் எனவும், பொன்னின் நிறையை அளக்கும் கல் ஆடவல்லான் கல் எனவும் குறிக்கப்பட்டன. அரசனது அரண்மனையில் நெல் அளக்கும் கருவி இராசகேசரி மரக்கால், அருமொழித் தேவர் மரக்கால் எனப்பட்டது.

திருக்கோவில்களைப்பற்றிய பல அரிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. முன்னர் இறைவனைப்பற்றி அறிவோமாக. ஆழ்வார் என்பது இக்காலத்தில் வைஷ்ணவ அடியார்களைக் குறிக்கும் சொல்லாக நின்று நிலவுகிறது. அக்காலத்தில் சிறப்பாகச் சிவபெருமானைக் குறிக்கும் சொல்லாக வழங்கப்பட்டது. இதற்குச் சான்றாகத் திருவலஞ்சுழி ஆழ்வார், திருவெறும்பியூர் ஆழ்வார், திருப்பாதிரிப்புலியூர் ஆழ்வார், திருக்கடை ஞாழல் ஆழ்வார், வேள்விக்குடி ஆழ்வார், திருவாரூர் அறநெறி ஆழ்வார் என்பனவற்றைக் காட்டலாம்.

திருமாலுக்கும் ஆழ்வார் என்னும் பெயர் இருந்திருக்கிறது. திருமணஞ்சேரி கல்வெட்டில் திருமால் சோழ விண்ணகர ஆழ்வார் எனப்பட்டார் காமகோடி விண்ணகர ஆழ்வார் என்னும் பெயருடனும் திருமால் திகழ்ந்தனர்.

முருகப் பெருமான், கலியுக ராமன் பிள்ளையார் எனும் பெயருடையராய் இருந்தார் என்பதைக் கல்வெட்டால் அறிகிறோம்.

திருவலம்புரம் கல்வெட்டில் இறைவியார் தடங்கண் நாச்சியார் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளார். இதுவே விசாலாட்சி என்று வடமொழியில் கூறப்படுகிறது.

கல்வெட்டில் திருவாரூர்ப் பெருமான் புற்றிடம் கொண்டான் எனப்பட்டனர். ஆனால், இதுபோது வன்மீக நாதன் என வடமொழிப் பெயரால் குறிக்கப்படுகின்றார். திருவானைக்காப் பெருமானைக் கல்வெட்டுச் சிலந்தியைச் சோழனாக்கினான் என்றும், என் ஆனைக் கன்று என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. இந்த என்னானைக் கன்று என்னும் பெயரை அப்பர் தம் திருவாக்கில் ஆண்டுள்ளனர்.

சிதம்பர நடராசப் பெருமான் தட்சிணமேருவிடங்கர் என்றும், திருநாவலூர் நடராசர் ஆடி அருளுகிற கூத்தன் என்றும் கூறப்படுகின்றார்.

திருநாவுக்கரசர் குளிச்செழுந்த நாயனார் எனப்பட்டனர். இதனைத் திருப்புகலூர் கல்வெட்டுக் கொண்டு தெளிக.

கல்வெட்டின் வழி மக்கள் தேவாரத் திருமுறையினிடத்துக் கொண்ட பற்றும் அடியார்களிடத்தில் வைத்த அன்பும் தெரியவருகின்றன.

சிலர் திருமுறையில் வரும் தொடர்களையே பெயராகக்கொண் டிருந்தனர். சீருடைக் கழல் என்பது ஒருவர் பெயர். இத்தொடர் திருவாசகத்தில் வரும் தொடர் ஆகும். வேறு ஒருவர் எடுத்த பாதம் என்ற பெயர் தாங்கி இருந்தனர். இது அப்பர் தேவாரத்தில் வரும் தொடராகும்.

தேவாரம் ஓதுவதற்கென்றே ஒரு தனி இடம் இருந்தது. இது தேவாரச் சுற்றுக் கல்லூரி எனப்பட்டது. தேவாரத் திருமுறைகளைச் சேர்த்துவைத் துக் காப்பாற்றிய இடம் திருக்கை கோட்டி என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதனை நன்கு கண்காணிக்க நிலங்களும் விடப்பட்டன. திருத்தொண்டத் தொகைக்குத் தனிச்சிறப்பு இருந்தது என்பது பல்லாற்றாலும் தெரியவரு கின்றது. தில்லையில் மாசி விழாவில் திருத்தொண்டத் தொகை விண்ணப் பம் செய்யப்பட்டது. திருப்புகலூரில் திருத்தொண்டத் தொகை மடம் இருந்தது. திருக்கருவூர் ஆனிலைக் கல்வெட்டின் மூலம் திருத்தொண்டத் தொகை மங்கலம் என்று ஓர் ஊருக்குப் பெயர் இட்டதை அறியலாம்.

திருவிஜயமங்கைக் கல்வெட்டு ''வாழ்க அந்தணர்'' என்று தொடங்கும் திருஞான சம்பந்தர் திருவாக்கையே முதலாகக் கொண்டு தொடங்குகிறது. திருமுறைகளை ஓதுவாரைத் தேவாரத்துக்குத் திருப்பதியம் பாடும் பெரியான் என்று போற்றியுள்ளனர். ஈண்டுத் தேவாரத்துக்கு என்பதன் பொருள், வழிபாட்டிற்கு என்பதாம்.

ஒருவர் குங்கிலியக் கலயர் என்றே பெயர் பூண்டு தமக்கு அப்பெய ருடைய நாயனாரிடம் கொண்ட அன்பை விளக்கினர்.

ஆலாலசுந்தரர் பெருந்தெரு என்றும், தடுத்தாட்கொண்ட நல்லூர் என்றும் பெயர்கள் இருந்தமை திருவெண்ணெய் நல்லூர்க் கல்வெட்டின் வழி அறிகின்றோம். திருவதிகை வீரட்டானப் பதியில் திருநாவுக்கரசர் வீதி என்ற பெயரில் ஒரு தெரு இருந்தது. நாயன்மார்களின் பெயரால் பல மடங்கள் இருந்தன. அவையே வாகீசர் மடம், சுந்தரர் திருமடம், திருஞான சம்பந்தர் மடம், திருமுருகன் மடம், திருமூலர் மடம், சீராளன் திருத்தொண்டன் மடம் முதலியன. திருப்பட்டீச்சுரத்திலும் திருப்பாம்புரத்திலும் திருமூலர் மடமும், திருவீழிமிழலையில் மாணிக்கர் மடமும் இருந்தன.

இனிக் கல்வெட்டுக்களின் மூலம் நாட்டின் ஆட்சி முறைகளைப் பற்றியும், அரச மரபினரைப் பற்றியும் சில குறிப்புக்களையும் காண்போமாக.

சோழ அரசர்கள் சைவப் பற்றில் சிறந்து விளங்கினர். அவர்கள் தமது முடிசூட்டு விழாவினைச் சிதம்பரத்தில் நடத்திக்கொண்டனர். கோவில் களில் இறைவன் திருவுருவங்களைப் பொன்னாலேயே அமைத்திருந்தனர். திருவெண்காட்டுச் சந்திரசேகரர் திருவுருவத்தைச் செம்பியன்மாதேவியார் 4898 கழஞ்சு பொன்னால் செய்து அமைத்தனர். நடராசர், சோழர் குல தெய்வம் என்பதைக் கல்வெட்டில் வரும் "தன்குல நாயகன் தாண்டவம் பயிலும் செம்பொன் அம்பலம்" எனவரும் கல்வெட்டுத் தொடரால் அறிக. பஞ்சவன்மாதேவி என்பார் உமா சகித உருவத்தைப் பொன்னால் செய் தமைத்தனர். திருவையாற்று வீதிவிடங்கர் திருவுருவத்தை உலோகமா தேவியார் செய்து அமைத்ததாகும்.

விக்கிரமசோழன் சிதம்பரம் அம்பலத்தையும், திருமாளிகையினையும், கோபுரவாயிலையும் பொன்வேய்ந்தான் என்பது தெரிகிறது.

இராசராசன் காலத்தில் அவன் பெயரால் இரண்டு நாடகங்கள் இருந் தன. அவை இராசராச நாடகம், ராஜராஜ விஜயம் என்பன.

ஊர்ச்சபை உறுப்பினர்கள் பெருமக்கள் எனப்பட்டனர். பல குழுக்கள் நாட்டு நடப்பு முறைகளைக் கண்காணிக்க அமைக்கப்பட்டன. அரசனது

425

ஆணையை எழுதுவோன், திருமந்திர ஓலை எனப்பட்டான். அரசனது ஆணையை உணர்த்துவோன், திருவாய்க் கேள்வி எனப்பட்டான். அரச காரியம் பார்த்தவர் தில்லை அம்பலப் பல்லவரானத் திருச்சிற்றம்பல உடையார் எனப்பட்டார். இறந்த அரசனைப் புதைத்த இடம் பள்ளிப்படை எனப்பட்டது. அந்த இடத்தில் ஒரு கோவிலையும் எழுப்பினர். இஃது இக்காலத்துச் சமாதிவைக்கும் முறைபோன்றது. அரசனது முதல் வெற்றி புதுமணம் புணர்தல் எனப்பட்டது.

நாட்டில் நாட்டுப் பண்டாரம், உள்ளூர்ப் பண்டாரம் என இருவகையான பொருள் வாங்கும் இடங்கள் இருந்தன. இவை இக்காலத்தில் (Treasury) 'டிரஷரி' என்னும் அமைப்பைப் போன்றன.

கூட்டம் கூட்டுதற்கு முன்னால் தாரை ஊதி அறிவித்துக் கூட்டுவர். இதனைக் கல்வெட்டில் 'தன்மி செய்து' என்ற தொடரால் குறித்துள்ளனர்.

கோவில் சாசன முறை ஒழுங்காக நடக்கிறதா என்பதைக் கவனிக்க ஓர் அதிகாரியை ஏற்பாடு செய்துவைத்தனர். அவர் கோவில் அதிகாரி ஆவார். சிலரை ஸ்ரீ மாகேஸ்வரர் என்று குறிப்பிட்டனர். இம்முறை இக்காலத்தில் (Religious Endowment Board Commissionar) அமைந்துள்ள முறை போன்றது.

திருக்கொடுங்குன்றக் கல்வெட்டில் கண்டபடி வியாபாரிகள் சங்கம் ஒன்று இருந்ததை அறிகிறோம். இது இக்காலத்து (Chamber of Commerce) அமைப்பு முறையைப் போன்றது.

இவ்வாறு கல்வெட்டுக்களின் மூலம் பல செய்திகளை அறிகிறோம்.

RELEVANCE OF EPIGRAPHICAL EVIDENCE FROM PANCARATRA STUDIES

Professor **H. DANIEL SMITH,**
Religion Department, Syracause University (USA)

Gentlemen—

I come here seeking your help. The title of my paper is not a declaration; it is, rather, a question. I wish to learn what data epigraphical studies have of direct relevance to the field of Pancaratra studies. More specifically, I am particularly concerned with the problem or dating the individual primary documents of the Pancaratragama canon, namely the various *Saṁhitas.* By coming here before you, I am displaying by my action an underlying assumption on my part, that all fields of scholarly study are interdependent; for that reason, though I know next to nothing about epigraphy as a science, I am taking part in these colloquia because there may eventuate mutual benefits. Certainly I shall come away richer for the experience; it may also be that my concerns may possibly be of interest to some of you.

There is, of course, within the sector of Srivaishnavism adhering to the Pancaratra doctrines a traditional element to whom matters of dating the documents comprising the Pancaratragama canon are irrelevant if not irreverent. These traditionalists claim those teachings to have come through the rishis from the Lord himself; therefore the *saṁhita* texts are eternal. Our concern is with those among the Pancaratra and other communities who—quite the contrary—see those texts as historical documents, indeed as specific responses to particular needs of given times and places. To them—and to us, at least for the moment—determining the period which gave rise to a specific *saṁhita*-text leads to a deeper and richer understanding of the meaning not only of the text itself but also of the literature as a whole and of the entire system of Pancaratra thought and practice adhering to the textual admonitions.

Time does not permit here giving in detail the titles of all of the works nor their individual characteristics. But generally speaking, of the

many texts of the school extant it seems clear that some at least can be labeled "earlier" and some labeled "later". And, as with the historical analysis of any other literary documents, certain considerations lead us to these general conclusions.

On the one hand, given an individual text-let us take here as an example the respected *Iśvara- saṁhita*—the contents of the work give us certain clues. Such things as the grammar and the matter tell us it is probably no earlier than a certain period when such composition became popular and accepted, even though, by the same token, it could also be a late imitation of that earlier type. So also style can give us certain rough indications of time, or even place, of origin. But these are approximate dates at best. So, too, therefore, one is always on the alert for proper names and for revealing geographical place-names that may be indicative of dating—as for example in the *Isvarsaṁhita* again (VIII: 175b) we find the name of Sathakopa mentioned: This could indicate that the text can be no earlier than the time of the famous Alvar poet, unless, of course, the passage in question (along with other tantaliz ing hints found elsewhere, e. g., Ch. XX) is to be presumed a late-interpolation in an earlier work. Further evidence, then, for dating a *saṁhita*-text can be sought and sometimes found in passages describing how and with what a temple should be built, how icons should be fashioned how a *vaiṣṇava-bhakta* is to behave toward non-believers, etc. For such architectural, iconographical and communal details one may confidently assign dates in accordance with known structural examples of particular periods, with identifiable sculptural styles and details used in specific times, and by accepted standards of tolerance or bigotry during certain eras. Still other clues can be culled for purposes of dating a work from the spirit pervading that work as a whole—whether, for example, it is generally "prayogic" in character, or defensive against such charges; whether it is anti Vaikhanasa, or quite hospitable to its "more vaidika" counterpart within Srivaishnavism; and so forth. These things, then, on the one hand can help us in assigning an approximate date to a text from the evidence found within it.

On the other hand, we are aided in some few cases by external evidence of a text. The most obvious example here is when a Sanskrit, Tamil or other language-work cites by title or quotes an identifiable passage of a specific *saṁhita*.* Such citations should be a great help to us in setting terminal dating for a work, but the clue may not always be as helpful as it at first appears. Again take for example the

---

* Note here we are not concerned with general, references to the Pancaratra, Satvata. Ekayana. *et. al.* system or to "*agamas*" generally, but to specific titles only.

Īśvarasaṁhita. Because an *Īśvarasaṁhita* is mentioned and passages from it are quoted by Yamunacarya in his *Āgamaprāmanya*, the currently circulated 25—chapter version narrated by Narada concerning itself with various aspects of *nitya*, *naimitika* and *kāmya* worship in a temple is usually assumed to be considerably earlier than the late tenth century or early eleventh century times of Yamuna and said to be coming from about the eighth century or before (necessitating the theory that the aforementioned allusion to Sathakopa is a later interpolation). Unfortunately, however, the passages actually quoted by Yamuna cannot be found in the currently available *Īśvarasaṁhita* text. Moreover, some secondary works of the Pancaratra school, bringing together passages on particular subjects from a variety of primary texts, quote from an *Īśvarasaṁhita* that bears little resemblance to the normally accepted text of that name.* The conclusion is that there are two *Īśvarasaṁhitas*, the currently available one being later and the other, perhaps "lost" one being the work quoted by Yamuna and understandably so important to the Srivaishnava cause. As a matter of fact, once this conclusion that there are two *Īśvarasaṁhitas* is adopted a number of otherwise inexplicable contradictions and supposed "interpolations" in the currently accepted text fall into place. The point of the foregoing example is simple: the mere mention of a title, or the allusion to a Pancaratra text, is in itself not always enough to yield conclusively a reliable date for it.

Further clues coming from outside the *saṁhita*-text tradition may be found when a given Vaisnava temple following Pancaratra rules at the time is known to have celebrated in a particular year rituals of a specified type known to be recommended in detail in that particular text in question But this is the sort of data that is most likely to come to us through inscriptional evidence, and this brings me to what I have been leading up to—my concluding question.

It seems to this observer that there is a paucity of unambiguous references to specific *saṁhita* titles in epigraphs, either early or late. Indeed, the only inscription I know of that approaches in any way the mention of Pancaratra samhitas is the lengthy one at Tirumukkudal by Virarajendra, dated 1067 C. E. (Common Era); † and this only suggested that there was a curriculum in which Pancaratra and other *agamas* were included, mentioning the system by name but not revealing to us any specific titles comprising that curriculum. Moreover this inscription comes to us from a period during which we have already some knowledge as to the constitution of the Pancaratra canon; it is the period

* *Prayascittasamgrahah* (MGOML R. 3743).

† *Epigraphia Indica*, Vol. 21

prior to this—perhaps as much half a millennium before the eleventh century—that is the time when we know the least about the status of the canonical formulation, yet which must have been the era of most significant creativity within the school.*

In closing, then, I ask as plainly as possible : what evidence is there, if any, coming from inscriptions from the late 4th to the early 10th centuries that might throw light on to the chronological understanding of the composition of the *saṁhitas* of the Pancaratra canon ? The importance of the answers lies in the fact that they may well challenge the complacent assumptions made by some recent Pancaratra scholars that the "early" *saṁhitas* are easily to be assigned to the mid-third and fourth centuries.

---

* An earlier literary citation than Yamuna is, of course, Utpala Vaisnava who in his *Spandapradipika*, written perhaps a generation before Yamuna's time, mentions by name perhaps four works—including the famous title *Jayakhya*. However, the same difficulties apply in using these rather imprecise references for a sure basis in assigning dates as prevail in the dating of our example, the *Isvarasamhita*.

DATE OF PERIYALVAR FROM INSCRIPTIONS

by

A. N. KRISHNA AIYANGAR, M.A., L.T.

Vaishnava religion has a hoary antiquity as evidenced by the references in the vedas, the itihasas, the puranas etc. In the Sangam literature, the lord of the section of land named *Mullai* was Mayon or Vishnu. There are a large number of references to Mayon. Ayarkuravai mentioned in the *Silappadikaram* and *Manimekhalai* points out to Vishnu in the form of Krshna. Among the oldest of the shrines of Tirumal may be mentioned Srirangam, Tiruvengadam, Tiruvehka, Tirumalirunjolai and other places[2]. In South India, particularly, Tiruvengadam as the hill of Nediyon was an ancient accepted boundary of the Tamilnad. Tankal near Sivakasi is mentioned as the birthplace of some poets of the Sangam classics, contains a shrine of Vishnu in the standing, lying and sitting postures, and is sanctified by the hymns of Pudattalvar and others. Such a religion, greatly encouraged by the kings of the times and followed by the people at large, was in a flourishing state in the Tamil country.

In Vaishnava religious thought the Lord condescended to assume human forms as *avataras* and live among the people as an example of how to live and practise Dharma and religion, besides having given the vedas and other relevant literature to guide the people. It is stated that not having succeeded in weening the people from their mundane attractions, he sent his *nityasuris*, the divine weapons, Garuda etc. to demonstrate to the people the divine qualities of the Lord, his all merciful attitude and his many notable auspicious attributes, to live in this world as Alvars men immersed deeply in the Kalyanagunas of the Lord and whose depth of devotion to the Lord entitled them to be called as such. Ten such Alvars are accepted and they have been hailed as a fresh group of ten avataras of nitya sivas by the vaishnava acaryas, brought about by the Lord in his infinite mercy to reclaim His flock to lead a dharmic life and attain salvation.

Among these Alvars-who occupied a middle position between the *avataras* of the Lord and the appearance of the Acaryas beginning with Nathamuni, Periyalvar occupies a very important position. As the father of Koda or Andal he attained the status of being hailed as the father in-law of Sriranganatha and hence called Periya-Alvar. Since his mind was filled with thoughts of the Lord, with intense devotion, he was called Visnucitta. The Pandya Emperor who is stated to have become his disciple and honoured his teacher by a procession of Periyalvar on an elephant with all honours, round the streets of his capital, distinguished him with the title, Pattar-piran. Periyalvar, the great devotee of Vatapatrasayin of Srivilliputtur derived his descent from one Kukunda, himself a great devotee of Vishnu and of the family of Murigilkudiyar.

The task of determining the time in which Periyalvar lived has not been easy, though at present it has been possible to assign him to a period between the reigns of Rajasimha (Maravarman) and Srimara Srivallabha. In this paper I have attempted to bring out certain facts that help in approximately fixing the date of Periyalvar. No claim is however made that the final solution to the problem has been found.

In arriving at a decision on this question the internal evidence of the hymns sung by Periyalvar furnishes some clue in four places. Two of them relate to *Anikōttiyar kon Abhimānatungan Selvan* - reference to Selva Nambi the royal prohita. A third reference mentions the traditional achievements of the Pandyas of fixing the emblem of the carp on the Himalayas. [7](5 : 4 : 7) The fourth which occurs among the hymns addressed to the Lord of Tirumalirumsolai refers to a Ko Nedumaran the lord of Kudal or Madurai and a great devotee of the Lord of Tirumalirumsolai. [8](4 : 2 : 7)

Opinion has been divided as to the identity of this Ko Nedumaran. Some earlier scholars identified him with Maravarman Arikesari (670 - 700 A. D.). Other difficulties to this view cropped up, and some others preferred Parantaka Nedumsadaiyan whose devotion to Vhisnu found expression in his copper plates and the phrase *parama vaiṣhṇavan tānāki* occurred. His construction of a temple to Vishnu at Kanjivaipperur is held as referred to by Periyalvar in 2.6.2. But then, this identity has been questioned strongly on the ground that while Periyalvar has. mentioned a *Ko Nedumaran*, Parantaka Nedunjadaiyan was a Sadaiyan and not a Maran. Professor Sastri held the view that the reference of

---

7. Astronomical details contained in pasuram 13 of *Tiruppavai* of Andal வெள்ளியெழுந்து வியாழ முறங்கிற்று and the far calculated dates furnished by the late Diwan Bahadur L. D. Swamikannu Pillai are of which 731 falls in the period indicated by him.

Periyalvar to Ko Nedumaran was more probably to Srimara Srivallabha, the son and successor of Parantaka Nedumsadaiyan and himself a Maran.

The late Pandit M. Raghava Aiyangar in his *Alvarkalanilai* (p 74) suggested 690 to 775 A. D. as the probable period of the time of Periyalvar, holding him as a contemporary of Koccadaiyan Ranadhira, his son Rajasimha (Maravarman) and the latter's son Parantaka Nedumsadaiyan, thus bridging three eventful reigns of the first Pandya Empire of the line of Kadunkon. He argued that: 1. Rajasimha had the name Maran; 2. the two uttarmantrins Maran Kari and Maran Eyinan who served both Rajasimha and his son Parantaka were staunch vaishnavites; 3. Parantaka is given the epithet *parama-Vaiṣhṇavā* in his Srivaramangalam plates; 4. that Parantaka after subduing Kongu constructed a temple to Vishnu at Kanjivaypperur; this temple is referred to by Periyalvar in his pasuram 2. 6. 2 which should be taken deliberately to refer to a temple constructed by his great disciple; 5. to take over the period of Periyalvar to the time of Srimara Srivallabha which ended about 862 A. D. would bring him too near the later group of acaryas starting with Nathamuni and does not allow enough time or gap between the Alvars and the Acaryas and 6) the particular *pasuram* which mentions the name *Ko Nedumaran* and occurs in the decad on Tirumalirumsolai seems to refer to certain historical events of the time of Maravarman Rajasimha namely (a) his support of the claims of Citramaya to the Pallava throne against Nandivarman Pallavamalla—and Citramaya was the maternal uncle of Rajasimha according to Prof. Dubrueil (b) his campaigns in the north to marry the daughter of Ganga King—Bhusundari, the mother of Rajasimha's successor and son Parantaka. Thus interpreted the pasurams contain certain allusions mentioned by the late Pandit, that Periyalvar, when he sang his pasurams, had these events in his mind.

In his *Tamil Studies* M. Srinivasa Aiyangar averred that the village of Srivilliputtur itself could have come into existence only after 750 A. D. and concluded that Periyalvar may be placed between 840 and 915 A. D. In his scheme of chronology the period of the Alvars was placed during 550 to 950 A. D. when temples in honour of the Hindu trinity were being constructed in the Tamil land.

The help that we receive from the inscriptions in the temples at Srivilliputtur is now being pressed into service. The earliest inscription so far discovered is that of Sadaiyan Maran Rajasimha II (905-926 A. D.) dated in the 7th year of his reign. The place where it is found is in the centre of the temple—the *sanctum sanctorum* of the shrine of Lakshminarasimha on a pillar on the proper left in the ground floor. As the other portions are walled up and closed and the main shrine of Vatapatrasayin, said to be formerly on the ground floor, is now on the first

floor, the present inscription of Sadaiyan Maran may have been inscribed when the first floor was not constructed, and the shrine of Vatapatrasayin was still on the ground floor.

The inscription registers that the Mahasabha of Villiputtur assembled and named a culvert and a channel issuing from the great tank *Parankusappereri* after the name of the local headman of Anmar-nadu Sankaran Murti Arulakki as Arulakkip-perumadai and Arulakki-p-perunkal. The tern *nam-makan* is used to indicate the local chief. It is clear that in the varying fortunes of his fight with the Cola Parantaka Srivilliputhur remained under him. This is the earliest inscription on the stone pillar in the centre of the temple.

Periyalvar, according to traditional accounts, utilised the funds which he gained at Madurai in the King's court for the construction of the temple at Srivilliputtur. Fifty years from the date of this inscriptions backwards for the completion of the temple in stone will not be too early. Assuming A. D. 907 as the beginning of Rajasimha's reign we get A. D. 857 which falls within the period of the reign of Srimara Srivallabha. Vaishnava tradition has associated only the name of Srivallabha as a contemporary king of Madurai. We do not find the names of either Rajasimha or Parantaka Nedunjadaiyan. The reference in the decade on Tirumalirunjolai mentions the words Ko Nedumaran. One has to identify this *Ko Nedumaran* with one of the Pandyan Kings among these Rajasimhas who was a Maran, or Srivallabha who was also a Maran. Parantaka, who came in between the two, being a Sadaiyan is ruled out.

The earliest Pandya inscription on record is dated A. D. 770 at Anamalai. Records of Rajasimha have not come to light so far. Among the records that have come to light there is one which gives the title *Ko Nedumaran* to Srivallabha and reads thus :

Kunnur mudal Singalam varai kudata vayamannarai
vinnur pukara vekundu verrikalaip pala vilaitta
tennavar Ko Nedumar Sendalir kon Srivallabhanin
arulal pal sirappodu Iruppaikkudi kilavanennum etc.,

The record relates to Srivallabha who having conquered all in the regions from Kunnur to Singalam bestowed the title of Iluppaikkudi Kilavan on a certain Ettisattan and that the said Kilavan repaired several tanks in the Irunjolai nadu and also built some temples and ambalams. It is dated in the 18th year of this king or about 833 A. D. Thus the force of recorded evidence seems to be in favour of Srimara Srivallabha.

If this position is accepted the period of Periyalvar's literary activity, his visit to Madurai in answer to the question of *paratattava-nirdharana* held in the king's court at Madurai, his singing the *Pallāndu* etc should

be placed in the reign of Srivallabha after 815 A. D. Periyalvar lived according to tradition for about 85 years. It appears that he was probably past middle age when he visited Madurai. Andal's life of 15 years may be placed after 815 A. D. The birth of the Alvar may have been about 760 A. D. Thus Periyalvar may be placed during the period of the reigns of Parantaka Nedumsadaiyan and Srimara Srivallabha, the two long reigns of the dynasty. Since the marriage of Andal is described in the Guruparampara as having been conducted under royal escort to Srirangam from Srivilliputtur, it will be appropriate to put the event between 820 and 840 A. D.

In the circumstances and references stated in the above paragraphs it appears to me that Periyalvar may be placed as a contemporary of Parantaka as a junior and of Srimara Srivallabha as a senior. In this connection it is worth quoting a guess of Prof. K. A. N. Sastri :

" Periyalvar refers to a Pandya king Nedumaran in the lines. All that we can infer is that if this Nedumaran is the same as the contemporary of Jnanasambandar this Alvar may be assigned to their age and likewise his daughter Andal. It seems more likely, however, that the reference is to Srimara Srivallabha. But the inference can only be tentative and in any case there is no reason to assign Periyalvar to the times of Jatila Parantaka" (P. K., p. 98) In the same page under f. n. 2 Prof. Sastri questioned the correctness of the views of Pandit Raghava Aiyangar thus: "the Pandit does not say how Nedumaran can be identified with Nedumsadayan". Since the problem of Andal is to be taken up with Periyalvar and the astronomical data contained in the *Tiruppavai* pasuram number 13 *veḷḷi eḻundu vyaḻamuṟangiṟṟu*, the four dates given are 27th November, 600 ; 18th December 731; 25th November 885; and December 14, 886 A. D. and may be considered in this connection. If the identity of Ko-Nedumaran with Srivallabha is accepted, all the four dates given are wide of the mark and cannot apply. It seems to me too much to stretch the astronomical argument for this purpose. Unless we are sure as to the particular system of calculation of time Tiruppavai was composed importation or projection of existing systems of calculation into those times may not be fruitful in attaining the desired accurate result.

தென்னாட்டுக் கலைமன்றங்கள்

அ. ச. ஞானசம்பந்தன்

கலைகள் பலதிறப்படும். அவற்றை வளர்க்கும் நோக்குடன் அமைக்கப்பட்ட குழுக்கள் அனைத்துமே மன்றங்கள் என்று கூறப்பெறும். கட்டடக்கலை, சிற்பக்கலை, ஓவியக்கலை, இசைக்கலை, கவிதைக்கலை ஆகிய ஐந்தையும் நுண்கலைகள் என்று கூறுவர். நாகரிகத்தில் மிகுந்த எந்த இனத்தாரும் தமக்கே உரிய தனி இயல்புகளுடன் இக் கலைகளை வளர்த்துள்ளனர்.

கிறிஸ்துநாதர் பிறப்பதற்கு முற்பட்டே தமிழ் நாட்டில் இத்தகைய நுண்கலைகள் சிறப்புடன் வளர்க்கப்பெற்றன. இத்துணைக் காலங்கழித்து அவர்களுடைய கட்டடக் கலை சிற்பக்கலை என்பவற்றை நாம் அறியவும், காணவும் வாய்ப்பில்லாமல் போனதில் வியப்பு ஒன்றும் இல்லை. கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய சிலப்பதிகாரத்தைக் கொண்டு தமிழ் நாட்டின் கலை மன்றங்கள் சிலபற்றி அறிய முடிகிறது. இதில் கூறப்பெற்ற செய்திகள் அப்பொழுதுதான் தோன்றியவை என்பதற்கில்லை. நாட்டிய அரங்கத்திற்குச் சிலப்பதிகாரம் கூறும் இலக்கணத்தைக் கண்டால் அந்த நூல் தோன்றுவதற்குப் பன்னூறு ஆண்டுகட்கு முன்னர்த் தொட்டே இக் கலை நன்கு வளர்ந்து சிறந்துள்ளது என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது. மாதவியின் நாட்டிய அரங்கேற்றம் கூறவந்த சிலப்பதிகாரம் நாட்டியத்திற்கு உரிய பொருள்கள் அனைத்தையும் கூறுகின்றது.

யாழ் வாசிப்பவன், குழல் வாசிப்பவன், தண்ணுமை வாசிப்பவன், இசையாசிரியன், பாடல் ஆசிரியன் ஆகிய இவர்கட்கெலலாம் இலக்கணம் கூறுவதுடன் நாட்டிய அரங்கு அமைக்கப்பட வேண்டிய முறையையும் விரிவாகக் கூறுகிறது. நாட்டிய அரங்கில் ஒளி அமைப்பு முறையைக்கூட அந்நூல் மறக்கவில்லை. இடையே உள்ள தூண்களின் நிழல், அரங்கிலும், அவையின் கண்ணும் விழாதபடி விளக்குகள் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்றும் கூறுகிறது. உலகம் போற்றும் ஷேக்ஸ்பியர் தம் நாடகங்களை எழுதி நடிக்கும் காலத்திற்கூட அரங்கை மறைப்பதற்குக் 'கரந்துவரல் எழினி' என்று சிலப்பதிகாரம் கூறும் 'Drop Scene' கிடையாது என அந்நாட்டுத் திறனாய்வாளர் கூறுகின்றனர். ஆனால், சிலப்பதிகார காலத்தில் 'ஒருமுக எழினி' 'பொருமுக எழினி' 'கரந்துவரல் எழினி' என மூன்று வகைத் திரைகள் இருந்தன என்றால் இக்கலை அன்று வளர்ந்திருந்த நிலைமைக்கு வேறு எடுத்துக்காட்டுத் தேவையில்லை.

நாடகங்கள் என்று எடுத்துக் கொண்டாலும் பல வகை நாடகங்கள் இருந்துள்ளன. 'கூத்து' என்று அழைக்கப்பட்ட இதில் நூற்றுக்கணக்கான

வகைகள் இருந்தன என்றும் அறிய முடிகிறது சிலம்பை அடுத்துத் தோன்றிய பெருங்கதையிலும் நாடகம்பற்றிய குறிப்புகள் காணப்பெறுகின்றன. பத்தாம் நூற்றுண்டில் தோன்றிய சிந்தாமணியும் நாட்டியம், நாடகம் என்பவைபற்றிக் குறித்துச் சொல்கிறது. ''நாறியும், சுவைத்தும் நரம்பின் இசை கூறியும் குளிர் நாடகம் நோக்கியும்'' எனவரும் சிந்தாமணிப்பாடல் தமிழ் நாட்டில் பெருவழக்காய் இருந்த நாடகம்பற்றி அறிவிக்கின்றது.

ஞானசம்பந்தர் தேவாரத்திலும் நாடகம்பற்றிய பேச்சைக் கேட்கிறோம். ''வலம்வந்த மடவார்கள் நடமாட முழவு அதிர மழை என்று அஞ்சி'' என வரும் தேவாரமும் ''ஆடல் நெறி பாடல் நெறி'' என வரும் அடியும் இக்கலையைத் தமிழர்கள் போற்றிய முறையை நமக்கு அறிவிக்கின்றன. மேல் நாடுகளில் பொது மக்களின் பயன் கருதிப் பொது இடங்களில் இக் கலைமன்றங்கள் நிறுவப்பட்டிருந்தன; இப் பொது மன்றங்களிலேயே அரசர்களும் வந்து இவற்றை அனுபவித்தார்களாம். ஆனுல், தமிழ் நாட்டில் இவ்வாறு இல்லை. அரசனுடைய ஆதரவில் வாழும் இயல்புடையவை இக் கலைகளாதலின் அரசர்கள் தம்முடைய அரண்மனை எனப்படும் கோயில்களிலேயே அரங்குகள் அமைந்திருந்த முறையைச் சிலப்பதிகாரம், பெருங்கதை முதலிய நூல்களிற் காண்கிறோம். நாடக, நாட்டியக் கலை மன்றங்களில் இருவகை உண்டென்றும், அவற்றுள் ஒருவகை பொதுமக்களின் அரங்குகள் எனவும் ஒருவகை அரசர்களின் அரங்குகள் எனவும் அறிகிறோம்.

பட்டிமண்டபம் என்று கூறப்பெறும் கலை மன்றங்களும் மிகுதியாக இருந்துள்ளன. 'Debating Societies' என்று தற்காலம் எவற்றைக் குறிக்கிறோமோ அவைகளே பட்டி மண்டபங்கள் என்று கூறப்பெற்றன. இவற்றிற் சென்று வாதிட வேண்டுமாயின் நிறைந்த கல்வியறிவும், சொல் வன்மையும் நிறைந்திருத்தல் வேண்டும். ''பட்டி மண்டபத்துப் பாங்கறிந்து ஏறுமின்'' என மணிமேகலையும், ''பட்டி மண்டபம் ஏற்றினை'' எனத் திருவாசகமும் பேசுவது கலை மன்றங்கள் தமிழ் நாட்டில் மிகுந்திருந்தன என்பதையே அறிவுறுத்தும்.

கம்பநாடன் காப்பியத்தில் ''சுந்தனை அனையவர் கலை தெரிகழகம்'' என்றும் ''பந்தினை இளையவர் பயிலிடம்'' என்றும் பேசப் பெறுவதால் உடற்பயிற்சி மன்றங்களும், அறிவுப் பயிற்சி, சொற் பயிற்சி மன்றங்களும் இருந்துள்ளன என அறிகிறோம். உடலைப் பேணிப் பாதுகாப்பதையும் ஒரு கலையாகவே தமிழர் கருதினர். ஆதலின் பந்தாடும் இடத்தையும் கம்பநாடன் குறித்துப் போனுன்.

பழைய காலங்களில் இருந்த இவற்றைவிட்டு இடைக் காலத்துக்கு வருவோமானுல் எல்லாக் கலை மன்றங்களும் ஒருசேரத் தங்கியிருந்த இடமாக ஒன்றிருந்ததைக் கல்வெட்டுகள் மூலம் அறிகிறோம். இவ்வாறு இருந்த இடம் திருக்கோயில்தான். இறைவனை வழிபட்டு வீடுபேறு அடையும் இடமாக மட்டும் திருக்கோயில்கள் இடைகாலச் சோழர் காலத்தில் இல்லை. நட்மாடும் கோயில்களான மக்கள் அறிவு வளர்ச்சிக்குரிய நாடகம், நாட்டியம் என்பவை நடைபெறுவதும் கோயிலில்தான்.

பொதுமக்களின் அறிவு வளர்ச்சி கருதிப் பாரதம், இராமாயணம் முதலியவற்றைச் சொற்பொழிவு மூலம் செய்பவர்க்குப் ''பாரதப் பங்கு''

என்று தனியே மானியம் விடப்பட்டு இருந்தது. திருப்பதியம் பாடுவார் என்பவர்கள் தனியே ஒரு கூட்டத்தாராக இருந்து வந்தனர். தேவாரம், பிரபந்தம் முதலியன பாடும் இவர்களும் இவர்கட்கு பக்க வாத்தியம் வாசிப்பவர்களும் இசைக் கலையையும், இயல் கலையையும் ஒருசேர வளர்த்தவர்களாவார்கள்.

பிரபாகர முறை மீமாம்சையும், வேதாந்தமும், வியாகரண பாடமும், தைத்திரீய, வாஜஸ்பேய பாடங்களும் முன்னரே ஓரளவு கல்வி பயின்றவர்கட்குப் போதிக்கப்பட்டு வந்தமையும் அறியப்படுகிறது. இதில் வியப்புக்குரியது யாதெனில் தமிழ்க் கல்வி போதிக்க நிலம் முதலியன விட்டதாக ஒரு கல்வெட்டுத்தானும் இல்லை. ஊர் தோறும் தமிழ்க் கல்வி போதிக்கப்பட்டமையாலும், ஒரு சில இடங்களில் மட்டும் வேதபாடம் போதிக்கப்பட்டமையாலும் பின்னது கல்வெட்டில் இடம் பெற்றது போலும்.

கி. பி. பத்தாம் நூற்றுண்டில் ராஷ்டிரகூட மன்னனுகிய மூன்ரும் கிருஷ்ணனிடம் அமைச்சராக இருந்த நாராயணன் என்பவர் பீஜப்பூர் ஜில்லாவில் "சலோட்கி" என்றவிடத்தில் ஒரு வடமொழிக் கல்லூரியை நிறுவினுர். நாளாவட்டத்தில் படிக்கும் பிள்ளைகள் தங்க மட்டும் 27 விடுதிகள் (Hostels) கட்டப்பட்டனவாம். 200 மாணவர்கட்கு உண்டியும் உறையுளும் வழங்க ஒருவர் 2500 ஏக்கர் நிலதானம் செய்தார்.

கி. பி. பதினெரும் நூற்றுண்டில் தென்னுர்க்காடு மாவட்டத்தில் 'எண்ணுயிரம்' என்ற ஊரில் இராஜேந்திர சோழன் வேதம் கற்பிக்கும் கல்லூரி ஒன்றை நிறுவினுன். அதில் 340 மாணவர்கட்கு 10 ஆசிரியர்கள் கற்பித்தார்கள். ஒவ்வொரு பகுதியிலும் கற்ற மாணவர் தொகையும் தரப்பட்டுள்ளது அக் கல்வெட்டில். 75 மாணவர்கள் ரிக் வேதமும், 75 பேர் யசுர் வேதமும் சாந்தோகசாமன் கற்க 20 பேரும், வியாகரணம் கற்க 25 பேரும் இருந்தனராம். ஒவ்வொரு மாணவனுக்கும் தினந்தோறும் ஆன செலவு $\frac{3}{4}$ குருணி நெல்லும் $\frac{1}{3}$ கழஞ்சு (ரூ. 2/- மதிப்பு) பொன்னுமாம். மீமாம்சை, வேதாந்தம், வியாகரணம் படிக்கின்றவர்கள் இச் செலவைவிட 66% அதிகம் பெற்றனர். ஆசிரியர்கட்குத் தினந்தோறும் ஒரு கலம் நெல் சம்பளம். தமிழ் நாட்டில் அந் நாட்களில் ஆசிரியராக இருப்பதும் சிறந்த தொழிலாக இருந்தது போலும்; வேதாந்தம் கற்பிக்கும் ஆசிரியர் 25% அதிக சம்பளம் பெற்ருர்.

இதேபோல 340 பேர் படிக்கும் மற்ெருரு கல்லூரியும், 190 பேர் கற்கும் மூன்ருவது கல்லூரியும், வியாகரணம் கற்பிக்கும் திருவொற்றியூர்க் கல்லூரி ஒன்றும் இவனுல் நிறுவப்பெற்றன.

குண்டூர் வட்டத்தில் "மல்லாபுரம்" என்ற கிராமத்தில் ஒரு வேதக் கல்லூரி நிறுவ 44 கிராமங்கள் மானியமாக விடப்பட்டன. தமிழ் நாட்டில் காஞ்சிபுரம் கலை மன்றங்கட்கு உறைவிடமாக் இருந்ததுபோல் மைசூர் பகுதியில் "பெல்காம்" என்ற இடம் பிரசித்தி பெற்றதாகும். இவற்றையல்லாமல் சைவ, வைணவ, பௌத்த மடங்களும் இம் முறையிலேயே அக்காலத்தில் தொண்டு செய்தன.

மேலே கூறிய ஹிந்து சமய போதனைக் கலை மன்றங்கள் போக "ஹயாங் சுவாங்" என்ற சீன யாத்ரிகர் குறிப்பிடும் பௌத்த விஹாரங்கள்

பல தென் மொழிகள் வழங்கும் நாடுகளில் இருந்தன. ஆந்திர நாட்டில் 20 விஹாரங்களில் 3000 மாணவர்கள் கல்வி கற்றனர். விஜயவாடாவில் 1000 பேரும், காஞ்சிபுரத்தில் 10,000 பேரும் பௌத்த சமயக் கல்வி பயின்றனர் என அவர் கூறுகிறார்.

மலையாள நாட்டில் ''சபா மடங்கள்'' என்பவை பிரபலமாக இருந்துள்ளன; இன்றும் இவை சில உள்ளன. தென்னலாஸ் சிவன் கோயில் மடம் இன்றும் வேத பாடத்தை பிராமணர்க்குமட்டும் கற்பிக்கின்றது. ஸ்ரீ மூலவாசம் என்பது வட மலையாளத்தில் புத்த சமயக் கல்வி போதித்துவந்தது.

ஓவிய, சிற்பக் கலை மன்றங்கள் அடுத்து அறியப்பட வேண்டுவன. சிற்பக் கலையின் சிறப்பை 7ஆம் நூற்றாண்டு முதல் அறியமுடிகிறது. மகாபலிபுரம் என விளங்கும் மாமல்லபுரத்தை அறியாதார் யார்? மகேந்திர வர்மனும், அவன் மகன் நரசிம்மவர்மனும் கண்ட கனவுகள் சிற்ப வடிவு பெற்று இவ்விடத்தில் இருக்கக் காண்கிறோம். இக் கலைகள் தென்னாட்டில் தோன்றி வடக்கு நோக்கிப் புறப்பட்டன.

எல்லோராக் குகைகளில் உள்ள ஓவியங்களும், சிற்பங்களும் தென்னாட்டுக் கலையின் முதிர்ந்த பயன்களாகும். புதுக்கோட்டையை அடுத்த 'சித்தன்னவாச'லில் உள்ள தாமரைக்குள ஓவியம் உலகம் அறிந்த கலைக் கருவூலங்களில் ஒன்றன்றோ? தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோவிலில் கருப்பக் கிருஹத்தில் காணப்பெறும் சேரமான் பெருமாள் நாயனாரின் கைலை யாத்திரையும் தமிழர் ஓவியக் கலையின் சிறப்பை உலகறிய எடுத்துக்கூறுவது. மேனாட்டில் 'Fresco Painting' என்ற முறை தோன்றப் பன்னூறு ஆண்டுகட்கு முன்னரே இந்த ஓவியங்கள் எழுதப்பெற்று இன்றும் அழகு குன்றாமல் இருந்துவருகின்றன எனில் இவற்றின் சிறப்பை யார் எடுத்துக் கூறமுடியும்? இலங்கைத் தீவில் உள்ள 'சிகிரியா'வில் தோன்றிய ஓவியங்களும் தமிழ் நாட்டு ஓவியக்கலையில் தோன்றியவையே.

அஜந்தாவில் புத்த சமயத்தின் சிறப்பை விளக்கும் ஓவியங்களும், சிற்பங்களும் இத் தென்னாட்டு ஓவியக்கலையின் சிறப்புக்கு சான்று பகர்கின்றன. எல்லையற்ற அமைதியின் இடையே துக்க நிவாரண மார்க்கம் கண்ட புத்தர் பல்வேறு கோலங்களில் காட்சியளிக்கிறார் அஜந்தாவில். மனித மனத்தில் ஓயாது அடிக்கும் புயல்கள் அனைத்தும் போதிசத்துவரின் எதிரே அடங்கிப் பேரமைதியை விளக்கின்றன. அனைத்திலும் நிர்வாண உணர்வும், விடுதலை உணர்வும் துலங்கக் காண்கிறோம் அஜந்தாவில். உலகமே அநித்யம் என்பதையும் நிர்வாணம் ஒன்றுமட்டுமே நித்தியம் என்பதையும் பார்ப்பவர் மனத்திலே படுமாறு செய்கின்றன இவைகள்.

அஜந்தாவிலிருந்து 70 கல் தொலைவிலுள்ள எல்லோராவிலும் புத்தர் சமயக் குகைகள் 12 உள்ளன. 7ஆம் நூற்றாண்டின் இடையில் இந்து சமயத்தார் இப் பகுதியைக் கண்டு 16 குகைகளை அமைத்தனர். பிற்காலத்தில் 5 சமணக் குகைகளும் இடம் பெற்றன அங்கே.

எல்லோராவும் அஜந்தாவும் எவ்வளவு வேறுபட்டவை? அஜந்தாவின் பேரமைதியின் எதிரே, எல்லோராச் சிற்பங்கள் சக்தியின் வெளிப்பாட்டைக் காட்டி நிற்கின்றன. உலக முழுவதையும் ஆட்டிப்படைக்கும் இயற்கையின் பெருஞ் சக்திகட்கு வடிவு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது அஜந்தாவில். இப்

பெரும் சக்தியின் ஊடே சாதாரண அற்பத்தனமான எண்ணங்கள் விடை பெற்றுக்கொள்கின்றன. பம்பாயை அடுத்துள்ள எலிபெண்டாத் தீவில் உள்ள குகைகளில் உள்ள சிற்பங்களும் சிறந்த திருமூர்த்தியும் எல்லோரா வின் நிழலே ஆகும்.

தென்னக மொழி பேசுவோரின் கலை மன்றங்கள் தனித்தன்மை பெற்று உலகம் போற்றுபவையாய் விளங்குகின்றன.

KUDUMIYAAMALAI INSCRIPTION ON MUSIC

by

Dr. V. PREMALATHA, M.A., (Phd.)

Professor of Music, S. R. College, Tiruchy.

The Kudumiyamalai Inscription on Music, whose Royal patron, if not its creator was the famous Pallava Mahendravarman—I, is situated in Pudukkottai Taluk in Trichirapalli District. The Inscription occupying a space of about 13′×14′ is engraved on the slope of a rock in the Sikhanathaswami Temple in Kudumiyamalai. Although the Inscription was discovered in 1904, its musical import was brought to the notice of Scholars by Dr. T. N. Ramachandran during the session of the Indian Historical Congress held at Bombay in 1931 and published in the *Journal of Oriental Research* Vol. VII. There is also another Inscription on Music in the rock-cut Siva Temple at Tirumayam, 14 miles South of Pudukkottai. This Inscription and the one at Kudumiyamalai belong to the early Seventh Century A. D.

The authorship of these two Inscriptions is to be attributed to Mahendravarman—I for more than one reason as noticed below: (1) The design of King Mahendravarman—I is clearly revealed in the Mamandur Inscription. The King with unquenching zeal wanted to achieve on the *Vina*, what could be achieved by the voice, which in turn refers to another imperative statement made by the King and recorded in Tirumayam "*Gunasena Pramananjeyda Vidya Parivadini*"—*Karkappaduvadu Kan* meaning the *Vidya* established and confirmed by Gunasena should be played on the Parivadini" Similar is the design in the Kudumiyamalai.

(2) The title "Gunasena" which means of myriad qualities means the same as "Gunabhara" and "Gunadhara"—"One who is endowed with all Gunas" and "one who bears all Gunas" respectively titles already known from Trichirapalli as of Mahendravarman—I. Trichirapalli was in the Pallava Teritory. Kudumiyamalai is near Trichirapalli and so within the Pallava Teritory like Mamandur.

(3) Trichirapalli bears the needed reference for Mahendravarman's Musical Talents *Sankirnajati* and change of faith from Jainism to Saivism. Sittannavasal is also near Kudumiyamalai which is a product of the King whose earlier faith to Jainism is alluded to in Trichirapalli Inscription. The sum total of the evidence would point out Pallava Mahendravarman–I as the author of Kudumiyamalai Inscription. The titles that occur in the upper cave at Trichirapalli emphasise our point namely "Sankirna-jati" 'Chitrakarapuli' 'Gunabhara', 'Mattavilasa'.and Mahachettakari'. "Gunabhara" bears comparison with Gunasena, mentioned here and *Sankirnajati* bears reference to his ragas being *Sankirna ragas*, that we find in the text of the kudumiyamalai Inscription. In Ancient India Jati was the term by which *raga* was referred to. In would thus be normal as in the case like this, to attribute this Inscription to Mahendravarman-I. a well-known King than to a less known or, unknown King or chief. The fact that at Mamandur Cave Temple there is a one line Inscription in the late *Grantha* character which reads as *pa - sa - sa - sa - da - sa* indicating svaras, shows the continuity in the practice of reference to the Mahendravarman Inscription at Mamandur by later date Musicians.

(4) The Musical Instrument which was used for such results as have been incised on the adjoining rock was mentioned as *Parivadini* as revealed by a label-Inscription; which is further attested to by the sculptural representation of the *Parivadini* (yal) at Tirumayam Cave Temple nearby (5) Palaeographically the characters point out 7th Century A. D. as the possible date of the Inscription. The evidence of palaeography is supported by the architectare of the cave which is in *Mahendra* style, in which the Temple is a cut-in monolithic Cave Temple with pillars with a central octagonal belt between cubical parts. Thus the external evidence furnished by architecture and palaeography and the internal evidence furnished by the text of the Inscription go to prove that Mahendravarman—I was the author of the Kudumiyamalai Inscription.

The Kudumiyamalai Inscription commences with an auspicious term "Siddham" followed by "Namah Sivaya" meaning "Salutation to Siva". The text is divided into 7 Sections. Each of the seven Sections is arranged in sub-sections with a maximum of 7 in some and a minimum of 4 in some other places, each having 16 sets of 4 notes under headings differently ascribed as-1. *Madhyamagrame Chatushprahara Svaragamah* - the *Svaras* of *Madhyamagrama* arranged in groups of four. (2) *Shadja-grame chatushpraharasvaragamah*. The other Sections bear the names such-as, (3) *Shadava*, (4) *Sadharita*. (5) *Panchma*, (6) *Kaisikimadhyama* and (7) *Kaisika*. On the extreme right end of the bottom of the Inscription is a Colophon at the right hand Margin reading as "Rudracharya sishyena Paramamhesvarena rajna sishya hitartham kritah svaragamah".

Just below this colophon, a note in Tamil character "*Ettirukum Elirkkum Ivai Uriya*" is added.

The Kudumiyamalai Inscription is a notation on *Sankirna Jati* or *Misra ragas* invented by Mahendravarman—I. Most of the *ragas* of the Inscription are met with in the *Devarappans* of the early 7th Century A. D. The first section *Madhyama Grama* approximately corresponds to the *Harikambhoji Mela*; *Shadja Grama* is Kharaharapriya. *Shadaba* (va) corresponds to the *Pan Sikamaram* which is the same as *Nadanamakriya raga*; *Sadharita* of *Sadhari Pan* corresponds to the raga *Pantuvarali* 51st mela); *Panchama* is the *Pan Panchamam* same as *Ahiri raga*; *Kaisikamadhyama* is based on the *svaras* of *Sankarabharana* which was known as *Pan Pazham Panjuram* The last Section is based on the notes of *Mechakalyani raga.*

The Music of the Inscription was mainly intended to be played on the *Vina* and is the result of the experiment that the author of the Inscription conducted on *Yal* (*Parivadini*) and the *Vina*. It is mainly a *sruti prastara* of the *svaras* of the *Grama* and *Jatis* mentioned in the Inscription made by this from which new *ragas* have been evolved. Important contributions made by this Inscription are as follows:

1. The evolution of new *ragas* by the permutation and combination of *srutis*, of *Svaras*, of the basic *ragas* instead of the permutation and combinations of the *svaras* themselves.

2. Suggestion of some of the *melakartas* that have become popular after the advent of the 72 *melakartas*.

3. The concepts of the 22 *srutis* and the concepts of the *vivadi svaras* and the enharmonic change of names of notes.

4. How vowel changes were adopted to indicate note varieties.

5. The development of Gamaka and allied matters related to it such as Important land mark in the evolution of the *Vina*, the development of finger technique, the disappearance of the *Yal* and the gradual emergence of the modern *Vina*.

MUSIC FROM INSCRIPTION

by

S. RAMANATHAN

Professor of Musicology, Central College of Karnataka Music, Madras

In Indian Music, a kind of letter notation has been in use from very ancient times. The Narada Parivrajaka upanishad mentions this notation:

Sarigamapadhani samjnaih

The letters stand for the seven notes Shadja, Rishabha, Gandhara, Madhyama, Pancama, Dhaivata and Nishada.

Purandara Dasa's (1484-1564) compositions, gitas, sutadis etc., have been handed down in oral tradition with sarigama notation. If we go farther back, we find in Sangita Ratnakara (13th cent.) some songs given in notation. But because of the paucity of data regarding the variety of notes used therein, it is next to impossible to make out from the notation. Again, the original musical version of the Gita Govinda (12th cent.) is lost to us on account of lack of notation. The commentators of the Gita Govinda have, of course, given the name of the raga and tala of each ashtapadi.

Against this background, it will be easy to realise the value of the musical inscriptions at Kudumiyamalai in the former Pudukkottai State. The Kudumiyamalai inscriptions contain solta passages given in sarigama notation. The notes are given in groups of four and there are seven sections:

(1) Madhyama Grama, (2) Shadja Grama, (3) Shadava, (4) Sadharita, (5) Pancama, (6) Kaiśika madhyama, (7) Kaiśika.

The heading in each case says:

catushprahara svaragamah.

Whoever caused them to be inscribed evidently did it for facilitating the student:

śishya hitartham k(r)tah svaragamah.

It is clear from the Inscription that they belong to the period in our musical history when the two gramas (Shadja and Madhyama) were

in actual use. Musical treatises up to the time of Sangita Ratnakara deal with music in terms of grama, murchana etc. The grama system of music is described in Bharata's Naatya Śastra, Narada Śiksha, Matangás Brhaddeśi (9th cent.) and *Śarngadevàs Sangita* Ratnakara (13th cent.). Shortly after Sangita Ratnakarás time, the grama system lost its importance owing to the emergence of the melajanya system of raga - classification. The latter system is first detailed in vidyaranya's Sangita Sara.

Most scholars are agreed that the Kudumiyamalai Inscriptions belong to the 7th century A. D. The seven sections, Madhyama grama etc., are mentioned in Brhaddesi (9th century):

Mukhetu madhyama gramah shadjah prati mukhe bhavet
garbhe sadharitascaiva avamarśe tu pancamah
samhare kaiśikah proktah purvarange tu shadavah
citrasyashtadaśangasya tvante kaiśika madhyamah

Brhaddeśi speaks of this use in the various sections of the drama:

Madhyama grama	—	mukha (opening)
Shadja grama	—	pratimukha
Sadharita	—	garbha (middle)
Pancama	—	avamarśa
Kaiśika	—	samhara
Shadava	—	puurvaranga
Kaiśika Madhyama	—	anta (End)

Let us examine each of the seven sections taking up Shadja grama first.

(*1*) *Shadja grama*: This is the primordial scale which evolved out of the Saman chant. The intervals of the noter of shadja grama are given in *Nāatya Śastra* in terms of śrutis as follows:

s	r	g	m	p	d	n
4	3	2	4	4	3	2

Scholars are agreed that this scale roughly corresponds to Kharaharapriya of Karnatic music or Kaphi That of Hindustani Music. The frequency ratios of this notes are as under:

s	r	g	m	p	d	n
1	$\frac{10}{9}$	$\frac{32}{27}$	$\frac{4}{3}$	$\frac{3}{2}$	$\frac{5}{3}$	$\frac{16}{9}$

(2) Madhyama grama: Its notes are the same as those of Shadja grama except for the reduced fifth (*cyuta pancama)* with frequency ratio : $\frac{40}{27}$

The Madhyama grama seems to have been in vogue up to the 13th century. In Gita Govindam (12th cent.), there is an ashtapadi in the

raga madhyamadi which, according to the commentaries, was a derivative of the madhyama Grama. By the time of the Svaramela Kalanidhi (1550), the Madhyama Grama had fallen into disuse :

Deśiragasca sakalah shadja grame samudbhavah.

Later works also mention cyuta pancama as occurring in ragas like Mangala Kaiśika and Vasanta. It figures also in the *graha svara* passages in some of Venkatamakhīs (17th cent.) prabandhas.

Example : Raja Bauli.

Svara:	s	r	s	r	g	p	p	d
Grahasvara:	m	p	m	p	d	s	s	r

While deciphering the notated passage in this section, the reduced fifth has to be borne in mind.

(3) *Shadava* : Simhabhupala's commentary on the Sangita Ratnakara is illuminating with reference to shadava. Citing matanga he says :

"Shadava is so called because of its being the most important among the six ragas. It has all the seven notes and is *not hexatonic* (as would be ordinarily suggested by the name Shadava). How is it the chief among the six ragas ? It is because Shadava has been prescribed for use in the Purvaranga (Pre-stage)."

I am giving below a passage in Shadava found in the sangita Ratnakara to show that it is not hexatonic :

M	M	D	D	S	D	N	P
D	N	M	M	M	R	M	R
D	N	S	S	G	rg	D	D
S	D	S	mg	M	M	M	M

The above illustration belies the statement of Śobhakara who says that it is Shadava because of the absence of Gandhara :

Gandharaabhave tu Shadavam.

Brhaddeśi, on the other hand, stipulates that Gandhara is weak in Shadava :

Nyaso madhyamamśasca Gandharena ca durbalah.

(4) *Sadharita*: Narada Śiksha describes it as having Antara Gandharas and Kaakalai nishaada :

Antara svara samyukta Kaakaliryatra drśyatē tam tu sadharitam vidyat.

Sadharita may well be the same as the Pan-Sadhari figuring in the Tevaram hymnal music. The version sung by the Oduvars accords with the theory cited above.

The name Sādhārita may be attributed to its taking the notes occurring in between those of the premordial scale.

Serial number of the note	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	15
Shadjagrama	S		R	R		M		P		D	N	
Sadhari:	S		R	G		M		D		N		

(5) *Pancama* : Brhaddesi describes it as having antaragāndhara. It is difficult to make out much more than this from the stanza.

Again there is the possibility of its being the equivalent of the Pan Pancamam figuring in the Tevaram hymns. The Karnatic counterpart of this Pan is Ahiri. It is significant that by taking the Pan came of Ahari (the present day Kiravani) the notes of the Pan Pancamam are arrived at by the process of modal shift of tonic.

(6) *Kaiśika madeyama*

(7) *Kaiśika*

The last two baffle deciphering though some scholars are prone to equate the last with the Pan Kauśikam of the Tevaram music.

Now we come to the most formidable aspect of the Kudumiyamalai Notation. The inscriptions contain not just the letters sarigamapadhani but the notes with vowel variations and some of the notes have dots above. Let me illustrate the first line of the Shadja grama section:

sagidhesa surugesu migadhesa dhee see pesu. The vowel variations a, i, u and ee occur throughout the notation.

No theory put forward so far regarding the vowel variations is satisfactory. I refrain from elaborating on this point further for fear of becoming too technical for this seminar. I propose to make it a subject of another paper.

The word 'Parivadini' occurs in the Kudumiyamalai Inscriptions and also in those at Tirumeyyam, Malaiyakkovil and Tirugokarnam. The Amarakośa describes Parivadini as a viina with seven strings;

Saptabhih parivadinī.

In Tamil works, the seven-stringed instrument is referred to as Cenkottuyal.

The words "*(et) trikum (e) lirkum (i) vai uriya*" have been interpreted in different ways. Since the passages were intended to be played on the parivadini, the word ettu (eight) suggests the eight karanas in yal playing viz. *Pannal parivattanai, araytal, taivaral, celavu, vilaiyattu, Kaivul Kurumbookku mentioned* in Cilappatikaram.

THE SCULPTURED AND INSCRIBED KARANAS

by

Miss. PADMA SUBRAHMANYAM

The twin arts of Dance and Sculpture have always been nurtured and developed hand in hand and side by side under the divine shade of religion in India. Both these arts are three dimensional in character with the fundamental unity in filling up the space on the basis of symmetry. Like all the other arts of India, these sisters are both dedicated to God and thus were flooded into the campus of the temple. The sculptures were not mere architectural embellishment or the dance an ordinary pastime pleasure. Both had a deeper significance which, like the sugar coated tablet was wound up with the glittering glamour of arts. Apart from their spiritual and religious significance, the intellectual perception of these arts is of great importance. These arts have always helped one another in the development, creation and preservation of ideas that were born out of the genius of the artistes and sculptors from time immemorial. The mutual gain that they achieved has led the past into present, and the present, march into future, enriching the repertoire of both the arts. Thanks to the temples which fostered and preserved them for the benefit of posterity.

The *Kaisiki vritti* which is represented by women, love, fine dress, music, delicacy, tenderness and dance was achieved by Indian stage through the concept of *Apsaras*. This same concept has influenced our sculptures also to a great extent. The graceful gaits and dazzling dances of the Nartaki were caught up in the everlasting silence of the stone. The ideal nartakis were the main source of inspiration for the sculptors. Thus were born the dance sculptures which are immortals in the field of art though they are mute. Generations of dancers in turn have drawn inspiration from these dance sculptures which serve as the codification and preservation of the dances created by our ancestors. The best examples of such mutually advantageous creations are the *Karanas* in the field of dance and sculpture.

Karana means to do or action which is derived from the root Kr-doing. They are the basic units of dance as propounded by Bharata in his *Natya Sastra*. The Natya Sastra, which is the earliest extant literature on Indian dramatology has enumerated these Karanas as dance units in great detail in its fourth chapter. These Karanas which are now obsolete in the field of dance are still found as fresh as a flower in the sculptures particularly dedicated to them at the Brhadeeswara Temple at Tanjore, Sarangapani Swamy Temple at Kumbakonam and the Nataraja Temple at Chidambaram.

The sculptures in the above temples have served dancers and dance enthusiasts as the main guides in throwing light on obsolete dance concepts. The beautiful sculptured figures generally are to mislead anyone to take it for granted that they are mere poses. But closer and deeper study avails us to understand that each of these is a movement of dance and just not mere poses. Thus these static motifs represent dynamic action just as a photograph of a moving dancer registers a part of a whole movement.

The Natya Sastra says that each Karana is made up of three elements namely a *Stana* of pose for the body, *nrttahasta* or gestures for the hands and chari or movement for leg. Only when these three elements combine the Karana is complete. In other words the Stana is based on *stiti* and hence it is a static concept. Karana is based on gati or movement. The nrtta of obstrace dance consists of a combination of many Karanas performed in an animated cogent pattern. This may be performed in group or as solo. The Karanas are numbered as 108 according to Bharata's Natya Sastra. The *Adavu* is a unit of dance in contemporary Bharata Natyam. Just as combinations of Adavus are called Korvais and Theermanams, combination of 2 Karanas was called a *Matrika*; 3 a Kalapaka; 4 a Bhandapa, and 5 a Sangataka. When there were as many as eight Karanas like a chained garland, it was called an *Angahara*. Though Bharata has given names of Angaharas with specific combinations of Karanas, he has encouraged new creations by allowing any other new combinations of Karanas as fancied by the choreographer.

The Brhadeeswara temple at Tanjore which belongs to the early 11th century, has the earliest extant visual representation of these Karanas. The 108 ways of dancing of Lord Siva described as Karanas in Natya Sastra were for the first time codified in stone by strictly following not only Bharata but also his commentator Abhinavagupta. This sculptural work, though not complete, is of greatest importance because it was perhaps a maiden attempt to crystallise in stone the Karanas, which involves a deep, serious study of the Natya Sastra. The dance field is indebted to Padmabooshan Dr. T. N. Ramachandran for his pains in

discovering and connecting these sculptures with the Karanas of Natya Sastra. These figures are found in the first tier of the vimana of the temple, above the sanctum. Out of the 108, we see only 81 completed figures. Slabs for the rest which are left incomplete are a real sight of sorrow for any dance enthusiast. Thus we are fortunate to have from the first Karana Talapushpaputam upto the 81st i. e. Scupitam.

The need for codifying these Karanas must have risen for the royal architect Rajaraja as many new Karanas were in vogue already. Perhaps Bharata's Karanas were already disappearing. Hence Rajaraja seemed to have decided to give immortality to these beautiful movements and thus help in putting an end to the everlasting confusion between traditional and contemporary observances.

The Karana figures found in Tanjore temple are those of Lord Siva with 4 arms, which reveal the animation of the movement. Two hands show its beginning or course, while the other two portray its end. In some cases they are meant merely of the beauty of symmetry also. The figures throw light on the pains that have been taken by the sculptors in studying, understanding and interpreting the Natya Sastra verses relating to each Karana. The perfection to the core in the visual representation of it has made inscribing of the names of the respective Karanas super-fluous.

Chronologically speaking next to the sculptures of Tanjore the visual representation of the Karanas is found in the Sarangapani temple at Kumbakonam. While in Tanjore the serial number of Karanas have been followed strictly, the Kumbakonam sculptures do not follow the order given in the Natya Sastra. These figures are also Chola figures which belong to a century and half later to those at Tanjore. They have been fitted into the gopuram of this temple by later rulers. Whether the variation in the serial order was intentional to suit any particular sequence of Nrtta or just an arrangement to suit the fany of the rulers or sculptors is a matter to be decided after deeper study. It is also possible that this new serial order was the result of following some other literary work on the art the name of which is now a mystery. But it is an unquestionable fact that they are sculptures of Karanas because the inscription of their respective names under each sculpture bears testimony to this. This was perhaps the first time that the names of Karanas were inscribed along with the respective sculptures. The inscription is in clear characters of Tamil grantha.

Though the figures in this temple are male figures they do not represent Lord Siva. They are the figures of Sutradhara as the first sculpture has the name Sutradhara inscribed below. Except a few which have been damaged, all the other Karanas are safe with their figures and characters. These human figures have two arms and are smaller in size

than those of Tanjore. While Tanjore slabs are about 3½ ft. in length these are about 2 ft. with the inscription.

Though both these temples bear Karana figures undoubtedly, there is a lot of difference between the two in the interpretation of some of the Karanas. The Tanjore sculptors seem to have followed the *Abhinava-bharathi* (commentary on N. S. by Abhinavagupta) very strictly. But the sculptures at Kumbakonam often do not seem to answer the description given in this Bhashya. For example *Akshipta recitam* which is the 20th karana is seen vastly differing in Kumbakonam from the one at Tanjore. Even without going much into its technical details a layman can understand its basically differing nature. Taking the description of the by movement alone is enough to bring out variation. Abhinavagupta in his commentary on this Karana adds in the end that "In normal course of this Karana the legs are attributed movements of *ancita* and *Suci* forms." Ancita is stretching the foot with the head alone touching the ground while the toe is turned upward. It is called Natti Naittal in contemporary Bharata-natyam. Suci is the reverse of this. The big toe alone is in contact with the ground like a needle, similar to what we see in western ballet dancing. In the Tanjore sculpture only foot is seen in suci position while the other is flat on the ground. The rambus between the knees is also maintained. This answers to Abhinavagupta's description without complication. Thus the movement of the legs is to be taken as a series of alternate performance of ancita and suci. It should also be remembered that both ancita and suci are performed only by one leg at a time. The figure pertaining and bearing the inscription of the same Karana at Kumbakonam has one leg straight without bending the knee and the balance of the body is on its toe (Suci). The other leg is kicked up sideways high up in the air. This is far from the description given by Abhinavagupta. We might connect it with the same description with a farfetched idea that this lifting up of the leg may be an action which shows the course of the leg before landing (or slipping gracefully) on the ground as ancita, while the other is already in Suci position. It is interesting to note that the same Karana of Tanjore school resembles a typical Manipuri dance movement while the other has a basic resemblance with a Javanese dance movement. It only shows that Natya Sastra gives scope for a variety in the artistic interpretation of it.

The Kumbakonam sculptors seem to have completely misunderstood the Natya Sastra verses themselves in some cases. Often the word Uru (thigh) has been mistaken to be Uras (chest) and the hands have also been given wrong placement. The 80th Karana Mayuralalitam which has been depicted extremely well in both Tanjore and Chidambaram has been completely misunderstood by the Kumbakonam sculptors. It is also likely

that a wrong label has been given to it here. According to the Natya Sastra this Karana has the following lakshana

> "Urchikam charanam Krtwa, recitou cha tata Karou
> Tatha trikam Vivrtam cha Mayuralalitam Bhaved"

i. e. if the legs are in Urchika, while the hands in recita movement and if the sacrum is turned or twisted the Karana is called Mayuralalitam. This description of the Karana has nothing to do with the so called corresponding sculpture at Kumbakonam.

In Chidambaram we see female figures unlike in the other two temples. These are said to belong to the 13th century. This temple has been rightly described as an encyclopaedia of dance art as it carries thousands of dance sculptures which are imposingly beautiful in every nook and corner of its huge campus. The figures pertaining specifically to Bharata's Karanas are arranged one above the other so as to give the effect of pillars partially projecting from the walls of all four gopurams. Of the four, the eastern and western gopurams have the inscription of the corresponding verses of the Natya Sastra in full, under each Karana. Perhaps this is the earliest record of the Natya Sastra verses pertaining to Karanas as inscriptions. It is also the only known temple now to bear these verses. These are also inscribed in Grantha belonging to 13th century. In this temple also the Natya Sastra has not been strictly followed regarding the serial number of the Karanas.

An important fact which is recalled by these figures is that the 108 Karanas can be performed as Tandava by men and at the same time as lasya by women. It is significant because it puts an end to the confusion which arises out of these two words. The same movements performed with the vigour of males is tandava while it becomes lasya when performed by the women with feminine grace. There are no separate Karanas for women which is basically different from these same 108 Karanas.

The figures of these three temples sometimes show different stages of the same Karanas which may mislead us to think that they are different interpretations. It is interesting to note that in cases of Karanas like Gajakriditakan and Mayuralalitam the beginning of the movement is seen in the Tanjore temple whereas its end is seen in the Kumbakonam temple.

Karanas in general can be classified as those which are anukaranas which are representational in nature and those which are abstract meant only for the authentic pleasure. Karanas which were born through the inspiration obtained from mimicking birds and animals belong to the former type. The scorpion, snake, deer, lion, elephant, peacock, eagle and other such animals and birds are artistically imitated in performing the stylised movements of the Karanas. Karanas like Talapushpaputam,

Katichinnam etc. are meant for the beauty of the movements while performing nrtta. There are Karanas of acrobatic nature like the suci and lalatatilakam. A few other Karanas like the Gangavataranam and Chakramandalam are meant as exercise for the dancer to keep her body in the fittest form. They are not meant to be performed as part of a regular show.

The post Bharata period saw many changes, new additions and substractions of the Karanas. Many new Karanas were created by the genius of the local artistes of the various provinces. They were also influenced by the regional folk arts. These new Karanas were not let loose to vanish in oblivion but were also codified by later authorities like Sarangadeva who wrote Sangita Ratnakara and Jayappa who wrote the Nrtta Ratnavali. Like any other, dance art also underwent several stages of development. The diverse interpretation of the Natya Sastra coupled with the spontaneous grativity of folk artistes resulted in new Karanas called Desi Karanas. This also explains the birth of the so called different schools of classical dance in India like Kuchupidi, Orissi, Shatriya, Kathakali, Kathak, Manipuri and so on. On closer examination if we remove our coloured glass and see them with openmindedness we are sure to discover the fundamental unity in diversity in these dances. The fountainhead of all these dances is the Natya Sastra and hence it is logical to call all these dances Bharatanatyam. We might as well call them Bharata Natyam of Kerala, Bharatanatyam of Andhra and Bharatanatyam of different regions. It is partiality to call the dance of Tamil Nad alone Bharatanatyam because it was called only Sadir till a few decades back. If Bharatanatyam means the dance which follows Bharata, it has got to be at an all India level. The Karanas of Bharata are scattered throughout our country in the various schools of dancing. They have also crossed the ocean and reached Indonesia. The Karana Mayuralalitam is called Mayuret even today in Javanese dance.

The study of Karanas with the help of sculptures at Tanjore, Kumbakonam and Chidambaram has opened a new chapter in the history of Indian dance. There are many critics who still feel sceptical about authentic value of these Karanas. It is sure prejudice and lack of open mindedness which leads one to jump into such set conclusions. As a humble research student of Karanas on the basis of practice makes me plead to all the dancers and critics of the art, to avail themselves of the enjoyment of studying and appreciating the immortal Karanas of Bharata. It is my earnest desire to bring back all the scattered and shattend Karanas to the Indian stage. By achieving this, we will not only have back with us the dance movements which are 2000 years old, but also the development the art has made during these past centuries.

INSCRIBED POTSHERDS FROM ALAGARAI AND URAIYUR

by

Dr. T. V. MAHALINGAM, M.A., D. Litt.

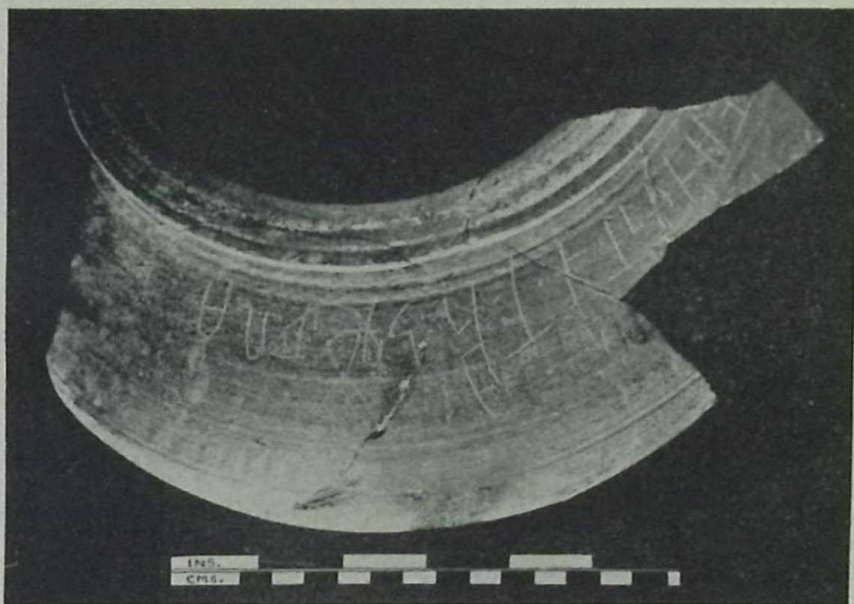
Professor of Ancient History and Archaeology, University of Madras

Besides the caverns which contain a number of inscriptions in the Brahmi script in South India there have been found a number of potsherds with such inscriptions in the course of archaeological excavations conducted at a few places in the Tamil country. The first among such sites is Arikamedu near Pondichery where the excavations conducted by Mortimer Wheeler in 1944 yielded as many as eighteen postherds with Brahmi inscriptions. They have been already deciphered and published.[1] The excavations conducted by the Department of Ancient History and Archaeology of the University of Madras recently at Alagarai (1964) and Uraiyur (1965 and 1966) have yielded a number of potsherds with inscriptions in the Dravidi Brahmi script. Two potsherds were found at Alagarai and five with clearly inscribed inscriptions at Uraiyur.

The inscriptions are written on the sherds of black-and-red ware and red ware which are assigned to a period roughly from the first century B. C. to the fourth or fifth century A. D. at these sites. But the occurrence of these sherds in the lowermost strata of the trenches coupled with the associated finds like beads of semi-precious stones and shell objects suggest an early period i.e. the end of the first century or beginning of the second century A. D. A careful study of the palaeography of the inscriptions also points to the same period. Besides, the letters found on some of the sherds such as *a*, *ka*, *ma*, *ta*, and *pu* closely resemble the letters of the Arikamedu potsherd inscriptions and therefore confirm the date ascribed above.

The letters are boldly incised on the neck, middle and bottom portions of the vessels, at times with pots turned upside down also. As in the case of the Brahmi inscriptions found in the caverns, the language of these potsherd inscriptions is also Tamil.

1. Ancient India, No. 2. pp. 109—14;

Pot - Sherd with Tamil - Brahmi Inscription—URAIYUR (Trichy Dt.)

The two potsherd inscriptions from Alagarai read as follows:

The first one contains three letters *kuu ta ta*. The potsherd is a broken piece and last letter *ta* in it is at the very end of the piece. Therefore it is an incomplete inscription and by supplying the word *na* the inscription may be read as *kuttan* which in Tamil means dancer. The second inscription which is well carved contains only one letter and reads *ka*.

The most important of the potsherd inscriptions got in the course of the excavations at Uraiyur is written below the rim portion of a big pot which is unfortunately broken and contains thirteen letters on the whole. (Pl. I,). The length of each letter is about ¾ of an inch and the first ten letters of the inscription can be easily read as *muu, laa na pee du aa na taa naa na.*. It is then followed by three more letters the reading of which is a little difficult. The first among them looks very much like *ra* or *uu,* the second *ma* and the third *nai*. Thus it may read as *ramanai* or *uumanai*. Obviously it refers to one *Antaanan* of *Muulaanpedu*. But the real interpretation of the whole inscription is difficult on account of the broken nature of the sherd in which the last letter itself is not seen fully.

Another inscription which is engraved on a second potsherd contains four letters clearly incised which may be read as *puu naa ka na*. The last three letters *na*, *ka* and *na* are obviously a suffix to a name. Since during the early centuries of the Christian era the Nagas were one of the important tribal people who lived in the area and the names of some of the Sangam poets end with the suffix *naakan*, the word *naakan* may be taken as a suffix to name. *Puu* stands for the name of the person or it is the last latter in his name.

The next potsherd contains eight letters including the first letter which is broken. The other seven letters are *ka ta a na a ra ii*. One interesting thing about this inscription is that of the seven letters the first, second, fourth and the sixth are vowelless consonants namely *k*, *t* *n* and *r* followed respectively by the vowels *a*, *a* and *ii*. If each of the vowels is added to the previous vowelless consonants we get the word *Katanari*. Though the inscription is fairly clear, it is difficult to interepret it because of its incomplete nature.

The next potsherd contains three letters *a rai ca*, the old form of *arasa* or *araiya* meaning chief, lord, king etc.[2] The last inscription reads *ka li nee*. It is incomplete and therefore difficult to interpret.

2. Arasa is the same as Araiya meaning a chief, lord, king etc. found in a number of early inscriptions of South India. S. I. I., XII, Nos. 11 and 16.

தமிழ் பிராமி வரிவடிவம்

திரு. அ. இராகவன் அவர்கள், பாளையங்கோட்டை

தமிழ்மொழியும் தமிழ் வரிவடிவங்களும் மிகத் தொன்மையானவை என்று நீண்ட காலமாக எண்ணப்பெற்று வருகிறது. ஆனுல் அவைகள் என்று எவ்வாறு தோன்றின என்று நன்கு ஆராயப்படவில்லை. சுமார் 50 ஆண்டுகளுக்கு முன் ஐரோப்பியர்கள் தமிழ் வரிவடிவங்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியை ஆரம்பித்து வைத்தனர். ஆங்கிலேய ஆட்சிக் காலத்திலே அரசாங்கம் தமிழகத்தில் கல்வெட்டு ஆராய்ச்சித் துறைக்கு (Epigraphic Department-க்கு) அடிகோலியது. அதன் பயனுக கல்வெட்டு, செப்பேடு முதலியவைகளில் பொறிக்கப்பெற்ற வரிவடிவங்களை வாசிக்கும் எழுத்தியல் ஆராய்ச்சித்துறை (Palaeography) என்ற புதிய படிப்பு முறை எழுந்தது.

ஆரம்ப காலத்தில் பிராமி வரிவடிவங்கள் மிகத் தொன்மை வாய்ந்தவைகள் என்று எண்ணப்பட்டது. இதனின்றே தமிழ் வரிவடிவங்கள் பிறந்தன என்று முடிபு கட்டப்பெற்றது. இற்றைக்கு 44 ஆண்டுகளுக்கு முன் வட இந்தியாவில் உள்ள சிந்து சமவெளியில் உள்ள அரப்பா, மொகஞ்சதாரோ முதலிய இடங்களில் அகழ்ந்து கண்ட முத்திரைகளில் திகழும் சித்திர எழுத்துக்களே மிகமிகத் தொன்மையானவை என்று காணப்பெற்றது. இந்தச் சித்திரக் குறியீடுகள் 5000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டன என்று முடிபு கட்டப்பட்டுள்ளது. சிந்துவெளி நாகரிகத்தில் கண்ட சித்திர எழுத்துக்களே பாரத நாட்டில் உள்ள எழுத்துக்களில் மிகப் பழமையானவை. இந்தியாவில் உள்ள எல்லா வரிவடிவங்களுக்கும் அடைப்படையான, தாய் உருவம் ஆகும். நாட்டில் வரலாற்றுணர்வு அரும்பிய காலத்தில் பிராமி நெடுங்கணக்கு நிலையை எய்தி இருக்கலாம் என்று அறிஞர்கள் எண்ணுகின்றுர்கள். ஆனுல் அது அந்நிலையை எப்பொழுது எய்தியது என்று எவரும் திட்டவட்டமாக இதுவரைக் கூறவில்லை. சில அறிஞர்கள் பிராமியின் தென்னுட்டு அமைப்பைத் திராவிடி என்று கூறிவருவது நாம் சிந்திக்கத்தக்கது.

சிந்துவெளி நாகரிகம் உலகில் உந்துவதற்கு முன் அசோகனுடைய கல்வெட்டுக்களில் காணப்பெற்ற பிராமி வரிவடிவம் மிகப்பழமையானது; இந்திய வரிவடிவங்களின் தாய் என்று எண்ணப்பட்டது, பல்வேறு பிராகிருத வடிவங்களில் வரையப்பட்ட அசோகனுடைய கல்வெட்டுக்கள் இன்று இந்தியாவில் பலவிடங்களில் காணப்படுகின்றன. இந்த வரிவடிவங்கள் நாளடைவில் நமது நாட்டில் பல்வேறு நிலைகளில் வளர்ந்தும், கிளர்ந்தும் திரிபுற்றும் திகழ்கின்றன.

முன்னர் அசோகனுடைய பிராமி வடிவங்களுக்கு முன்னுள்ள-அதாவது கி. மு. மூன்றும் நூற்றுண்டிற்கு முன்னுள்ள எழுத்துக்கள்—கண்டு பிடிக்கப்படாதிருந்தன. ஆனுல் தமிழ்நாட்டுக் கல்லறைகளில் கண்டெடுக்கப்பட்ட ஓடுகளில் சில மூன்றும் நூற்றுண்டுக்கு முன்னுள்ளதாகக் கருதப்படுகின்றன. அதோடு சில குகை எழுத்துக்களும் மூன்றும் நூற்றுண்டுக்கு முற்பட்டதாக இருக்கலாம் என்று முடிபு கட்டப்பட்டுள்ளன.[1] ஆனுல் அவை எல்லாம் இதுவரை நன்கு ஆராயப்படவில்லை. அதில் காணப்படும் குறியீடுகள் பழங்காலக் காசுகளில்கூடக் காணப்படுகின்றன என்று கூறப்படுகிறது.

அசோகனுடைய பிராமி வரிவடிவங்களுக்கும் சிந்துவெளி எழுத்துக்களுக்கும் மேற்போக்காகப் பல ஒற்றுமைகள் உள்ளன. சிந்துவெளியின் முத்திரைகளில் உள்ள குறியீடுகளில் சில, பிராமி வரிவடிவங்களைப்போலவே காணப்படுகின்றன. ஆனுலும் இவைகளைப்பற்றி இன்னும் நன்ருக ஆராய வேண்டியதிருக்கிறது. இதில் பல சிக்கல்களும் சிரமங்களும் உள்ளன.

பிராமி வரிவடிவங்கள் சிந்துவெளி எழுத்துக்களினின்று பிறந்து ஒரே நிலையில் நில்லாது பல்வேறு வகையாகத் திரிபுற்றுக் கிளைத்து நாளடைவில் பெரும் மாற்றம் பெற்றுள்ளன.

அசோகன் கண்ட பிராமி எழுத்துக்கள் அசோகன் பிராமி என்ற நிலையில் கி. மு. 3–ஆம் நூற்றுண்டில் பீடுற்றுப் பல்வேறு சாசனங்களைப் பெற்றுச் சிறப்பெய்தியது. கி. மு. 1-ஆம் நூற்றுண்டில் பிராமி, குசான் பிராமியாகத் திரிபுற்று எழுந்தது. கி. பி. 4-ஆம் நூற்றுண்டில் குப்த பிராமியாய்க் கிளைத்தது; கி. பி. 7-ஆம் நூற்றுண்டில் சித்த மாத்ரிகா பிராமியாக மாறுதலுற்றது. இறுதியாக கி. பி. 10-ஆம் நூற்றுண்டில் நாகரி வரிவடிவமாகவும் குடிலா வரிவடிவமாகவும் மலர்ந்தது. இதுவே வங்காளி, அசாமி, மைதிலி, நெவாரி, ஒரியா, காஷ்மீரி முதலிய மொழிகளில் வரிவடிவங்களுக்குத் தாயாக இருந்தது. மேலும், கி. பி. 7-ஆம் நூற்றுண்டில் வளர்ச்சியுற்ற பல்லவர்களின் வரிவடிவமாகவும் பரிணமித்தது. பிராமியே தமிழ், மலையாளம், சிங்களம், ஆந்திரம், கன்னடம், கிரந்தம் ஆகிய மொழிகளின் வரிவடிவங்களுக்கு மூலக்கருவாக இருக்கிறது.

டாக்டர் புஹ்லர் என்னும் அறிஞர் வட்டெழுத்து பிராமியினின்று பிறந்தது என்றும் இதை ஒரு தனிவகையாகக் கருதாது தமிழின் திரிபே என்றும் கருதுகின்ருர்.[2] இதனுல் வட்டெழுத்து, திட்டவட்டமாக தனியே வளர்ச்சி பெருது தமிழின் திரிபாக இருக்கலாம் என்று எண்ணப்படுகிறது. சிலர் இவ்விருவகை எழுத்துக்களும் தனித்தனியாக வளர்ச்சி பெற்றிருக்கலாம் என்று கருதுகின்றனர். இற்றைக்கு 1700 ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதப்பட்ட கல்வெட்டுக்களோ, செப்பேடுகளோ அதிகமாகத் தமிழ் வளர்த்த பழம் பாண்டிய நாட்டிற்கூடக் கிடைக்கவில்லை. சோழர்கள் ஆதிக்கம்

---

1. When these inscriptions are compared with the Asokan edicts (though Asoka in the 3rd Century B. C. adapted Pali language) the script employed by Asoka seems to be but a sophisticated variety of the "Tamil Nad Cave Script" —— Script in and around India —— by V. Kannaiyan, B. A. (Introduction) P. 3. (Madras 1960.)

2. Indian paleography— Dr. Buhler (English edition published as Appendix to the Indian Antiquary. Vol. XXXIII

பரவாத மலைநாட்டில்கூட வட்டெழுத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. இதனுல் வட்டெழுத்து பிராமியினின்று தனியாகத் தளிர்த்து பாண்டிய நாட்டிலும் மலைநாட்டிலும் வழங்கிய வரிவடிவமாகக் காணப்படுகிறது என்று அறிஞர் கள் கருதுகின்ருர்கள்.

பிராமி, வடபிராமி தென்பிராமி என்று இருவகைப்படும். தென் பிராமி சிந்துவெளியில் கண்ட குறியீடுகளினின்று பரிணமித்துத் திராவிட மொழிகளின் வரிவடிவங்களுக்குத் தாயாக இருக்கிறது என்று கருதப்படுகிறது. இதைத் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் கிடைத்த மட்பாண்டங்கள்மீது பொறிக்கப்பட்ட வரிவடிவங்களும் நீலகிரியில் கிடைத்த கல்வெட்டுக்களும் உறுதிப்படுத்துகின்றன.[3] வடபிராமி ஆரியர் மொழிகளின் வரிவடிவங் களுக்கு அன்னையாக அமைந்திருக்கலாம் என்று கருதப்படுகிறது. அசோகன் கண்ட பிராமி, வடபிராமியின் மூலத்தையுடையது என்று எண்ணப்படு கிறது. வடபிராமியும் தென்பிராமியும் சிந்துவெளி எழுத்துக்களினின்று பரிணமித்தவைகளாய் இருந்தாலும் வடபிராமி மூல எழுத்தினின்றும் பெரும் மாறுதலையுடையதாய்த் திகழ்கின்றது. சில அறிஞர்கள் சிந்து வெளி எழுத்துகளுக்கும் (குறியீடுகளுக்கும்) பிராமிக்கும் சங்கிலித்தொடர் போன்ற இணைப்புகள் காணப்படவில்லை என்று கூறுகின்றனர். ஆனுல் இவை இரண்டிற்கும் மத்திய நிலையில் உள்ள சாசனம் ஒன்று விக்கிரமகோல் என்னும் இடத்தில் (மத்திய இந்தியாவில்) கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே சிந்துவெளிக் குறியீடுகளே பிராமியின் மூலவடிவம் என்று உறுதி யாக எண்ணப்படுகிறது.[4]

சிந்துவெளியின் சித்திர எழுத்துக்களே தமிழ்மக்களின் முன்னேர்க ளான திராவிடப் பெருங்குடிமக்கள் கண்ட எழுத்துக்களின் மூலவரி வடிவங் கள் என்று இன்று முடிபு கட்டப்பட்டுள்ளன. அவை திராவிட மொழிகளுக் கெல்லாம் அமைக்கப்பட்ட பழைய எழுத்துக் குறியீடுகளாக இருக்கின்றன என்று வரலாற்றுப் பேரறிஞர் ஹிராஸ் அடிகள் உறுதியாகக் கூறுகிருர்.[5]

கிறிஸ்தவ சகாப்தம் அரும்புவதற்கு 1200 ஆண்டுகளுக்குமுன் நிலவிய பீனிசிய வரிவடிவங்களினின்று பிராமி பிறந்திருக்கலாம் என்று சிலர் கூறி னர். பாபிலோன் வழியாக பீனிசியனில் இருந்து பிராமி தோன்றியிருக்க லாம் என்று சில அறிஞர்கள் எழுதியுள்ளனர்.

கி. மு. 2000-ம் ஆண்டுகளுக்குமுன். பைபிலில் கூறப்படும் சாலமோன் ஞானி காலத்தில் [6]பீனிசியர்கள் தமிழ்நாட்டோடு (நெல்லை மாவட்டத்தில் உள்ள உவரி என்னும் பட்டினத்தோடு) தொடர்புகொண்டு வணிகம் புரிந்துவந்தனர். ''கி. மு. 10-ஆம் நூற்ருண்டின் மத்தியில் அல்லது அதற்குச் சற்றுமுன் கடல்வழியாகப் பாபிலோனுக்குச் சென்றுவந்த பாரத நாட்டு வணிகர்கள் அங்கே எழுத்து எழுதும் வழக்கம் இருப்பதைக்கண்டு அதைத் தமது நாட்டிற்குக் கொண்டுவந்தனர். எளிய பீனிசிய எழுத்துக் களைத் தங்களின் வலிய பிராகிருதத்திற்கு ஏற்ற எழுத்துக்களாக மாற்றி

3. Ibid, PP 103, 101.
4. Indian Antiquary Vol. 62
5. Rev. Fr H. Heras's articles in the New Review Vol II P 1-16 1936.
6. Bible — I King Chapter 10· V II 11-22.

அமைத்துக்கொண்டனர். இவ்வாறு பிராமி வெளிநாட்டினின்று இந்திய நாட்டிற்குக் குடிபுகுந்த வரிவடிவம்'' என்று சிலர் கூறுகின்றனர். இஃதன்றிப் பீனிசிய மொழியில் தென் அராபிய மொழியின் வரிவடிவினின்று பிராமி பிறந்திருக்கலாம் என்று சிலர் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். கி. மு. 9-ஆம் நூற்றாண்டிற்குமுன் பிராமி உளதென்றும், இவ்வகை எழுத்துக்கள் பீனிசியாவிலேயுள்ள மோப் நகரில் இருந்து ஆட்சிபுரிந்த அரசனுடைய கி. மு. 850-ஆம் ஆண்டின் பட்டயத்தில் காணப்படுகின்றன என்றும் பீனிசிய வணிகர்களிடமிருந்து இந்திய மக்கள் எழுத்து அமைக்கும் முறையை அறிந்தார்கள் என்றும் வரலாற்றறிஞர்கள் சிலர் வரைந்துள்ளனர்.[7] ஆனால் இந்த முடிபுகளையெல்லாம் சிந்துவெளியிற் கிடைத்த சீரிய சான்றுகள் மாற்றி அமைத்துவிட்டன. பிராமி இந்தியாவிலே பிறந்தது ; சிந்துவெளிக் குறியீடுகளைத் தாயாகக் கொண்டது என்று பேரறிஞர்கள் பலர் ஆணித்தரமாகத் தக்க ஆதாரங்களுடன் முடிபு கட்டியுள்ளனர்.[8]

பிராமி வரிவடிவங்களினின்று பீனிசிய வரிவடிவங்களும் பீனிசிய வரிவடிவங்களினின்று கிரேக்க உரோம வடிவங்களும் இவைகளினின்று பல ஐரோப்பிய வரிவடிவங்களும் பிறந்தன. பிராமியினின்று வட்டெழுத்தும் அதினின்று இன்றையத் தமிழ் வரிவடிவங்களும் வளர்ச்சி பெற்றன. வட்டெழுத்து, கேரளத்தில் கோலெழுத்தாக மாறியது.

டாக்டர் பர்னல், "வட்டெழுத்து பிராமியினின்று தோன்றிய வரிவடிவம் என்று கூறுவதற்கில்லை. பிராமிக்கு மூலாதாரமாக விளங்கிய பீனிசிய எழுத்தினின்று நேராகத் தமிழர்கள் தங்களின் வரிவடிவங்களை அமைத்துள்ளார்கள்" என்று எழுதியுள்ளார்.[9] இவர் பிராமிக்கும் வட்டெழுத்துக்கும் இடையேயுள்ள நெருங்கிய ஒற்றுமைகளை நன்குணர்ந்தவர். இவர், 'ஆரியர்கள் பாரதநாட்டில் அடியெடுத்து வைப்பதற்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே தமிழர்கள் தங்கள் மொழிக்கு வரிவடிவத்தை உருவாக்கிவிட்டனர். எனவே அது பிராமியின் வழிவந்த வரிவடிவமாக இருக்கமுடியாது' என்று உறுதியாகக் கூறியுள்ளார்.

---

7. Brahmi has been traced back to the phoenician type of writting represented in the inscription of Meshu King of Moab (850. C) Dr. Scoff however in his remarkable commentary to the Periplus of Erthrean sea claims a phoneician origin for the Dravidian alphabet (P.229) g. Elliot Smith.

8. "It is also shown that these scholars were not mistaken who commenced Brahmi with the South Semitic and phoneician script. For there is much evidence to show that they were also derived from the script of "Harappa & Mohenjo-Daro"— R. G. Hunter.

The two Brahmi scripts one of northern & the other of Southern India are developments of Mohenjodaro script that of South India is the direct continuation & development of Mohenjodaro script by Dravidian people of South India. Several signs of Mohenjodaro scripts are found in the pre-historic pottery of Tinnevelly Dt., in rock inscriptions of Nilgiris & tombs of Hyderabad states - by Rev. Fir H. Heras M. A. light in Mohenjo—Daro(New Review July 1936).

9. Elements of South Indian Paleography by Dr. A. C. Burnell. P. 49.

பல்வேறு வரிவடிவங்களையும் படித்தாராய்ந்த பேரறிஞர்கள் சிந்து வெளி எழுத்துகளுக்கும் பிராமிக்கும் உள்ள ஒற்றுமைகளை நன்காராய்ந்து சிந்துவெளி எழுத்துக்களினின்றே பிராமி பிறந்து, கி மு. 300-ஆம் ஆண்டை யொட்டி சீருற்றிருக்கலாம் என்று கருதுகின்றனர், கி. மு. 10-ஆம் நூற்றுண்டில் பாபிலோனிலிருந்து பாரதநாடு போந்த பீனிசிய வரிவடிவங்கள் 5-ஆம் நூற்றுண்டில் பாரதநாட்டில் சீர்திருத்தப்பெற்றுச் சிறப்புற்றெழுந்தது என்று பல ஐரோப்பிய அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர் என வங்கநாட்டு வரலாற்றறிஞர் டாக்டர் சுநீத்குமார் சட்டர்ஜி கூறியுள்ளார்.[10]

இன்றையத் தமிழ் வரிவடிவங்கள் சிந்துவெளி சித்திர எழுத்தை மூலக் கருவாகக்கொண்டது. சிந்துவெளிக் குறியீடுகளினின்று பிராமி பிறந்தது. பிராமியினின்று வட்டெழுத்தும், இன்றையத் தமிழ் வரிவடிவங்களும் பரிணமித்துள்ளன என்பதற்கு எள்ளளவும் ஐயமில்லை என்று அறிஞர் ச. சண்முகநாதன் கூறியுள்ளார்.

சங்ககாலத்திலே தமிழர்கள் எழுதக் கற்றிருந்தனர். எழுத்து என்னும் தமிழ்ப்பதம் எழுது என்ற வினையின் அடியாகப் பிறந்தது. எழுது என்ருல் 'வரை' எனப் பொருள்படும். நிகண்டில் எழுத்து என்பதற்கு படம், உருவம் என்றே பொருள் தரப்படுகிறது. ஆதியில் தமிழர்கள் தங்கள் மொழிக்கேற்ப வரிவடிவங்களைச் சித்திரக் குறியீடுகளினின்று கண்டு அதற்கு எழுத்து என்ற பெயரைச் சூட்டினர்.

''காணப்பட்ட வுருவ மெல்லாம்
மானக் காட்டும் வகைமை நாடி
வழுவி லோவியன் கைவினை போல
எழுதப்படுவது உருவெழுத்தாகும்'' —(யாப்பருங்கலவிருத்தி—
மேற்கோள்)

''உருவே யுணர்வே யொலியே தன்மை
எனவீ ரெழுந்து மீரிரு பகுதிய''—(இலக்கணக்கொத்து—
மேற்கோள்.)

என்னும் செய்யுட்கள் மூலம் தமிழர் கண்ட எழுத்துக்கள் ஓவியம் போன்ற உருவெழுத்து என்பது நன்கு தெரிகிறது. இஃதன்றிச் சிலப்பதிகாரத்தில்

''வம்பமாக்கள் தம் பெயர் பொறித்த
கண்ணெழுத்துப் படுத்த எண்ணுப் பல்பொதி
இரு பதினுயிரம் கண்ணெழுத்துப் படுத்தன
கைபுனைச் சகடமும்''

என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவைகளை ஆராய்ந்தால் கடைச்சங்க காலத்தில்—அதாவது கி. மு. 300 முதல் கி. பி. 200 வரை கண்ணெழுத்து என்ற சித்திர எழுத்து தமிழகத்தில் வழங்கப்பட்டிருந்தது என்று தெரிகிறது. கிறிஸ்தவ சகாப்தம் எழுமுன்பே தமிழர்கள் சித்திர சங்கேத எழுத்

10. டாக்டர். சுனிதிகுமார் சாட்டர்ஜி, ''இந்திய எழுத்துமுறை'' என்று டில்லி வானொலியில் நிகழ்த்திய கருத்துரை. ''தமிழ் முரசு'' (நாளிதழ்) சிங்கப்பூர் 10-12-65.

துக்கள் போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.[11] இதனைத் தமிழ் அன்பர்களான மு. இராகவ ஐயங்கார், பி. என். சுப்பிரமணிய ஐயர் போன்ற அறிஞர்கள் உறுதிப்படுத்தியுள்ளனர்.[12]

இன்றுள்ள தமிழ் நூற்களில் தொன்மையானது தொல்காப்பியம். அந் நூலில் அக் காலத்தில் வழங்கிவந்த வரிவடிவங்கள் எப்படிப்பட்டன என்று குறிப்பிடவில்லை. ஆனால் சில எழுத்துக்கள் புள்ளி பெற்று நிற்பதைக் குறிப்பிட்டுள்ளது. எனவே தொல்காப்பியர் காலத்திலே இன்றையத் தமிழ் வரிவடிவம் உருப்பெற ஆரம்பித்து விட்டது என்று யூகிக்க இடமுண்டு. ஆனால் தமிழ் வரிவடிவ ஆராய்ச்சித்துறை நிபுணர் திரு. தி. நா. சுப்பிரமணியம் ''தொல்காப்பியர் காலத்தில் வழக்கில் இருந்தது பிராமியாக இருக்கலாம்'' என்று ஊகிக்கின்றார்.[13]

இதன்மூலம், சிந்துவெளியின் சித்திர எழுத்துக்களினின்று பிராமி பிறந்து, அது அதற்கு முன் தமிழகத்தில் வழக்கிலிருந்த எழுத்துக்களை ஒதுக்கித் தள்ளியோ அல்லது இணைந்தோ வட்டெழுத்தாகப் பரிணமித்து அப்பால் சில ஐரோப்பிய அறிஞர்களின் துணையால் இன்றையத் தமிழ் வரிவடிவமாக மலர்ந்தது என்றே நான் கருதுகின்றேன்.

---

11. மொகஞ்சதாரோ அல்லது சிந்துவெளி நாகரிகம்—டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கம் பிள்ளை. பக்கம் 223

12. இலக்கிய சாசன வழக்காறுகள்—மு. இராகவ ஐயங்கார் (கலைமகள்)

13. பண்டையத் தமிழ் எழுத்துக்கள்—தி. நா. சுப்பிரமணியன் பக்கம் 87—1938.

தமிழ் எழுத்துக்கள்

சா. கணேசன்

தமிழ் எழுத்துக்களைப்பற்றி சில சிறந்த ஆராய்ச்சிகள் சமீபகாலமாக நடைபெற்று வருகின்றன. தமிழ் எழுத்துக்கள் என்று சொல்லும்போது, தமிழ்--பிராம்மி எழுத்துக்களைத்தான் குறிக்கிறேன். இவற்றைப் பிராம்மி, தமிழ்—பிராம்மி என்றெல்லாம் குறிக்கின்றனர். கி. பி. 1903 ல் திரு. வெங்கோபராவ் முதன்முதலில் கீழவளைவு என்ற இடத்தில் இவ்வெழுத்தைக் கண்டு வெளியுலகுக்கு அறிவித்தார். அதன்பிறகு 1906-ல் மறுகால்தலை என்ற இடத்தில் கெமைடு அவர்கள் மற்றொரு கல்வெட்டைக் கண்டுபிடித்தார். அதைப் பின்பற்றி ஆனைமலை, அழகர்மலை, மேட்டுப்பட்டி, முத்துப்பட்டி, சித்தன்னவாசல் முதலிய இடங்களில் சில கல்வெட்டுக்களை திரு. எச். கிருஷ்ணசாஸ்திரியும், திரு. கே. வி. சுப்ரமணிய அய்யரும் கண்டுபிடித்தனர். இதற்குப் பிறகு திருச்சி, மாமண்டூர் முதலிய இடங்களிலும் சில கல்வெட்டுக்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. பல்லவர் வரலாற்றுக்குச் சிறந்த தொண்டு செய்த ழொவா துபரே பாண்டிச்சேரிக்கு அருகில் அரிக்கன்மேடு என்று வழங்குகிற அருகன்மேட்டில் இவ் வெழுத்துக்கள் உள்ள பானை ஓடுகளைக் கண்டுபிடித்தனர். அதே இடத்தில் மத்திய தொல்பொருளியல் பிரிவைச் சேர்ந்த டாக்டர் வீலர் அவர்கள் தலைமையில் அகழ்வாராய்ச்சி செய்தபோது எழுத்துக்களுள்ள பானை ஓடுகள் பல கிடைத்துள்ளன. அதன்பிறகு ஈரோட்டின் அருகில் (அறச்சலூர் என்று இன்று வழங்குகின்ற) அறச்சாலையூரில் உள்ள ஒரு கல்வெட்டை திரு. செ. ராஜு கண்டு வெளியுலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். இதன்பிறகு அளகறையிலும், உறையூரிலும் சென்னைப் பல்கலைக் கழகம், திரு. டி. வி. மகாலிங்கம் தலைமையில் அகழ்வாராய்ச்சி நடத்திய போது எழுத்துக்களுள்ள பானை ஓடுகள் சில கிடைத்துள்ளன. இந்த ஆண்டு திரு. ஐ. மகாதேவன் மாணிக்கவாசகப் பெருமான் பிறந்தருளிய திருவாதவூரில் மற்றொரு கல்வெட்டைக் கண்டறிவித்திருக்கிறார்.

முதன்முதலில் இக்கல்வெட்டுக்களை ஆராய்ந்த அறிஞர்கள், இவை புரியாத பாஷையில் உள்ளன என்று கருதினர். ''இவையனைத்தும், தமிழ் மொழியில் பொறிக்கப்பட்டவையே; தமிழ் எழுத்தின் சிறப்பெழுத்துக்களான ழ, ள, ற, ன முதலிய எழுத்துக்கள் இவற்றில் உள்ளன'' என்று சில கல்வெட்டுக்களைப் படித்து முதன்முதலில் புலப்படுத்திய பெரியார் திரு. கே. வி. சுப்ரமணிய அய்யரேயாவார். கி. பி. 1924-ம் ஆண்டிலேயே இப்

பணியால் திரு. சுப்ரமணிய அய்யர் தமிழகத்துக்கு அரும் தொண்டு செய்துள்ளார். எனினும் பல கல்வெட்டுக்கள் பொருள் சிறக்க வாசிக்கப்படாமலே இருந்து வந்தன ஆனுல் பட்டிப்ரோலு முறையைப் பயன்படுத்தி இக் கல்வெட்டுக்கள் விளக்கம் பெறச் செய்த பெருமை திரு ஐ மகாதேவனையே சாரும்.

இக் கல்வெட்டுக்களை ஆராய்ந்தவர்களைப்பற்றிக் குறிக்கும்போது நாம் பிரின்ஸப் அவர்களை மறந்துவிடக்கூடாது. அசோகரது பிராம்மி எழுத்துக்களை ஆராய்ந்து, அந்தந்த எழுத்துக்களுக்கும் ஒலிகளை நிச்சயித்த பெருமை பிரின்ஸப் அவர்களையே சாரும். அந்த முறையிலே அடுத்துச் சிறந்த தொண்டாற்றிய மேதை ப்யூலர் அவர்களாகும். ப்யூலர் அவர்கள் பட்டிப்புரோலுவில் கிடைத்த கல்வெட்டுக்களைச் சிறப்பாக ஆராய்ந்திருக்கிறுர். தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரை பண்டைக் கல்வெட்டுக்களைச் செம்மையாக ஆராய்ந்த அறிஞர், திரு. கே. வி. சுப்ரமணிய அய்யராவார். பழுத்த பழமாக இன்று கோயம்புத்தூரில் வாழ்ந்துவருகிற திரு. அய்யர் அவர்கள் பல கல்வெட்டுக்களை ஆராய்ந்திருக்கிறுர். சங்ககால மன்னர்கள் கல்வெட்டில் குறிக்கப்படுகிறுர்களா, இல்லையா? என்ற ஒரு முக்கிய கேள்விக்கு 'ஆம்', என்று விடை தந்தவர் திரு. ஐ மகாதேவனே. 'புகழூரிலும், மாங்குளத்திலும் முறையே சேர மன்னர்களும், பாண்டிய மன்னர்களும் குறிக்கப்படுகின்றனர்' என்று கல்வெட்டுக்கும் சங்க இலக்கியத்துக்கும் உள்ள தொடர்பை ஒருவாறு வெளிப்படுத்தியவர் திரு. மகாதேவனே. பெருவாரியான கல்வெட்டுக்களை, திரு. ஐ. மகாதேவன் பொருள் சிறக்க வாசித்துள்ளார். ஒரு சில வார்த்தைகளில் கருத்து வேற்றுமை ஏற்படலாமே தவிர, அனேகமாக எல்லா கல்வெட்டுக்களுக்கும் திரு. ஐ. மகாதேவன் பொருள் புலப்படச் செய்துள்ளார் என்பதில் ஐயமில்லை.

இந்த வகை எழுத்துக்களை இதுகாறும் ஆராய்ந்த பெரியார்கள், 'தமிழ் நாட்டில் உள்ள பிராம்மி எழுத்துக்கள் என்றே குறிப்பிட்டு வந்தனர். திரு. ஐ. மகாதேவன் இவ் வெழுத்தை 'தமிழ்—பிராம்மி' என்று குறிக்கிறுர். பிராம்மி என்ற சொல்லுக்கு எழுத்து என்பதே பொருள். இக் கல்வெட்டுக்கள் பெரும்பாலும் சமணப் பெரியார்களுக்கு ஏற்படுத்திய படுக்கைகளையே குறிக்கின்றன. இக் குகைத் தளங்கள், சமணர்களது இருக்கைகளா? அல்லது பௌத்தர்களது இருக்கைகளா? என்ற கருத்து வேறுபாடு இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஆனுல் கிட்டத்தட்ட அனைத்துமே முனிவர்களது இருக்கைகள் தாம். இவை வெறும் படுக்கைகள் அல்ல; தவம் புரி தலம் எனக் கருதல் சரியாக இருக்கலாம். சமண சமயத்தினர், ரிஷப தேவருக்கு இரண்டு மகள் என்றும், ஒருத்தி பெயர் சுந்தரி என்றும் மற்றவள் பெயர் பிராம்மி என்றும் கூறுகிறுர்கள். சுந்தரி என்பது மொழியையும், பிராம்மி என்பது எழுத்தையும் குறிப்பதாகவும், இது பாகவதம் ஐந்தாம் சருக்கத்தில் விளக்கப்படுவதாகவும் கூறுகிறுர்கள். எனவே பிராம்மி என்றுல் எழுத்து (Script) என்றுதான் பொருள்கொள்ள வேண்டும்.

இந்தியாவின் வட பகுதியில், அசோகன் கல்வெட்டுக்கள் அனைத்தும் இரண்டு எழுத்துக்களில் உள்ளன. அசோகன் கல்வெட்டில் அவற்றிற்கு 'தர்ம லிபி' என்று பெயர் கூறப்பட்டாலும் அவை பிராம்மி என்ற எழுத்து

வகையிலும் கரோஷ்டி என்ற எழுத்து வகையிலும் அடங்கியவையே எனக் கணிக்கப்பட்டிருப்பதை நாம் அறிவோம். இடமிருந்து வலமாகவும், வல மிருந்து இடமாகவும் எழுதப்படும் அவ்வெழுத்துக்களை முறையே 'பிராம்மி' என்றும் 'கரோஷ்டி' என்றும் சம வயங்கண சுத்த என்ற சமணநூல் பெயர் குறிக்கின்றன. லலித விஸ்தாரம் என்னும் பௌத்த நூலும் அப்படியே குறிக்கிறது. இரண்டுமே மிகப் பழைய நூல்களாகும். அவற்றுள் மிகவும் பழமையானது சமண நூலே என்பர். அதில் 18 வித எழுத்துக்களின் பெயர்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. பிராம்மி என்ற பெயரும், கரோஷ்டி என்ற பெயரும் அவற்றில் இரு பெயர்கள் ஆகும். அச் சூத்திரங்களில் பதி னெட்டு வித எழுத்துக்களைக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து 18 வித எழுத்துக்களும் அக்காலத்தில் இந்தியாவில் வழக்கத்திலிருந்தன என்றே கருதவேண்டும். இதுகாறும் கிடைத்துள்ள கல்வெட்டுக்களைப் பார்த்தால், பிராம்மி, கரோஷ்டி இரண்டையும் அல்லாமல் வேறு எழுத்துக்களும் அல்லது முறைகளும் இருந் தன என்பது புலப்படும். பட்டிப்ரோலுவில் காணப்படும் எழுத்துக்களுக் கும், தமிழகத்தில் உள்ள எழுத்துக்களுக்கும் சில வேறுபாடுகள் இருப் பினும் பலவகையில் ஒற்றுமை புலப்படுகிறது. அதனால் பிராமி, கரோஷ்டி என்ற எழுத்துக்களைத் தவிர மற்ற வகை எழுத்துக்களும் அக்காலத்தில் வழக்கத்தில் இருந்தன என்று நிச்சயமாக அறிகிறோம். எனவே தமிழகத் தில் உள்ள எழுத்துக்களை 'பிராம்மி' என்று அழைத்தல் சரியா என்பது சிந்திக்கத் தக்கதாகும். "சமண நூலில் காணப்படுவதுபோல "தாமிழி" என்ற பெயர்தான் பொருத்தமானது" என்று திரு. ஆர். நாகசாமி கருது கிறார். தமிழகத்தில் வழங்கிய எழுத்துக்கு தமிழரல்லாதவர்கள் அவர்கள் மொழிமரபுக் கேற்பத் "தாமிழி" என்று பெயர் கூறலாம்; ஆனால் நாம் நம் மரபுக்கேற்ப, 'தமிழ் எழுத்து' என்று கூறுவதுதான் பொருத்தம் என்பதே என் அழுத்தமான கருத்து. பட்டிப்ரோலு எழுத்து, பிராம்மி எழுத்திலிருந் தும் தமிழ் எழுத்திலிருந்தும் சில வேறுபாடுகளுடன் காணப்படுகிறது. உதா ரணமாக 'ம' என்ற உயிர்மெய் எழுத்து தலைகீழாகக் காணப்படுவதுடன் 'ஆ' உயிர் ஏற்ற உயிர்மெய் எழுத்துக்களும் வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன.

இதிலிருந்து சமண நூலில் கூறப்பட்டுள்ள பெயர்கள் அந்நாளில் வழங்கி வந்த எழுத்துக்களின் பெயர்களே என்பதில் ஐயமில்லை. எனவே பல்வேறு பகுதிகளில் வழங்கிய எழுத்துக்களைச் சமண நூல்களில் குறிப்பிட் டுள்ள பெயர்களால் குறிப்பதே சரியாக இருக்கும் என்பது என் கருத்து. இந்த அடிப்படையில் தமிழ் நாட்டில் காணப்படும் பண்டைய எழுத்துக்களை 'தாமிழி' என்று குறிப்பிடுவது தவறில்லை. பௌத்த நூலான 'லலித விஸ் தாரம்' என்ற நூல் 64 வகை எழுத்துக்களைக் குறிக்கிறது. தமிழ் எழுத்துக் களை அது "திராமிளி" என்று பேசுகிறது. திராவிட தேசத்தில் வழங்கிய எழுத்து என்ற பொருளில் "திராமிளி" என்று பெயரிடப்பட்டது எனக் கொள்ளலாம். இதையே 'திராவிடி' என்றும் சிலர் குறிப்பர். திராவிடம் என்று நாம் இப்போது சிறப்பாக, தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகிய நான்கு மொழிகளையுமே குறிக்கிறோம். இந்த நான்கு மொழிகளும் ஒன்றாக இருந்த காலத்தில் வழங்கிய எழுத்துக்களையே 'திராவிடி' என்று குறிக்கப்படுகிறது என்றும் கொள்ளலாம்.

இவற்ருல் நாம் அறியும் பேருண்மை கிறிஸ்துவாப்தத்துக்கு முன்பும், கிறிஸ்துவுக்குப் பின்னுல் சுமார் முன்னூறு ஆண்டுகள் வரையும், இந்தியாவில் வழங்கிய மொழிகள் இரண்டே. ஒன்று பிராகிருதம். மற்றது தமிழ். வடமொழி—தென் தமிழ் என்ற இரு மொழிப் பெயர்களே பல நூல்களில் காணப்படுகின்றன. இந்தியாவின் வட பகுதி மிகப் பரந்த நிலமாகையால், பிராகிருதம் பிரதேசத்துக்கு ஒப்ப, கௌடி, பாஞ்சாலி, மாகதி, சூரசேனி, மைதிலி, அவந்தி, மகாராஷ்ட்ரீ என்பன போன்ற பல பேர்களுடனும் சிற்சில வேற்றுமைகளுடனும் தொடங்கி காலப்போக்கில் பல மொழிகளாகப் பிரிந்து வளர்ந்தது. தமிழ் நாட்டில் தமிழ் சிறந்து விளங்கிற்று. தமிழகமும் பல நாடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தந்தப் பகுதிகளிலும் மொழி வழக்கில் சில வேறுபாடுகள் இருந்தன. இன்றும்கூட இருக்கின்றன. தமிழ் நாட்டுக்கு வடக்கே வாழ்ந்தவர்கள் நம்முடைய மொழியை தாமிழம் என்றே வழங்கினர். பிராகிருத மொழியில் 'ழ' இல்லாததால் அதை 'தாமிளம்' என்றே குறித்தனர். இதையே சிலர் திராமிளம், திராமிடம், திராவிடம் என்றெல்லாம் குறிப்பர். இவ்வாறு அவர்கள் குறிப்பது தவறு என்று நாம் கூறக்கூடாது. அது அவர்கள் மொழிமரபு. தெலுங்கு மொழியை நாமும் 'வடுகு' என்று குறித்தோமில்லையா? பல பகுதியில் வாழும் மக்கள் அவரவர் மொழி மரபுக்கு ஏற்பச் சொற்களை அமைத்து உச்சரிப்பது முறையே. ஆதலால் அக்காலத்தில் அவர்கள் 'திராமிடம்' என்றது தமிழையே குறிக்கும். சங்க காலம் என்பது கிறிஸ்தவாப்தத்தின் தொடக்கம் வரை நிலவிய காலம் எனலாம். அக்காலத்தே நிலவிய இருபெரும் நாகரிகங்கள் பிராகிருத நாகரிகமும், தமிழ் நாகரிகமுமே எனலாம். எனவே தமிழ் மொழியை அக்காலத்தே எழுத உபயோகித்த எழுத்திற்கு 'தாமிழி' என்று வடபுலத்தவர் அழைத்தது நியாயமே.

உண்மையாகப் பார்க்கப்போனுல் அதை 'தமிழ்' என்றே குறிக்க வேண்டும். தமிழ் என்ருல் பலருக்குத் தற்காலத்தில் உள்ள தமிழ் வரிவடிவே கருத்தில் உதிக்கும். கி. பி. 6-ம் நூற்ருண்டிலிருந்து தமிழ் மொழியை எழுத இரண்டு எழுத்துக்கள் உபயோகிக்கப்பட்டன. ஒன்று தமிழ்; மற்றது வட்டெழுத்து· அதே காலத்தில் தமிழகத்தில் சம்ஸ்கிருதத்தை எழுத கிரந்த எழுத்து உபயோகிக்கப்பட்டது, இம்மூன்று எழுத்துக்களும் முந்திய பழந்தமிழ் எழுத்துக்களிலிருந்தே தோன்றியவை என்றே புலப்படுகின்றது. எனவே, தமிழ் எழுத்து, வட்டெழுத்து, கிரந்தம் ஆகிய மூன்றும் தமிழ் நாட்டில் வழங்கிய எழுத்துக்கள். அனைத்திற்கும் தாய்மொழியாக விளங்குவதால் இதை, பழம்பெருமை வாய்ந்ததும், பிறமொழியாளரால் பெயர் சூட்டப்பட்டதுமான 'தாமிழி' என்ற சிறப்புச்சொல்லால் குறிப்பது குழப்பமில்லாமலிருப்பதற்கு உதவும். இந்தியா என்று எவரோ தந்த பெயராலன்ருே நம் நாட்டை உலகவர் இன்றறிகின்றனர். நாமும் அதை மாற்ற விரும்பமாட்டோம், இல்லையா ?

திரு. ஐ. மகாதேவன் செய்த ஆராய்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டு பார்க்கும்போது வேறு சில உண்மைகளும் புலப்படலாம். ஒன்று தொல்காப்பியத்தின் காலம். தொல்காப்பியம் 'அ' முதல் ஔ' ஈருக உயிரெழுத்துக்கள் பன்னிரண்டு எனத் தெளிவாகக் குறிக்கும். தொல் காப்பியர்

காலத்திற்குமுன், குறில் ஐந்தும் நெடில் ஐந்துமே இருந்ததென்றும் இணை உயிர் இரண்டு கூட்டி (அ + இ = ஐ எனவும் அ + உ = ஔ எனவும் ஆக்கி) நெடில் ஏழெனத் தொல்காப்பியர் இலக்கணம் செய்தார் என்றும் சில ஆராய்ச்சியாளர் கருதுவர் மிகப் பழைய கல்வெட்டுக்களில், 'ஐ' 'ஔ' ஆகிய இரு எழுத்துக்களும் காணப்படவில்லை. எனவே இக்கல்வெட்டுக்கள் தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முற்பட்டவை என்று தோன்றுகிறது.

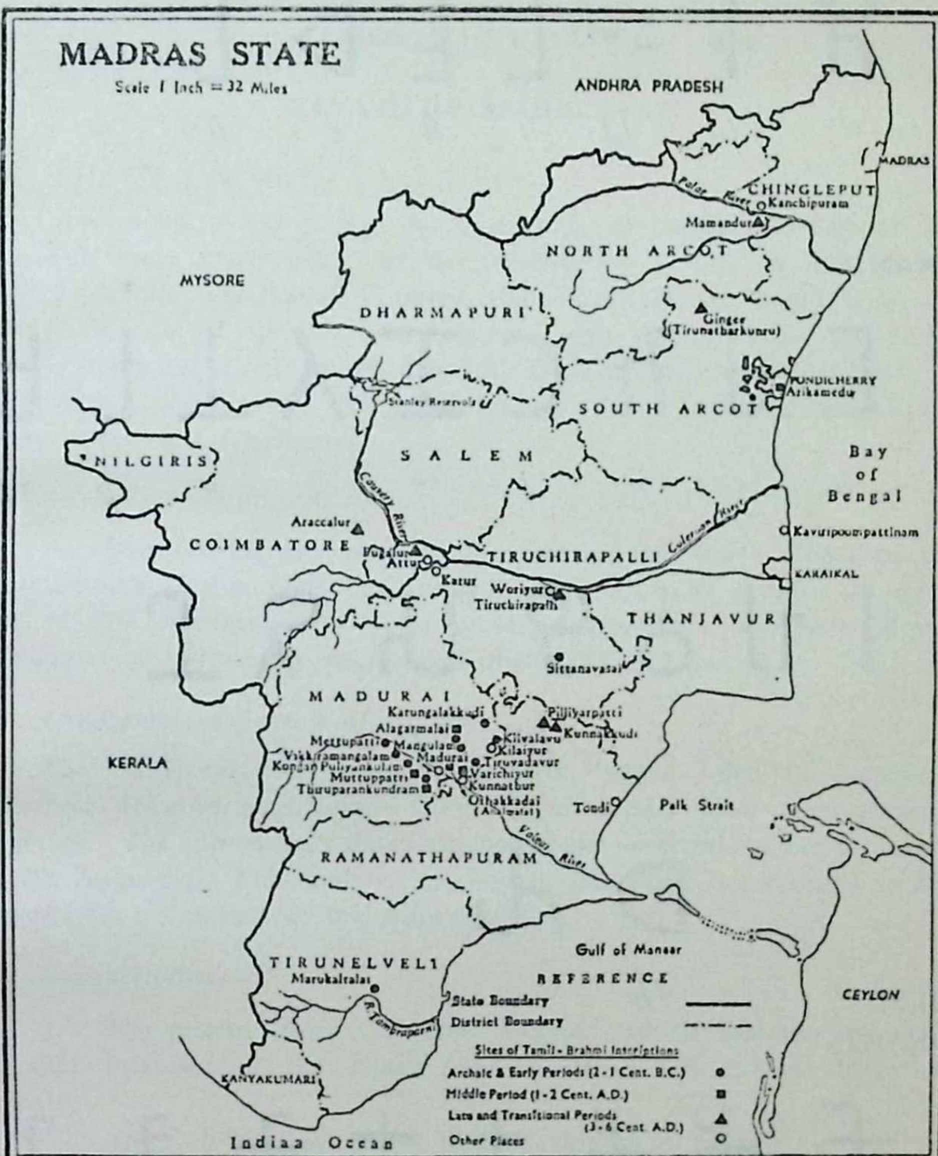
இங்கு முக்கியமாக இரண்டெழுத்துக்களைப் பற்றிக் கூற விரும்புகிறேன். சுமார் இருபத்தைந்து ஆண்டுகட்கு முன்பே 'ஐ' என்ற எழுத்தும் 'ஔ' என்ற எழுத்தும் கூட்டெழுத்துக்களே என்பதைப் பற்றிய எழுத்துரையை மதுரை மாநாட்டில் சமர்ப்பித்துள்ளேன். தாமிழி எழுத்துக்களில் 'எ' கரத்தைக் குறிக்க அகர உயிர் மெய்யெழுத்தின் தலையில் இடப்புறம் ஒரு கோடிட்டுக் காண்பிக்கப்படுகிறது. அங்கேயே இரண்டு கோடிட்ட மெய்யெழுத்துக்களை 'ஐ' கார ஒலியாகக் கொண்டு சை, கை என்று வாசிக்கின்றனர். இதன்படி மேலே இடப்புறத்து ஒரு கோடிட்ட எழுத்து 'எ' கரமாகவும், இரண்டு கோடிட்ட எழுத்து ஐகாரமாகவும் கொள்ளவேண்டும் என்கிறார்கள். அது பொருத்தமாயின் 'ஏ' காரத்திற்குக் குறியேதுமின்றிப் போகும். எனவேதான் எகர, ஏகாரம் இரண்டையுமே ஒரு கோடிட்ட எழுத்தே குறிக்கும் என்று சொல்வர். இங்கு நாம் ஒன்றை மறந்துவிடப் படாது. 'தாமிழி' எழுத்துக்களில் குறிலைக் குறிக்க ஒரு கோடும் நெடிலைக் குறிக்க இரண்டு கோடுகளும் போடப்படுகின்றன. க, கா, கி, கீ, கு, கூ என்ற எழுத்துக்களில் இந்த வரம்பையே காண்கிறோம். எனவே மேலிடப்புறம் இரண்டு கோடுகளுடன் கூடிய உயிர்மெய் யெழுத்துக்களை மட்டும் ஏன் ஐகாரமாகக் கொள்ள வேண்டும்? க, கா, என்றும் கி, கீ என்றும் கு, கூ என்றும் வருவதுபோல் ஒரு கோடு குறிலையும், இரண்டு கோடுகள் நெடிலையும் குறிக்கும் என்று கொள்வதே பொருந்தும் என்று நான் கருதுகிறேன். திரு. நாகசாமியும் இங்ஙனமே கருதுகிறார். குறில் எழுத்துடன் ஒரு கோடு அதிகம் இட்டால் அதே நெடிலாக ஆகும் என்பதை க, கி, கு, கெ, கொ ஆகிய ஐந்திற்கும் பொது நெறியாக அமைந்திருந்ததெனக் கொள்வதே சரி. எனவே எகரமும், ஏகாரமும் முறையே ஒரு கோட்டாலும், இரண்டு கோட்டாலும் குறிக்கப்படுகின்றன. 'ஐ' என்பது 'அஇ' அல்லது 'அய்' என்ற இரண்டு எழுத்துக்களைக் கொண்டதே அது தனி ஒலியாகுமா என்பது சிந்திக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று. எனவே முதன்முதலில் அது தனி உயிர் எழுத்தாகக் கொள்ளப்படவில்லை. தொடக்கத்தில் 'அஇ' என்று இருந்து, பின்னர் ஒலி கருதி 'அய்' ஆகியிருக்க வேண்டும். பிற்காலத்திலேதான் 'ஐ' ஓர் உயிரெழுத்தாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது என் கருத்து. 'ஐ'—யின் உருவே என் கருத்துக்கு அரண் செய்கிறது. 'ஐ' எழுத்தின் கீழ்ப் பகுதியில் உள்ளது யகரமாகும். மேல்பகுதியில் உள்ளது 'அ' கரமாகும். இந்த எழுத்தின் வளர்ச்சியை முறையாக அடுக்கி வைத்துக்கொண்டு ஆய்வோமானால் இவ்வுண்மை ஐயத்திற்கு இடமின்றிப் புலப்படும். எனவே, தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முந்தியதாகக்கருதப்படும். "தாமிழி" கல்வெட்டுக்களில் தலையினிடபால் இரண்டு கோடிட்ட எழுத்துக்களை 'ஏ' என்றே வாசித்தல் வேண்டும். அதே போன்று 'ஔ' என்ற எழுத்தும் அவ்

அல்லது அ உ, அல்லது அ ஊ ஆகிய இரண்டு எழுத்துக்கள் இணைந்ததே. இதுவும் தனி உயிரெழுத்தல்ல. வரி வடிவத்தை ஆய்ந்தால் 'அ' 'ஊ' இரண்டும் சேர்ந்து ஔ ஆயிற்று என்பது தெளிவாகும் என்பதே என் ஊகமும் கணிப்பும் ஆகும்.

ஐயும், ஔவும் ஆகிய இரண்டு உயிரெழுத்துக்களும் 'தாமிழி' எழுத்துக்களில் காணப்படவில்லை. எனவே தாமிழி எழுத்துக்கள் தொல்காப்பியத்திற்கும் முந்தியவை; தொல்காப்பியம் அவற்றுக்குப் பிந்தியது என்பது தெளிவு இம்முடிவுக்கு வர மற்றொரு முக்கிய காரணமும் உண்டு. தொல்காப்பியத்தில் ''மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையல்'' என்று, மெய்யெழுத்துக்கள் புள்ளியோடே வரும் எனக் குறிக்கப்படுகிறது. தாமிழிக் கல்வெட்டுக்களில் மெய்யைக் குறிக்கப் புள்ளி கிடையாது. புள்ளி இல்லாத வரிவடிவே மெய்யைக் குறிக்கிறது. இக்காரணத்தைக் கொண்டு பார்த்தாலும் இக்கல்வெட்டு தொல்காப்பியத்திற்கு முந்தியதே என்பது புலனாகும். இச் சந்தர்ப்பத்தில் மற்றொன்றையும் நாம் மனத்தில் கொள்ளவேண்டும். அறச்சாலையூரில் உள்ள கல்வெட்டிலேதான் முதன் முதலாகப் புள்ளி காணப்படுகிறது. அதேபோன்று புகழூரில் உள்ள கல்வெட்டுக்கள் சிலவற்றில் புள்ளி காணப்படுகிறது. அங்ஙனமாயின் அறச்சாலையூர், புகழூர் கல்வெட்டுக் காலத்தைத் தொல்காப்பியத்திற்கு சிறிது முந்தியதாகவோ அல்லது ஒட்டியதாகவோ அல்லது சற்றுப் பிந்தியதாகவோ கொள்ளலாம்.

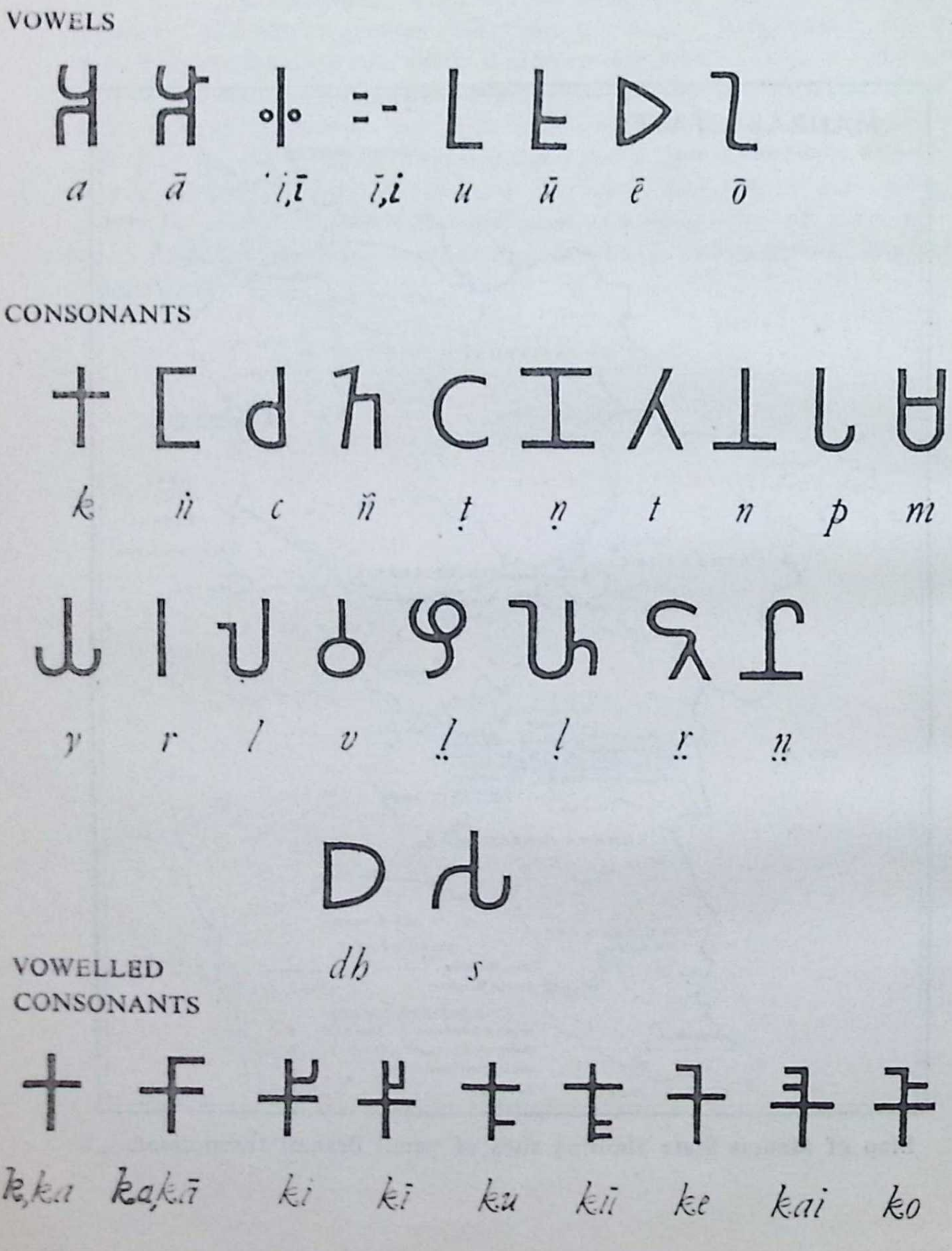
அறச்சாலையூரில் உள்ள கல்வெட்டு எக்காலத்தைச் சார்ந்தது என்பது ஒரு பயன் தரும் கேள்வியாகும். அறச்சாலையூர்க் கல்வெட்டு கி. பி. 2–ம் நூற்றாண்டு என்று திரு. டி. என் ராமச்சந்திரன் திரு. டி. வி. மகாலிங்கம் அவர்களும், 3 அல்லது 4-ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது என்று திரு. ஐ மகாதேவனும் கருதுகிறார்கள். இங்கு நாம் ஒன்றைக் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். சமண முனிவர்கள் முதன்முதலில் இந்தியாவின் வட பகுதியிலிருந்து தென்னகத்துக்கு வந்தவர்கள் என்பது வரலாறு கண்ட உண்மை. எனவே, அவர்களது வாழ்விலும், நூல்களிலும், எழுத்துக்களிலும் அப்பகுதிகளில் நிலவிய பண்பாட்டுக் கூறுகள் காணப்படும் என்பதில் ஐயமில்லை. எனவேதான், சில பிராகிருதச் சொற்களை இக் கல்வெட்டுக்களில் காண்கிறோம். சமண சமயத்தைச் சார்ந்த பல கல்வெட்டுக்கள் இந்தியாவின் வடபகுதியில் கிடைத்துள்ளன. குறிப்பாக மதுரா என்ற இடத்தில் கி. மு. முதல் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த பல கல்வெட்டுக்கள் கிடைத்துள்ளன. அவை ''ஆயகபடம்'' என்ற சிற்பங்களை ஆருகத வழிபாட்டிற்காகச் செய்தளித்த செய்தியைக் குறிக்கின்றன. அவற்றில் மகாக்ஷத்ரபர்களின் ஆண்டு குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த எழுத்துக்களையும், நாகார்ஜுன கொண்டா, அமராவதி ஆகிய இடங்களில் கிடைத்துள்ள சாதவாகனர்களின் முதல் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டுக்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் அறச்சாலையூர்க் கல்வெட்டை கி. பி. முதல் அல்லது இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததாகவே கொள்ளவேண்டும். இப்படித்தான் திரு. நாகசாமியும் கருதுகிறார். அந்த அடிப்படையில் பார்ப்போமானால் தொல்காப்பியம் கிறிஸ்தவாப்தத்தின் சம காலத்தது என்று சொல்லவேண்டும். இம்முடிவை ஏற்றுக்கொண்

டால் புகழூர்-இரும்பொறைக் கல்வெட்டுக்கள் கி. மு முதல் நூற்ருண்டைச் சார்ந்தவை எனக் கொள்ளலாம். அங்ஙனமாயின், மாங்குளம் வழுதியின் கல்வெட்டை கி. மு. மூன்ரும் நூற்ருண்டைச் சார்ந்ததாகவே கொள்ள வேண்டும். இவற்றிலிருந்து கி. மு. 4, 5-ம் நூற்ருண்டுகளுக்கு முன்னரேயே (எத்துணை காலத்திற்கு முன்னர் என்று கூற முடியாது) தமிழகத்தில் எழுத்துக்கள் வழக்கத்திலிருந்தன என்று உறுதியாகக் கூறலாம். எது எவ்விதமாயினும், இப்போது தமிழகத்தில் அறிஞர்கள் விஞ்ஞான நெறியில் மேற்கொண்டுள்ள ஆராய்ச்சி பல அரும்பெரும் உண்மைகளைப் புலப்படுத்தும் என்பதில் ஐயமில்லை. இறுதியாக எழுத்துத் துறை ஆராய்ச்சியின் முன்னேடிகளுள் இன்றும் நம்மிடையில் வாழும் பெரியார் திரு. கே. வி. சுப்ரமணிய ஐயரவர்கட்கு இச்சந்தர்ப்பத்தில் என்னுடைய வணக்கத்தையும் தமிழ் மக்களுடைய நன்றியறிதலையும் சமர்ப்பித்துக் கொண்டு என்னுரையை நிறைவு செய்கிறேன்.

Map of Madras State Showing sites of Ṭamil Brāhmī Inscriptions.

TAMIL-BRAHMI SCRIPT

CORPUS OF THE TAMIL - BRAHMI INSCRIPTIONS

IRAVATHAM MAHADEVAN

1. Texts and Translation :

This Paper presents, for the first time, the entire Corpus of the Tamil-Brāhmī Inscriptions so far discovered (1966) in the natural caverns within the Tamil Country. The readings are based upon my study *in situ* of all the inscriptions, direct tracings from the rocks, fresh estampages kindly supplied by the Government Epigraphist for India and direct photographs. Translations have been furnished for all the Texts except the fragments.

2. Appendix and Illustrations :

A Map showing the sites of the inscriptions, and a Chart of the Tamil-Brāhmī Script have been added. The Appendix gives a complete list of the inscriptions with necessary references. Carefully drawn facsimiles of forty-seven inscriptions illustrate the Texts.

3. Arrangement and mode of citation :

The inscriptions are arranged in the chronological order, to the extent possible. However inscriptions from the same site have been grouped together. The approximate dates assigned to the inscriptions are indicated in the Appendix. The mode of citation in this Paper is correlated to the Epigraphical Numbers in the Appendix.

4. Transliteration :

4.1 The system of transliteration adopted here is basically the same as that followed in the *Tamil Lexicon.* (*Vide* Key to Transliteration *infra*).

4.2 The following additional features should be noted :

(i) *Transliteration of basic consonants* :

One of the most distinctive features of the earlier Tamil-Brāhmī Inscriptions is that a consonantal symbol, unaccompanied by a medial vowel

sign, is to be taken to represent a basic consonant. In the later Tamil-Brāhmī Inscriptions, a consonantal symbol is either basic or has an inherent *a* depending on the context. It is therefore inappropriate to transliterate a consonantal symbol in the Tamil-Brāhmī texts *invariably* with an inherent *a* and then emend it to a basic consonant, when required by the context. The system followed here, viz., the transliteration of a consonantal symbol either as a basic consonant or with inherent *a*, does away with unnecessary emendations and is more in accordance with the genius of the Tamil-Brāhmī Script. It should however be noted that the *puḷḷi* was not in use in the Tamil-Brāhmī Script. Whether a consonantal symbol is to be treated as basic or as having an inherent *a*, can be decided only by invoking a knowledge of the language.

(ii) *Medial à sign* :

Another distinctive feature of the earlier Tamil-Brāhmī Inscriptions is the use of the *ā* medial sign to denote the *a* medial also. The medial *a* sign is therefore denoted by a special diacritical mark viz., *à*. Thus the apparent reading *mākāṉa* is transliterated as *màkàṉ*, to be pronounced as *makaṉ*. The special diacritical mark is *not* used when, in the original text, the medial *a* is inherent in a consonant, as the case is, in the later Texts. The special *ā* medial sign of the Bhattiprolu script is not found in the Tamil-Brāhmī Script. The medial vowel signs for *a* and *ā* are identical and can be distinguished only by invoking a knowledge of the language.

(iii) *Full vowels in medial positions*:

In the Tamil-Brāhmī Inscriptions, vowel clusters are quite common though the glides *v* and *y* are also in use. To distinguish a full vowel from a medial vowel, a hyphen is added before the full vowel *in medial positions*. Thus *e ḷa a* is transliterated as *eḷa-a* and *u v a ṉ* as *uv-aṉ* etc.

(iv) *Distinction between short and long e and o* :

The Tamil-Brāhmī Script does not distinguish between the short and long *e* and *o*. There can however be no doubt that the contrast existed in the spoken language. The Transliteration therefore distinguishes *e* and *o* from *ē* and *ō* respectively, by the use of diacritical marks.

(v) *Paragogic suffixes*: The paragoges *i*, *y* and *iy* after nouns ending in *i* or *ai* are seperated by a hyphen.

(vi) *Sandhi* is split up by the sign =

(vii) *Use of Square brackets* [ ] :

Letters within square brackets are restored conjecturally.

(viii) *Doubtful readings* of letters are indicated by a question mark immediately following such letters.

(ix) *Fragmentary inscriptions* :

Dots (......) are used to indicate damaged or missing portions of the texts.

5. *Acknowledgments* :

I took up the study of the Tamil-Brāhmī inscriptions at the instance of Prof. K. A. Nilakanta Sastri. Dr. G. S. Gai, the Government Epigraphist for India placed at my disposal very generously the estampages and photographs relating to these Inscriptions. Sri R. Nagaswamy, Director of Archaeology, Department of Archaeology, Government of Madras has been my co-worker in these studies and I have greatly benefitted from his numerous suggestions. I am also grateful to Sri Rajam of Murray & Co , Madras, for his constant encouragement and Sri. N. Selvakumaraswamy, Executive Engineer, for assistance during my field work.

KEY TO TRANSLITERATION

à, a	ā	i	ī	u	ū	e	ē	ai	o	ō
அ	ஆ	இ	ஈ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஐ	ஒ	ஓ

k	ṅ	c	ñ	ṭ	ṇ	t	n	p	m
க்	ங்	ச்	ஞ்	ட்	ண்	த்	ந்	ப்	ம்

y	r	l	v	ḻ	ḷ	ṟ	ṉ
ய்	ர்	ல்	வ்	ழ்	ள்	ற்	ன்

TEXTS & TRANSLATIONS
OF
TAMIL - BRAHMI INSCRIPTIONS

I. MANKULAM

1. Māṅ : 1 *kàṇi-y nàntà *asiriy-ik=uv-aṉ kē dhammàm ittà-a neṭuñcàḻiyàṉ pàṇà-aṉ kàṭàl-aṉ vàḻutti-y koṭṭūpittà-a pàḷi-iy*

Dedication (*dhammam*) to Kaṇi-y nanta, (the) monk (*āsiriyika*), (living) yonder (*uvaṉ*). This monastery (*Paḷi-iy*) (was) caused to be given (by) Kaṭalaṉ Vaḻutti-y, (an) officer (*Paṇa-aṉ*, lit., servant) (under) Neṭuñcaḻiyaṉ.

* Read *āsiriy-ik(a)*

2. Māṅ : 2 *kàṇi-y nànt=āsiriyk=u-aṉ dhamàm ità neṭiñcàḻiyàṉ sālàkàṉ iḷàñcàṭikàṉ tàntai-y càṭikàṉ ce-iyà pàḷi-y*

Dedication (to) Kaṇi-y nanta, (the) monk (living) yonder; this monastery (was) made (by) Caṭikaṉ, (the) father (of) Iḷañcaṭikaṉ (and) brother-in-law (*sālakaṉ*) (of) Neṭiñcaḻiyaṉ.

3. Māṅ : 3 *kàṇi-i nàt=āsiriyk=uvà... veḷ-aṟai-y nikàmàtu kāviti-iy kāḻitikà antai-a sutàṉ piṇà-ū koṭupitōṉ*

[To] Kaṇi-i nata, (the) monk (living) yonder; (the) son (*sutaṉ)* of kāḻitika Antai, (a) Merchant-prince (*kāviti-iy*) of (the) Mercantile Guild (*Nikama-)* of Veḷ-aṟai-y caused (this) lattice (*Piṇa-ū*) to be given.

4. Māṅ : 4 *kàṇi-y nàtàṉ koṭiy-avàṉ*

Kaṇi-y nataṉ gave (this).

5. Māṅ : 5 *càntàritaṉ koṭūpitōṉ*

Cantaritaṉ gave (lit., caused to be given) (this).

6. Māṅ: 6 *veḷ-aṟai nikāmàtōr koṭi-ōr*

(The) members of (the) Mercantile-guild of Veḷ-aṟa gave (this).

II. TIRUVATAVUR

7. Tiruvā: 1 *...pàṅkātà ar-itàṉ koṭṭūpitōṉ*

Aritaṉ of.. paṅkāṭu gave (lit., caused to be given) (this).

8. Tiruvā: 2 *ūpācàṉ pàr-acū ūṟai koṭṭūpitōṉ*

paracū, (a) lay devotee, gave (lit., caused to be given) (this) abode.

III. KILAVALAVU

9. Kīḻa: 1 *ūpācà-aṉ toṇṭi=ḷa?vàṉ koṭi pàḷi-i*

Monastery given (by) Iḷavaṉ, (a) lay devotee (from) Toṇṭi.

IV. KONKARPULIYANKULAM

10. Koṅkar: 1 *kuṟa koṭupitàvàṉ ūpācà-aṉ ūpàṟuv...*

U(-p-)paruva[ṉ], a lay devotee, gave (lit., caused to be given) (this) canopy.

11. Koṅkar: 2 *kuṟa koṭàla ku-ittàvàṉ ceṟa atàṉ eṉ* * *

I, Ceṟu Ataṉ, plaited (the) fronds (for the) canopy.
* * Two symbols

12. Koṅkar: 3 *pākàṉ-ūr pētā?tàṉ piṭàṉ iṭṭà vēpōṉ* * * (with † above *pētā*)

Pērātaṉ Pi(-ṭ-)ṭaṉ of Pā(-k-)kaṉūr thatched (lit., caused to be thatched) this canopy.
* * Two symbols. † Read, *rā*;

V. VIKKIRAMANKALAM

13. Vikkira: 1 *antai-y pikàṉ màkàṉ cey-a tāṉa*

(The) gift made by (the) son of Antai-y pikaṉ.

14. Vikkira: 2 *petàlai kuvīràṉ*

Kuvīraṉ (of) Petalai.

15 Vikkira: 3 *ceṅkuvīràṉ*

Ceṅkuvīraṉ (a male personal name).

16. Vikkira: 4 *ku[vi ?] rātàṉ*

Kuvīrātaṉ (a male personal name)

17. Vikkira: 5 *em ūr-c-ātàṉ-a tāṉa*

(The) gift of cātaṉ (of) our village.

VI. METTUPATTI

18. Mēṭṭu: 1 *antai ariyti*

Antai Ariyti (a male personal name)

19. Mēṭṭu: 2 *antai iravātàṉ*

Antai Iravātaṉ (a male personal name)

20. Mēṭṭu: 3 *matira antai visuvàṉ*

Antai visuvaṉ (of) Matira(i).

21. Mēṭṭu: 4 *antai centà-a tāṉa*

(The) gift of antai Centa(ṉ).

22. Mēṭṭu: 5 *càntàntai càntàṉ*

Cantantai Cantaṉ (a male personal name).

23. Mēṭṭu: 6 *pàtiṉ-[ū]r atai*

A(n)tai (of) Patiṉūr.

24. Mēṭṭu: 7 *kuvīrà a[n]tai cey a tāṉa*

(The) gift made (by) Kuvīra Antai.

25. Mēṭṭu: 8 *kuvīra antai vēḷ-a tāṉa*

(The) gift of Kuvīra Antai, (a) *vēḷ*.

26. Mēṭṭu: 9 *tiṭi-il-a tāṉa*

(The) gift of (the people of) Tiṭi-il

VII. CITTANNAVACAL

27. Citta: 1 *eruminā ṭu kumuḻ-ūr piṟàntà*
kavuṭi iteṉku ciṟupāvil
iḷàyar ceytà atiṭ-aṉàm

Bed (lit., seat) made (by the) Iḷayar (of) Ciṟupāvil for Kavuṭi Iteṉ born (at) Kumuḻūr (in) Eruminā ṭu.

VIII. KARUNKALAKKUTI

28. Karu : 1 *eḻaiy-ūr aritiṉ pàḷi*

(The) monastery of Ariti (of) Eḻaiyūr.

IX. MARUKALTALAI

29. Maṟu : 1 *vēṉ kāsipàṉ kuṭupità*
kàl kàñcaṇam

(The) rock bed caused to be given (by) Kāsipaṉ, (a) vēḷ.

X. ALAKARMALAI

30. Aḻa : 1 *màttirai-y poṉkolàvàṉ ātàṉ-a tāṇa* *

(The) gift of Ātaṉ, (a) goldsmith (of) Mat(t)irai-y

31. Aḻa : 2 ……*aṇākàṉ ta ?*……

A fragment.

32. Aḻa : 3 *kàṇinākàṉ kàṇi-y nàtàṉ*
iravi-i-a makàḷ

Kaṇinākaṉ (and) kaṇi-y na(n)taṉ, the sons (lit., children) of Iravi-i

33. Aḻa : 4 *mā tavirai kē*

To (the) great nun

Note : This opening Passage relates to all the names in Aḻa., 5 to 13, engraved in one long line.

34. Aḻa : 5 *ūpu vāṇikaṉ viyakàṉ kàṇatikaṉ* *

Viyakaṉ Kaṇatikaṉ, (the) salt merchant.
* A symbol.

35. Aḻa : 6 *kàṇaka ataṉ makaṉ ataṇa-a taṇa*† *

The gift of Ataṉ, the son of Kaṇa(-k-)ka Ataṉ.
* A symbol † read *tāṇa*

36. Aḻa : 7 *sāpamitā-iṉ*.... ..*pàmitti*

...of Sāpamitā...(a) nun.

37. Aḻa : 8 *pāṇitavāṇikaṉ neṭumalàṉ* *

Neṭumal(l)aṉ, (the) sugar merchant.
* A symbol.

38. Aḻa : 9 *koḻuvaṉikaṉ eḷacàntaṉ* *

Eḷacantaṉ, (the) iron-monger.
* A symbol.

39. Aḻa : 10 *...ñci kaḻumāṟaṉ tāṉa*

(The) gift (of) Kaḻumāṟaṉ (of)......ñci.

40. Aḻa : 11 *tāra-aṉi-i koṭupità-avaṉ...*

He (name lost) caused to be given (this) drip-ledge.

41. Aḻa : 12 *kāsapàṉ-a tavira[-a?]...*

......of Kāsapaṉ, (the) monk

42. Aḻa : 13 *..... avarūm kuṭupitō......*

......All of them gave (lit., caused to be given.)

Note : This concluding passage appears to govern the preceding texts (Aḻa., 5 to Aḻa., 12) engraved in one long line (cf. Aḻa., 4 supra).

43. Aḻa : 14 *vēṉpaḷi –i aṟuvai vaṇikaṉ eḷa-a aṭaṉ* *

Eḷa(v)a Aṭaṉ, a cloth merchant of Vēṉpaḷ (-ḷ-) i
* A symbol.

44. Aḻa : 15 *...tiyaṉ càntaṉ* *

...Tiyaṉ cantaṉ (a male personal name).
* A symbol.

XI. VARICCIYUR

45. Vari : 1 *......pàḷi-y koṭupi......*

......The *paḷḷi* given by......(a fragment)

46. Vari : 2 *......tā......itā ve......nuṟu kàcàṇa ?*

Note : Badly damaged and fragmentary; appears to mention a hundred (rock) beds.

47. Vari : 3 *......nataṉ āk-iya nāllu irukai*

(The) four beds (lit., seats) made by...nataṉ
Note : damaged and fragmentary.

XII. TIRUPPARANKUNRAM

48. Tirup: 1 *antuvàṉ koṭupitàvàṉ*

Antuvaṉ gave (lit., caused to be given) (this).

49. Tirup : 2 ......*kaya*......

A fragment.

50. Tirup : 3 ......*mārayatu*......

A fragment

51. Tirup : 4 *erukāṭur iḻakuṭumpikaṉ polālaiyaṉ*
ceytā āy cayaṉ neṭucātaṉ

Polālaiyaṉ (of) Erukāṭ(-ṭ-)ūr, a householder (from) Ceylon gave (this); Āy, Cayaṉ, (and) Neṭucātaṉ (made this).

XIII. MUTTUPATTI

52. Muttu: 1 *caiy–aḷaṉ vintai–ūr kāvi–y*

(The) cavern (*kāvi-y*) (of) Caiyaḷaṉ (i. e. one from Ceylon) (of) Vintaiūr.

53. Muttu: 2 *nākapērūr = atai cāttaṉ makaṉ*

The son of Cāttaṉ A(n)tai of Nākapērūr.

54. Muttu: 3 ...*ti...kkāttāṉ ma...ṉam...ey*...

A fragment.

XIV. ANAIMALAI

55. Ānai : 1 L. 1 *iva kuṉṟatūr=uṟaiyuḷ *nātan tāṉa eri aritaṉ*
L. 2 *attuvāyi araṭṭa kāyipaṉ*

These (beds) (are the) gift (of) Nātaṉ (living in the) dormitory of Kuṉṟat(-t-)ūr; (These were made by) Eri Aritaṉ, Attuvāyi (and) Araṭṭa Kāyipaṉ.
* Read nātaṉ

XV. PUKALUR

56. Pukaḷ : 1 L. 1 ...*tā amaṇṇaṉ yāṟṟūr ceṅkāyapaṉ uṟai-y*
L. 2 *kō ātaṉ cellirumpoṟai makaṉ*
L. 3 *peruṅkaṭuṅkōṉ makaṉ [i]ḷaṅ*
I. 4 *kaṭuṅkō [i]ḷaṅkō āka aṟutta kal*

(The) abode (*uṟai*) (of) Ceṅkāyapaṉ, a Jaina monk (*amaṇṇaṉ*) (from) Yāṟṟūr. (This) stone (abode) was (caused to be) cut by Iḷaṅkaṭuṅkō, (the) son (of) Peruṅkaṭuṅkōṉ, (the) son (of the) King Ātaṉ Cel-l-irumpoṟai, on becoming (the) heir-apparent.

57. Pukaḷ : 2 L. 1 ...*tā ?=maṉa...yāṟṟ[ū]...ceṅkā...*

L. 2 *kō ā...llirumpuṟai makaṉ peruṅ*

L. 3 *kaṭuṅkōṉ makaṉ kaṭuṅkōṉ [i]ḷaṅkaṭuṅ*

L. 4 *kō[i]ḷaṅkō āka aṟupita kal*

(To) Ceṅkā[yapaṉ], the Jaina monk (from) Yarr[ūr]; (This) stone (abode) was caused to be cut by Kaṭuṅkōṉ Iḷaṅkaṭuṅkō, (the) son of Peruṅkaṭuṅkōṉ, the son of (the) King Ā[taṉ Ce]-l-l-irumpuṟai. on becoming (the) heir-apparent.

58. Pukaḷ : 3 *nalli-y-ūr-ā piṭantai makaḷ kiraṉ koṟṟa...*

Kiraṉ (and) Koṟṟa[ṉ], (the) sons (of) Piṭantai of Nalliyūr.

59. Pukaḷ : 4 L. 1 *nalli *-ūr-ā p[i]ṭaṉ kuṟummakaḷ*

L. 2 *kiraṉ-n=ōṟi ceyipita paḷi*

Monastery caused to be made (by) Kiraṉ (and) Ōṟi, (the) younger sons of Piṭaṉ of Nalliūr.

* *li* appears reversed

60. Pukaḷ : 5 L. 1 *yāṟṟ[ū]r ceṅkāyapa...*

L. 2 ...*ṭṭāṉṉam*

(The) bed (lit., seat) of Ceṅkāyapa[ṉ] of Yāṟṟūr.

61. Pukaḷ : 6 ...*tta atiṭṭāṉam*

Bed (lit. seat) (given by)... (A fragment).

62 Pukaḷ : 7 ...*atiṭṭāṉam*

...Bed (lit., Seat). (A fragment).

63. Pukaḷ : 8 L. 1 ...*ṉṉavāṉṉikaṉ*

L. 2 ...*vēni ātaṉ atiṭṭāṉam*

The bed (lit, seat) of Veni Ātaṉ, a merchant... (Fragmentary).

64. Pukaḷ : 9

L. 1 *Po...*

L. 2 *kaṉ...*

L. 3 *makaṉ*

L. 4 *ḷava...*

(A fragment)

65. Pukaḷ : 10 L. 1 *koṟṟantai = ḷavaṉ*
L. 2 *mūṉṟu*

Koṟṟantai (I)ḷavaṉ...three...
(A fragment).

66. Pukaḷ : 11 L. 1 *karu-ūr poṉvāṇikaṉ*
L. 2 *n=atti atiṭṭāṉam*

(The) bed (lit., seat) of Atti, (a) gold merchant from Karu-ūr.

67. Pukaḷ : 12 ...*ṇākaṉ makaṉ [i]ḷaṅkīraṉ*

Iḷaṅkīraṉ, the son of....ṇākaṉ.

XVI. TIRUCCIRAPPALLI

68. Tirucci: 1 *ceṅkāyipaṉ kē ?*

To Ceṅkāyipaṉ.
(damaged ; reading doubtful)

XVII. KUNNAKUTI

69. Kuṉṉa : 1 .. *pi-ūr ātaṉ cāttaṉ*

Ātaṉ Cāttaṉ of...piūr.

70. Kuṉṉa : 2 ...*kuṭu*...*ta*...

given (by)...
(A fragment)

XVIII. MAMANTUR

71. Māma : 1 L. 1 *kaṇimāṉ*
L. 2 *tēṉūr tanta kōṉ kuṉṟu*
L. 3 *ceyitāṉ tacaṉ ciṟu*
L. 4 ...*vaṉ*

(The) hill (of) Kaṇimāṉ, (the) Chieftain (who) took Tēṉūr; Ciṟu...vaṉ, (the) stone mason, made (this).

XIX. ARACCALUR

72. Ara : 1 L. 1 *eḻu tānam paṉv[i]ttāṉ maṇi-y*
L. 2 *vaṇṇakkaṉ tē[va]ṉ cā[tta]ṉ*

Tēvaṉ Cāttaṉ, (a) lapidary (dealing in precious stones), caused to be made (these) seven beds (lit., seats).

73. Ara : 2 L. 1 *tā ti tā tī tā*
L. 2 *ti tā te tā ti*
L. 3 *tā te ti te tā*
L. 4 *ti tā [te] tā ti*
L. 5 *t[ā] ti tā [t]i tā*

A symmetrical *bandha* of five letters in each line, made up of the three *aksharas tā, tī* and *te*. Purport not known.

74. Ara : 3 L. 1 *ki ta ti ta ki*
L. 2 *ta [ti ta tī ta]*
L. 3 *tī ta ki ta [tī]*
L. 4 *ta tī [ta] tī [ta]*
L. 5 *ki t[a] t[i] ta [k]ī*

A symmetrical *bandha* of five letters in each line, made up of the three *aksharas kī, ta* and *tī*. Perhaps a play on the word *kittī* (Skt., >*kīrti*), a personal name.

XX. PILLAYARPATTI

75. Piḷḷa : 1 L. 1 *eru?kāṭṭūru-*
L. 2 *k-kōṉ peru paraṇaṉ*

Peru Paraṇaṉ, the Chieftain of Erukkāṭṭūru.

XXI. TIRUNATARKUNRAM

76. Tirunā : 1 L. 1 *aimpattēḻaṉa*
L. 2 *caṉannōṟṟa*
L. 3 *cantirananti ā*
L. 4 *cirikar nicītikai*

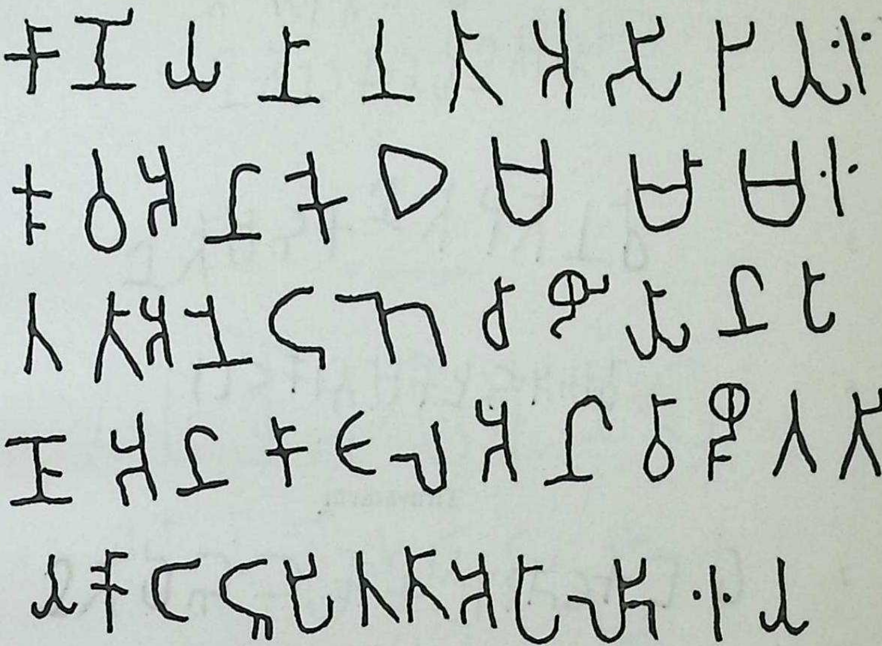
The place of penance of Cantiranandi, the monk, who (died) observing fifty-seven days of fasting.

TAMIL - BRAHMI INSCRIPTIONS

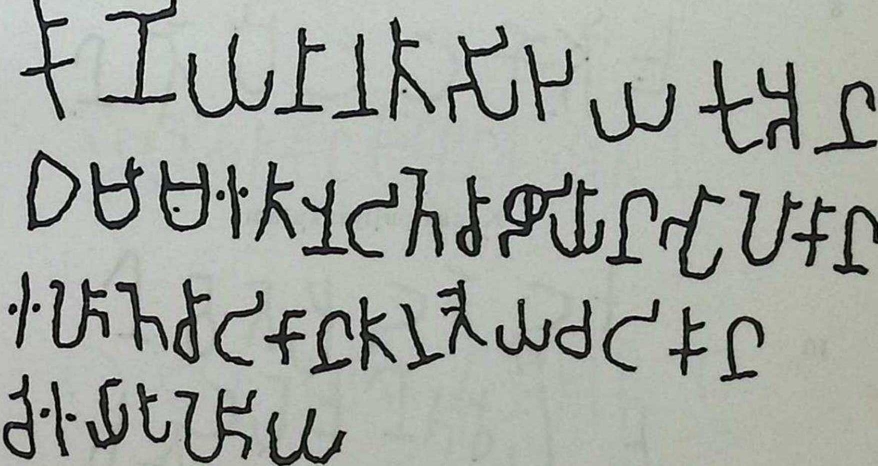
(*Serial numbers refer to the corpus*)

Māṅkuḷam

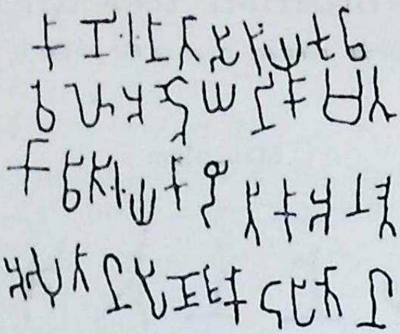
1

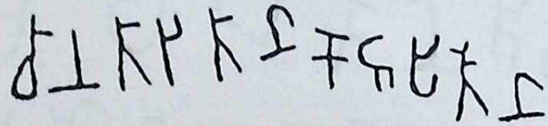
2

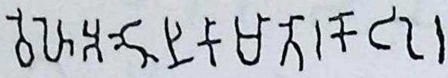
3

5

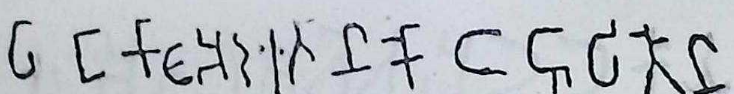

6

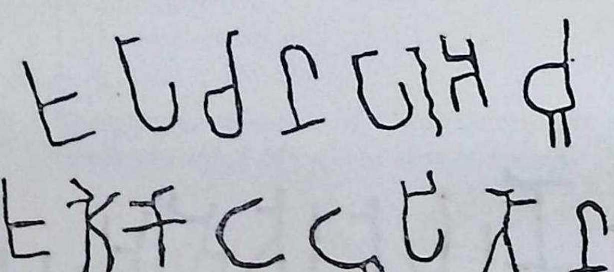

Tiruvātavūr

7

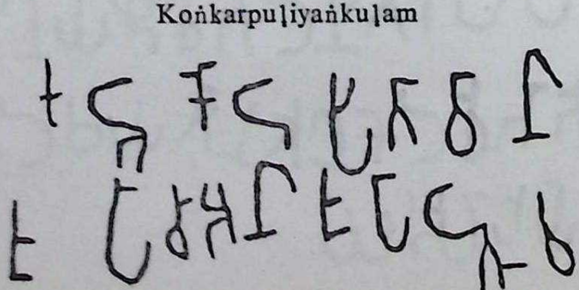

8

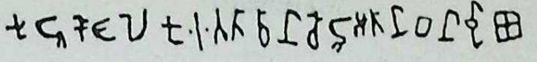

Koṅkarpuḷiyaṅkuḷam

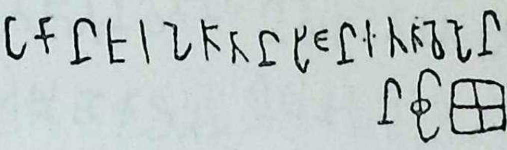
10

11

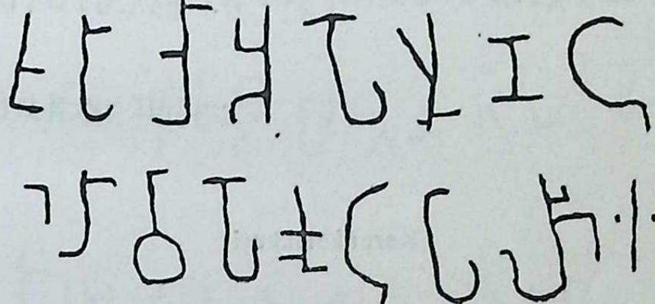

12

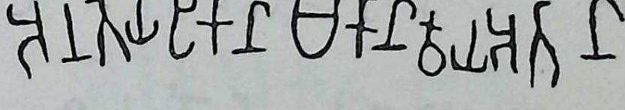
Kiḷavaḷavu

9

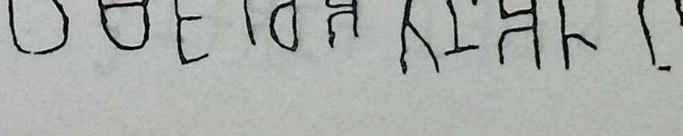

Vikkiramaṅkalam

13

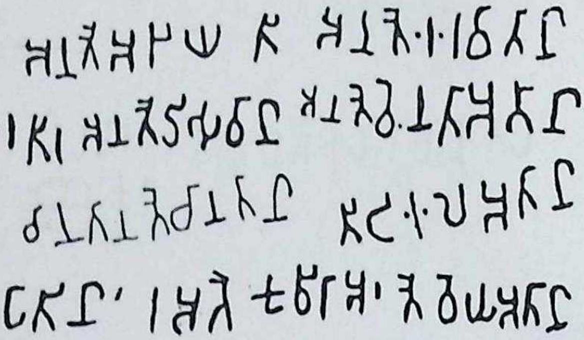

17

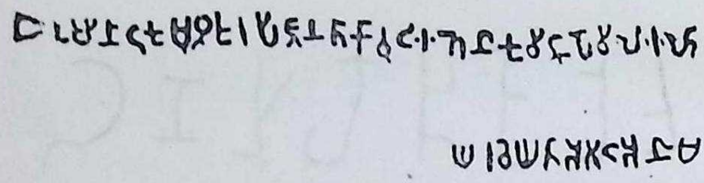
Mēṭṭupaṭṭi

18
to 24
& 26

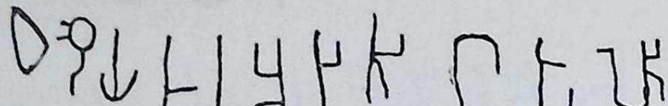
Cittaṇṇavācal

27

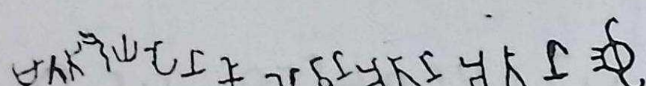
Karuṅkālakkuṭi

28

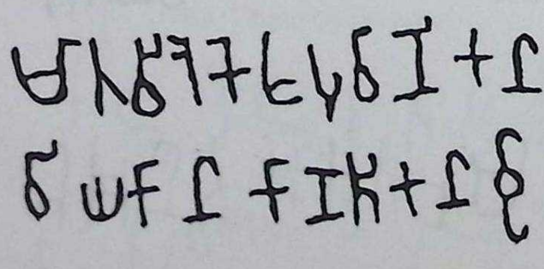

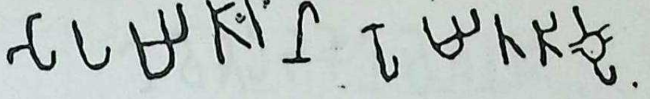
Aḻakarmalai

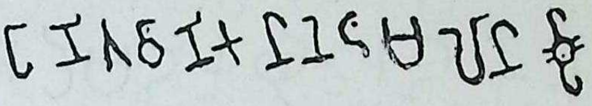
30

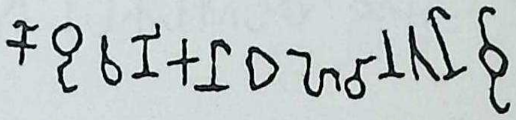

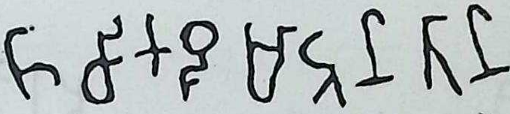
33
& 34

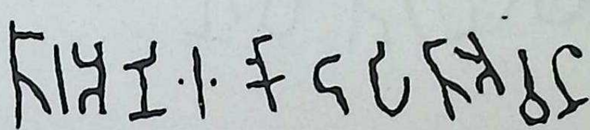

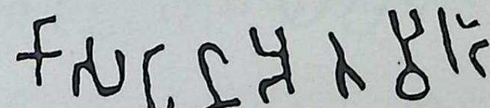
36

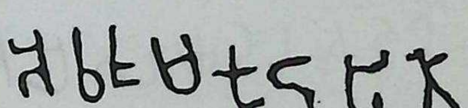
37

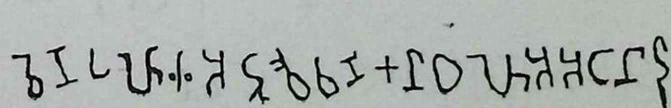
38

39

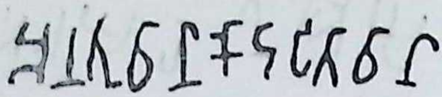
40

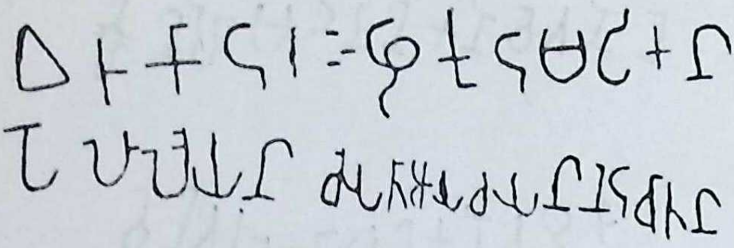
41

42

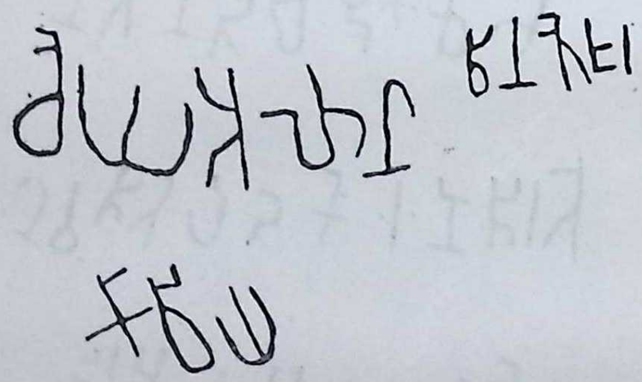
43

Tirupparaṅkuṉṟam

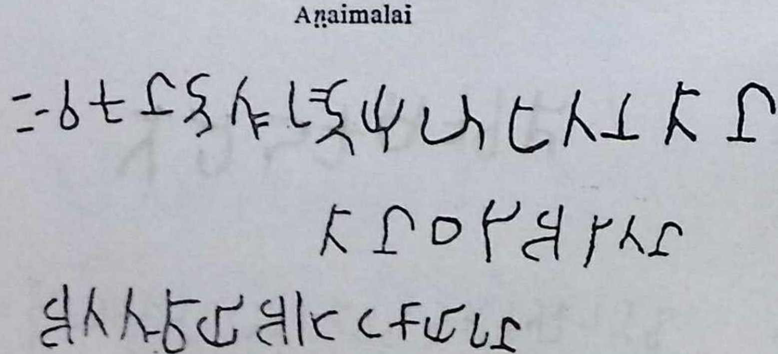
48

51

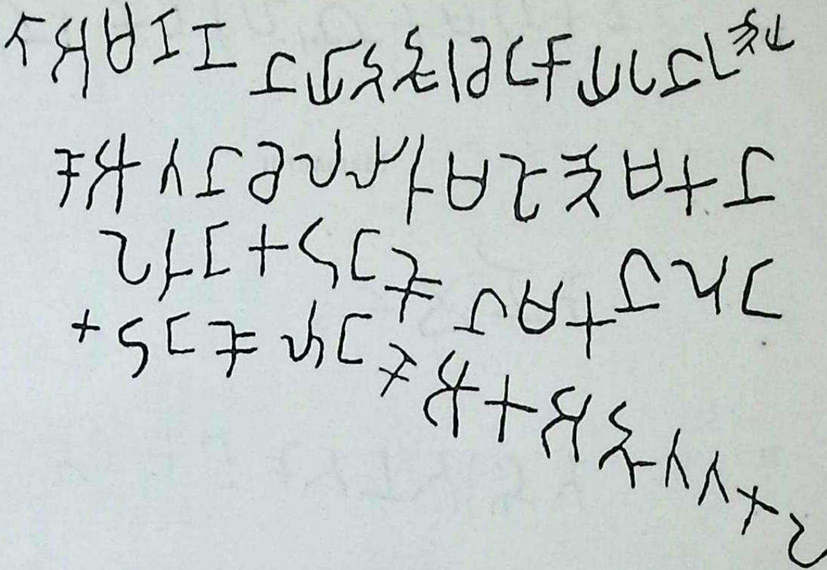
Muttupaṭṭi

52

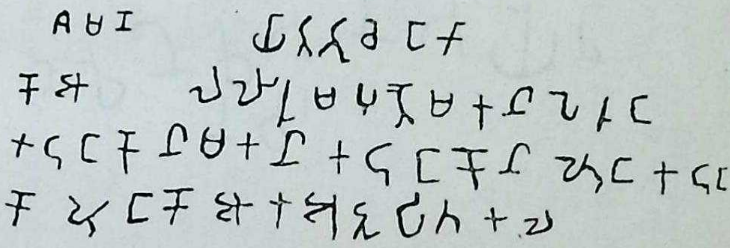
Aṉaimalai

55

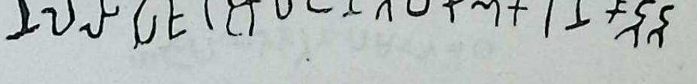
56

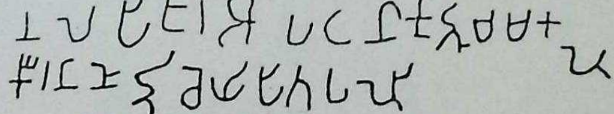
57

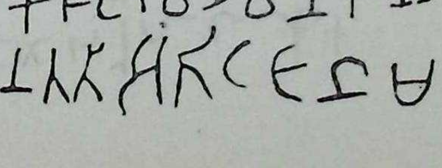
58

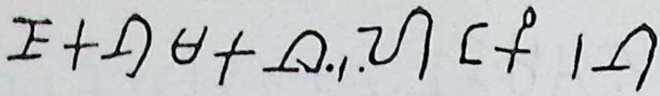

59

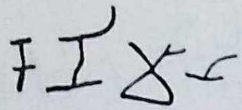

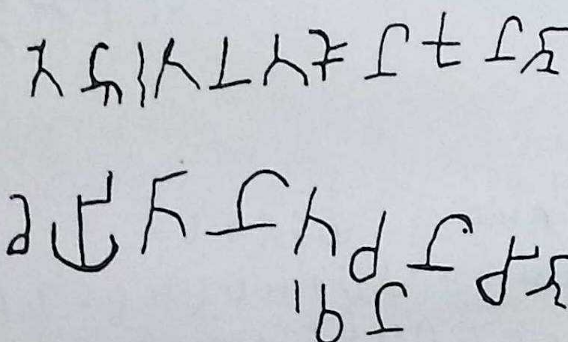
66

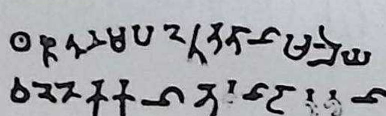
73

Māmaṇṭūr

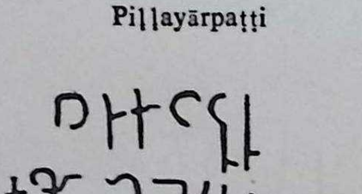

71

Araccalūr

72

Piḷḷayārpaṭṭi

75

APPENDIX 1

List of Tamil–Brahmi Inscriptions

S. No.	Place (in Phonetic Transliteration)	Taluk (as spelt in Survey Maps)	District (as spelt in Survey Maps)	Epigraphical Numbers (in Annual Reports on South Indian/Indian Epigraphy)	Photo-negative numbers (of Government Epigraphist for India)	Mode of Citation in this Paper	PERIOD * Early (2–1 Cent. B.C.) Middle (1–2 Cent. A.D.) Late (3–4 Cent. A.D.) Transitional (5–6 Cent. A.D.)	Remarks *includes 'archaic' & 'early middle' sub-groups
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)
1.	*Araccalūr*	Erode	Coimbatore	280 to 282 of 1961-62	4362 to 4364 of 1963-64	Ara : 1 to 3	Late	
2.	*Arikamēṭu (Virampaṭṇam)*	Pondicherry	State	AK. 1 to 20 (Ancient India II, 1946, Figs. 46 & 47 at pp. 112–113	....	Ari : 1 to 20	Middle	Graffiti from strattified Site; sheet-anchor for chronology adopted here.
3.	*Aḻakarmalai (kiṭaripaṭṭi)*	Melur	Madurai	B. 244 & 245 of 1963–64	5118 of 1964–65	Aḻa : 1 & 2 (Aḻa - A)	Archaic	Below the upper brow cut
				334 of 1908	4817 of 1963–64	Aḻa : 3	Early -Middle	On a bed

(1	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)
				70 to 79 of 1910	4813 to 4817 of 1963-64	A̲la : 4 to 15 (A̲la - B)	Early-Middle	Engraved in one long line (42′) under the lower brow-cut, Numbered according to sequence of passages.
4.	*Ānaimalai (Ottakkaṭai)*	Madurai	Madurai	457 of 1906	4804 of 1963-64	Ānai : 1	Middle	
5.	*Karuṅkālakkuṭi*	Melur	Madurai	561 of 1911	4818 of 1963-64	Karu : 1	Early	
6.	*Ki̲ḻavaḷavu (Ki̲ḻaiyūr)*	Melur	Madurai	135 of 1903	4819 of 1963-64	Ki̲ḻa : 1	Early	Some letters cut upside down.
7.	*Kuṉṉakkuṭi*	Tiruppattur	Ramanathapuram	44 of 1909 ...	4808 of 1963-64 ...	Kuṉṉa: 1 Kuṉṉa: 2 *	Late	Engraved as in mirror reflection. *Discovered by me in 1966.
8.	*Koṅkarpuḷyaṅkuḷam*	Tirumangalam	Madurai	55 to 57 of 1910	4820 of 1963-64	Koṅkar : 1 to 3	Archaic	
9.	*Cittaṉṉavācal (Ēḻaṭippaṭṭam)*	Tirumayam	Tiruchirappalli	388A of 1914	4799 of 1963-64	Citta : 1	Early*	*All other Labels on the beds in this cavern are in Tamil Script of 7-8 Cent. A.D.

10.	*Tiruccirāppaḷḷi*	Tiruchirappalli	Tiruchirappalli	139 of 1937–38	3552 of 1963-64	Tirucci: 1	Late	
11.	*Tirunātarkuṉṟam (Ceñci)*	Ginjee	South Arcot	239 of 1904	....	Tirunā: 1	Transitional	
12.	*Tirupparaṅkuṉṟam*	Madurai	Madurai	140 to 142 of 1951–52	4803 of 1963-64	Tirup: 1 to 3 (Tirup:-A)	Early	In the upper cavern
				333 of 1908		Tirup, 4 (Tirup:-B)	Middle	In the lower cavern
13.	*Tiruvātavūr*	Melur	Madurai	...	...	*Tiruvā: 1 & 2	Archaic	*Discovered by me in 1966.
14.	*Piḷḷayārpaṭṭi*	Tiruppattur	Ramanathapuram	136 of 1936-37	....	Piḷḷa: 1	Transitional	
15.	*Pukaḷūr* (*Aṟunāṭṭāramalai in Vēlāyutampāḷayam*)	Karur	Tiruchirappalli	341 to 347 and 349 of 1927–28 B. 296 of 1963–64 B. 297 of 1963-64	4800 to 4802 of 1963-64 5119 of 1964–65 4852 of 1963-64	Pukal: 1 to 12*	Late	*Correspondence 1-349; 2-B: 297; 3-346; 4-B: 296: 5 & 6-342: 7-341; 8 & 9-345; 10 - 344; 11 - 343; 12-347.

(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)
16.	*Maṟukāltalai (Civalappēri)*	Tirunelveli	Tirunelveli	407 of 1906	3238 of 1963-64	Maṟu: 1	Early	
17.	*Māṅkuḷam (Ariṭṭāpaṭṭi)*	Madurai	Madurai	460 to 465 of 1906 B. 242 of 1963-64	4809 to 4812 of 1963-64 5118 of 1964-65	Māṅ: 1 to 6*	Archaic	Correspondence: 1-465; 2-460; 3-463 & 464; 4-B: 242; 5-461 6-462.
18.	*Māmaṇṭūr*	Cheyyar	North Arcot	171 of 1939-40	4797 of 1963-64	Māma: 1	Late	Near Kancheepuram.
19.	*Muttupaṭṭi*	Madurai	Madurai	58-59 of 1910 60 of 1910 B.243 of 1963-64	4805 of 1963-64 5118 of 1964-65	Muttu: 1 Muttu: 2 Muttu: 3	Middle	On the brow On a bed On a boulder
20.	*Mēṭṭupaṭṭi (Cittarkalnattam)*	Nilakkottai	Madurai	45(a) to (j) of 1908	4821 of 1963-64	Mēṭṭu: 1 to 9*	Early	*Correspondence: a-1; b-2; c-3; d-4; e-5; f-6; g-7; h-8; j-9.
21.	*Varicciyūr (Kuṉṉattūr)*	Madurai	Madurai	38 A to C of 1908	4806-4807 of 1963-64	Vari: 1 to 3	Early-Middle	

22.	*Vikkiramaṅkalam* (*Uṇṭāṉkallu*)	Tirumangalam	Madurai	621 to 623 of 1926 B. 285 & 286 of 1963-64	4822 of 1963-64 5119 of 1964-65	Vikkira: 1 to 5*	Early	*Correspondence: 1-621; 2-623; 3-622; 4-B: 286; 5-B: 285.

Abstract : Classification of Tamil-Brahmi *Rock* Inscriptions.

	Period	No. of sites	No. of Inscriptions
Early	(2-1 Cent. B.C.)	12	50
Middle	(1-2 Cent. A.D.)	3	5
Late	(3-4 Cent. A.D.)	5	19
Transitional	(5-6 Cent. A.D.)	2	2
		22*	76

* Excluding Arikameṭu and counting Tirup., A & B Seperately.

SOME FEATURES OF THE BRAHMI INSCRIPTIONS OF THE TAMIL COUNTRY

J. SUNDARAM,

Mysoer.

What strikes one when the provenance of the Brahmi inscriptions in the Tamil country is studied is the concentration of the caves containing the earlier of these inscriptions round about Madurai, the capital of the pandya kings. The lineage of the Pandyas claims great antiquity, that too even from the time of the Mahabharata war. The Pandyas are reputed as patrons of Tamil learning and literature even from the time of the Sangam age which is usually divided into three stages all of which are assigned to the few centuries before and after the birth of Christ. So the close study of pandya history and the literature of those times may help in the understanding of these inscriptions. But so far even the best read in these lores have not found a possible connection between these Brahmi inscriptions and the Sangam literature. So it would appear that the writers of these Brahmi records sat on the fringe of the Tamil literary world and they were mostly outside it. There is not found in these inscriptions the polish and finish of the language without which such literature could not have become possible in the early centuries of the Christian era. The supposition that the Tamil of the Brahmi inscriptions reflects the Tamil when it was just developing cannot be sustained because these inscriptions could not have been engraved that early after which sufficient time must have elapsed before the Sangam Tamil took shape. So at best the language of these cave inscriptions might have reflected a colloquialism of a particular sect. It might have been the language of a people who were just trying to learn the language. But no one can deny that the language of these records is Tamil.

The inscriptions found in these caves are either found on the brow or at the head of or on bed-like cuttings into the rock floor. The chief characteristic of the brow inscriptions is that they are engraved at inaccessible heights and unless the writers had been monsters, they would have needed elaborate scaffolding arrangements for this purpose.

Generally speaking the brow inscriptions are donative and the bed inscriptions are commemorative though in many cases there are exceptions. Scholars usually agree that the donation consisted in the cutting of the drip-line on the overhanging rock to keep off rain water and thus making the caves fairly habitable. This would have certainly necessitated scaffolding and the inscriptions might have been inscribed then and there. The donation might have also been the arrangement for food supply to the occupants of the caves but it is common knowledge that mendicants are supplied with essentials by all who go to meet them and pay their respects. This naturally gives rise to the question what was the purpose of the occupation of these caves. It might have just been a retreat as was necessitated by the Vassa season for the Buddhist monks or it might have been just that the occupants needed seclusion from the turmoils of a rural or urban life. But we cannot forget that these caves are in many cases at inaccessible heights but just as in the Alagarmalai cave water facility is usually very near at hand. Moreover we have the instance of the commemorative bed in Tirunatharkunru with its famous inscription of about the sixth century A. D., stating that it is the bed of a teacher who performed *anaśana* for 57 days. This is undoubtedly an evidence of the practice of *sallēkhana*, a Jain ritual for self-destruction. In almost all these Brahmi caves we find beds carved and often with inscriptions at their heads. So it is very likely that the 'beds' carved herein are not different in character from the one at Tirunatharkunru and the lables at the head of these beds are just the names of mendicants who performed sallekhana.

But let us look at the nomenclature in popular parlance for these caves. They are invariably called *pañchapāṇḍavarpaḍukkai.* No doubt the popular imagination must have connected these inaccessible places with the heroes of Mahabharata as they are known to have spent twelve years in the forest. But more significant is the name, *paḷḷikkūḍam* applied to some of these caves. Nowadays *paḷḷis* are usually the worshipping places of Muslims. But in the early mediaeval or mediaeval period we find inscriptions designating the lands granted to Jains for their worship as *paḷḷichchandam.* Obviously the places of worship of the Jains must have been known as *paḷḷis.* Maybe the places of worship of all religionists other than those of the Hindus must have been known as *paḷḷis* to the Tamils among whom the term *paḷḷi* has come to mean a class of people equivalent to *paṛaiya* which word must have originally indicated a foreigner. Returning to our inscriptions we see that in many cases it is recorded that "this *pāḷi* was done (made habitable) by so and so". It will be obvious that this term *pāḷi* is the same as the later(?) term *paḷḷi* (place of worship). So these places

should have been the places of worship for a sect other than Hindu. The monks therein must have performed *sallēkhana* in the same place. Again the term *paḷḷikkuḍam* in modern usage means a place of instruction. This usage may have reference to the location of Muslim primary schools in or near the mosques. But the possibility of these Brahmi caves having been places of instruction cannot be precluded as we find in the Arachchalur cave a table for the formation of consonants with vowel symbols which must have served as a chart for pupils. Anyway the modern designation must be only a survival of the memory of the past.

Now let us consider the religious persuasion of the early occupants of these caves. Since the inception of the two new religions, Buddhism and Jainism that broke away from Brahminism in the 5th century B. C., historically, we know of only one champion who took special efforts to propagate Buddhism in the 3rd century B. C. Asoka sent out his missionaries to spread his doctrine of Dharma far and wide and behind this effort were Buddhist monks. Further, it is claimed that the island of Ceylon was converted only during his time. That emperor could not have meted out partial treatment to the Tamil country which lay outside his empire by excluding it from his activities. Moreover, though the Buddhist monks are said to have followed a sea route to Ceylon at least some should have taken the overland route via the Tamil country. The Ceylonese are also stated to have had very close contact, with the Dramilas i. e. the Tamils. So the revolution in their beliefs must have certainly found an, echo in the Tamil country. Then these caves in secluded places might very well have been resorts for *vassa* for the Buddhist monks who might have come here for propagating their religion. Further there is another commonness between the caves in Ceylon and the Tamil country in that we find inscriptions on brows of caves only in these two regions. Such occurrence in other parts of the country is rare.

In spite of all these possibilities there is one chief reason why at least the writers of these Brahmi inscriptions could not have been Buddhists. The Buddhists invariably imported the Pali language for their purposes and so we find that wherever Buddhism spread the Pali-Prakrit language also was brought into use. There is no reason why they changed their practice in the Tamil country alone.

In the case of Jains we do not know of any such outstanding effort at propagation. But if the coming of Bhadrabahu to Mysore is taken into consideration we will come to know that the Jaina monks went to the different regions without ostentation. They did not also have any unalterable attachment to their original language and like the modern

Christian missionaries, they are known to have tried to reach the local people in their language. When we consider that most of these Brahmi caves are situated round about Madurai, we will at once remember the story of Jnanasambandar of later times, who defeated the Jains in argument at Madurai and made them scatter to the caves round about that town The later failure of the Jains in the Tamil country must have been due to such vigorous activities of such Hindu saints. We have already remarked about the colloquial nature of the Brahmi inscriptions. On the face of it it is corrupt and appears to be an attempt at writing in this language by a people who were trying to learn it. In many of these caves we also find Jaina vestiges of course of later times. So there is more reason to suppose that these caves were occupied by Jains rather than Buddhists.

In conclusion of this discussion I may say a few things about the script of these inscriptions. It is Brahmi, and that too adapted by the removal of aspirates and sibilants and by the addition of three symbols for *ra la* and *na*, the first two of which are well known as peculiar to the Dravidian languages. The symbols for these three were improvised from the nearest symbols in the Brahmi alphabet. One cannot satisfactorily find the rationale for a second *na*. Whereas in the case of the other three branches of the Dravidian language, the Brahmi alphabet was adopted in toto, for the Tamil language a selection was made, though for writing Sanskrit, the Grantha alphabet was evolved in due course. It may be contended that the other three branches viz. Telugu, Kannada and later Malayalam were much influenced by Sanskrit and so many Sanskrit words were taken into those languages that the whole system of the Brahmi script had to be adopted. But the linguistic bias is of recent origin and we cannot think of any reason why the Tamils were particular about excluding Sanskrit words. Actually there is quite a number of Sanskrit words in use in the Tamil language even to-day. This being the case the Tamilisation of the word *adhishṭhānaṁ* into *atiṭṭānam* in the Sittannavasal inscription presents a linguistic and scriptal problem. This feature confined with the presence of second *na* leads us to conclude that there might have been a different script in use in the Tamil country with restricted symbols and from the Brahmi that became the fashion, only such symbols as corresponded in sound to the original script were adopted and an improvisation was made for the sounds *la*, *ra* and *na*. Or it may be possible that the Brahmi script itself was an improvisation from a script used for the Dravidian language as it is understandable for people to add symbols to suit their language rather than to derive symbols, especially when the two languages were in close proximity and when so many words of one language got into the diction of the other.

OUR INSCRIPTIONS

Dr. M. RAJAMANIKKAM,

Reader in Tamil, University of Madras.

Tolkāppiyam and its date

Our ancestors of the Sangam Age and after used to write mainly on palm leaves. The Jain and Buddhist monks who came to the Tamil country in about the 4th and 3rd centuries B. C. respectively had their writings on stone. Such inscriptions can be found in the caves at Sithannavasal, Alagarmalai, Kalugumalai etc., The script is Brahmi, but the text is in Tamil. Since the monks came from the north and were well versed either in Prakrit or in Sanskrit we find many non-Tamil words in their cave inscriptions.

Most of the scholars are of opinion that the period of the existing Sangam anthologies may be said to be the first 3 centuries after Christ. If Tolkappiyam was composed after the anthologies, some of the rules in Tolkappiyam would not be composed against the usage of some of the words found in the Sangam poems. So, reputed scholars like Mahavidwan R. Ragava Ayyangar, M. Ragava Ayyangar and V. Venkatarajulu Reddiyar and others have clearly pointed out the differences between the rules in Tolkappiyam and the usage of words by the Sangam poets and hence concluded that Tolkappiyar should have flourished many centuries prior to the Sangam poets like Kapilar, Paranar and Nakkirar.[1]

Tolkappiyar clearly shows in some Sutras that how consonants should be written, and how the consonants take shape, when they join the vowels,[2] etc. This clearly shows that there were Tamil alphabets in the days of Tolkappiyar and even prior to him - i. e. some centuries before the Christian era.

The Brahmi script came to the South only in the days of Asoka. But the date of Tolkappiyar must be prior to Asoka. So it is clear that

1. R. Ragava Ayyangar, Tamil Varalaru, pp. 268-273, 306-309.
   M. Ragava Ayyangar, Araichit-tokuti, pp. 102-120.
   V. Venkatarajulu Reddiyar, Paranar, p.
   K. Vellaivaranan, Tolkappiyan, pp. 90-94 and 213.
2. Eluthadikaram, Sutras, 17 etc.

in the days of Tolkappiyar, Tamil letters might have flourished independently. What were those letters?

In Silappathikaram, we find that Kan-eluttukkal (கண்ணெழுத்துக்கள்) were in vogue in the Chola and Chera countries (K. 5, LL 112; K. 26 LL. 135-136) As these letters were just like our eyes they were known as 'eye (like) letters' (கண்ணெழுத்துக்கள்); since they were made up of curved lines they were known as Vatteluttukkal (வட்டெழுத்துக்கள்). It may be said that the Pallavas of Kanchi might have invented the Grantha-Pallava alphabets from these Kan-eluttukkal. Sri T. V. Sadasiva Pandarathar, the late lamented scholar in Tamil epigraphy has expressed this opinion in his valuable book on inscriptions.[3]

Inscriptions are very useful to understand something about the Sangam literature.

(1) In the Sinnamanur plates of Rajasimha Pandya III[4] of tenth century A. D. we see the following two lines:

> "Mabharatam Tamilppaduttum
> Madurapuri-c-Cangam Vaittum."

We know from Paripadal and other works that Madurai, the Capital of the Pandyas was associated with Tamil in those ancient days. The commentator of Iraiyanar Akapporul speaks about the Sangam at Madurai.

(2) A famous Pandya King Palsalai Mudukudumi-p-peruvaluti is mentioned in Purananuru, one of the Sangam collections. The same King is mentioned in the Velvikkudi plates of Jatila Parantakan[5] of the 8th century A. D. thus:

> "Kolyanai palavotti-k Kudamannar Kulam tavirtta
> Palyaga mudukudumip peruvaluti."

(3) There was a poet in the Sangam Age - Uraiyur Mudukannan Sattanar by name. The meaning of 'mudukan' is interesting to note through inscriptions.

(a) "Ic-cundarabattanaiye mudukannakavudaiya
Ip-ponnarmeni battan.[6]

(b) "Ivanaiye mudu kannakavudaiya
ivan peran chokkan Aravamutan.[7]

---

3. M. Ragava Ayyangar, Araichittokuti, p, 96.
R Raghava Ayyangâr, Tamil Varalaru, pp. 36-37.
Kalvettukkalal Ariyapperum Unmaigal, pp. 32-34.
4. S. I. I. Vol. III:
5. Ep. Ind. Vol. 17, No. 16.
6. S. I. I. 5. 649.
7. S. I. I. 6. 34.

These two references clearly indicate that the term 'mudukan' means 'guardian' to a minor.

(4) Mandai was the name of a kind of vessel which was kept by the Panar of the Sangam period.

Perhaps it was so named since it resembled in shape the human skull. This name was in vogue even in the 10th century A. D. is known from the inscriptions of the Rajarajesvara Temple at Tanjore:

One gold mandai weighing 399¾ Kalanju[8]
One silver mandai weighing 227 Kalanju[9]

(5) Now the term 'Devaram' signifies the first seven Tirumurai collections of Saints Tirunavukkarasar, Tirugnanasambandar and Sundarar. But the same term had a different meaning in the inscriptions of the 11th and 12th centuries.

(a) "Devarattukku-t-tiruppadiyam padum periyon"[10]
—Tirukkalar Inscription.

(b) "Devarattukku-t-tiruppadiyam vinnappam seyyum Ambalattadi Tirunavukkariyan"[11]
— Allur Inscription.

Here Devaram means worship.

(6) Inscritions are very useful to fix roughly the age of some authors.

Some scholars say that Saint Manikkavasagar might have flourished in the III or IV century A. D. But inscriptional evidence is against this view.

(i) The Tiruchirappalli Hill is mentioned in Agananuru (v. 4) as Nedumperum Kunram (நெடும்பெருங்குன்றம்). In a cave on the hill there are some rock beds used by Jain monks. Some names are found inscribed on those beds. One of them is Cira (சிரா). Cira must be the name of a monk. The word palli (பள்ளி) means hermitage of the Buddhists or the Jains. Here Cirappalli means the hermitage of Cira, the Jain monk. Archaeological experts opine that the letters found in the inscriptions belong to the 5th century A. D.[12]

We know for certain that Pallava Mahendravarman had a rock-cut temple to his credit on the hill in the first half of the 7th century A. D.

---

8. S. I. I. 2. 2.
9. S. I. I. 2. 91.
10. S. I. I. 8. 260.
11. S. I. I. 8. 675.
12. A. R. E. 1937–38, p. 78.

That was why Saint Tirunavukkarasar, the contemporary of Mahendravarman and his younger contemporary Tirugnanasambandar have composed some verses on Siva at Cirappalli. Mahendravarman, according to the Periyapuranam, gave up the Jaina faith and embraced Saivism. So he might have converted the Jaina Cirappalli into a Saiva Cirappalli. Saint Manikkavasagar says in his Potri-t-tiru Akaval.

"Cirappalli Meya Sivane Porri"
"சிராப்பள்ளி மேய சிவனே போற்றி"

These facts surely show that Saint Manikkavasagar ought to have lived either in the 7th century or afterwards but not before 7th century.

In the days of Varaguna Pandya I (9th Century A. D.) the town around Cirappalli was known as Sirrambar.[13] Later this name disappeared and the town took the name of the temple-Cirappalli.

(ii) The same Saint in the same Akaval written the following two lines :

"Kalaiyar Arike sariyay porri"
"கலையார் அரிகே சரியாய் போற்றி"

Here 'Arikesariyai' means, 'Oh! lord who resides at Arikesari." Arikesari was the name of a Pandya king of 7th Century A. D. His full name was Arikesari Parankusa Maravarman. Chinnamanur is a small town in Madurai district. In the inscriptions in the Siva Temple of this small town, it is found that the original name of the town was Arikesari Nallur.[14] Just as the name 'Vikramapandiyapuram' in course of time was reduced to 'Vikramapandi' so also the name Arikesarinallur might have been reduced to 'Arikesari' in one or two centuries. This clearly shows that Manikkavasagar who used the shortened name of the town might have lived either in the 8th or 9th century A. D. Thus the value of inscriptions is great, in determining the age of certain authors of works.

---

13. A. R. E. 1903-1904. p. 275.
14. S. I. I. III.

EPIGRAPHY AND TAMIL LINGUISTICS

S. V. SHANMUGAM,

Annamalai University.

I. Introduction :

Epigraphy is the bedrock of many subjects like political, social, cultural and economic history of a country. Its usefulness to history of literature cannot be minimised. But, its importance to linguistic studies, even though doubted by a few scholars, cannot be ignored. Inscriptions are the primary source for a historical study of the different stages of a language.

So far as Tamil language is concerned, epigraphy has not been fully utilised for linguistic studies. It is only very recently that scholars have been making use of inscriptions.[1] This is mainly due to the attitude of the scholars towards the language of the inscriptions.[2] The general opinion of the scholars that Tamil has not undergone drastic changes like other languages of the world and so it is more or less rigid throughout the history of the language. Further, the study of the literary language is alone considered to be worth undertaking and since the inscriptional language is considered as a 'corrupt' one, its study was not undertaken seriously for the purpose of the language.

2. Epigraphy and Linguistics :

2. 1. Importance of linguistics to epigraphy :

2. 1. 1. It is interesting to note that as early as 1890 A. D., Dr. E. Hultszch emphasised the knowledge of linguistic-history of a language and general linguistics in epigraphical studies.

"It is still a popular opinion that a colloquial knowledge of one of the vernaculars with a slight smattering of Sanskrit is sufficient for

---

1. Most of the books on the political and social history of Tamilnad were published in the fourth quarter of the 19th and the first quarter of this century while language history based on inscriptions is published very recently.

2. T. P. Meenakshisundaran, 'A history of Tamil language' P. 1. (Poona, 1965) and Kamil Zvelebil 'Lectures on historical grammar of Tamil' AORM. XVIII. pt., II. P. 11. (1963).

editing successfully the records of bygone times. But this is an undertaking which, besides good linguistic attainments, requires careful training in the methods followed by the European school of clssical philology" [3].

This may now be illustrated with some Tamil examples. The form *piḷḷaiyaru koil* 'The temple of Pillaiyar' found in 16th century (S. I. I. VIII. 183. 6) is edited like this: *piḷḷaiya* (*r) (*ru*) *koil*, as the editor thought that *piḷḷaiyar koil* is the correct form and hence *r* is put with an asterisk to indicate its absence and *ru* within parentheses to denote its redudance. But the consonantal endings in Tamil came to have an enunciative *u* even in Sangam period [4] and this is attested in inscriptional records from 7th century onwards [5]

mūḷakku 'three *uḷakku*' found in 9th century (S. I. I. XIV. 38.16) and in 14th century (T. A. S, VI. Pt. I. 93.55) is given in those volumes as *mū* (*vu*) *ḷakku*. The form has been referred to by Naccinarkkiniyar as *marūu* (corrupt) form [6]. So, *mūḷakku* as the colloquial form should have been prevalent from 9th century.

vacca 'that which is put' found in two places in S. I. I. XIV. is edited as *va* (*i*) *cca* in 5 7. and as it is in 93.5. *ai* > *a* change is found from 7th century [7] in the inscriptional records and *tt* > *cc* change from 7th century [8] even in literature The above illustrations indicate that a knowledge of the history of a language is quite essential for epigraphists.

2. 1. 2. The linguistic knowledge can be useful in another way especially to fix the age of the undated records A historical study of the language of the records will reveal the period of the beginning of any changes in the language and the duration of their operation. For instance, *rr* > *tt* is attested from 6th century, *rP* (P is any plosive) > *PP* from 8th century, etc. (See 4.2. for full list). The compilation of these datable changes can be made use of to identify the dates on the basis of the language of the inscriptions [9].

---

3. S. I. I. Vol. I. P. 4. My attention to this is drawn by Dr. G. S. Gai, Government Epigraphist for India.

4. Dr. S. Agasthialingam pillai 'Description of the language of Patirruppattu (unpublished thesis). see. *kamar* 'beauty' > *kamaru* (27—16)

5. V. Jayakumari, The language of the Tamil inscriptions from 7th century upto middle of 11th century. (unpublished thesis).

6. Tolkappiyam-Eluttatikaram-Naccinarkkiniyar Commentary. S. 457.

7. V. Jayakumari, loc. cit.

8. Appar Tevaram. Vacca for vaitta on 5—4—1.

9. Note the statement of Dr. A. C. Sekhar in his 'Evolution of Malayalam: The selection of the inscriptions has been made chiefly on the strength of the opinions expressed by scholars regarding their dates. I have not however taken such opinions on trust but have examined them carefully, particularly from the linguistic point of view before selecting the inscriptions. As a result of such examination. I have found it necessary to reject several inscriptions as probably belonging to a much later date than their editors have supposed" P. 4 (Poona, 1953).

2. 1. 3. The publication of inscriptions in Roman script (for instance in Ephigraphia Indica and in other journals) need revision from the linguistic point of view. The transliteration system is sometimes inconsistent and also misleading and it gives a wrong picture to linguists looking into these records.[10] The Tamil script ச is transliterated as *ś* in the initial position and in the intervocal position. The script *ś* is used to transcribe the grantha script ஶ and Devanagari script श. ச in those two places is pronounced in modern times as *ś* in some dialects and *s* in other dialects.[11] But we do not know from what period ச came to have these phonetic values since it was a palatal stop in Old Tamil period.[12] Anyhow, it is not justified to assume the prevalent phonetic value for the symbol used in early inscriptions.

The stop sounds are transcribed as voiced ones in the intervocal position and after nasals, and as voiceless ones in the initial position and in gemination. But in the case of the script ச்ச, the transliteration used is *chch*. The transcription is misleading since it indicates the phonetic value of a geminated aspirate palatal sound. A more consistent transcription would have been the use of *cc* for geminated ச்ச. The voiced and voiceless pronunciation of the stop sounds only developed from 9th century onwards.[13] Therefore the use of scripts to indicate these differences in the earlier inscriptions would be considered as highly incorrect.

That the transliteration is not consistent is seen in the following example: e. g., the inscription edited E. I. XXI. 17. also published in Tamil, the language of the inscription in S. I. I XVII. The initial sound in the word *cuppiramaṇiyar* is transliterated as *s* but the Tamil script ச is used in the inscriptions; *ka* in words like *makan* (·65), *vicākam* (·65) and *cirakam* (·42) is transcribed as *ka* while in words like *āka* (·25) it is transcibed as *ga* even though க is the only script used in all the cases.

The transliteration now used has already been revised from the one used in S. I. I. Volume I by Hultsch. For the sake of consistency it would be better if the epigraphists use the transliteration system adopted by the Tamil Lexicon.

---

10. Note the statement of Dr. G. S. Gai in his Historical grammar of Old Kannada (based entirely on the Kannada Inscriptions): "As the texts and transliterations sometimes differ from each other and as both of them are sometimes faulty, it becomes difficult for the student of a language to rely upon these speech forms and arrive at conclusion" P. xv. (Poona 1946).

11. My attention is drawn to this dialectal difference by Mr. K. Duraisamy.

12. T. P. Meenakshisundaran, loc. cit. P. 54.

13. Ibid. P. 132.

2. 2. Usefulness of the inscriptions to linguistics:

Recently epigraphists have come to realise the utility of the inscriptions to linguistic studies. B. Ch. Chabra is the first to stress this point in the preface of S. I. I. XIII in 1951[14]. Another epigraphist, Dr. D. C. Sircar has also pointed out the special fearures of the inscriptions from this point of view[15]:

" Another important characteristic of inscriptions is that their texts are generally free from variant reading as they were not usually liable to modification like those of literary works which were copied and recopied by people in later times ".

The language of the inscriptions is free from interpolation and the forms found in them can be authoritatively taken as representing the age to which they belong but it cannot be so in the case of literary records because the poets might have used the archaic forms also and there is a possibility of interpolation by copyists.

Linguists have also emphasised the significance of the inscriptions for linguistic studies. For instance, Prof. T. P Meenakshisundaran has remarked that 'in these (inscriptional) records we have more of the colloquial language as it was current in the varying ages to which the records belong'[16]. Hence the inscriptions preponderate over all other sources for the history of a language in general and Tamil in particular.

3. History of Linguistic Studies of Tamil inscriptions :

Dr. K. Kanapathy pillai may be said to be first to study Tamil inscriptions from the linguistic point of view. The title of his work is 'A study of the language of the Tamil inscriptions of the 7th century and 8th century A. D.', but it is not yet published. Thanks to the effort of Prof. T. P. Meenakshisundaran who has been guiding scholars in the study of the entire Tamil inscriptions, 'A study of the language of the Tamil inscriptions from 7th century upto the middle of 11th century' has been made by Mrs. V. Jayakumari, 'The language of the Tamil inscriptions (1050 to 1250 A. D.)' by Kumari S. Baghirathi, 'The word index of the inscriptions of 1250-1350' by Kumari Kausalya and 'The language of the Tamil inscriptions from the middle of 14th century upto 17th century' by the author. Most of the material of the early iuscriptions useful for the history of Tamil language has been incorporated in 'A history of the Tamil language' by Prof. T. P. Meenakshisundaran[17]. Kamil Zvelebil has published two articles, one on the language of the

---

14. S. I. I. Vol. XIII. Preface.
15. D. C. Circar, 'Indian Epigraphy' P. 20 (Delhi, 1965).
16. T. P. Meenakshisundaran, loc. cit. P. 7.
17. Ibid. PP 119 to 142.

Tamil-Brahmi inscriptions[18] and another on the language of Pallankoil copper plates of Simhavarman[19]. New inscriptions are being discovered and deciphered and there are many unpublished inscriptions still lying in the Office of Government Epigraphist for India It is, therefore, necessary that the linguistic study of the inscriptions has to be undertaken from time to time.

4. Inscriptions and Tamil language:

Any record of the language can be studied linguistically and it will throw light on the evolution of the language. Since inscriptions represent the language spoken in different periods, it is possible that they preserve certain forms which otherwise are not being attested in the literary records. These are of immense value to comparativists.

4. 1. The study of early inscriptions reveal such interesting forms which are very archaic.

Dravidialogists are of the opinion that in the two words of *āḷ* 'rule' and *aḷu* 'weep' Old Tamil should have *y* initially because in many sets where *ā* and *ē* alternate in Dravidian languages, Tamil generally preserves Proto-Dravidian **y-*. In the above two cases Tamil records do not show **y-* forms. Therefore, it is said that the loss of **y* should have started before the period of early literary works in Tamil[20]. Four inscriptions of the 9th century bear evidence to the above fact by preserving initial *y-* in the word *āḷ* as *yāḷ*.

(*caturvētimaṅkalam*) *yāḷuṅkaṇattar* 'Managing members of the village assembly'. S. I. I. VI. 294. 1. Chingleput, S. I. I. XII. 82 4. North Arcot.

(*emmūr*) *yāḷuṅkaṇattār* S. I. I. VI. 285. 1. Chiugleput.

(*ivvūr*) *yāḷuṅkaṇattār* S. I. I. VI. 370. 2 Chingleput.

The changes of Proto-Dravldian **i* and **u* into **e* and **o* respectively when they are followed by the derivative vowel *a* should have taken place during Proto South Dravidian period. The resultant **e* and **o* have again changed into *i* and *u* respectively in the same environment in Tamil (as well as in Malayalam) in Pre-Tamil period. But, there are some forms which have not undergone the later change in Old Tamil[21], but such unchanged forms are attested with changes in early inscriptions.

celavu 'expenditure' (literary form)—*cilavu* (Inscriptional forms). S. I. I. VI. 365. S. 2. Chingleput—8th century.

18. Kamil Zvelebil, 'The Brahmi Hybrid Tamil Inscriptions' Tamil culture, XII. 13-50 (1966)

19. Kamil Zvelebil, 'Tamil in 550 A. D. (An interpretation of early Inscriptional record), Czechcslovakia, 1964. There is one more article, The importance of Tamil epigraphy, Tamil Culture, III. 3. 3-4 (1954) and but it is not available to me.

20. Bh. Krishnamorthy, Telugu verbal bases' P. 90 (Berkeley, 1961).

21. Bh. Krishnamoorthy, 'Alernations i/e and u/o in South Dravidian' language' 34·465 ff. (1958).

peyar 'name' (L. F.) *piyar* (I. F.)—E. I. XVII. 16.108 velvikkudi

toṭaṅku 'start' (L. F.)—*tuṭaṅku* (I. F.)—S. I. I. VI. 348. 3. Chingleput 9th century.

koṅar 'bring' (L. F.)—*kuṅar* (I. F.)—S. I. I. V. 608. Tanjore—8th century.

4 2. The following are the phonological changes attested in the inscriptions so far studied. The first attestation of the change is alone given here, and this is only tentative and it is not exhaustive.

6th Cent.	*ṟṟ>ṭṭ*	:	*ēṟṟam* 'picottah'>*ēṭṭam.* Pallan koil Copper plate 45. Tanjore Dt.
7th Cent.	*a>e*	:	*aracar* 'king'>*aracer.* S. I. I. II. 72, 14. Chingleput.
	u>i	:	*ivaruṭaiya* 'his'>*ivariṭaye.* S. I. I. VIII. 331, 43, S. Arcot.
	ai>a	:	*ainnūṟu* '500'>*aññūṟu.* ".9.
	ai>e	:	*irupattaintu* '25'>*irupatteyintu.* S. I. I. 1, 152, 71. Chingleput.
	-y->yi	:	*ceytu* 'having did'>*ceyitu* ". 9.
8th Cent.	*a>i*	:	*ellāvaṟṟiū* 'all (st.)>*ellāviṟṟiṉ*, S. I. I. XII. 34, 8. Chingleput.
	ey>ai	:	*eṇṇey* 'oil'>*eṇṇay.* E. I. 22, 25. Chittor.
	k>y	:	*tiruppatikam* 'scared hymns'>*tiruppatiyam.* S. I. I. III. 43, 33. North Arcot.
	ṟk>kk	:	*mēṟku* 'west'>*mēkku.* E. I. XVII. 16, 119. Chingleput.
	ñ>n	:	*ñāṉṟu* 'at that time'>*nāṉṟu.* P. S. I. 15, 6. Tiruchy.
	y>c	:	*kuyakkāṇam* 'tax on potter'>*kucakkāṇam.* S. I. I. II. 73, 124. Tanjore.
	r>Ø	:	*kuṇarntu* 'having brought'>*kuṇantu.* S. I. I. V. 608, 19. Tanjore.
9th Cent.	*i>a*	:	*ñayiṟu* 'sun'>*ñayaṟu.* S. I. I. V. 684, 2. Tanjore.
	y>Ø	:	*vāykkāl* 'canal'>*vākkāl.* S. I. I. VI. 294, 3. Chingleput.
	ḷ>ḻ	:	*kiḷamai* 'day'>*kiḻamai.* (Jayakumari's thesis and the reference is not known).

11th Cent.	**y*>*yi*	:	*ikkōyil* 'this temple'>*yikkōyil*. S. I. I. VIII. 756, 6. South Arcot.
12th Cent.	**ṟ*>*r*	:	*niṟutta* 'that which is established'>*nirutta*. S. I. I. VIII. 783, 15. (This should be still earlier).
14th Cent.	**k*>*v*	:	*takappaṉār* 'father'>*tavappaṉār*. S. I. I. VI. 454, 14. Chingleput.
	-*ḷ*>∅	:	*makkaḷ* 'sons'>*makka*. S. I. I. V. 225, 21. Coimbatore.
	-*ṉ*>∅	:	*koḷvāṉ* 'he will get'>*koḷvā*. 61 of 1931–32.
	∅>*r*	:	*kōvai* 'group'>*kōrvai*. S. I. I. VIII. 163, 5. Chingleput.
15th Cent.	*y*>*ḷ*	:	*ārāycci* examination'>*ārāḷcci*. S. I. I. V. 738, 8. Tinnevelly.
16th Cent.	*ṉr*>*ṇṇ*	:	*oṉṟu* 'one'>*oṇṇu*. P. S. I. 852, 11. Trichy.
	ḷ>∅	:	*yāḷppāṉam* 'Ceylon' *yāppāṇam*. 77 of 1950. Madurai.
	u->*vu*	:	*uḷḷiṭṭa* 'that which is included'▷*(Vāram) vuḷḷiṭṭa* 193 of 1936-37. Pondi.

5. **Conclusion :**

It is clear from the above discussion that epigraphy and linguistics can be mutually beneficial to each other. The study of inscriptions will be more fruitful if linguists as well as epigraphists work in closer co-operation.

தொல்காப்பியமும் பண்டைத் தமிழ் எழுத்துக்களும்

டாக்டர் ந. சுப்ரமணியன், எம். ஏ.. பிஎச். டி.,

சி. கிருஷ்ணமூர்த்தி, எம். ஏ.,

இக்காலத்தே தொல்பொருள் இயலார் நிகழ்த்தும் ஆராய்ச்சிகளில் தொல்லெழுத்து ஆராய்ச்சியும் ஒன்று. இவ்வாராய்ச்சி, மொழிக்கு ஆதார மான எழுத்து வடிவு தொன்மைதொட்டு எங்ஙனம் மாறி வந்துள்ளது என் பதை அறிய முயல்வதேயாம். இத்தகைய ஆராய்ச்சியில், தமிழ்த் தொல் லெழுத்து ஆய்வு கல்வெட்டு எழுத்துக்களாலும் தமிழிலக்கண நூல்களில் ஆங்காங்குக் கூறப்பட்டுள்ள சில விதிவிலக்குக்களாலும் விளக்கமுறும். கல்வெட்டுக்களில் ஒவ்வொரு காலத்தே எழுத்துக்கள் ஒவ்வொரு முறையில் பொறிக்கப் பெறுதல் ஆராய்ச்சியாளர் கண்கூடு. அங்ஙனமே பரிணமித்து வரும் இலக்கியத்திற்கு இலக்கணம் கூறுவாரும் அவ்வக்காலத்தே மேற்கொள் ளப்பெறும் எழுத்து முறைகளுக்கே இலக்கணம் வகுப்பர் என்பதும் வெளிப் படை. இவ்விரண்டு உண்மைகளும் உடன்பாடாயின் கல்வெட்டுத் தொல் லெழுத்து (Palaeography) ஆராய்ச்சி, எழுத்தின் வடிவு முதலியவற்றைப் பற்றிக் கூறும் இலக்கண முடிவுகள், அஃதாவது எழுத்ததிகாரம் (Ortho-graphy) என்பவை இரண்டும் ஒன்றேடொன்று நெருங்கிய தொடர்புடை யவை என்பது போதரும்.

தமிழக வரலாற்றில் கல்வெட்டு எழுத்துக்களைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி யினை மேற்கொண்டுள்ள இப்பட்டிமண்டபத்தே பண்டைத் தமிழ் இலக்கண நூல்களுள் எழுத்து அமைப்பினைப்பற்றிக் கூறப்பெறும் செய்திகளைத் தொகுத்துக் கூறுதல் பயனுடைத்தாகும் என்று கருதுகிறேன். ஆதலால் அங்ஙனம் கூறுதலே இக் கட்டுரையின் நோக்கமும் ஆகும்.

மிகப் பண்டைக் காலத்தில் மக்கள் கருத்தைப் பரிமாறிக் கொள்ள விழைந்ததன் பயனாகத் தோன்றி வளர்ந்த மொழிகள் பேச்சளவிலேயே இருந்தன என்பதும், அவற்றிற்கு ஒலிவடிவு இருந்ததேயன்றி வரிவடிவு இல்லை என்பதும், நாளடைவிலேயே வரிவடிவு உருவாயிற்று என்பதும், அஃது உருவாகத் தொடங்கியபின்பும் நாளடைவில் பலவகை மாறுதல்கட்கு உட்பட்டு வந்துள்ளது என்பதும் யாவரும் அறிந்தவை. இந்திய வரலாற்றில் ஆதிக்காலத்தில் சிந்துவெளி மக்கள் ஒருவகை எழுத்தினை அறிந்தனர் என் பதும் ஆண்டுக் கண்டெடுக்கப்பெற்ற சில பொறிகளால் அறிகிறோம்; ஆயினும் அவற்றை ஓதும்வகையையும் அவ்வெழுத்துக்களின் தன்மையையும்

இன்றும் நாம் காணவில்லை. பிறகு ஆரியர் வேதகாலந்தொட்டு ஏறத்தாழக் கி. மு ஆறும் நூற்றுண்டுவரையேனும் நம் நாட்டவர் இலக்கியங்களை ஓதி வந்தனரேயன்றி எழுதி வைக்கவும் படிக்கவும் இல்லை என்பதும் பலரும் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடிய உண்மைகள். பிறகு இந்நாட்டில் எங்ஙனமோ சில எழுத்து முறைகள் தோன்றின. அவற்றில் பிராமி, கரோஷ்டி, தென்னாட்டு வட்டெழுத்து, கிரந்தம், பிற்காலத் தமிழ் எழுத்து என்பவை சில. பௌலிந்தி என்றொரு எழுத்து வகை உண்டு என்றும் அது புளிந்தரோடு தொடர்புடையது என்றும் சிலர் கூறு நிற்பர். 'லலிதவிஸ்தாரம்' என்னும் பௌத்த நூல் 64 வகை எழுத்து முறைகளைக் கூறி அவற்றுள் திராவிட லிபி என்பது ஒன்று என்றும் கூறுகிறது. பதஞ்சலியார் கூறும் 'யவனுளி' என்பது கிரேக்க லிபியாகின் அந்நாட்டு எழுத்து வகையும் நம் நாட்டின் சில பகுதி களில் கி. மு. சில நூற்றுண்டுகளில் பயிற்சியில் இருந்தது என்பது விளங்கும்.

இவ் வெழுத்து வகைகளில் இந்தியநாடு முழுவதிலும் ஆங்காங்குச் சில வேறுபாடுகளுடன் பயிற்சியில் இருந்தது பிராமி என்பதே. இதுவே கால நிலையில் முதன்மையானதான அசோகர் கல்வெட்டுக்களில் கையாளப் பெற்றதாகும். கி. மு. 3, 2, 1, கி. பி. 1, 2, 3 நூற்றுண்டுகளைச் சேர்ந்தவை யாக நிர்ணயிக்கப் பெற்றுள்ள சில தமிழ் நாட்டுக் கல்வெட்டுக்கள் பிராமி யில் பொறிக்கப் பெற்றுள்ளன. ஆனால் எழுத்துப் பிராமியாயினும் மொழி தமிழே என்று ஐயமின்றிப் புலனுகின்றது. பெரும்பாலும் வடமொழிகளை எழுதப் பயன்பட்ட பிராமி தமிழை எழுதப்புகும்போது சில இடர்ப் பாடுகளுக்கு ஆளாதல் இயற்கையே; ஏனெனில் பிறமொழிகளில் காணப் பெருத சில எழுத்து ஒலிகள் தமிழ் மொழியில் உள்ளன. அவற்றில் ழ, ற என்பவை சிறப்பானவை. இவற்றைப் பிராமியில் எழுதப் புகுந்தவர் தம் நெடுங்கணக்கில் அவ்வெழுத்துக்கட்கு வரிவடிவு இன்மையால் அக்காலத்தே தமிழர் எழுதிவந்த எழுத்து வரிவடிவினின்றும் ழகர றகரங்களை எடுத்தாண் டனர் என்று தோன்றுகிறது. "அக்காலத்தே தமிழர்க்குத் தனிப்பட்ட நெடுங்கணக்கின் வரிவடிவு ஒன்று இல்லை. அன்றியும் பிராமியையே சில வேறுபாடுகளுடன் பயன்படுத்தினர். அவ்வகைப் பிராமியே பிற்காலத் தமிழ் வரிவடிவிற்கு அடிப்படை" என்றெல்லாம் ஒரு சாராரால் கூறப்படுகின்றது. அன்றி, வேறு சிலர் "தமிழுக்குத் தொன்றுதொட்டுத் தனி எழுத்து வகை யுண்டு" என்றும் "பிராமியை இந்நாட்டில் வந்து கல்வெட்டுக்களாகப் பொறித்து வைத்தவர்கள் சில விதேசிகளே" என்றும் "தற்காலத் தமிழின் வரிவடிவு பிராமியினின்றும் பிறந்ததன்று. பண்டைத் தமிழ் எழுத்து வகையி னின்றும் பிறந்ததே என்றும் கூறுவர். இவற்றிடையே உண்மை காண்பது எளிதன்று ஆயினும், இவ்வாராய்ச்சிக்குப் பயன்படக் கூடியதாக ஒரு கருத்துக்கூற விரும்புகிறேன். முதற்கண் தமிழ்மொழி திராவிட மொழி களில் மிகப் பண்டைக் காலத்தே (ஏறத்தாழ 2300 ஆண்டுகட்கு முன்பே) இலக்கியச் செம்மை பெற்றுவிட்ட மொழி. அதில் எழுத்தும், சொல்லும், பொருளும், யாப்பும், அணியும் ஆகிய இலக்கிய மரபுகள் வகுக்கப்பெற்று நிலையெய்தி விட்டன. அந்த நிலையிலும் ஒரு மொழி தனக்கு உரிய வரிவடிவு களைக் கொள்ளாதிருத்தல் வியப்பேயாம். இரண்டாவதாக, தற்காலத்தில் நாம் எழுதும் தமிழ் எழுத்துக்களிற் பல பிராமி எழுத்துக்களின் பரிணமங்கள்

போலத் தோன்றுதல் வெளிப்படை. மூன்றுவதாக, இதுவரை நமக்குக் கிடைத்துள்ள முழுமையான தமிழிலக்கியங்கள் யாவற்றுள்ளும் பழமை யானது என்று பெரும்பான்மை அறிஞரால் கருதப்பெறும் தொல்காப்பியத் தில் எழுத்தின் ஒலிவடிவைப் பற்றியேயன்றி வரிவடிவைப்பற்றியும் இலக் கணம் வகுக்கப்பட்டுள்ளமை காணப்பெறும். அப்பண்டைய நூல் தமிழ் எழுத்துக்கட்கு வரிவடிவு கூறுதலான் தமிழ் எழுத்துவகை யொன்று இருந் திருத்தல் சாலும். அது தனிப்படவோ பிராமியோடு கலந்தோ பரிணமித்துப் பிற்காலத்தே வரலாற்றுக் காலத் தமிழ் எழுத்தாக உருமாறியிருத்தல் கூடும். அன்றி, பிராமியே இந்தியாவில் தோன்றிய எழுத்து வகையன்று, மெசபொடேமியா, பினீசியா ஆகிய நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப் பெற்ற ஒரு எழுத்து வகையே என்பார் கூற்று வலியுடைத்து. அங்ஙனமே அந் நாடுகளோடு ஆதிக்காலந்தொட்டுப் பலவகையானும் தொடர்புகள் கொண்டிருந்த தமிழர் அதே மொழி வகையைத் தாமும் தனிப்பட்ட முறை யில் ஏற்றுக்கொண்டு பயின்று வந்தனர் எனல் பொருந்துவதாகும். ஆரியர் இந்நாட்டின் வடக்கே குடியேறிய காலத்திற்கு முன்பே தமிழர் மத்திய தரைக் கிழைக்கரை நாடுகளினின்றும் தென்னிந்தியா வந்தடைந்து விட் டனர் என்பதற்குப் பல சான்றுகள் மேலும் மேலும் தோன்றி வருகின்ற இக் காலத்தில் எமது மேற்கூறிய கருத்து வியப்பை யளிக்காது என்றே கருது கிறோம். அஃதெங்ஙனமாயினும், பழைய தமிழ் நூல்களில் தமிழ் எழுத்துக் களின் வரிவடிவைப் பற்றிய கூற்றுக்களை ஆராய்வோம்.

யாப்பருங்கல விருத்தி முதற்சூத்திர உரையில் ஆசிரியர் அமித சாகரனார்* 'எழுதப்படுதலின் எழுத்தே யவ்வெழுத்து, அசைத்திசை கோடலின் அசையே" என்று மேற்கோள் காட்டினாராயினும், 'எழுதப் படுவது எழுத்து' என்றாயிற்று என்றும் எழுதுதல் என்பது ஒலிக்கு வரிவடிவம் அளித்தல் என்றும் கூறுதல் முற்றிலும் உண்மையாகாது. அதாவது எழுத்து என்பதை (Writing, Script) என்னும் சொற்களோடு சமமாக்க முடியாது. 'அகர முதல எழுத்து' என்றவிடத்துஅகரம் என்னும் ஒலியைக் கூறினரே யன்றி வரிவடிவைக் கூறவில்லை; ஏனெனில் 'அ' என்னும் வரிவடிவினின்றும் பிற வடிவுகள் தோன்றின எனல் பொருந்தாது. அக்குறளில் உள்ள எடுத்துக் காட்டுவமை காரண காரியத் தொடர்பினை எடுத்துக்காட்ட வந்தது. எவ்வுயி ருள்ளும் இருந்து அதன் காரணமாயும் இறைவன் இருப்பதுபோல், அகரம் எல்லா எழுத்திலும் இயல்பாக அமைந்திருந்து அதன் ஒலியையும் இயற்றுதற் கருத்தாவாக அமைகிறது என்றார். 'இதனையே பரிமேலழகரும் 'நாத மாத்திரையான இயல்பு' என்று கூறிப் போந்தார்.

"கட்புல னில்லாக் கடவுளைக் காட்டுஞ்
சட்டகம் போலச் செவிப்புல வொலியை
யுட்கொளற் கிடும் உருவாம் வடிவெழுத்தே"

என்று ஒரு பழைய மேற்கோள் வருகிறது. வடிவெழுத்து, ஒலியெழுத்து என்று பிரித்துக் கூறுவதினின்றும் எழுத்து என்பது ஒலிக்கும் வடிவுக்கும்

---

* இப்பெயரை அமுதசாகரனர், அமிர்தசாகரனர் என்றெல்லாம் எழுதுதல் தவறு; அமிதசாகரனர் என்பதே உண்மைப் பெயர் என்பது அந்நூற்பாயிரத்தின் கண்ணே 'அளப்பருங்கடற்பெயர் அருந்தவத்தோனே' என்பதால் எளிதிற் பெறப்படும்.

பொது என்பதும் விளங்கும். யாப்பருங்கலத்தில் " மாலைமாற்றே " என்று தொடங்கும் ஒழிபியற் சூத்திரத்தின் கீழ் உரையில் "உருவே, உணர்வே. ஒலியே தன்மையென, இருவகையெழுத்தும் ஈரிரண்டாகும்" என்றமையானும், அதனுள் உருவெழுத்தினை விளக்கு முகத்தான்,

" காணப்பட்ட வுருவமெல்லாம்
மாணக்காட்டும் வகைமை நாடி
வழுவில் ஓவியன் கைவினைபோல
எழுதப்படுவது உருவெழுத்தாகும்,"

என்றமையானும் எழுத்திற்கு உருவும் உண்டு, ஒலியும் உண்டு என்பதும் அவ்விரண்டிற்கும் எழுத்து என்பதே பெயர் என்பதும் பெற்றும். நன்னூற்கு உரைவகுத்த மயிலைநாதரும் சங்கரநமச்சிவாயரும் எழுதப்பெறுவது எழுத்து' என்றுது 'ஒலியே எழுத்து' என்று கூறி அது ஆகு பெயரால் வடிவெழுத்தைக் குறிக்கும் என்றனர்.

'எழுத்து' என்பது நெடுங்கணக்கின் ஒலி வடிவுகளையேயன்றி ஓவியத்தையும் குறிக்கும் என்பது 'எழுத்து நிலை மண்டபம்' (பரிபாடல் 19), 'கருங்கட்டெய்வம் குடவரை எழுதிய' (குறுந்தொகை 89) என்பவற்றால் விளக்கமுறும். தவிர என்னிற்கும் க, உ, ங, ச, ரு என வரிவடிவு உண்டு' 'எட்டேகால் லட்சணமே......' என்று இடைக்கால ஔவை கூறிய காலத்திலேனும் இவையுண்டு. இது வேறு. நெடுங்கணக்கு எழுத்து வேறு என்பார் "என்னென்ப ஏனை எழுத்தென்ப" என்றார் (குறள் 392).

சிலப்பதிகாரத்தில் 'கண்ணெழுத்துப் படுத்தன கைபுனை சகடம்', 'கண்ணெழுத்தாளர்' (வஞ்சிக் காண்டம் 26: 137, 170) என்னும் சொல்லாட்சிகள் காணப் பெறுகின்றன. இவற்றிற்கு உரை வகுத்த அரும்பத உரைகாரர், "கண்ணெழுத்தாளர்: திருமுகம் எழுதுவார்" என்றார். ஆயினும் பிற்கால ஆராய்ச்சியாளரான மு. இராகவ ஐயங்கார் 'கண்ணெழுத்து என்பது ஒருவகைச் சித்திர எழுத்து' என்று உரைத்தார். 'கண் எழுத்து' என்பதை உவமைத் தொகையாக்கி வட்டெழுத்தாகக் கூறுதலும் அமையுமாதலானும், சித்திர எழுத்து நம் நாட்டில் எங்கும் எப்பொழுதும் பயிற்சியில் இருந்ததாக நாம் கேளோமாதலாலும் கண்ணெழுத்து யாது என்பது இன்னும் ஆராய்ச்சிக்கு உரியதே. அஃது ஒரு வகைக்குழுவுக் குறியாகவும் அமையலாம்.

இனித் தொல்காப்பியத்தில் பண்டைத் தமிழ் எழுத்துக்களின் வரிவடிவைப் பற்றிக் கூறியவற்றைக் காண்போம். அங்ஙனம் செய்யுமுன் அந்நூல் சங்க இலக்கிய காலத்திற்குச் சற்று முந்தியது என்று காணவேண்டும். அது பின் வருங் காரணங்களாலும் பிற காரணங்களாலும் காணப்பெறும்.

1. முதற்கண் :

" கதநம பவெனும் ஆவைந் தெழுத்தும்
எல்லா வுயிரொடுஞ் செல்லுமார் முதலே"

(தொல். எழுத். 61).

என்று கூறிய ஆசிரியர் அடுத்து

'' சகரக் கிளவியும் அவற்ருேர் அற்றே
அஐ ஔவெனு மூன்றலங் கடையே ''

(தொல். எழுத். 62).

என்றுங் கூறினர். அதாவது 'சகரமாகிய தனிமெய் அகர ஐகார ஔகாரம் என்று சொல்லப்பட்ட மூன்று உயிரும் அல்லாத இடத்துப்பிற எல்லா உயிரோடுங்கூடிய மொழிக்கு முதலாம்' என்றவாறு; 'சமன் செய்து சீர்தூக்கும்' என்புழி அதனை வடசொல் என்று மறுப்பினும் சட்டி, சமழ்ப்பு, சவட்டல் என்பவை சங்க இலக்கியத்திலும் அதற்குப் பின்னரெழுந்த இலக்கியங்களிலும் ஆளப்பெறுவனவாதலின் அவ்விலக்கணவிலக்கு இவ்விலக்கிய காலத்திற்கு முந்தியது என்பது போதரும்.

2. இரண்டாவதாக:

'' ஞநமவ என்னும் புள்ளி முன்னஞ்
யஃகா னிற்றல் மெய் பெற்றன்றே ''

(தொல். எழுத். 27).

என்னும் சூத்திரம் 'ஞநமவ என்னும் தனிமெய்களின் முன்னர் யஃகான் நிற்றல் கூடும்' என்று பொருள்படும். இதற்கு உரைத்த நச்சினர்க்கினியர்: ''இங்ஙனம் ஆசிரியர் சூத்திரம் செய்தலின் அக்காலத்து ஒரு மொழியாக வழங்கிய சொற்கள் உள என்பது பெற்றும். அவை இக்காலத்து இறந்தன'' என்ருர். இக்காலம் என்பது சங்க காலத்தையும் அடக்கிற்று. இச்சூத்திரத்திற்கு உரையாசிரியர் காட்டிய உரிஞ் யாது - பொருந் யாது முதலிய இருமொழிப்புணர்ச்சி உதாரணங்களைக் குற்றங்காட்டி முறையே நீக்கினர் நச்சினர்க்கினியர். அவை ஒரு மொழி உதாரணங்களாகவே அமைதல் வேண்டும். அவற்றிற்கு உதாரணங்காட்டல் ஆகாமையின் அவை இறந்தன என்று கொள்ளுதலே பொருந்தும். ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் காலத்தே ஞ்யாய, ம்ய. வ்ய முதலிய வடசொற்களைப் போன்ற தமிழ்ச் சொற்கள் இலக்கியத்தில் பயின்றிருத்தல் வேண்டும் என்று காண்கிறது.

3. மூன்ருவதாக:

'' மஃகான் புள்ளி முன் வவ்வுந் தோன்றும் ''

(தொல். எழுத். 28).

என்பதும் மேற்காட்டிய சூத்திரம் போன்றது. மகரமாகிய தனிமெய் முன் பகர யகரமே யன்றி வகரமும் வந்து மயங்குவது, நச்சினர்க்கினியர் கூறுவது போலப் பிற்காலத்து இறந்தது.

4. நான்காவதாக:

''ளஃகான் முன்னர் யவ்வுந் தோன்றும்''

(தொல். எழுத். 24).

இதில் ளஃகான் முன்னர் வத்தோன்றுதற்குச் செல்வம், கள்வன் என்னும் உதாரணங்கள் உண்டேனும் யகரம் தோன்றற்கு உதாரணமின்று என்க. அது தொல்காப்பியர் காலத்தே இருந்து பிறகு இறந்தது என்பது கருத்து.

5. ஐந்தாவதாக: தொல்காப்பியம் மரபியலில் 'மூடுங்கடமையும் யாடலபெறு' (தொல். பொருள். 619) என்புழி மூடு, கடமை என்பவை யாட்டின் பெண்பாலைக் குறிக்கும் என்ற விதியும் பிற்காலத்து இலக்கிய ஆட்சியில் காணப்பெறுதது.

6. ஆறுவதாக: அங்ஙனமே, ''சேவற் பெயர்க்கொடை சிறகொடு—சிவணும், மாயிருந் தூளி மயிலலங் கடையே'' என்றவிடத்துக் குகிரையின் ஆண்பாலைக் சேவல் என்னும் வழக்குப் பெறப்படுகின்றது (தொல். பொருள். 603). அவ்வழக்கும் பிற்காலத்தே விழ்ந்தது.

தொல்காப்பியத்தின் தொன்மையை நிறுவப்பிற பல காரணங்களும் கூறலாமாயினும், ஈண்டைக்கு இவைபோதும் என்று அமைவோம்.

அந்நூல் 'எழுத்து' என்னும் சொல்லால் தொடங்குகின்றது. முதல் அதிகாரத்தின் முதல் இயலின் முதற் சூத்திரத்தின் முதற்சொல் 'எழுத்து' என்பது:

> '' எழுத்தெனப்படுப
> அகரமுதல் னகர இறுவாய் முப்ப∴தென்ப
> சார்ந்துவரன் மரபின் மூன்றலங் கடையே''.

இங்கும் 'எழுத்து' என்றும் சொல் எழுத்து என்றும் ஓசையைக் குறிக்கும் என்றும், அது உடம்பொடு புணர்த்தல் என்னும் இலக்கணத்தான் உருவாதல் நிலைபெறும் என்றும் பொருள் கண்டார் நச்சினார்க்கினியர். அன்றியும் 'எழுத்தெனப்படுப அகரமுதல' என்று ஓதினுற் போதாதோ 'னகரஇறுவாய்' என்றும் கூறுவானேன் என்றற்கு ''அகரமுதலாதல் ஆரியத்திற்கும் ஒக்குமேனும் ஈண்டுத் தமிழெழுத்தே கூறுகின்றார் என்பது உணர்தற்கு 'னகரவிறுவாய்' என்றார்'' என்று விளக்கினார் உரைகாரர். ஆதலின் தொல்காப்பியர் காலத்தே தமிழுக்கு ஒரு தனி நெடுங்கணக்கு வரிவடிவு உண்டு என்பது அநுமான வகையாற் பெறப்படும்.

இனிச் சில எழுத்துக்கட்குத் தொல்காப்பியர் வடிவம் கூறுமாற்றைக் காண்போம்:

'புள்ளி' என்னும் சொல்லைத் தொல்காப்பியர் இரு பொருள்படக் கூறுகின்றார். ''அவைதாம், குற்றிய லிகரம் குற்றிய லுகரம் ஆய்தமென்ற, முப்பாற் புள்ளியும் எழுத்தோ ரன்ன'' [தொல். எழுத். 2) என்புழி மூன்று புள்ளி வடிவாக ஆய்த எழுத்து எழுதப்படுதலைக் கூறினர். இச்சூத்திரத்திற்கு ''குற்றிய லிகரம், குற்றிய லுகரம், ஆய்தம் என்னும் மூன்றுவகை எழுத்துக்களும் புள்ளியோடு நிலையும்'' என்று உரைத்தல் சிவஞான முனிவர் மரபு. மற்று ''மெய்யினியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்'' (15) என்புழி தனி மெய்யெழுத்துக்கள் புள்ளி சேர்த்து எழுதப்படுதலைக் கூறினர். இவை வேறாக, ''ட ற ல ள வென்னும் புள்ளி முன்னர்க் க ச ப வென்னும் மூவெழுத் துரிய'' (23), ''மகொன் புள்ளிமுன் வவ்வுந் தோன்றும்'' (28), ''புள்ளி மயங்கியல்'' என்னுமிடங்கள்தோறும் எழுத்தின் அருகே வரையப்படும் புள்ளியைக் கூறாது தனி மெய்யெழுத்தினையே புள்ளி என்றார். இது ஆகுபெயர் என்க. தொல்காப்பியர் 'புள்ளி' என்னும் சொல்லை ஆளும்போது வரிவடிவான

புள்ளியைக் குறிக்கின்றனரா அன்றித் தனிமெய்யெழுத்தைக் கூறுகிருரா என்பதை உணர்தல் வேண்டும்.

இனி ஆசிரியர் தனி மெய்யெழுத்திற்கு வடிவு கூறுகின்ருர் : ஆசிரியர்

"புள்ளி யில்லா எல்லா மெய்யும்
உருவுரு வாகி அகரமோடு உயிர்த்தலும்
ஏனை உயிரோடு உருவுதிரிந்து உயிர்த்தலும்
ஆயீ ரியல உயிர்த்த லாறே" (17)

என்ருர். இதில் தனி மெய் எழுத்துக்கள் புள்ளி பெற்று இயங்குவதும், அவை உயிர்மெய் ஆகும்போது அகரமேறின் புள்ளி நீங்கி முன்னைய வடிவோடு நிற்றலும், பிறவுயிர்கள் ஏறும்போது வடிவுமாறி நிற்றலும்' கூறினர். இச்சூத்திரத்திற்கு உரை வகுத்த நச்சினர்க்கினியர் : 'உருவு திரிந்து உயிர்த்தலாவது மேலும் கீழும் விலங்கு பெற்றும் கோடு பெற்றும் புள்ளி பெற்றும் புள்ளியுங் கோடும் உடன்பெற்றும் உயிர்த்தலாம். கி கீ முதலியன மேல் விலங்கு பெற்றன. கு கூ முதலியன கோடு பெற்றன. கா ஙா முதலியன புள்ளி பெற்றன. அருகே பெற்ற புள்ளியை இக்காலத்தார் காலாக எழுதினர். மகரம் உட்பெறுபுள்ளியை வளைத்தெழுதினர். கொ கோ ஙொ ஙோ முதலியன புள்ளியும் கோடும் உடன் பெற்றன" என்ருர். இவ்வுரையாசிரியர் கூற்றினின்றும் மூன்று விசேட முடிவுகள் விளங்குகின்றன.

(1) முற்காலத்தே தனி மெய்யைக்குறிக்க எழுதிய புள்ளி அவ்வெழுத்தின்மேல் இடப்பட்டது; (2) புள்ளி நீங்கிய தனி மெய்யின் நெடிலைக் குறிக்க அவ் எழுத்தின் அருகே ஒரு புள்ளி யிட்டனர்; அதுவே பிற்காலத்தில் காலாக எழுதப்பட்டது; (3) அன்றியும் கொ கோ ஙொ ஙோ முதலிய எழுத்துக்களுக்கு அருகே நாம் இப்போது இடும் கால் முன்பு புள்ளியாக இடப்பட்டது. அக்காலத்தில் அருகே இட்ட புள்ளியைத் தற்காலத்தே சொற்ருெடர் முற்றுப் பெறுவதைக் குறிக்க இடும் முற்றுப்புள்ளியோடு மயங்கிக் கருத இடமில்லை; ஏனெனில் முற்றுப்புள்ளி, காற்புள்ளி முதலிய குறியீடுகள் வீரமா முனிவர்க்கு முற்பட்ட தமிழர் அறியார். ஆயினும் அருகே யிட்ட புள்ளி நச்சினர்க்கினியர் காலத்திலேயே காலாக மாறிவிட்டது என்பது அவர் கூற்ருலேயே அறிகிருேம்.

இனி,

"அரையளவு குறுகள் மகர முடைத்தே
யிசையிட னருகுந் தெரியுங் காலை" (13)

என்று கூறி.

"உட்பெறு புள்ளி யுருவா கும்மே" (14) என்றும் ஆசிரியர் கூறினர்.

இப்பிற் சூத்திரத்திற்குப் "புறத்துப்பெறும் புள்ளியோடு உள்ளாற் பெறும் புள்ளி நகரத்திற்கு வடிவாகும்" என்ருர் நச்சினர்க்கினியர், என்று கூறிய தோடு அமையாது" எனவே புறத்துப் பெறும் புள்ளியாவது மெய்கட்குக் கூறும் புள்ளி" என்றுங் கூறினர். கூறவே நச்சினர்க்கினியர் கூற்றுப்படி.

கப்பி கப் பி எனவரும் என்பதாயிற்று. ஆயினும் ''உள்ளாற் பெறும் புள்ளி குறுகிய மகரத்திற்கு அதாவது மகரக் குறுக்கத்திற்கு வடிவாம்'' என்பதேயச்சூத்திரத்தின் நேர் பொருளாம் என்று தோன்றுகிறது. அதாவது,

கப்பி கம்மி போன்ம வரும் வண்ணக்கன் (மகரக்குறுக்கம்) எனவரும் என்க. ''மகரம் அதிகாரப்பட்டு வருதலின் பகர மகரங்களினிடையே வடிவு வேற்றுமை கூறினர்'' என்று உரைப்பதைவிட ''மகரக்குறுக்கம் அதிகாரப் பட்டு வருதலின் அதற்கு வடிவு கூறினர்'' எனவே பொருந்துவதாம். மேலே நின்ற புள்ளி இழிந்துவந்து உள்ளே நிற்றலே குறுக்கத்தைக் குறித்தது போலும்:

இனி உயிரெழுத்துக்களில்

''எகர ஒகரத் தியற்கையு மற்றே'' (16) என்றதால் ஏகார ஓகாரங் கள் புள்ளியில்லாமலும் எகர ஒகரங்கள் புள்ளியோடும் எழுதப்பட்டன என்பது விளங்கும். அதாவது,

எ் எ ஐ ஒ் ஒ என வடிவு காண்க.

ஈதிவ்வாறாக, நன்னூற்கு உரைவகுத்த சங்கர நமச்சிவாயப் புலவர், அந் நூலில்

''தொல்லை வடிவினவெல்லாவெழுத்து·மாண்
டெய்தும் எகர ஒகர மெய்புள்ளி'' (98)

என்ற சூத்திரத்திற்கு உரை கூறுங்கால் உயிரெழுத்துக்களில் எகர ஒகரங்கள்

எ் எ; ஒ் ஒ; எ்க எக; கொ் கொ; எனவரும் என்றார்.

தனி எகர ஒகரங்களேயன்றி உயிர் மெய்யாக வரும் எகர ஒகரங்களுக்கு இப் புள்ளி விதி பொருந்துமா என்பது ஆராய்ச்சிக்குரியது; பொருந்தாது என்று யாம் கருதுகிறோம்.

''மெய்யி னியக்கம் அகரமொடு சிவணும்'' (46) என்றதால் மேற்புள்ளி நீங்கிய தனிமெய் எழுத்துக்கள் இயல்பான அகரத்தோடு சேர்ந்து ஒலிக்கும் என்பதும் பெறப்பட்டது. க் க (க் - அ) எனவரும்.

இங்ஙனம் பண்டைத்தமிழ் இலக்கணமான தொல்காப்பியத்திலும், இடைக்கால இலக்கண நூல்களான யாப்பருங்கால விருத்தி, நன்னூல் முதலியவற்றாலும், உரையாசிரியர்கள் உரைகளாலும் தமிழ் எழுத்துக்களின் வரிவடிவு தொடக்கத்தே இங்ஙனம் இருந்தது என்று ஓரளவு உணர முடி கின்றது.

கல்வெட்டுக்களின் மூலம் கொங்கு நாட்டு வரலாற்றில் சில புதிய கருத்துக்கள்.

வித்துவான் செ. இராசு
சி. எஸ். ஐ. உயர்நிலைப்பள்ளி, ஈரோடு

1. நன்மங்கலஞ் சிறக்க

கல்வெட்டுச் செய்திகளைக் கல்லில் வெட்டும்போது மங்கலச் சொல் லைக் கூறிய பின்னரே செய்தியைக் கூறுவர். மங்கலச் சொற்கள் ஸ்வஸ்திஸ்ரீ, சுபமஸ்து, நமசிவாய, சித்தம், நமோ புத்தாய என எழுதப்பட்டோ அல்லது உ, முக்குடையின் அடையாளமிட்டோ கல்வெட்டின் கருத்திற்கேற்ப இருக்கும்.

ஆதியூர் ஆதீசுவரர் கோயில், பாண்டியர் கல்வெட்டில் 'ஸ்வஸ்திஸ்ரீ நன்மங்கலஞ் சிறக்க' என்ற தொடர் காணப்படுகிறது. (தென்னிந்தியக் கோயில் சாசனங்கள் 998) பருத்திப்பள்ளி அமிர்தமொழீசுவரர் கோயில், குன்றத்தூர் குன்றமுடையார் கோயில், பட்டாலி பால்வெண்ணீசுவரர் கோயில் ஆகிய இடங்களில் உள்ள பாண்டியர் கல்வேட்டுக்களில் ஸ்வஸ்திஸ்ரீ என்ற மங்கலச்சொல் இன்றி அதன் மொழி பெயர்ப்பாகிய 'நன்மங்கலஞ் சிறக்க' என்ற தொடர்மட்டும் காணப்படுகிறது.

2. நல்ல தொடர்

குன்னத்தூர் லட்சுமிநாராயணர் கோயிலில் சுந்தரபாண்டியதேவனின் 27 ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டொன்றுள்ளது. இக் கோயில் ஸ்ரீ பண்டாரத்திலிருந்து அருகில் உள்ள வீரசோழவளநாட்டு முகுந்தனூரான விக்கிரம சோழச் சதுர்வேதிமங்கலத்துச் சபையார் 'அணைக்குக் கல்லிட 260 பணம்' கடன் பெற்றனர். ஆண்டொன்றுக்குப் பணம் இருபத்தாறும், நெல் பதின் மூன்று கலமும் வட்டி கொடுப்பதாகச் சொன்னார்கள். இவ் வட்டி மூலம் திருவாதிரை நட்சத்திரத்தில் குன்னத்தூர்ப் பெருமாளுக்குத் தீர்த்தம் கொண்டாடும் விழா நடத்தவும் அடியவர் சிலருக்கு உணவிடவும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

முகுந்தனூர்ச் சபையார் வட்டி கொடுக்காவிட்டால் திருவாதிரை விழா நடக்காது. அடியவர்கட்கு உணவிடவும் முடியாது. எனவே 'இப் பணமும் நெல்லும் குடுக்குமிடத்து விளையிலும் விளையாதொழியிலும் குடுப் போமாகவும்' என்று கூறியுள்ளார்கள்.

பழமங்கலம் நடுகல் கல்வெட்டில் சில—''கற்பொறி'' என்ற பெயரால் கூறப்படுகிறது. இச் சொற்றொடர்கள் கல்வெட்டில் அரிதாகக் காணப்படும் சொற்றொடர்களாம்.

3. *சமயப் பொறை*

கொங்கு நாட்டில் காணப்படும் பல கல்வெட்டுக்களின்மூலம் மக்கள் சமயப் பொறையுடன் வாழ்ந்தனர் என்பதை அறியலாம்.

சர்க்கார் பெரியபாளையத்திலுள்ள வீரபாண்டியன் கல்வெட்டொன்று சுக்ரீவேசுவரனுக்கு அளிக்கப்பட்ட மானியத்தில் ஒரு பகுதி 'சமண சந்தி யுள்ளிட்ட வேண்டும் வெஞ்சனுதிகளுக்கும் செலவாக்கப்படவேண்டும்' என்று கூறுகிறது. (தெ. இ. கோ. சா. 261).

சேவூர்க் கல்வெட்டொன்றில் 'இந்தச் சீர்மையில் உள்ள சிவதலம், விட்டுணு தலம், குமாரதலம், அமனீசுவரசுவாமிதலம், தேவதானம் பிரம தேயம் நடத்திக்கொண்டு' என்ற தொடர் காணப்படுகிறது. (தெ. இ. கோ. சா. 1.) அமனீசுவரர் என்ற பெயரால் கொங்கு நாட்டவர் இன்றும் சமணக் கோயிலைக் குறிப்பர்.

கொளாநல்லி குழவியம்மன் கோயில் மகாமண்டபத்தைக் 'குழாநிலை காணியாளரில் கண்ணகுல கோத்திரம் திருமலை' கட்டினுர். அதைக் குறிக்கும் கல்வெட்டு 'சிவமயம்' என்று தொடங்கி 'ராமஜெயம்' என்று முடிகிறது.

ஈரோட்டில் சைவ வைணவக் கோயிலுக்கு ஒற்றுமையாக மானியம் விடப்பட்ட செய்தி கல்வெட்டுக்களில் கூறப்படுகின்றன. (தெ. இ சா. தொகுதி 4—414; தெ. இ. கோ. சா 245) 'ஸ்ரீமத் வீர வெங்கடபதிராயர் பிருத்விராச்சியம் பண்ணி அருளாநின்ற சாலிவாகன சகாப்தம் 1501...மேல் கரைப் பூந்துறை நாட்டுக் காஞ்சித் துண்டத்து ஈரோட்டில் தொண்டீசுவர முடைய தம்பிரானுர்க்கும் பள்ளிகொண்ட பெருமாளுக்கும் வீரப்ப நாயக்க ஐயன் தன்மமாக அவிஸ்பலிக்கும், அர்ச்சனைக்கும் இரண்டு கோயிலுக்கும் சமமாக இரண்டு திருநாளும் நடப்பதாக தொண்டீசுரமுடையார் பள்ளி கொண்ட பெருமான் சன்னதியிலே தாராபூர்வமாகத் தாரை வார்த்துக் குடுத்தோம்'.

4. *பாடல் சாசனங்கள்*

கொங்கு நாட்டுச் சாசனங்களில் புலவர்கள் பெயரோ, அல்லது நூலைப்பற்றிய குறிப்போ, பாடல்களோ இருப்பதாக விரிவாக ஆய்ந்து கூறினரில்லை.

தாரமங்கலம் ஏழும்பேசுரர் கோயிலில் கெட்டி முதலியாரைச் சிறப் பிக்கும் பாடல் ஒன்றுள்ளது. எண்ணலங்காரம் அமைந்த கட்டளைக் கலித் துறைப் பாடல் அது.

> ''செங்கதிர் பன்னிரண் டீசர் பதினொன்று திக்கும்பத்து
> கங்கையும் ஒன்பது வெற்பெட் டெழுகடல் கார்த்திகை ஆறு
> ஐங்கணை நான்மறை முச்சுடர் சாதி யவையிரண்டே
> மங்கை வரோதயன் கெட்டி முதலியார் வார்த்தைஒன்றே!

நமது கூட்டுறவுத் துறை அமைச்சர் திருமிகு. ந நல்ல சேனு பதிச் சர்க்கரை உத்தமக்காமிண்ட மன்ருடியார் அவர்களின் குலதெய்வ மாகிய ஆனூர் அம்மன் கோயிலில் பாடல் சாசனம் ஒன்றுள்ளது. 'முன் மண்டபம் வேலே செய்த சிற்பி சோமசுந்தரன் பாடியது' என எழுதப்பட் டுள்ளது.

'உயருபுகழ் ஆனூர்வாழ் உத்தமிமண் டபம்கட்ட உவந்துவந்து
பயிரகுலப் பெரியோர்கள் பணம்மட்டும் தான்கொடுத்தார்
பணியாளர்க்கு
வயிறுநிறையச்சோறும் வாய்க்கு வெற்றிலேபாக்கும் வாங்கித்தந்து
தயிரொடு வேளேயிட்ட தர்மமிது அழகன்சர்க் கரையதாமே'—

என்பதாகும் அப்பாடல்.

வெள்ளோடு சர்வலிங்கேசுவரன் கோயிலிலும், உத்தமசோழபுரம் கரபுரநாதர் கோயிலும், (தெ. இ. சா. தொகுதி 4—457) ஈரோடு திருத் தொண்டீசுவரர் கோயிலிலும், நத்தக்காரையூர் ஜெயங்கொண்டீசுவரர் கோயிலிலும் பிடாரியூரிலும் சுவைமிகுந்த பல பாடல் சாசனங்களேக் காணலாம்.

வெள்ளோட்டில் 'அழைப்பிச்சான் பாட்டு கலம்பகம்' என்ற கல் வெட்டுத் தொடரும், பேரூர்ப் பட்டீச்சுரத்தில் 'பாரதப்புரமாக' நிலம் விடப்பட்ட செய்தியும் (தெ. இ சா தொகுதி 5—223) கரூர்ப் பசுபதீசுரர் கோயிலில் உள்ள குலோத்துங்க சோழனின் 24 ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டில் 'பள்ளுப் பாடல்' என்ற தொடரும் காணப்படுகின்றன. (தென்னிந்தியக் கோயில் சாசனம் 1,)

ஆத்தூர் அருகே கருங்காட்டுக் கல்வெட்டில் 'அவ்வையாரம்மை சுவாமியார்க்கு' கள்ளரைய அன்னியப்பரும், நாலு கரை நாட்டாரும் மானி யம் விட்ட செய்தி காணப்படுகிறது. (தெ. இ. சா. தொகுதி 4—457) 'கபிலர் மலேயும்' கொங்கு நாட்டிலுண்டு.

5. இலக்கியச் செய்தி கல்வெட்டால் உறுதிப்படுகின்றது

(அ) கொங்குநாட்டின் பூர்வீகக் குடிகள் வேட்டுவர் குலப் பெருமக் கள். இன்று பெரும்பான்மையினராக உள்ள வேளாளர் குலத்தினர் தொண்டை நாட்டிலிருந்து சோழநாடு வழியாகக் கொங்கில் குடியேறியவர் கள். இதனேக் கள்ளழகர் அம்மானே, குன்றுடையாக் கவுண்டன் கதை, காணிப்பாடல் முதலியவற்ருல் அறிகின்ருேம். பின்வரும் கல்வெட்டால் இச் செய்தி உறுதிப்படுகின்றது.

வடபரிசாரநாட்டு அவையில் 'வெள்ளாள நாட்டாரும்' பூர்வ நாட்டா ரும், இருந்ததாகச் சேலூர் வேங்கடரமணசாமி கோயில் கல்வெட்டுக் கூறும் (தெ. இ. கோ. சா.:211) பூர்வ நாட்டார்—வேட்டுவர் குலத்தினர் ஆவர்.

(ஆ) விசயமங்கலத்தில் இன்று ஒரு குளமும் நல்ல நிலேயில் இல்லே. ஆனல் அருணகிரிநாதர் இவ்வூர் சென்று

'விறல் சுரும்புநற் கிரிதேசி பாடிய
விரைசெய் பங்கயப் பூவோடை மேவிய
விசயமங்கலத் தேவாதி தேவர்கள்—பெருமாளே!'

என்று பாடுகின்றார். இது உயர்வு நவிற்சியல்ல. உண்மையே என்பது இரு கல்வெட்டுக்களால் உறுதிப்படுகின்றது.

கி. பி. 1281 ஆம் ஆண்டு வீரபாண்டியன் காலத்தில் அவ்வூர் வடக்கு வாசலில் இருந்த வாணக்குளம் திருத்திப் பழுது பார்க்கப்பட்டது. (தெ. இ. கோ. சா. 267) கி. பி. 1342-ல் வீர வல்லாளதேவன் அங்கு ஒரு குளத்தை வெட்டியதாக அவ்வூர் நாகேசுரசாமி கோவில் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. (தெ. இ. கோ. சா. 268).

(இ) ஈரோடு அருகே பவானியிலிருந்து 57 கல் ஓடி நொய்யலாற்றில் கலக்கும் காலிங்கராயன் கால்வாயை வெட்டியவர் காலிங்கராயர். அவர் பணியைப்பற்றிக் கொங்குமண்டல சதகம், திருச்செங்கோட்டுத் திருப்பணி மாலை, சென்னிமலையாண்டவர் பிள்ளைத்தமிழ், ஈரோடு ஐயனாரப்பன் பள்ளு, புதுநகர் நல்லண்ணன் காதல் முதலிய இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன.

இச்செய்தி பொள்ளாச்சி அருகேயுள்ள அகத்தூர் அம்மன் கோயிலில் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட கல்வெட்டு மூலம் உறுதிப்படுகின்றது. காலிங்கராயன் கி. பி. 13ஆம் நூற்றாண்டில் இக்கால்வாய்த் திருப்பணியைச் செய்தான் என்றும் அவன் பரம்பரையினர் இன்றும், பொள்ளாச்சி அருகேயுள்ள ஜமீன் ஊத்துக்குளியில் காலிங்கராயர் என்ற பெயருடன் வாழ்ந்து வருகின்றனர் என்றும் இக்கல்வெட்டால் அறிகின்றோம்.

6. இராசகேசரியும் பரகேசரியும்

தஞ்சையில் சோழப் பேரரசை நிறுவிய விசயாலயன் காலமுதல் பரகேசரி, இராசகேசரி என்ற பட்டங்களைச் சோழமன்னர் மாறி மாறிப் புனைந்து கொண்டனர். விசயாலயன் பரகேசரி; அடுத்த ஆதித்தன் இராச கேசரி ஆனான். கொங்கு நாட்டில் பல கல்வெட்டுகள் அரசன், பெயரின்றி இராசகேசரி, பரகேசரி என்ற பட்டப் பெயர்களுடன் இருக்கின்றன; அல்லது எல்லா அரச மரபினரும் பெற்ற பொதுப் பெயராகிய கோநேரின்மை கொண்டான் என்ற பெயரோடு இராசகேசரி, பரகேசரி இணைந்து வருகின்றது. (தெ. இ. கோ. சா. 229)

சோழநாட்டு மரபினை எண்ணி நாம் இக்கல்வெட்டுக்களைச் சோழர்களுடையது என்று மட்டும் கொள்ளக்கூடாது. கொங்கு நாட்டில் சோழர்கள் மட்டுமின்றிச் சேரரும், பாண்டியரும் இப்பட்டப் பெயர்களைத் தாங்கினர். (தெ. இ. கோ. சா. தொகுதி, 192,212, 213,227 தொகுதி 998: தெ. இ. சா. தொகுதி 5,256)

ஈரோடு திருத்தொண்டீசுரத்தில் உள்ள கல்வெட்டு சேரமன்னன் இரவி கோதையினுடையது. (தெ இ. சா. தொகுதி 4·413) "கோவிராச கேசரிபன்மரான திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ இரவிகோதையான கோக் கலிமுக்கற்குக் திருவெழுத்திட்டுச் செல்லாநின்ற திருநல்லியாண்டு நாலாவது பூவாணிய நாட்டு ஆவணிப் பேரூரில் வெள்ளாளன் பிள்ளர்களில்

சொக்கன் விக்கிரம சோமயரையன் தன் மகன் அக்கன் சோமன் மாமணி யாழ்வார் திருநாமஞ்சாத்தினமையால் பேருடைச் சிறப்பு இவனுக்கு'' என வரும் தொடர்களால் சேரன் இராசகேசரி ஆனதை அறிகின்றோம்.

பள்ளிகொண்டருளிய பெருமாள் கோயில் கல்வெட்டில் ''கோவிராச கேசரிபன்மரான திரிபுவனச் சக்ரவர்த்திகள் ஸ்ரீ வீரபாண்டிய தேவர்க்கு யாண்டு இருபதாவது'' என வருவதால் பாண்டியன் இராசகேசரி ஆனதை அறிகின்றோம். (தெ. இ. கோ, சா. 246)

சேவூர்ப் பெருமாள் கோயிலில் ''கோப்பரகேசரிபன்மரான சுந்தர பாண்டிய தேவர்க்கு யாண்டு 27 ஆவது'' எனவரும் தொடரால் சுந்தர பாண்டியன் பரகேசரி ஆனதை அறிகின்றோம். (தெ. இ. கோ, சா. 215)

7. சில செய்திகள்

(அ) கொங்கு நாட்டிற்குக் 'கொங்கு' என்று பழம்பெரும் ஊரிலேயே பெயர் ஏற்பட்டது.

(ஆ) கொங்கு நாட்டில் உள்ள பெருமாள் கோயில்களை 'மேற் கோயில்' என்று அழைத்தனர்.

(இ) ஒரு இடத்திற்குப் பெயரிட்டால் ஊரவர் அனைவரும் அறியும் படியாகப் பொது இடத்தில் வந்து பெயர்கூவி அறிவித்தனர். (''பூலாஞ்செய் என்று பேர் கூவப்பட்ட நிலம்'').

(ஈ) இங்கிருந்த வலங்கை, இடங்கைப் பிரிவினரை இன்றைய வலது சாரி, இடதுசாரி என்ற பெயரால் அழைப்பினும் பொருந்தும்.

(உ) கொங்கு நாட்டு ஊராட்சிமுறை (நாடு, காணி) சோழநாட்டு வாரியங்களைப் போன்றது. ஆனால் வாரியங்களைக் காட்டிலும் அதிக உரிமையுடையது. இன்றைய தலசுய ஆட்சிமுறையைப் போன்றது.

தமிழ்க் கல்வெட்டாராய்ச்சியும் தமிழக வரலாறும்

சி. கோவிந்தராசன்,
தமிழ்ப்பேராசிரியர், கரந்தைப் புலவர் கல்லூரி, தஞ்சாவூர்

தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் என்னும் பொதுமையால் கல்வெட்டுகள் செப்பேடுகள் ஓலைச்சுவடிகள் ஆகியவற்றிலுள்ள எழுத்துக்களைப் பற்றியும், செய்திகளைப் பற்றியும், இவற்றையும் கருவியாகக் கொண்டு வளர்க்கப் பெற்ற தமிழக வரலாற்றினைப் பற்றியும், கல்வெட்டாராய்ச்சித் துறையின் ஆக்கப்பணி பற்றியும், யான் அறிந்த அளவில், சுருக்கமாக, இக்கருத்தரங்கில் எடுத்துக் கூறுவதே நோக்கமாகும்.

1. தமிழெழுத்துக்களின் வரலாறு

தமிழக வரலாற்றுக்குரிய கருவிகளுள் ஒரு பகுதியாகும் கல்வெட்டுக்கள், செப்பேடுகள், ஓலைச்சுவடிகள், நாணயங்கள் ஆகியவற்றில் காணப் பெறும் பழைய தமிழ் எழுத்துக்களின் வளர்ச்சியைப்பற்றி அறிஞர்கள் பல கருத்துரைகளைத் தந்துள்ளனர்.[1] தொல்காப்பியத்துள் தமிழ் எழுத்துக்கட்குரிய வடிவங்கள் திருத்தமுறக் கூறப்பட்டுள்ளன.[2] தொல்காப்பியர் இலக்கணம் கொள்வதற்குப் பல ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே, தமிழ் நாட்டறிஞர் நுண்ணுணர்வினல் அமைத்த தமிழ் எழுத்துக்கள் நாட்டில் ஏட்டு வழக்கில் புழக்கத்தில் நின்றன. அவற்றின் வளர்ச்சி நிலையிலேயே தொல்காப்பியரும் இலக்கணம் செய்துள்ளார்.[3] அக்காலத்திலேயே தமிழெழுத்துக்களுள் ஒற்றெழுத்துக்கள் சொற்றிறனை விளக்கி நின்றன. அவற்றுள், வல்லின மெய்கள் சிறப்பாக மொழித் திறனுடன் அமைந்திருந்தன. இவ்வாறு தமிழெழுத்துக்கள் தமக்கென உரிய தனித்தன்மையான வடிவங்களுடன் மொழித்திறனும் மெற்று நிலவிய காலங்களிலேயே சங்ககாலப் புலவர்கள் தனி நிலையாகவும் தொடர் நிலையாகவும் செய்த செய்யுட்களும் நூல்களும் தோன்றலாயின. இவ்வாறு வளர்ச்சியுற்று நின்ற தனித்தமிழ் எழுத்துக்களைக் கண்ணெழுத்தென்றும் எழுதுபவர்களைக் கண்ணெழுத்தாளர் என்றும் இன்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளளவில் எழுந்த தமிழ் இலக்கியங்களுள் கூறுகின்றன.[4]

தமிழர்கள் சமணப் பெரியோர்களால் தமிழ்மொழியில் பல இலக்கிய இலக்கண நூல்கள் உண்டானபொழுது நாட்டு வழக்கில் தமக்கே உரிய தமிழெழுத்தாக்கத்துடன் சமயச் சார்பில் பிராமி வடமொழி எழுத்துக்களை

யும் அவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள். எனவே தமிழ் எழுத்துக்களின் ஒலியமைப்பில் பிராமி எழுதுக்களைக் கொண்ட சொற்களும் தொடர்களும் அவர்களால் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகளில் அமையலாயின. இக்காலங்களில் தமிழகத்தில் வளரத் தொடங்கிய பௌத்த சமய வளர்ச்சியிலும் பிராமி எழுத்துக்கள் தமிழ் எழுத்தொலிகட்கேற்ப எழுத்தாளப்பெற்று தென்னிந்திய பிராமி என்றும், அசோகன் எழுத்தென்றும் இக்காலத்தவர் குறிக்கும் அளவையினைப் பெற்றிருந்தன.[5] சிற்றண்ணல் வாயில் சமணர் குகைப்படுக்கைகளிலும் மலையின் பிற பகுதிகளிலும் பிராமிச் சொற்றொடர்களும் பழந்தமிழ் எழுத்துச் சொற்களும் காணக்கிடைக்கின்றன. இரண்டு வகை மொழி எழுத்துக்கள் ஒரே காலத்தில் அமைக்கப்பட்டிருப்பதே சமணப் பெரியார்கள் இவ்விரண்டு மொழியிலும் எழுதும் திறனைப் பெற்றிருந்த உண்மைக்குச் சான்றாகும். இவ்வாறு தமிழெழுத்துக்களின் ஒலிகட்கு இலக்காக அமைக்கப்பட்ட பிராமி எழுத்துக்கள் இருமொழியிலும் எழுதுவோரின் கைவன்மையினால் பண்டைத் தமிழ் எழுத்துக்களின் சாயலைப் பெற்றிருக்கின்றன. இதனை, ஆறுநாட்டான் மலையிலுள்ள சமணர் குகைக் கற்படுக்கைகளில் காணப்பெறும் பிராமி எழுத்துக்களைக் கொண்டு ஆராய்ந்து கூற முடிகின்றது. சிறப்பாக, தமிழுக்கே உரிய வல்லின ஒற்றெழுத்துக்கள் இக்கல்வெட்டுகளில் பயன்படுத்தப் பெற்றிருப்பதுடன், வடிவிலும் திருத்தம் பெற்றிருப்பது நோக்கத்தக்கதாகும்.[6]

தொல்காப்பியர் வரையறையோடு வடித்துக் கூறும் புள்ளியுடன் கூடிய மெய்யெழுத்துக்கள்[7] கல்வெட்டு செப்பேடு ஆகியவைகளில் காணப்படவில்லை. இதற்கு மூலகாரணம் பனையோலைகளில் செய்திகளும் நூல்களும் எழுதப்பெற்ற பெருவழக்கேயாகும். காகிதம் பழக்கத்திற்கு எந்த நிலையிலும் இறகு பேனாவினால் எழுதியவர்கள் ஓலையிலெழுதிய பழக்கத்தினாலேயே புள்ளியின்றிய நிலையில் தமிழெழுத்துக்களை எழுதியுள்ளார்கள்.[8] தொல்காப்பியர் கூறியுள்ள மெய்யெழுத்துக்களின் வடிவம் இடைக்காலத்தில் வழக்கொழிந்து நின்றதென்பதில்லை. தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களில் எனக்குக் கிடைத்துள்ள கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டுக்குரிய கல்வெட்டொன்றில் 'ஆர்க்காட்டுக்கூற்றம்' என்னும் தொடரில் புள்ளியுடன் மெய்யெழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.[9] பிற்கால ஓலைச்சுவடிகளுள் சிலவற்றுள்ளும் புள்ளியிட்ட மெய்யெழுத்துக்கள் கையாளப் பெற்றுள்ளன.

பண்டைத் தமிழெழுத்துக்களைக் கண்ணெழுத்தென்று குறித்துள்ளனர். கண்ணெழுத்துக்களே வட்டெழுத்தென்றும் பெயர் பெற்றன. திருக்குறள், தொல்காப்பியம், தொடர்நிலைச் செய்யுளால் அமைந்த சிலப்பதிகாரம் ஆகிய தமிழ் நூல்கள் இவ்வெழுத்துக்களிலேயே எழுதப்பெற்றன.[10]

கி. பி. 192 க்குரிய சேரமன்னன் பாஸ்கர இரவிவர்மனின் செப்புப் பட்டயத்திற்குரிய மூலமொழி மிகப் பழங்காலத்துத் தமிழெழுத்தாலானதென்று கூறப்பட்டுள்ளது. அவை வட்டெழுத்தின் பழைய நிலையேயாகும்.[11] திருச்செங்கோட்டு மலையின் உச்சிப் பாறையிலுள்ள பழைய வட்டெழுத்துக்களின் வடிவை இதற்குச் சான்றாகச் சொல்லலாகும்.

தமிழகத்தின் புதைபொருள்களாக மறைந்து கிடக்கும் சங்ககாலப் பெருநகரங்களாகிய கொற்கை, புகார், உறந்தை, கரூர், வஞ்சி, மதுரை

ஆகிய இடங்களில் நிலவகட்டில் கண்ணெழுத்துக்களோடு கூடிய பொருள்கள் மறைந்து கிடக்கவேண்டுமென்ற உண்மை நிலையினை அகழ்ந்து ஆராய்ந்தறிதல் இன்றியமையாத தொன்றும்.

வட்டெழுத்துக்கள் காலப்போக்கில் மாறி, ஒரு திருத்தங்கொண்டு வளர்ந்த நிலையிலேயே கி. பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து தமிழகத்தில் காணப்பெறும் தமிழ்க் கல்வெட்டெழுத்துக்கள் சிற்பியரின் எழுத்துப் பயிற்சிக்கேற்ப அமைந்து விளங்குகின்றன.[12]

2. செப்பேடுகளும்—வரலாறும்

செப்பேடுகளில் கிடைத்துள்ள செய்திகளே சோழபாண்டியரின் வரலாற்று வளர்ச்சிக்கு மிகவும் துணையாக அமைந்திருக்கின்றன. தமிழரசர்களால் வெளியிடப்பட்ட செப்பேடுகளாயினும் அதன் முதற்பகுதி சுலோகங்களாக, கிரந்த எழுத்துக்களினால் எழுதப்பட்டுள்ள நிலையை பல செப்பேடுகளில் காணப்படுகின்றது. கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்க—முதல் இராசேந்திரசோழன் செப்பேட்டுத் தொகுதியின் முற்பகுதி எழுபத்தெட்டு சுலோக வரிசையாகப் பழைய கிரந்த எழுத்துக்களில் அமைந்து, சோழ மன்னரின் மரபுப் புகழ்ச்சியைக் கூறும் பிரசஸ்திப் பகுதியாக அமைந்துளது. அவற்றுள் முதல் இராசராசனுடைய புகழ்ச்சியைக் கூறும் பகுதியில் விளக்கப்பெறும் வரலாற்றுப்பகுதி குறிப்பிடத்தக்கதாகும். தஞ்சைத் பெரிய கோயிலுள்ள முதல் இராசராசன் கல்வெட்டுகளுள் ஒன்று, மேலைச் சளுக்கியமன்னன் சத்தியாசிரயனை இராசராசன் வென்ற செய்தியைப்பற்றி, ''சத்தியாசிரயனை எறிந்து எழுந்தருளி வந்து ஸ்ரீபாதபுட்பமாக அட்டித் திருவடி தொழுதன பொற்பூ'' என்னும் தொடரால் புலப்படுத்துகின்றது. இச் செய்தியைக் கொண்டு, 'சத்தியாசிரயனுடைய படையை இராசராசனுடைய படை வென்றது' என்றும், 'இராசராசனுக்கும் சத்தியாசிரயனுக்கும் போர் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டுமென்றும்' 'முதல் இராசராசன் சத்தியாசிரயனை வென்றான்' என்றும் வரலாற்றாசிரியர்கள் குறித்துள்ளனர். ஆனால் மேற்கூறிய செப்பேட்டுச் செய்தியுள் இராசராசன் சத்தியாசிரயனோடு நேருக்கு நேராக குதிரைமீதிருந்து வாளாயுதத்தால் வெற்றிகண்ட நிகழ்ச்சி தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. புகழ்ச்சியுரையுள் 27 முதல் 35 வரையிலுள்ள சுலோகங்கள் இவ் வரலாற்றுச் செய்திகளை நன்கு புலப்படுத்துகின்றன. ஆயினும், இச் செப்பேட்டினைப்பற்றிக் கூறியுள்ள வரலாற்றாசிரியர்கள் இவ் வரலாற்றுச் சிறப்பினை விளங்கக் கூறினாரில்லை. இதற்குக் காரணம், கல்வெட்டுகள் செப்பேடுகள் ஆகியவற்றிலுள்ள செய்திகள் விளக்கங்களுடன் எளிதில் வெளிவராதிருப்பதேயாகும்.

ஆயினும், இச் செப்பேட்டின் மரபுப் புகழ்ச்சிப் பகுதியினைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தும், பிற பகுதிகளைப் பிரதி செய்தும், திரு. டி. வி சதாசிவ பண்டாரத்தார் அவர்களின் முன்னுரை குறிப்புரைகளுடன் கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்க வாயிலாக வெளிவரும் ஆராய்ச்சி வெளியீடாகிய ''தமிழ்ப் பொழில்'' என்னும் திங்கள் வெளியீட்டின் வழியாக, 1956-ல் யான் தொடர்ந்து வெளியிட்டுள்ளேன். மற்றும் திருவாலங்காட்டுச் செப்பேட்டுப் புகழ்ச்சியுரையில் கூறப்பெறும் சோழன் விசயாலயன் அமைத்த நிசும்ப

குதலி[13] என்னும் கொற்றவையின் சிலையையும், முதல் இராசராசன் காலத்தில் நின்ற உள்ளூர்ப்பண்டாரம், தஞ்சை மாமணிக்கோயில் ஆகியவற்றைப் பற்றியும், திருமலைராயன் ஆற்றில் புதைந்துகிடக்கும் சந்திரசோழ விண்ணகரத்தையும்,[14] சிதைந்து புதைந்து கிடக்கும் விக்கிரமசோழ விண்ணகரத்தையும், ஆங்காங்கு கிடைத்த கல்வெட்டுச் செய்திகளைக்கொண்டு கண்டு பிடித்து, தமிழ்ப்பொழிலின் வாயிலாகவே வெளியிட்டேன். இவ் வரலாற்று உண்மைப்பகுதிகள் வெளியிடப்பெற்று ஆண்டு பலவாகியும் சோழர் வரலாற்றுள் இடம்பெறாத நிலை வியக்கத்தக்கதாகவுளது.

தமிழக வரலாற்றிற்கு உதவியாகக் கிடைத்துள்ள கல்வெட்டுகள், செப்பேடுகள் ஆகியவற்றைப்பற்றி இங்கு ஒரு சில சொல்லவேண்டியுளது. தமிழகத்தில் கிடைத்துள்ள கல்வெட்டுகளும் செப்பேடுகளும் தனித்தமிழ் எழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட்ட நிலையில் பெரும்பான்மையாக இல்லை யென்றே சொல்லலாம். மெய்க்கீர்த்திப் பகுதிகளைத்தவிர, செய்திப்பகுதிகளில் கிரந்த எழுத்துக்களாலான வடமொழிச் சொற்களும் தொடர்களும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. மரபுப் புகழ்ச்சியுரைப் பகுதிகளும், மெய்க்கீர்த்திக்கு முன்னர் அமைக்கப்பெறும் மங்கல வாழ்த்தும் சுலோகங்களாகவே அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. இத்தகைய பகுதிகட்கெல்லாம் உரையாக்கம் செய்துள்ள பெருமக்கள் ஆங்கில மொழியினையே கையாண்டுள்ளனர்.

தமிழக வரலாற்றியைபுடைய செய்திகள் எந்தவடிவில் எந்த மொழி யெழுத்தில், கல்வெட்டு, செப்பேடுகளில் இருப்பினும், அதனைத் தமிழாக்க மாகவே கொண்ட புதிய வெளியீடுகள் வருதல் வேண்டுமென்பது இன்றைய நாட்டுச் சூழலுக்கு ஏற்றதாகும். ஆங்கிலத்தில் குறிப்பும் கருத்தும் தொடர்ந்து இருக்கலாகும். கல்வெட்டுத் துறையினர் வெளியிடும் தொகுப்பு வெளியீடுகள். (1) மூலப்பிரதி அல்லது நேர் எழுத்துப் பிரதி.[15] (2) வேண்டிய இடத்தில் திருத்தமான தமிழாக்கம் (3) அரும்பத விளக்க அடிக் குறிப்பு ஆகிய பகுதிகளுடன் அச்சிடப்பெற்று, ஆண்டுதோறும் குறிப்பிட்ட திங்களில் வெளிவருதல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் வரலாற்றாராய்ச்சி யில் ஊக்கங்கொள்ளும் எத்தகையாருக்கும் எளிதில் செய்திகள் புலனாதற்கும், தமிழில் வரலாறு வளர்ச்சி பெறுதற்கும் ஏதுவாகும்.

3. பிறநாடுகளில் தமிழக வரலாறு

பிற்காலச் சோழ பாண்டியரின் வரலாறு கடல் கடந்த நாடுகளாகிய பர்மா, மலேயா, சுமத்திரா, சயாம், இலங்கை ஆகிய நாடுகளில் தமிழ் நாட்டு அரசர்களாலும் வணிகர்களாலும் உண்டாக்கப்பட்ட கல்வெட்டுக ளாகவும் சின்னங்களாகவும் இருப்பதைச் செய்திகள் வாயிலாக அறியமுடி கின்றது. பர்மாவிலுள்ள 'பெகு' என்னும் பகுதியில் முதல் இராசேந்திரன் நாட்டிய வெற்றித் தூண்கள் தமிழ்க் கல்லெழுத்துக்களுடன் இருப்பதை' அந் நாட்டுக் கல்வெட்டுத் துறையதிகாரி டோ ஸெயன்கோ தமது குறிப் புடன் வெளியிட்டுள்ளதை அறிகிறோம். மற்றும் அங்கிருந்து தமிழ்நாட்டிற் குத் திரும்பியுள்ள அறிஞர் சிலரிடம் பெற்ற செய்திகளும் பர்மாவை முதல் இராசேந்திரன் வென்ற வரலாற்றினை உறுதிப்படுத்துகின்றன. இவற்றால், கடாரம் என்பது பர்மாவிலுள்ள கடற்கரைப் பட்டினமும் அதைச்சார்ந்த

பகுதிகளும் என்று குறிப்பிடும் கருத்து வலியுறுகின்றது. ஆனால் இதுவரையில் வெளிவந்துள்ள சோழர் வரலாறுகளில் இராசேந்திரனுடைய கல்வெட்டு, செப்பேடுகளைக்கொண்டு ஆராய்ந்த முடிபாக கடாரம் என்பது மலேயா தீபகற்பத்திலுள்ள 'கெடா' என்னும் பகுதியேயென்று திட்டமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. பர்மாவிலுள்ள முதல் இராசேந்திரன் அமைத்த வெற்றி தூண்களிலுள்ள கல்வெட்டுச் செய்தியினை முழுமையாகப் பெறுவோமானல், எது கடாரம் என்பதில் உள்ள ஐயம் நீங்குதற்கு ஏதுவாகும். இவ்வாறே கடல்கடந்த நாடுகளிலுள்ள தமிழக வரலாற்றுத் தொடர்புடைய கல்வெட்டுகள் தொகுக்கப்பெறுவனாயின், பிற்காலச் சோழ பாண்டியனின் வரலாற்றினைத் தெளிவு செய்வதுடன் விரிவு செய்யவும் இயலும். இவ்வாக்கம் தமிழகக் கல்வெட்டுத்துறையினராலேயே செய்தற்காகும்,

TWO EARLY AY - VEL INSCRIPTIONS

by

Dr. K. K. PILLAY,

University of Madras

The two subjoined inscriptions in Tamil engraved in Vatteluttu script have been discovered in the inner precincts of the Sthanunathasvami temple at Suchindram. My attention to these inscriptions was recently drawn by Sri P. Parameswara Sarma, the Vattappalli Sthanikar of the temple,

TEXT

I

....
(கலியுக)த்தி யாண்டு...............................
.... குடும்ப ஞயற்றுக எட்டா
வது.............................பெரிஞ்ச்சை............
கோத் திருவல்லத்துக்குலத்துச்
சடையன் கருநந்தாச்சன்ன
வச்ச திருநொந்தா விளக்கு
..................முவெல் கருந்தனனயா
மங்கல........................விளக்கொ
ன்று...................முப்பத்துரு.....................
திருவேங்கடாசலபதி தேவ
லாழ் பட்டாரகற்கு........................சட
என் கருந்தனார் வைச்சசா......................
(சபையர்க்கு) காட்டிக்குடுத்தன

II

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கோ தேவகர்ச்சகல
வல்லத்து குலத்துச்ச
டையாசர் கருவன்மந்கு
யாண்டு பதிமுன்றுக் கெதிர்
இவ்வாண்டு கடக நாயறு
மூன்றாவது நாஞ்சி நாட்டுத்

திருச்சிவிந்திரத்து மகா
தேவர்க்கு வைச்ச திருநும்
தாவிளக் கொன்று இதுக்கு
வைச்ச பசு பதின்னஞ்சு
இவை மூலப் பரடைச் சவைக்
கு காட்டிக்குடுத்தன.

Both of these inscriptions record endowments for the maintenance of perpetual lamps in the temple. The important question which calls for attention is the identification of the donors of the endowments.

The donor figuring in the first inscription is Chadayan Karunandan. Is he identical with the Ay-Vel King, Chadayan Karunandan, mentioned in the Kalugumalai inscription, which was first discovered by Sri T. Raghaviah?[1] There are reasons to suggest that they specify different persons, though both of them belonged to the Ay dynasty. In the first place, the Chadayan Karunandan of the Kalugumalai inscription is not found to have been an independent King; he owed allegiance to Ko-Maran Chadayan, the Pandyan King in whose 23rd regnal year the inscription was engraved. On the other hand, in the Suchindram inscription the donor appears to have been an independent ruler. The record is dated in the Kaliyuga era; no overlord is mentioned.[2]

Secondly, the qualifying descriptions of the two Chadayan Karunandans are different. In the Kalugumalai inscription he is spoken of as Malainattu Chadayan Karunandan, while in the Suchindram inscription he is mentioned as 'திருவல்லத்து குலத்து சடையன் கருணந்தன்'. There was apparently one family of the Ay dynasty in Tiruvallam. It is significant to note that in the second inscription also 'வல்லத்து குலத்து' is mentioned though in a slightly different form as 'சகல வல்லத்து குலத்து'. Perhaps Tiruvallam, a village near Tiruvattar in the western extremity of the present Madras State, was the seat of this family of rulers belonging to the Ay dynasty.

Since the Ays came under the Pandyan rule from about the latter part of the 8th Century A. D., it is probable that the Chadyan Karunandan of the Suchindram inscription was an earlier King and was perhaps the grandfather of the Chadayan Karunandan of the Kalugumalai inscription.

Who was the Chadayan Kari figuring in the second inscription? Sri Parameswara Sarma is inclined to think that he was the father of

1. Travancore Archaeological Series Vol. I p. 3.

2. In the inscriptions of Kokkarunandakkan and Vikramaditya Varaguna too, no overlord is mentioned of A. S. p. 10 and the Huzur Office Plate of Vikramaditya. Ibid p. 2.

Chadayan Karunandan. That seems unacceptable. The father and son could not have assumed the same pattern of name. On the other hand, it is likely that Kari, the son of Chadayan was a brother of Chadayan Karunandan of the first inscription. The two inscriptions are assignable to the early part of 8th Century A. D. The history of the Ay-Vel Kings down to the 8th Century A. D. remains to be reconstructed from the references found in the Huzur Office Plates, the Paliyam Plates and the inscriptions found in Parakkai, Parthivapuram, Tirupparappu, Tirunandik-karai and other places in the Kanyakumari and Trivandrum Districts.

SOME PROBLEMS OF MEDIAEVAL PANDYAN CHRONOLOGY

by

Dr. D. DEVAKUNJARI, M.A., M. Ed., Ph.D.

A student of history who tries to unravel the tangled threads of mediaeval Pandyan chronology soon realises that the task bristles with problems. Pandyan epigraphs which are our main source of information have certain peculiarities of their own and we may say in a general way that the problems mostly arise from this feature of the inscriptions. Though the epigraphs are available by the hundreds, their interpretation and correct placement are hedged in by many obstacles and limitations. One main drawback is that none of the records refers to any kind of genealogy of the mediaeval Pandyan kings. Even the Tiruppuvanam Copper Plates of Jatavarman Kulasekhara (acc. 1190 A. D.) do not give any hint in this direction. I may even be asked by friends, what about the Velvikkudi grant or the Sinnamanur plates? It is true they give some genealogy but these do not refer to the mediaeval Pandyas but to the earlier ones. The few references to mediaeval Pandyas in contemporary inscriptions of other dynasties, while often helpful, do not carry us very far.

Our mainstay so far as the mediaeval Pandyas are concerned, appears to be the astronomical details given in numerous Pandya records of the period. The patient and pioneer work done by savants like Kielhorn, Jacobi, Swamikannu Pillai and Sewell, is most laudable and has helped to disentangle the twisted threads of mediaeval Pandyan chronology. As a result a fairly tangible line of rulers has emerged. But unfortunately here also much work still remains to be done. In the light of modern research many of the inscriptions have to be reconsidered and given entirely different interpretation and dating. Further, in the words of Prof. K. A. Nilakanta Sastri, the astronomical details have yielded "different results in the hands of different scholars and often in the hands of the same scholar at different times. New kings have been postulated and given up in a manner that has tended to make the chronology of the age a game of ninepins". For instance, when inscriptions belonging to different rulers of different accession years are

clubbed together the details of date given in the records would naturally have to be incorrect, irregular or unsuitable. Particularly with reference to at least four Maravarman Vikrama Pandyas who flourished in the 12—13th centuries there has been much wavering and confusion and alignment and realignment with the threads still entangled.

Palaeography is not very helpful, particularly where the period of difference is a short interval. Unless corroborated by other evidence it is not quite safe to be guided by palaeography alone, especially in the period which immediately concerns us.

Mediaeval Pandyan chronology is further complicated by a rather peculiar but characteristic feature. In the Cola and other dynasties, while the kings of the main line ruled, occasionally there was also a son or a successor ruling side by side. But in the Pandyan kingdom there were several contemporary kings ruling simultaneously at the same time. There is a popular theory that there was a coregency of "five Pandya rulers" generally known as the "Panca Pandyas", in the Pandyan kingdom. But there is no evidence or record to bear out this theory. There is however clear evidence to show that several royal members ruled simultaneously in different parts of the kingdom, perhaps owing allegiance to the head of the regular or main line of reigning kings.

The main line of mediaeval Pandyan kings now generally accepted is that worked out and modified by Kielhorn and the succeeding workers. They are Jatavarman Kulasekhara - acc. 1162 A. D., Jatavarman Kulasekhara - acc. 1190 A. D., Maravarman Sundara Pandya acc. 1216 A. D., Jatavarman Kulasekhara - acc. 1237 A. D.. Maravarman Sundara Pandya-acc. 1238 A. D., Jatavarman Sundara Pandya-acc. 1251 A. D., Jatavarman Vira Pandya - acc. 1253 A. D , Maravarman Kulasekhara-acc. 1268 A. D., Jatavarman Sundara Pandya - acc. 1276 A. D., Jatavarman Vira Pandya - acc. 1296 A. D., Jatavarman Sundara Pandya - acc. 1303 A. D., and others. But even here we are not sure of the relation of one king to another. For instance, take the two great and illustrious mediaeval Pandyan rulers, Maravarman Sundara Pandya - acc. 1216 A. D., and Jatavarman Sundara Pandya - acc. 1251 A. D. We do not know which of the kings was their father.

The triple entry form of documentation is a characteristic Pandyan form of recording. But unfortunately only too often only the *uḷvari* of the document is extant. In the *uḷvari* the king is invariably referred to merely as Tribhuvanachakravartin Konerinmaikondan which is an honorific form of referring to any ruling sovereign. One feels almost desperate when a very important epigraph is one of a Tribhuvanachakravartin Konerinmaikondan and we do not have any means to identify the name of the king who issued it.

Under such circumstances we have to rely only upon the meagre internal evidence available. Here again we have to tread warily e g. let us take a document which is attested by a Kappalurudaiyan. Quite a number of individuals have hailed from Kappalur in Mutturrukkurram of the Pandya country and have served as important officials under Pandya kings from about the time of Jatavarman Kulasekhara - acc. 1190 A. D., onwards. Hence if the inscription merely mentions a Kappalurudaiyan, it may be anyone hailing from Kappalur and we are not able to assign the record definitely to any particular ruler,

The royal *praśastis* are very helpful in assigning the records to the various kings. For instance Maravarman Sundara Pandya - acc 1216 A, D., one of the great mediaeval Pandyas, had a *praśasti* beginning, "*Pūmaruviya Tirumadandaiyum*", while Maravarman Sundara Pandya - acc. 1238 A. D. had the *prasasti* "Pumalar Tiruvum". Among the known Jatavarman Kulasekharas, the one of accession 1162 A. D., of the Pandyan Civil War period, had a *praśasti* beginning "Putala Madandai". This king was a nephew of the Kongu king Kulottunga [1]. The king's brother-in-law was a Kalavali Nadalvar [2]. The inscriptions of Jatavarman Kulasekhara - acc. 1190 A. D. begin with the *praśasti* "Puvin Kilatti". He had a fairly long reign of about twenty—eight years. Particularly after the thirteenth regnal year his records are invariably dated in years opposite the thirteenth year though we do not know the special significance of this. The epigraphs of another Jatavarman Kulasekhara - acc. 1237 A. D. begin with the *praśasti* "Putala vanitai". One can very well imagine the resultant confusion when the records belonging to these three different kings were clubbed together and historical facts discussed on that basis. This question has been recently cleared up to some extent [3], though it needs further examination and correction. Yet scholars still persist in referring to Jatavarman Kulasekhara - acc. 1190 A. D. as Jatavarman Kulasekhara I. This seems to be absurd because there is an earlier Jatavarman Kulasekhara of accession 1162 A. D. Similarly, Maravarman Sundara Pandya - acc. 1216 A. D. is usually referred to as the "First". This may have to be corrected as there is evidence of an earlier Maravarman Sundara Pandya.

In a similar way the titles of different kings were mixed up and referred to as belonging to one ruler. In the present state of our knowledge the title "Kodandaraman" may be safely assigned to Jatavarman Sundara Pandya - acc. 1303 A. D. while "Avanivendaraman" very likely belongs to the one of the same name - acc. 1276 A. D. Jatavarman

1. M. E. R. 336 of 1928
2. M. E. R. 5 of 1894
3. *Epigraphia Indica*, Vol. XXV, pp. 64 ff.

Rajarajan Sundara Pandya was perhaps a later ruler belonging to the early 14th century. His records mention troubles from the Muhammadans. The astronomical details in his records point to an accession in 1310 A. D. [4]. This has to be confirmed by further research.

While "Koyil Ponmeynda Perumal" and "Seranaivenran" [5] are titles definitely attributable to the well known Jatavarman Sundara Pandya - acc. 1251 A. D., we are not quite sure about the title "Ellantalaiyana Perumal" [6] which is generally attributed to him. A close examination of the records with the title "Ellantalaiyana Perumal" shows that they stand apart and in the present state of our knowledge it does not seem to be safe to attribute them to Jatavarman Sundara Pandya acc. 1251 A.D.

The overlap of reigns occurring in Cola history is also a familar feature in Pandyan history and causes confusion in the correct interpretation of the records.

A large number of texts of the numerous mediaeval Pandya inscriptions still remains unpublished and hence are not available for ready reference. This is a great lacuna and holds up research.

Taking up the inscriptions of Jatavarman Sundara Pandya acc, 1251 A.D., one is not able to give a clear chronological account of the events of his reign even though he is easily the greatest of the mediaeval Pandya rulers. Sometimes even the astronomical details in the records clearly ascribable to this king are erroneous. For instance, the Tiruppundurutti inscription[7] beginning with the rare Tamil *praśasti* "Pumalar valar tigal" is dated in his seventh regnal year with astronomical details. But the month Kanni is an error for Tula.

Further, there are a number of Jatavarman Sundara Pandyas in this Period - a Jatavarman Sundara Pandya acc. 1251 A,D., acc, 1276 A.D., acc. 1303 A D. and accs. 1310 A.D. and 1318 A.D. perhaps. But a large number of inscriptions of this period are dated simply in the name of Jatavarman Sundara Pandya without any distinguishing epithet or attribute or any clear internal evidence which may help us assign the inscriptions definitely to one or other of these kings. Often even the title *Jatavarman* is missing.

A few stray hints found in some inscriptions of Jatavarman Sundara Pandya - acc. 1251 A. D. are very helpful to fix the period of one at least of the four mediaeval Maravarman Vikrama Pandyas. A Maravarman Vikrama Pandya whose inscriptions are mainly found in South Arcot

---

4. M. E. R. 660 & 663 of 1902; 249 of 1917 etc.
5. M. E. R. 28 of 1938
6. M. E. R. 62, 63, 66 & 67 of 1916
7. M. E. R. 166 of 1894

with a few others from Tanjavur and Tiruchirapalli districts has the distinguishing epithet "Rajakkalnayan" and most of his inscriptions make provision for a Rajakkalnayan *S'andi* and/or *tirunāḷ* in the king's name in various temples.[8] The king was born in the star Hasta[9] and one interesting fact is his coronation star was Rohini.[10] Records clearly assignable to him range from the second to the eighth regnal years. The available evidence tends to show that he was an illustrious ruler. But upto now scholars have not fixed up his period clearly. He has been equated either with Maravarman Vikrama Pandya with the *praśasti* "Tirumagal Jayamagal" who was a 12th century ruler of the Pandyan Civil War period, or with the one with *praśasti* "Samastabhuvanaikavira" who in all probability ascended in 1283 A. D., or with the one with the *praśasti* "Tirumalar Madu" who is said to have begun to rule in 1249 A. D. But with the help of a number of inscriptions I think it may now be possible to assign this king to a correct and definite place.

A number of connected inscriptions of Jatavarman Sundara Pandya - acc. 1251 A. D. from Tirukkalukkunram in Chingleput district dated in his ninth year refer to various gifts made by one Kaman Arasan *alias* Adigaimandevar of Madakkulakkil Madurai, who was one of the *mudalis* of Nayanar Rajakkalnayanar.[11] The epithet *Nayanar* in this context here shows that Rajakkal Nayanar was a ruling contemporary of Jatavarman Sundara Pandya of acc. 1251 A. D. A record of the 11+1 year of Jatavarman Sundara Pandya - acc. 1251 A. D. from Tenneri in Chingleput district registers a transaction carried out by a meeting of the *nadavar* in the presence of Udaiyar Adiyamanar, one of the *mudalis* of Perumal[12] (i. e. the king). If, as is very probable, this Adiyaman is the same as the one mentioned in the ninth year records as the *mudali* of Nayanar Rajakkalnayanar, then Rajakkalnayan probably died in the interval between the ninth and 11+1st years of Jatavarman Sundara Pandya, and Adiyaman became an officer of Jatavarman Sundara Pandya From the respectful way in which Rajakkalnayan is referred to it may be inferred that he was an elder contemporary of Jatavarman Sundara Pandya.

While Rajakkalnayan Vikrama Pandya seems to have ruled for at least eight years, what about the date of his accession ? Here a few inscriptions of Rajakkalnayan himself come to our help. A record of Tribhuvanachakravartin Konerinmaikondan from Shiyali (in Tanjavur

8. M. E. R. 168 of 1902; 377 of 1921; 100 of 1944 etc.
9. M. E. R. 100 of 1944.
10. M. E. R. 154 of 1925 and 231 of 1937.
11. M. E. R. 186 to 189 of 1894.
12. M. E. R. 192 of 1901.

district) with date lost, makes provision for Rajakkalnayan Sandi and refers to a land which had lain waste till the 18th year of Sundara Pandya, the elder brother of the king.[13] This could not be a reference to Jatavarman Sundara Pandya since Rajakkalnayan is a *Maravarman* Vikrama Pandya. His elder brother should be a Maravarman Sundara Pandya. A record of the second day of the second regnal year of a Maravarman Vikrama Pandya from Irunbai in South Arcot evidently belongs to Rajakkalnayan.[14] It refers to some rates of payment on the temple lands prevalent till the 18th year of Perumal Sundara Pandya. Since the record is dated in the second year the 18th year of Perumal Sundara Pandya is clearly not the 18th year of Jatavarman Sundara Pandya-acc. 1251 but should be earlier. Further, since there is reference to Rajakkalnayan in the ninth year inscriptions of Jatavarman Sundara Pandya, i. e.1259 A D , Rajakkalnayan's accession should be earlier than 1259 A.D. Hence the Perumal Sundara Pandya who was the elder brother of Maravarman Vikrama Pandya *alias* Rajakkalnayan was very likely the Maravarman Sundara Pandya-acc. 1237-38 A D. with *praśasti* " Pumalar tiruvum ". His 18th year would be about 1254-55 A.D. One record clearly attributable to Rajakkalnayan comes from Kilur in South Arcot[15]. It is dated in the eighth year and gives astronomical details which work out correctly for 1232, 1249, 1259 and 1276 A.D. Of these 1259 A.D. is very correct in the present context and if it is the eighth year of Rajakkalnayan his year of accession would be about 1252-53 A.D. These inscriptions have thus brought to light the exact period of one of the mediaeval Pandyan kings. Kielhorn's equivalent for the above Kilur record as 27th July, 1408 A.D. is untenable in the light of our present knowledge. A record of Maravarman Vikrama Pandya from Tiruvendipuram in South Arcot[16] and a few others also, on close examination, help to corroborate the date of accession arrived at above.

Let us hope that the inscriptions which may be copied in the years to come may reveal clues to help solve the mysteries of mediaeval Pandyan chronology to a large extent.

13. M. E. R. 366 of 1918.
14. M. E. R. 191 & 192 of 1902
15, M. E. R. 287 of 1902
16. M. E. R. 252 of 1956

BADAMI CHALUKYAS IN THE TAMIL COUNTRY

by

N. S. RAMASWAMI

"It became almost a social law that kingdoms centred in Karnataka and those centred in the Tamil country should not tolerate each other, but should keep up an almost perpetual war", writes the greatest living historian of southern India. [1] The conflict between the Pallavas and the Badami Chalukyas, which began in the seventh century, was inherited in later times, on the one hand, by the Cholas and, on the other, by the Rashtrakutas and the Kalyani Chalukyas. For five centuries, till the end of the twelfth, when the Kalyani house disintegrated, these dynasties filled southern India with war and alarms of war. It was a five hundred years' war.

This paper attempts to restate and amplify some details, and nothing more, of the conflct between the Pallava and the Badami Chalukya. "Aggression" in the modern sense of unprovoked war had no place in ancient Indian polity, for the monarchs were almost required by precept and example to fight other monarchs, mostly for the "glory" of it and only infrequently for territorial acquistion, and when the first shot in the long-drawn-out struggle was fired by Pulakesin II, the Badami Chalukya who ruled from 609-10 to 642, he must have done so with a light heart.

The Mahakuta pillar inscription of Mangalesa says that his immediate predecessor, Kirtivarman I, overcome the hostile rulers of Vanga, Anga, Kalinga, Vattura, Magadha, Madraka, Kerala, Mushaka, Pandya, Dramila, Coliya, Aluka, Vaijayanthi and other kingdoms. Simhavishnu was the Pallava contemporary of Kirtivarman. There is no record of any direct conflict between the two. In its very expansiveness, the list of Kirtivarman's triumphs seems just poetic exaggeration.

The first armed encounter between the two dynasties for which there is epigraphical evidence took place under Pulakesi II. The important

1. Prof. K. A. Nilakanta Sastri in "The Early History of Deccan", Part IV, page 216.

Aihole inscription [2] of that warlike monarch. dated 634-5 A. D., after recording his triumph against Harsha, achieved probably before 612 A. D., describes his "digvijaya" in the South. After overcoming the kings of Southern Kosala and Kalinga, reducing the fortress of Pishtapura and annexing much of the Vishnukundin kingdom, Pulakesi attacked the region south of that kingdom, then under the Pallavas.

The Aihole inscription and the Kasakudi plates [3] of Nandivarman II Pallavamalla (731-796) deal with the events that followed from the Chalukyan and Pallava points of view respectively. But their references are scanty. The Kasakudi record says that Mahendravarman I, "whose glory resembled that of Mahendra, whose commands were respected by all, annihilated his chief enemies at Pullalura". That the Chalukyas penetrated so far into the Pallava kingdom as only fifteen miles north of Kanchi, the capital, to fight a battle there (now called Pallur) perhaps shows that the Pallavas were taken by surprise or that the Chalukyan arms were far too strong for them initially. The Aihole inscription boasts that "with his sixfold forces, the hereditary troops and the rest, who raised spotless chowries, hundreds of flags, umbrellas, and who churned the enemy elated with the sentiments of heroism and energy, he (Pulakesi) caused the splendour of the lord of the Pallavas, who had opposed the rise of his power, to be obscured by the dust of his army and to vanish behind the walls of Kanchipura". This, however, is no claim to have actually captured Kanchi.

Incidentally, the Aihole phrase that so early in time the Pallavas "had opposed the rise" of Pulakesi's power, suggesting some hostile Pallava activity against Pulakesi, would be significant were it not that Kielhorn's translation quoted above of the expression, "akranta-atmabalonnatim", might be mistaken. Prof. Nilakanta Sastri [4] would translate it as meaning that the "rapidly growing power" of the Pallavas rivalled that of Pulakesi.

Pulakesi again invaded the Pallava country. This time he reckoned without his host. On the Pallava throne now sat Narasimhavarman I, the "great wrestler". Initially, like his father, he had to fight hard to save his capital, for the Chalukyas had again arrived near Kanchi. Perhaps the momentum of their surprise attack had carried them so far. But again they failed to capture Kanchi. The only records available on these events are Pallava. The Kuram grants[5] of Paramesvarvarman I

2. "Epigraphia Indica", Vol. VI page 4.
3. "South Indian Inscriptions", Vol II, Part III. pp 353-361.
4. Prof. Nilakanta Sastri. Op cit, page 215.
5. "South Indian Inscriptions". Vol. 1.

say that Narasimhavarman "repeatedly conquered Vallabharaja at Pariyala, Manimangala, Suramara and other places". These words are practically repeated in the Udayendiram plates of Nandivarman Pallavamalla.

Manimangala alone of these places has been identified. Still bearing the same name, it lies about twenty miles to the east of Kanchi. It is an interesting place with many ancient temples and will repay closer study. In this an ally of the Pallava in these wars was Manavarma, a Ceylon prince, who exiled from his country, later recovered the throne with Pallava help.

In 642 Pulakesi's aggression recoiled on him. Narasimhavarman invaded Badami and captured it. He took the "biruda" of "Vatapi-konda" He also recorded his achievement in a stone inscription[6] now to be found behind the temple of Mallikarjuna in Badami. It is located on the northern bank of the big tank called Agastya tirtha, immediately below the hill face in which have been excavated the four famous "cave" temples. The modern township of Badami spreads squalidly on all sides of this striking monument. The inscription is rather fragmentary.

It says that Mahamalla seized a pillar of victory at Badami. The Velurpalayam plates[7] confirm this. Narasimhavarman, it says, "defeating the host of his enemies, took from them the pillar of victory standing in the centre of the town of Vatapi." The suggestion is that of an attempt to wipe out an affront. The editor of the Badami inscription of Narasimhavarman in "South Indian Inscriptions" believes the pillar had been planted by the Chalukyas at Badami after defeating the Kadambas to whom Badami had belonged. The Pallavas who, after vainly attempting to subdue the fiery Mayurasarman, gave him the country between Srisaila in the east and Prehara (?) in the west, always claimed the allegiance of the Kadambas. The Pallavas might have attempted to re-establish their authourity towards the end of the fifth century when Kadamba power was declining. The Chalukyas, then probably feudatories to the Kadambas at Badami, could have defeated the Pallavas and planted the pillar. Much of this is speculation, but the persistent suggestion of conflict between Pallava and Chalukya is striking. When Vikramaditya II spoke of the Pallavas as the "natural enemies" of his house, he was reflecting a rooted and inveterate hostility.

The Pallavas undoubtedly retained Badami for many years. It was about twelve years after the death of Pulakesi II that his third son, Vikramaditya I, dates his reign. He had to contend not only with the Pallavas in occupation and refractory feudatories but also ambitious

6. "South Indian Inscriptions" Vol. XI, Part I.
7. "South Indian Inscriptions". Vol 2.

brothers, of whom at least two, Chandraditya and Adityavarman, are known by name. Once firmly established on his throne, it was only a matter of time before Vikramaditya should try to avenge his father's fate.

He came south after four years of preparation. His Honnur plates[8] were issued in 670 A. D. from his military camp at Malliyur, west of Kanchi, in the sixteenth year of his reign. They say that he "made his own the fortune of his father ("guru") which had been obscured by a trio of kings". (Incidentally, this phrase, like another, "triad of kings" in Vikramaditya's Gadval plates,[9] has exercise much critical ingenuity). Four years later, in 674, these Gadval plates say, his "victorious army, having entered the Cholika province, was encamped in Uragapura".

The Gadval plates provide rather fuller hints of the course of this struggle than do other records. "Victory was achieved", they say, "by the lord Srivallabha, who crushed the glory of Narasimha, who caused the power of Mahendra to be dissolved, and who subdued Isvara by polity". This is a rather blasphemous reference to Narasimhavarman I (630–668), Mahendravarman II and Paramesvaravarman I. Vikramaditya is said deservedly to bear "his own title of wrestler with kings (Rajamalla) because he caused the destruction of the Mahamalla family" and his grandson, Paramesvaravarman I. (670–700). So, this particular aspect of the struggle was long drawn out.

Pulakesi II had not been able to capture Kanchi, but Vikramaditya was. The Gadval plates say, "The king, defeating Isvara Potaraja (Paramesvaravarman I), seized, like the girdle of the southern region, Kanchi, whose large rampart was insurmountable and had to be breached, and which was surmounted by a great moat and had to be crossed."

This was not all. As already mentioned, Vikramaditya penetrated far into the south, upto modern Tiruchirappalli. But he did not remain there for long, for a decisive battle was fought at Peruvalanallur (near Lalgudi), where he was defeated. It has been suggested that Paramesvaravarman enlisted the support of the rulers of the far south, including the Pandya, Kochhadaiyan. But Sircar[10] thinks this unlikely, for the Pandyas were inimical to the Pallavas in this period.

From this stage Pallava inscriptions take up the tale. The Kuram grants of Paramesvaravarman I picturesquely say that the Pallava compelled Vikramaditya, despite his huge army of several lakhs of soldiers, to flee "covered only by a rag". The Velurpalayam plates declare that Paramesvaravarman "crushed the conceit of his enemies and

8. "Mysore Archaeological Report", 1939.
9. "Epigraphia Indica", Vol X.
10. "The Classic Age", Bharatiya Vidya Bhavan, Bombay, page 244.

was as the sun in destroying the darkness which was the enemy, the Chalukya king". In fact, Paramesvaravarman did more. For the second time, the Pallavas captured Badami.

Perhaps the Pallava, facing the Chalukya in Tiruchirappalli district, sent his General, Sirutondar, to create a diversion. Sirutondar, who is, of course, the well-known saint, destroyed Badami and brought home to Tiruchengattangudi the image of Vatapi Ganapathi. Vikramaditya, defeated at Peruvalanallur, could only retreat.

Vikramaditya's heir-apparent, Vinayaditya, and the latter's son, Vijayaditya, claim to have fought the Pallavas. The Kendur plates[11] of Kirtivarman II, the last Badami Chalukya emperor, declare that Vinayaditya vanquished the "proud army of the confederacy of the three kings."

The next phase of the conflict occurred in the reign of Nandivarman Pallavamalla who came to the Kanchi throne in 731 after a dynastic revolution. He happened to be the last Pallava king to have to fight with the Badami Chalukyas. The "rajyasri" of the Chalukyas disappeared in 755 under Kirtivarman II, while Nandivarman reigned till 796. But Pallavamalla had little respite. He had to contend with a great warrior in Vikramaditya II, the father of Kirtivarman II, and when the Rashtrakutas displaced the Badami Chalukyas they inherited the enmity.

Vinayaditya claims to have reduced the Pallavas and many others "to servitude", but this is probably only poetic licence. However his son, Vijayaditya, did invade the Pallava country in the 35th year of his reign, corresponding to 730-1 A D. His son, who later became the second Vikramaditya, conquered Kanchi and levied tribute from Paramesvaravarman.

On the stage of history now steps a king whose great qualities I cannot but think have been underrated. It is a curious fact that, of the four monarchs bearing the name of Vikramaditya, so much honoured in Indian history, among the Chalukyas both of Badami and Kalyani only one, the fifth of that name did little of note, and that too only because he reigned only for six or seven years. The first Vikramaditya re-established the Chalukyan empire after Narasimhvarman Mahamalla had given it a rude jolt. More than four centuries after him the sixth Vikramaditya stalks through the pages of history like a giant. The time was out of joint for the house of Kalyani, yet the emperor is masterful. He would have recognised the second Vikramaditya for a kindred spirit.

The Pattadakal inscription[12] of Lokamahadevi, one of the queens of Vikramaditya II, inscribed in the lovely Virupaksha temple, says he

11. "Epigraphia Indica", Vol IX.
12. "Indian Antiquary" Vol X

conquered Kanchi thrice. The first was when, as Yuvaraja to his father, Vijayaditya, he came south. In his own right later he invaded the ' Tundaka country", as the Kendur plates of his son, Kirtivarman II, say. Vikramaditya, we read, "resolved to uproot the Pallava king, his natural foe, who had robbed of splendour the former kings of his line". In the "Tundaka country" he "beat and put to flight, at the opening of the campaign, the opposing Pallava king, named Nandipotavarman, took possession of particular musical instruments called the 'katamukha-vadya' and 'samudraghosha', the Khatvanga-dhvaja and well known intoxicated elephants and a heap of rubies which dispelled darkness by the brilliancy of the multitudes of their rays." Vikramaditya then "entered, without destroying it, the city of Kanchi, which was, as it were, a girdle adorning yonder lady, the region of the south". He "rejoiced the Brahmanas and poor and helpless people by his uninterrupted liberality". Above all, he "acquired high merit by restoring heaps of gold to the stone temple of Rajasimhesvaram and other Gods, which had been caused to be built by Narasimhapotavarman" (Narasimhavarman Rajasimha).

This is a moving record. The Vallabharaja had Kanchi at his mercy. But very far from his thoughts was any intention to harm its temples, of which the Rajasimhesvaram (now called the Kailasanatha) was the most striking. Then in its first splendour, not yet grown gray in the stress of centuries, its frescoes still glowing, it must have been a grand sight. The Chalukya fell under its spell, and as a record of his [13] in Kannada in the temple says, "having inspected the riches belonging to the Rajasimhesvaram, gave them again to the God".

The Vakkaleri grants, [14] also of Kirtivarman II, add the striking fact that, fascinated by the sculptures in the temple, he had them overlaid with gold. Was there ever such a conqueror! In the capital of his "natural fee", which he must leave sooner or later, he envelopes a temple in gold.

In fact, he did more. In all Hindu art few achievements are more astonishing than the recapture of the Pallava idiom and spirit in the temple of Lokesvara (now called the Virupaksha) which Lokamahadevi, one of his queens, built on the banks of the Malaprabha. It is a marvellous replica of the Rajasimhesvaram which the emperor so unsparingly admired. He is believed to have invited many great sculptors and architects of the Pallava country to build temples for him. An inscription in the Virupaksha says of its builder that he was "the most eminent *sutradhari* of the southern country". Another in the nearby

---

13. "Epigraphia Indica", Vol III.
14. "Epigraphia Indica", Vol. V.

Papanatha (with its tantalising northern *sikhara*) says of a sculptor, Chattara Revadi Ovajja, that he built temples of the southern country.

Lovely as the Virupaksha is in itself it led to perhaps the greatest achievement of the Hindu artistic genius. The Kailasa at Ellora is an uncanny reproduction of the Virupaksha and, therefore, of the Kailasanatha. Vikramaditya II's conquest of Kanchi, thus, led to some superb results. Another of his queens, Trailokamahadevi (who was a sister of Lokamahadevi, both Haihaya or Kalachuri princesses), built the Trailokesvara temple adjacent to the Lokesvara in the same design.

The third of Vikramaditya II's conquests of Kanchi was made by his Yuvaraja, later Kirtivarman II. The latter's Kendur plates say that after "having asked for and obtained an order to put down the lord of Kanchi, the enemy of his family", he "led an expedition, defeated the Pallava in every quarter, who, unable to meet him in an open field, had taken refuge in a fort, made him powerless, took away many rutting elephants, gold and crores of rubies and delivered them to his father".

Kirtivarman II lost the "rajayasri" of the Chalukyas in 755. He was weakened by his defeat by the Pandya at the battle of Venbai. His supplanter, Dantidurga, appears to have invaded Kanchi as part of his attempt to, as we should say now, "isolate" Kirtivarman. He then allied himself with Nandivarman Pallavamalla, to whom he gave his daughter, Reva, in marriage.

From the fact that Pallava records are altogether silent on these events we may conclude that they did not go too well for the Pallavas. Thus an episode in South Indian history which began with the Chalukyas on the aggressive ended with their remaining on the offensive. The tables were to be turned later under the Cholas.

பழுவேட்டரையர்

வித்துவான், வை. சுந்தரேச வாண்டையார்,

கல்வெட்டாராய்ச்சியாளர்.

பழுவூர் இருக்குமிடம், பெயர்க்காரணம், தொன்மை, பெருமை முதலியன :

பழுவூர்—திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா உடையார் பாளையந் தாலூகாவில் இருக்கின்றது. இது சிறு பழுவூர், பெரும்பழுவூர் என்னும் இரு பிரிவுகளை உடையது. இவைகளுள் சிறு பழுவூர் இக்காலம் கீழப்பழுவூர் என்று வழங்கப்பெறுகின்றது.

பழு என்ற சொல்லுக்கு ஆலமரம் என்று பொருள். ஆலமரத்தைத் தலவிருட்சமாக உடைமையால் இவ்வூர், பழுவூர் என்னும் பெயர் எய்திற்று. இது தீர்த்த விசேடம் உடையது ஆதலின் சிறுபழுவூர்த் திருவாலந்துறை என்றும், கூறப்பெறும்.

இது திருஞானசம்பந்தப் பெருமானால் பாடப்பட்ட பழமையும் பெருமையும் வாய்ந்தது. பரசுராமர் தம் தாயாரைக் கொன்ற பாவம் இக்கோயில் சிவ - தீர்த்தத்தில் நீராடியதால் நீங்கியது என்பர். அதற்கு ஏற்ப இக்கோயில் அர்த்தமண்டபத்து வாசல் நிலைக்கல்லின்மேல், கிடந்த கோலத்தில் பரசுராமனின் திருமேனி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வூர்க் கோயிலில் மலைநாட்டு அந்தணர்கள் * பூசை செய்துவந்தனர். இக்காலத்தில் இவ்வழக்கம் இல்லை. பரசுராமர் செய்த பாவம் இத் தலத்தில் நீங்கியதுபற்றி அவர், தங்கியிருந்த சாந்திமத் தீவிற்கு அருகிலுள்ள மலையாளத்திலிருந்து அந்தணர்களைக் கொண்டு வந்து பூசிக்கச் செய்திருக்கவேண்டும்.

கீழப் பழுவூர்க்கு மேற்கே, ஒன்றரை மைல் தூரத்தில் பெரும் பழுவூர் இருக்கின்றது. இப் பெரும் பழுவூரின் கீழ்ப்பகுதியின் பழம் பெயர் அவனி கந்தர்வபுரம் ஆகும். இந்த அவனிகந்தர்வபுரமே அவனி கந்தர்வ ஈச்சரம் நிலைபெற்றுள்ள இடம். இந்த அவனி கந்தர்வபுரத்தைச் சார்ந்த கீழ்ப் பகுதி இக்காலம் கீழையூர் என்று வழங்கப்பெறுகின்றது. இக் கீழையூர் திரிபுவனச் சக்கரவர்த்தி ஜடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியனின் பதினொன்றும் ஆட்சியாண்டில் பொறிக்கப்பட்டு, இன்றும் நிலைபெறுடைய கல்வெட்டில் "அவனி கந்தர்வ ஈஸ்வரபுரத்துக் கீழ்ப்பற்று" எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

---

* 'அந்தணர்க ளானமலை யாளரவ ரேத்தும்
பந்தமலி கின்றபழு வூர் அரனை'

என்னும் தேவார அடி இதற்குச் சான்றாகும்.

இந்த அவனி கந்தர்வ ஈஸ்வரபுரத்துக்கு மேற்குப் பகுதியே பெரும் பழுவூர் ஆகும். பெரும் பழுவூர்க் கல்வெட்டில் அவ்வூர், மன்னும் பெரும்பழுவூர், மன்னுபெரும் பழுவூர், மன்னுப்பெரும்பழுவூர் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இவை கொண்டு மன்னுப் பெரும்பழுவூரே இவ்வூரின் பெயர் என்பர் கல்வெட்டுத் துறையாளர். மன்னு என்பதற்கு நிலைபெற்று வருகின்ற எனப் பொருள் கோடலே சிறிதாகும். அது கருதியே கிழப்பழுவூர் கல்வெட்டுக்களில், இக் கிழப்பழுவூர் சிறு பழுவூர் என்று வழங்கப்பட்டுள்ளது. இது சிறு பழுவூர் ஆதலின் அது பெரும்பழுவூர் என்பதில் எட்டுணையும் ஐயமில்லை. ஆதலின் மன்னுப் பெரும்பழுவூர் என்பது ஊரின் பெயர் ஆகாது. பெரும் பழுவூர் என்பதே பெயராகும்.

பெரும்பழுவூர், அவனி கந்தர்வபுரம், கீழையூர் இம் மூன்றுஞ் சேர்ந்து இக்காலம் மேலப்பழுவூர் என்று வழங்கப் பெறுகின்றது.

பழுவேட்டரையரின் வரலாறு

பழுவேட்டரையர் என்ற தொடர் ஆலமரத்தைத் தலவிருட்சமாக உடைய பழுவூரை விரும்பி வந்து தங்கியவர் என்று பொருள்படும்.

இவர்கள் எக் குலத்தைச் சேர்ந்தவர்? எங்கிருந்து வந்தவர் என அறுதியிட்டு உரைத்தற்குச் சான்றுகள் கிடைத்தில. அரிஞ்சயனை மகனாகப் பெற்ற முதற் பராந்தக சோழரது தேவிமார்களில் ஒருவர் சேர அரசன் பழுவேட்டரையர் மகளார் என்று அன்பில் செப்பேட்டின் வடமொழிப் பகுதி தெரிவிக்கின்றது. இதுகொண்டு இவர் சேரகுலத்தினர் என்பர்.

அவனி கந்தர்வ ஈஸ்வர கிருகத்து வடவாய் ஸ்ரீ கோயில், தென்வாய் ஸ்ரீ கோயில் இவைகளைக் கட்டியவர் தேவனார் ஆவர். இத்தேவனார் பழுவேட்டரையரைச் சேர்ந்தவர். "இந் நாட்டுப் பழுவூர் பகைவிடை ஈஸ்வரத்துத் தேவனார் மகன் நக்கன்பூதி பழுவேட்டரையன் குமரன் கண்டன் பிரசாதத்தினால் 235 என்னும் கல்வெட்டுப் பகுதியே இதற்குச் சான்றாகும். இத்தேவனார் மகளார் அக்காரநங்கையார் பிள்ளையார் சேரமானார் தேவியென்றும்,* முதலாம் இராசராச சோழரது தேவியார் பஞ்சவன் மாதேவியார், இத் தேவனார் மகளார் என்றும் இந்த அவனி கந்தர்வபுரத்துக் கல்வெட்டுக்கள் உணர்த்துகின்றன. ஆகையால் இப் பழுவேட்டரையர் சேரர் குலத்தினர் ஆகார் என்பது உறுதி. இப் பழுவேட்டரையர் சேரர்குல சோழர்களுக்குச் சம்பந்திமார். அதாவது மகட்கொடைக்கு உரியவராவர்:

செப்பேடுகளைப்பற்றி டாக்டர், பிளீட்துரை அவர்களுக்குப் பெரும்பான்மை நம்பிக்கை இல்லை. அடியேன் அறிந்தவரையில் செப்பேடுகளின் வடமொழிப் பகுதிக்கும் தமிழ்ப்பகுதிக்கும் வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. ஆதலின் அன்பில் செப்பேட்டின் வடமொழிப்பகுதி கூறுவதுகொண்டு, பழுவேட்டரையர் சேரர் குலத்தினர் என்பது பொருந்துவது ஆகாது.

உ (1) கோவிராச கேசரி பந் (ர்)க்கு யாண்டு சா - ஆவது குற்றக் கூற்றத்து தேவதாநம் அவநிகந்தற்ப்ப ஈச்வரகிருஹந்து தென்வயி[ல்) ஸ்ரீ (கோ)காயில் மகாதேவற்கு இத்தளி தேவனார் மகளார் பிள்ளை சேரமானார் தேவியார் நக்கன் அக்கார நங்கையார் சந்திராதித்தவற் இரவும் பகலும் எரி(ய)ய(வ)ந்த நோந்தாவிளக்கு ஒந்றினுக்கு படி உழக்கினால் …………

இப் பழுவேட்டரையர்கள் சோழ மன்னர்களின் அரசியல் தலைவர்களாயும், போர் வீரர்களாயும் இருந்தனர். இவர்களிடம் படையும் இருந்தது. இவைகளோடு இவர்கள் பெருஞ்சைவப்பற்று உடையவர்களாய், பெரும்பழுவூரிலும், அவனி கந்தர்வபுரத்திலும், கிழப் பழுவூரிலும் பல கற்கோயில்களைக் கட்டியுள்ளனர். அக் கோயில்களுக்கு நிவந்தங்களையும் அளித்துள்ளனர். இவர்களது படைவீரர்களும் சைவப்பற்று உடையவர்களாகத் திகழ்ந்தனர்.

முதற் பராந்தகசோழன் காலத்தில் (கி. பி. 907-955) வெள்ளூர் என்னுமிடத்தில் முதற் பராந்தக சோழர்க்கும், பாண்டியர்க்கும் பெரும்போர் நிகழ்ந்தது. அப்போரில் பாண்டியர் முப்படையுடன் சோழரை எதிர்த்தனர். சோழர் படையில் இருந்த பழுவேட்டரையர் கண்டன் அமுதனர் பொருது உயிர் துறந்தனர் என்று கிழப் பழுவூர்த் திருவாலந்துறை உடையார் கோயில் கர்ப்ப இல்லின் மேற்குப்புறச் சுவரில் உள்ள முதற் பராந்தகனது 12 ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டு உணர்த்துவது இவர்கள் போர் வீரர்களாய்த் திகழ்ந்ததற்குச் சான்ருகும்.

அடிகள் பழுவேட்டரையர் கண்டன் மறவனுர் படை இளைய இரணமுகராமனில் இருந்த கைக்கோளன் பலதேவன் வைரியும், குன்றக் கூற்றத்து மல்லூர் இருந்த வெள்ளான் கிழவன் நம்பனும், தங்களில் உருவிக் குத்திக்கொண்டதின் விளைவாய் வைரி இறக்க, கிழவன் நம்பனை, அடிகள் பழுவேட்டரையர் கண்டன் மறவனுர், சிறுபழுவூர்த் திருவாலந்துறை உடைய மகாதேவர்க்கு, வைரியைச் சாத்தி, ஒரு நுந்தாவிளக்கு வைக்குமாறு பணித்தமை பழுவேட்டரையரிடம் படை இருந்தமைக்கு ஆதாரமாகும். அந்தப் படையினர்க்கு இளைய இரணமுகராமன் என்னும் பெயர் வைக்கப்பட்டிருந்தது. இது படை எவ்வளவு திருந்திய முறையில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது என்பதைப் புலப்படுத்தும். கைக்கோளர் என்பதற்கு வீரர் என்பது பொருள்.

பழுவேட்டரையர் மேலப்பழுவூரில் கட்டிய கோயில்கள்

கல்வெட்டுக்களில், மேலப்பழுவூரில் திருத்தோட்டமுடையார் கோயில், பகைவிடை ஈஸ்வரம், அவனிகந்தர்வ ஈஸ்வரகிருகம், இதன் வடவாய் ஸ்ரீ கோயில், தென்வாய் ஸ்ரீ கோயில் என்னும் ஐந்து கோயில்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவைகளுள் அவனி கந்தர்வ ஈஸ்வரகிருகத்துத் தென்வாய் கோயிலும்' பகைவிடை ஈஸ்வரமும் இக்காலம் காணப்படவில்லை. அவை இரண்டும் புரப்பார் இன்றி அழிந்தொழிந்தனவாகும்.

திருத்தோட்டமுடையார் கோயில்

இக்காலம் இக்கோயில் சுந்தரேஸ்வரர் கோயில் என்று வழங்கப்படுகிறது. இது ஊர்க்கு மேற்கில் கிழக்கு நோக்கிய சந்நிதியை உடையது. இதைச் செங்கல்லால் கட்டியவர் பழுவேட்டரையர் கண்டன் மறவனுர்.

அவனி கந்தர்வ ஈஸ்வரகிருகத்து மகாதேவர் கோயில்

இது இக்காலம் அகத்திஸ்வரர் கோயில் என்று வழங்கப்படுகிறது. இதைக் கட்டியவர் இன்னுர் என்று அறிந்து கோடற்கு ஆதாரம் இல்லை.

இக்கோயில் கொடி மரத்துத் திருப்பணியைச் செய்தவன் அடிகள் பழுவேட்டரையன் கைகோளன் தேவன் இரணமுகராமன் ஆவன்.

அவனிகந்தர்வ ஈஸ்வரத்து வடவாயில், தென்வாயில் கோயில்கள்

இவைகளைக் கருங்கல்லால் கட்டியவர் தேவனுர் என்பவர்.

சிறுபழுவூர்த் திருவாலந்துறைக்கோயில் :—இதனைக் கருங்கல்லால் கட்டியவர் பழுவேட்டரையர் மறவன் கண்டனுர். இக்கோயிலுக்குத் தென் கிழக்கில் மிக அண்மையில் மறவனீச்சரம் இருக்கின்றது. இதைக் கருங் கல்லால் கட்டியவரும் இப்பழுவேட்டரையர் மறவன் கண்டனுர் ஆவர். இப்பழுவேட்டரையர் பெருஞ்சைவப்பற்று உடையவர்களாய்த் திகழ்ந் தமைக்கு இவர்கள் கட்டிய கோயில்களே சான்ருகும்,

இப்பழுவேட்டரையரைப் பற்றிய கல்வெட்டுக்கள் முதற்பராந்தக சோழன் காலம் முதல், முதலாம் இராசேந்திரன் காலம் முடிய அதாவது 10, 11 ஆம் நூற்ருண்டுகளில் கிடைக்கின்றன. இவைகள் அனைத்தையும் துருவி ஆராய்ந்தால் எத்துணையோ அரிய செய்திகள் கிடைக்கும். மேலப் பழுவூரில் இவர்கள் மாளிகை அமைத்து வாழ்ந்த இடம் இக்காலம் மாளிகை மேடு என்று வழங்கப்பெறுகின்றது. இது மேலப்பழுவூரில் சுந்தரேஸ்வரர் கோயிலுக்குத் தென்மேற்கில் இருக்கின்றது. இம்மேலப்பழுவூர்க்கு வட பால் ஒரு நிலப்பகுதி இன்றும் கோட்டை கரைமேடு என்று வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. இப்பழுவூரின் ஒரு பகுதியாகிய கீழையூரின் கீழ் எல்லையில் பெருவழிக்குத் தென்புறம் ஒரு நிலப்பகுதி ஏழு சுத்திக் கோட்டை (ஏழு சுற்றுக்கோட்டை) என்று பெயர் கூறப்படுகிறது. இங்குக் கருங்கல் குவிக் கப்பட்டு இருக்கின்றன. இவைகள் அனைத்தையும் புதைப் பொருள் ஆராய்ச்சி செய்தால் பல அரிய செய்திகளை அறியலாம் என்பது திண்ணம்.

மேலப்பழுவூரில் உள்ள அவனி கந்தர்வ ஈச்சரத்தின் சிற்ப நுணுக்கம் அளவிலா மகிழ்ச்சியை அளிப்பதோடு ஒரு எடுத்துக் காட்டாகவும் விளங்கத் தக்கது. அவனி கந்தர்வஈச்சரம் அடி முதல் கலசம் முடிய கருங்கல் திருப் பணியை உடையது. இக்கோயில் மகா மண்டபத்தில் எழுந்தருளிவிக்கப்பட் டிருக்கும் கங்கா விசர்ஜனர் திருமேனியும் இவர்க்கு முன்னிலையில் உள்ள இடபதேவரின் திருமேனியும் கண்கவரும் வனப்புள்ளன. இடபதேவரின் திருமேனி சலவைக் கல்லால் ஆக்கப்பட்டது. தென்இந்தியாவில் இதைப் போன்ற வேலைப்பாடுடைய இடபதேவரின் ;திருமேனியைக் காணலரிது. நாட்டுப் பிரிவுகளில் இப்பழுவூர் குன்றக் கூற்றத்துக்கு உட்பட்டிருந்தது. இக்குன்றமே இக்காலம் குன்னம் என்று வழங்கப்படுகிறது. முதலாம் இராச ராசசோழன் காலத்தில் இக்குன்றக் கூற்றம் உத்தொங்க தொங்க வளநாடு என்னும் பெயர் எய்திற்று.

பண்பாடு

இப்பழுவேட்டரையரைப் பற்றிய கல்வெட்டொன்றில், ''பாண்டியனுர் முப்படையுடன் பெருமானடிகளோடு போர் செய்கையில்'', எனக் குறிக்கப் பட்டுள்ளது. இங்குப் பெருமானடிகள் என்றது முதற்பராந்தக சோழனை.

இவனுக்குப் பகைவனும் இவனோடு போர் செய்தவன் பாண்டியன். அப்பாண்டியன், பாண்டியனர் என உயர்வு சிறப்புக்கொடுத்து, குறிக்கப்பட்டுள்ளான். இச்செய்தி பகைவனிடத்திலும் பண்பு பாராட்ட வேண்டும் என்னும் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவனர் வாக்காகிய,

நகையுள்ளு மின்ன திகழ்ச்சி பகையுள்ளும்
பண்புள பாடறிவார் மாட்டு

என்னும் திருக்குறளை நமக்கு நினைவுபடுத்துவதோடு நம் முன்னோரும் அவ்வாறு வாழ்ந்தனர். நாமும் அவ்வாறு வாழவேண்டும் என்பதை நமக்கு அறிவுறுத்தி மகிழ்ச்சிக் கடலில் திளைக்கச் செய்கிறது.

ஆரியப் படையும் யௌத்தெய கணமும்

மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி

சங்க நூல்களிலே ஆரியப் படை என்னும் பெயர் கூறப்படுகிறது. வட இந்தியாவிலிருந்து ஆரியர் படை தமிழ் நாட்டுக்கு வந்து போர் செய்ததைச் சங்க நூல்கள் கூறுகின்றன. ஆனால் அந்த ஆரியப் படை எந்த அரசனுடைய சேனை என்பது கூறப்படவில்லை. ஆரியப் படை, எந்த அரசனுடைய ஊழியத்திலும் இல்லாமல், சுயேச்சையாகவும் சுதந்தரமாகவும் இருந்துகொண்டு, போர்த் தொழிலைச் செய்துவந்த சேனைக் கூட்டம் என்று கருதவேண்டியிருக்கிறது. சங்க காலத்திலே வட இந்தியாவிலே யௌத்தெய கணம் என்னும் பெயருள்ள ஒரு சேனைக் கூட்டம் இருந்தது என்பதும் அந்தக் கூட்டத்தாரின் தொழில் யுத்தம் (போர்) செய்வது என்பதும், யுத்தம் செய்வதையே தங்கள் குலத்தொழிலாகக் கொண்டிருந்தபடியால் அவர்களுக்கு யௌத்தெய கணம் என்னும் பெயர் இருந்தது என்பதும் சரித்திர ஆராய்ச்சியினால் அறிகிறோம். அந்த யௌத்தெய கணத்தைத்தான் சங்க நூல்கள் ஆரியப் படை என்று கூறுகின்றன. இதுபற்றி இங்கு ஆராய்வோம்.

யௌத்தெய கணம் என்னும் யுத்தவீரர் கூட்டத்தைத்தான் ஆரியப் படை என்று சங்க நூல்கள் கூறுகின்றன என்பதை விளக்கிக் கூறுவோம். அவ்வாறு விளக்கிக் கூறுவதற்கு முன்பு ஆரியப் படையைப்பற்றிச் சங்க நூல்கள் கூறுவதைப் பார்ப்போம்.

சங்க இலக்கியத்தில் ஆரியப் படை

சோழநாட்டிலிருந்த வல்லம் என்னும் ஊர்க் கோட்டையின்மேல் ஆரியப் படை படையெடுத்துவந்து முற்றுகையிட்டபோது, சோழ அரசன் அந்த ஆரியப் படையுடன் போர்செய்து வென்று அதைத் துரத்தினான் என்று அகநானூறு 336-ஆம் செய்யுள் கூறுகிறது.

> "வென்வேல்
> மாரியம்பின் மழைத்தோல் சோழர்
> வில்லீண்டு இறும்பின் வல்லத்துப் புறமிளை
> ஆரியர் படையின் உடைக."

(அகம் 336: 19 – 22)

முள்ளூர் நாட்டின் தலைநகரமான முள்ளூர்க் கோட்டைமேல் இன்னொரு ஆரியப்படை வந்து முற்றுகையிட்டபோது அந்நாட்டு மன்னனாகிய

மலையமான் அந்தப் படையை வென்று ஓட்டினான் என்று நற்றிணை 170-ஆம் செய்யுள் கூறுகிறது.

'ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை முள்ளூர்ப்
பலருடன் கழித்த ஒள்வாள் மலையனது
ஒருவேற்கு ஓடி யாங்கு'

(நற்றிணை 170 : 6 - 8)

செங்குட்டுவனுடைய தந்தையாகிய நெடுஞ்சேரலாதன் ஆரியரை வணங்கினான் என்று பதிற்றுப்பத்து இரண்டாம் பத்துப் பதிகங் கூறுகிறது.

"பேரிசை மரபின் ஆரியர் வணக்கி"

என்பது அதன் வாசகம்.

இச் செய்தியையே அகநானூறு 396-ஆம் செய்யுளுங் கூறுகிறது!

"ஆரியர் அலறத் தாக்கிப் பேரிசைத்
தொன்முதிர் வடவரை வணங்கு விற்பொறித்து"

(அகம் 396 : 16 - 17)

இங்குக் குறிக்கப்பட்ட ஆரியர் என்பது ஆரியப் படையாகும்; வென்ற அரசன் பெயரைக் கூறாமல் ஆரியர் என்று பொதுவாகக் கூறப்படுகிற தாதலின்.

ஆரியப் படையைச் சேர்ந்த ஆரியப் பொருநன் (மல்லன்) ஒருவன், வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தை அக் காலத்தில் அரசாண்டிருந்த பாணன் என்னும் வாண அரசனுடன் மற்போர் (குஸ்தி) செய்தான் என்றும், அந்த மற்போரில் வாணன் ஆரியப் பொருநனுடைய இரண்டு கைகளையுந் தன்னுடைய கைகளில் இறுகப் பிடித்துக் கொண்டான் என்றும், அப் பிடியிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ள ஆரியப் பொருநன் முயன்றபோது அவனுடைய கைகள் முறிந்து போயின என்றும், அதனைக் கண்ட ஆரியப் பொருநனுடைய நண்பனான கணையன் என்பவன் நாணங் கொண்டு வெட்கமடைந்தான் என்றும் அகநானூறு 386-ஆம் செய்யுள் கூறுகிறது.

"பாணன்
மல்ல டுமார்பின் வலியுற வருந்தி
எதிர்தலைக் கொண்ட ஆரியப் பொருநன்
நிறைத் திரள் முழவுத்தோள் கையகத் தொழிந்த
திறன் வேறு கிடக்கை நோக்கி நற்போர்க்
கணையன் நாணி யாங்கு."

(அகம் 386 : 3 – 8)

பாண்டி நாட்டின் தலைநகரமான மதுரையின்மேல் ஒரு ஆரியப்படை வந்து போர் செய்தபோது பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் அப் படையுடன் போர் செய்து வென்றான் என்றும் அதனால் அப் பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் என்று பெயர் பெற்றான் என்றும் சங்க நூல்களினால்

அறிகிறேம். (இப் பாண்டியனுக்கு அரசுகட்டிலில் (சிம்மாசனத்தில்) துஞ்சிய நெடுஞ்செழியன் என்னும் பெயரும் உண்டு.)

''வடவாரியர் படை கடந்து
தென்றமிழ் நாடொருங்கு காணப்
புரைதீர் கற்பிற் றேவி தன்னுடன்
அரைசு கட்டிலில் துஞ்சிய பாண்டியன்
நெடுஞ்செழியன்''

என்று சிலப்பதிகாரம் மதுரைக் காண்டம் கட்டுரை இப் பாண்டியனைக் கூறுகிறது.

புறநானூறு 183ஆம் செய்யுளின் அடிக்குறிப்பும் இவ்வரசனை, ஆரியப் படைகடந்த நெடுஞ்செழியன் என்று கூறுகின்றது.

இவ்வாறு சங்கச் செய்யுள்கள், ஆரியப்படை தமிழ் நாட்டுக்கு வந்து போர் செய்ததைக் கூறுகின்றன. வட நாட்டிலிருந்து தமிழ் நாட்டின்மேல் யாரேனும் அரசர் படையெடுத்து வந்திருந்தால் அவ்வரசன் பெயரைக் குறிப்பிட்டு இன்ன அரசன் படையெடுத்து வந்தான் என்று கூறுவது வழக்கம். அப்படி அரசன் பெயரைக் கூறுமல் ஆரியப்படை என்று சேனையின் பெயர் மட்டுங் கூறப்படுகிறபடியால், இந்த ஆரியப்படை எந்த அரசனையும் சேராமல் சுதந்தரமாக இருந்த சேனை என்பது தெரிகின்றது.

சங்ககாலத்திலே, வடஇந்தியாவிலே எந்த அரசனுக்குங் கட்டுப்படாமல் சுதந்தரமாக ஒரு கூட்டத்தார் இருந்தார்கள் என்றும் அவர்கள் யுத்தம் (போர்) செய்வதையே தங்கள் குலத்தொழிலாகக் கொண்டிருந்தார்கள் என்றும் அவர்களுக்கு யௌத்தெய கணம் (யுத்தம் செய்கிற கூட்டம்) என்பது பெயர் என்றும் அந்த யௌத்தெயகணத்தைச் சங்கச் செய்யுள்கள் ஆரியப்படை என்று பெயர் கூறின என்றும் முன்னமே கூறினேம். யௌத்தெய கணத்தைப் பற்றிய வரலாற்றை இனி ஆராய்வோம்.

எந்த அரசனுடைய ஊழியத்திலும் அமராமல் சுதந்தரமாக வாழ்ந்து வந்த போர்வீரர் கூட்டம் அக்காலத்தில் வடஇந்தியாவில் இருந்தது. இதற்கு இலக்கியச் சான்றும் சாசன எழுத்துச் சான்றும் பழங்காசுச் (நியூமிஸ் மேட்டிக்ஸ்) சான்றும் கிடைத்துள்ளன. அந்தப் போர்வீரர் கூட்டத்துக்கு யௌத்தெய கணம் என்னும் பெயர் வழங்கிவந்தது. யௌத்தெய கணத்தாராகிய போர் வீரர்களுக்கு அரசன் கிடையாது. ஆனல், அவர்கள் தங்களுக்கு ஒரு தலைவனை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள், ஒருவிதக் குடியாட்சியை அமைத்துக்கொண்டு தங்களுக்கென செப்புக் காசுகளையும் வெள்ளிக் காசுகளையும் வெளியிட்டு வழங்கினூர்கள். அவர்கள் வழங்கிவந்த காசுகள் சமீபகாலத்தில் பூமியிலிருந்து அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. அந்தப் பழங்காசுகளிலே பிராமி எழுத்தினுல் எழுதப்பட்ட யௌத்தெய கணஸ்ய ஜய என்னும் வாசகம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. யௌத்தெய கணஜய என்ருல் யௌத்தெய கணத்துக்கு வெற்றி என்பது பொருள். அந்தக் காசுகளில் பிராமி எழுத்து பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறதனுலேயே அவை மிகப் பழங்காலத்துக் காசுகள் என்பது தெரிகின்றது.

(யௌத்தெய கணத்தாரின் பழக்காசுகளிலே எழுதப்பட்டுள்ள பிராமி எழுத்துக்கள். 'யௌதெய கணஸ்ய ஜய' என்பது இதன் வாசகம்)

யௌத்தெய கணத்தாரின் பெயர் பாணினியின் அஷ்டாத்யாயி என்னும் இலக்கண நூலிலும் காணப்படுகிறது.

இப்பெயர் வடமொழி மகாபாரதத்தில் கூறப்படுகிறது இந்த யௌத்தெயரும் அர்ச்சுனீயர் முதலிய குழுவினரும் ஆயுதஜீவி க்ஷத்திரியர் என்று கூறப்படுகின்றனர். ஆயுதஜீவி க்ஷத்திரியர் என்றால் ஆயுதங்களினால் போர் செய்து வாழ்க்கையை நடத்துகிறவர்கள் என்பது பொருள். இவர்கள் கி. மு. மூன்றும் நூற்றாண்டிலிருந்து கி. பி. மூன்றும் நூற்றாண்டு வரையில் சிறப்பாக வாழ்ந்து வந்தனர் என்பது இவர்கள் அந்த நூற்றாண்டுகளில் தங்கள் பெயரினால் வழங்கி வந்த காசுகளிலிருந்து தெரிகின்றது.

ஆயுத ஜீவி க்ஷத்திரியர்களான யௌத்தெய கணத்தார் ஆதிகாலத்தில் கிழக்குப் பஞ்சாபு நாட்டில் வசித்து வந்தார்கள். பிற்காலத்தில் இவர்கள் தெற்கே உத்தரப் பிரதேசத்திலும் இராஜபுதனத்திலும் மேற்கு இந்தியாவிலும் பரவி இருந்தார்கள். இவர்கள் மூன்று பிரிவினராகப் பிரிந்து இருந்தனர். இவர்களுடை சந்ததியார் இக்காலத்திலும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இராஜபுதனத்தில் சத்லஜ் நதிக்கரையில் உள்ள ஜோஹிய பார் என்னும் இடத்திலே இவர்கள் ஜோஹிய ராஜபுத்திரர் என்னும் பெயர்கொண்டு வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இவர்களும் மூன்று பிரிவினராகக் காணப்படுகின்றனர்.

பண்டைக் காலத்தில் இந்த ஆயுதஜீவி க்ஷத்திரியர்களான யௌத்தெய கணத்தார் சில காலங்களில் சிறப்பாகவும் சில காலங்களில் சிறப்புக் குன்றியும் இருந்தார்கள். உயர்வும் தாழ்வும் வாழ்க்கையில் உள்ளதுதானே.

கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் மேற்கு இந்தியாவை யரசாண்ட சாக அரசனாகிய ருத்திரத்தாமன் என்னும் அரசன் யௌத்தெய கணத்தை வென்று அடக்கினான் என்று அவ்வரசன் கி. பி 150-இல் எழுதி வைத்துள்ள ஜுனகர் சாசனம் கூறுகிறது. கி பி. மூன்றும் நூற்றாண்டில் குப்த அரசர் யௌத்தெய கணத்தை வென்று அடக்கினர் என்று குப்த அரசர் சாசன எழுத்து கூறுகிறது.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் யௌத்தெய கணம் என்னும் பெயருள்ள போர்வீரர் கூட்டம் ஒன்று இருந்தது என்றும் அந்தக் கூட்டம் எந்த அரசருக்கும் அடங்காமல் சுதந்தரமாக வாழ்ந்து வந்தது என்றும் இலக்கியச் சான்று கல்வெட்டு எழுத்துச் சான்று பழங்காசுச் சான்றுகளினால் அறிந்தோம்.

ஆரியப்படையும் யௌத்தெயரும்

ஆயுத ஜீவி க்ஷத்திரியர்களாகிய யௌத்தெய கணத்தாரைச் சங்கச் செய்யுள்கள் ஆரியப்படை என்னும் பெயர்கொடுத்துக் கூறுகிறது. யௌத்தெயராகிய ஆரியப்படை அடிக்கடி தமிழகத்தின்மேல் படையெடுத்துவந்து போர் செய்தது என்பது சங்கச்செய்யுள்களினால் அறிகிறோம். வடநாட்டிலிருந்துவந்த அரசன் பெயரைக் கூறாமல் போர்வீரர் கூட்டத்தைமட்டும் கூறுகிறபடியால், சங்கச் செய்யுள்கள் கூறுகிற ஆரியப்படை என்பது ஆயுத

ஜீவி க்ஷத்திரியராகிய யௌத்தெயகணம்தான் என்று துணிந்து கூறலாம். ஆரிய அரசன் பிரகத்தன் என்று ஒரு அரசன் சங்க இலக்கியத்தில் கூறப்படு கிருன். அவ்வாறு ஆரிய அரசன் பெயரைக் கூருமல் ஆரியப்படையின் பெயரைமட்டும் கூறுகிறபடியால் ஆரியப்படை என்பது யௌத்தெய கணத் தைத்தான் என்பது நன்கு தெரிகின்றது.

பிற்காலத்திலே தமிழ்நாட்டின்மேல் படையெடுத்துவந்த களபரர் பல்ல வர், சாளுக்கியர், குப்தர் முதலிய அரசபரம்பரையினர் பெயரைச் சரித்திரத் தில் படிக்கிருேம். சங்க காலத்தில் ஆரிய அரசர்கள் தமிழகத்தின்மேல் படை யெடுத்து வந்திருந்தால் அவ் வரசர்களின் பெயரைச் சங்கச் செய்யுளில் கூறியிருக்கும். அப்படி அரசர் பெயரைக் கூருமல் போர்வீரர் கூட்டத்தின் பெயரைக் கூறுகிறபடியால் சங்கச் செய்யுள்கள் கூறுகிற ஆரியப்படை என்பது ஆயுதஜீவி க்ஷத்திரியராகிய யௌத்தெயகணத்தார் என்பதூ நன்கு விளங்குகிறது. எனவே ஆரியப்படையும் யௌத்தெயகணமும் ஒன்றே என்று துணிந்து கூறலாம்.

ஒரு சரித்திரஆசிரியர், ஆரியப்படை என்பது பல்லவ அரசருடைய சேனே என்று எழுதியிருக்கிருர். ஆரியப்படை யொன்று மலேயமானுடைய முள்ளூரின்மேல் படையெடுத்துவந்த செய்தியை நற்றிணை 170 ஆம் செய் யுள் கூறுவதை முன்னமே காட்டினேம். இந்த ஆரியப்படை பல்லவ அரச ருடைய சேனேயாக இருக்கக்கூடும் என்று திரு. பி. டி. ஸ்ரீநிவாச அய்யங் கார் யூகிக்கிருர். அவர் தாம் எழுதிய தமிழர் சரித்திரம் என்னும் ஆங்கில நூலில் 509 ஆம் பக்கத்தில் இவ்வாறு எழுதுகிருர்: முள்ளூர் மன்னனுக் குத் தோற்றுப்போன ஆரியப்படை பல்லவ அரசனுடைய சேனேயாக இருக்கக்கூடும் என்றும் பல்லவ அரசன் கி. பி. 6 ஆம் நூற்ருண்டில் களபர அரசனே வென்ற பிறகு தன்னுடைய இராச்சியத்தை விரிவு படுத்த எண் ணித் தன்னுடைய சேனேயை முள்ளூரின்மேல் போர்செய்ய அனுப்பியிருக்கக் கூடும் என்றும் அய்யங்கார் எழுதுகிருர்.*

இவர் கூறுவது ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதன்று. ஏனேன்ருல், சங்க காலத் தில் (கி. பி. 2 ஆம் நூற்ருண்டில்) பல்லவர் ஆட்சி தமிழ்நாட்டில் ஏற்பட வில்லே. சங்கச் செய்யுள்களில் பல்லவரைப்பற்றி ஓரிடத்திலாவது கூறப்பட வில்லே. மேலும், பல்லவ அரசன் முள்ளூரின்மேல் படையெடுத்துச் சென் றிருந்தால் அதைத் தெளிவாகப் பல்லவர் சேனே என்று கூறப்பட்டிருக்கும். அப்படிக்கூருமல் ஆரியப்படை வந்தது என்று கூறியிருப்பதனுல் அது பல்ல வர் சேனே என்று கருதமுடியாது. பல்லவ அரசர் 'ஆரியப்படை' என்னும் பெயருள்ள படையை வைத்திருந்ததாக எந்தக் கல்வெட்டுச் சாசனத்திலும் காணப்படவில்லே. பல்லவ அரசர் ஆரியப்படை என்னும் பெயருள்ள சேனேயை வைத்திருக்கவில்லே. எனவே ஸ்ரீநிவாச அய்யங்கார் யூகிக்கிற யூகம் தவருகும்.

ஆரியப்படை என்று சங்க இலக்கியங்கள் கூறுவது அக்காலத்தில் வட இந்தியாவில் இருந்த பேர்போன யௌத்தெயகணம் என்னும் கூட்டத் தையே குறிக்கிறது என்பதில் சற்றும் ஐயமில்லே.

---

* The History of the Tamils (p. 509) P. T. Srinivasa Iyengar.

இதுகாறும், ஆரியப்படையும் யௌத்தெயகணமும் ஒன்றே என்பதையும், ஆரியப்படையினராகிய யௌத்தெயகணத்தார் சங்க காலத்தில் அடிக்கடி தமிழ்நாட்டின்மேல் படையெடுத்து வந்தனர் என்பதையும் கூறினோம். வாணிகம், சமயம், அரசியல், போர் முதலிய காரணங்களினால் அடிக்கடி இரு வேறு சமூகத்தாருக்கு தொடர்பு அடிக்கடி ஏற்படுமானால், அவ்விரு சமூகங்களின் நாகரிகம் பண்பாடு கலை முதலியவைகளில் ஏதேனும் சில இரு சாராரிடமும் புகுந்துவிடுவது வழக்கம். இதன்படி ஆரியப்படையினரின் பண்பாடு ஏதேனும் தமிழரிடம் புகுந்ததா என்பதை ஆராய்வோம்.

தமிழரிடமிருந்து யௌத்தெய ஆரியப்படையினர் எதைக் கற்றுக் கொண்டார்கள் என்பதை ஆராய்வதற்குச் சான்றுகள் ஒன்றும் இல்லை. ஆனால், யௌத்தெயரிடமிருந்து தமிழர் சமயத்துறையில் கார்த்திகேயன் (சுப்பிரமணியன்) வணக்கத்தைக் பெற்றுக்கொண்டனர் என்பது தெரிகின்றது. இதனை விளக்கிக் கூறுவோம்.

தமிழர் முருகன் என்னும் தெய்வத்தை இக்காலத்திலும் வணங்கி வருவதுபோலவே அக்காலத்திலும் வணங்கி வந்தார்கள். முருகன் வழிபாடு தொன்றுதொட்டுத் தமிழ்நாட்டில் இருந்துவருகிறது சங்க இலக்கியங்களிலே முருகனைப்பற்றிப் பல இடங்களில் கூறப்படுகிறது. குறிஞ்சிநிலக் கடவுளாகிய முருகன் வேலன் என்றும் சேவற்கொடியோன் என்றும் 'பெரும் பெயர் முருகன்' கூறப்படுகின்றார். முருகன், போர்த்தெய்வமாகவும் இளமையும் அழகும் வாய்ந்தவராகவும் கருதப்பட்டு வருகிறார்.

போர் செய்வதையே தங்கள் குலத்தொழிலாகக் கொண்டிருந்த யௌத்தெயகணத்தாராகிய ஆரியப்படையினரும் தங்களுக்கென்று போர்த் தெய்வம் ஒன்றை வணங்கினார்கள். அவர்கள் அந்தத் தெய்வத்திற்குக் கார்த்திகேயன் என்றும் ப்ரமண்யன் (சுப்பிரமணியன்) என்றும் சண்முகன் என்றும் ஸ்கந்தன் என்றும் பெயர் வழங்கினார்கள். யௌத்தெயகணத்தார் தங்கள் பெயரினால் செம்பு நாணயங்களையும் வெள்ளி நாணயங்களையும் வழங்கினார்கள் என்றும் அந்நாணயங்களிலே 'யௌத்தெய கணஸ்ய ஜெய' என்று பிராமி எழுத்தினால் பொறித்திருந்தார்கள் என்றும் முன்னமே கூறினோம். அவர்களுடைய சில நாணயங்களிலே சுப்பிரமணியன் உருவத்தைப் பொறித்து வைத்ததோடு அமையாமல் பிராமி எழுத்தினாலே பகவத ஸ்வாமினோ ப்ரஹ்மண்ய தேவஸ்ய யௌத்தெயனும் என்பது முதலிய வாசகங்கள் பொறிக்கப் பட்டுள்ளன. இதனால் அவர்கள் குமரக்கடவுளைத் தங்கள் குலதெய்வமாகக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பது தெரிகின்றது.

(யௌத்தெய கணத்தாரின் காசுகளிலே எழுதப்பட்டுள்ள பிராமி எழுத்துகள். 'பகவத ஸ்வாமினோ ப்ரஹ்மண்ய குமாரஸ்ய' என்பது இதன் வாசகம்.)

தமிழரின் பழந்தெய்வம் முருகன் என்று கூறினோம். முருகனாகிய வேலனுக்கு அக்காலத்தில் சுப்பிரமணியன், கார்த்திகேயன், சண்முகன், ஸ்கந்தன் முதலிய வேறு பெயர்கள் இல்லை. இப்பெயர்கள் பிற்காலத்திலே முருகன் பெயருடன் இணைக்கப்பட்டன. தமிழருக்கும் யௌத்தெயராகிய ஆரியப் படையினருக்கும் போர் காரணமாக அடிக்கடி தொடர்பு ஏற்பட்டிருந்த

படியினாலே தமிழருடைய முருகனுக்கும் யௌத்தெயருடைய சுப்பிரமணிய னுக்கும் தொடர்பு ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும்.

இந்தத் தொடர்பு காரணமாக சுப்பிரமணியனும் முருகனும் ஒருவனே எனக்கொண்டார்கள். ஆகவே, கார்த்திகேயன், குமரன், சுப்பிரமணி யன், ஸ்கந்தன் முதலிய பெயர்கள் முருகன் பெயராக இணைக்கப்பட்டன. சரவணப் பொய்கையில் ஆறுபேருக்குச் சண்முகன் பிறந்தான் என்பது போன்ற வடநாட்டுப் புராணக் கதைகள் முருகனுக்குக் கற்பிக்கப்பட்டன. ஆரிய-திராவிட கலாசார பண்பாடுகள் ஒன்றாகக் கலந்த காலத்திலே திராவிடச் சிவனுடன் ஆரிய ருத்திரன் இணைக்கப்பட்டது போலவும் திருமாலாகிய மாயோனுடன் விஷ்ணு இணைக்கப்பட்டது போலவும் முருகனுடன் சுப்பிரமணியன் இணைக்கப்பட்டான்.

இந்த முருக-சுப்பிரமணிய இணைப்பு யௌத்தெய கணத்தாரான ஆரியப்படையின் தொடர்பினாலே ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். இந்தத் தொடர்பு கடைச்சங்க காலத்தின் இறுதியிலே அதாவது கி. பி. முதல் நூற்றாண்டு அல்லது இரண்டாம் நூற்றாண்டிலே ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும். திருமுருகாற்றுப்படை, பரிபாடல் முதலிய சங்க நூல்களிலே முருக - சுப்பிர மணியக் கலப்பு காணப்படுகிறபடியினாலே, கடைச்சங்க காலத்து இறுதியில் இந்த உறவு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று துணிந்து கூறலாம்.

[குறிப்பு: தமிழரின் முருக வழிபாட்டுடன் யௌத்தெயரின் கார்த்தி கேய சண்முக வழிபாடு கலந்ததென்று கூறினோம். இந்தக் குமார கார்த்தி கேய வழிபாட்டுக் கலப்பு இன்னொரு வழியாகவும் நேர்ந்திருக்கக்கூடும். உஞ்சை என்னும் உஜ்ஜனி நாட்டிலும் குமார - சண்முக - கார்த்திகேய வழி பாடு அக் காலத்தில் சிறப்பாக நடந்துவந்தது. இதற்குச் சான்று, அக் காலத்து உஜ்ஜனி நாட்டுக் காசுகளிலே சண்முகன் உருவம் பொறிக்கப்பட்ட நாணயங்கள் வழங்கியிருந்ததே யாகும். ஆறுமுகமுடைய சண்முகனின் உருவங்கள் அக் காலத்து நாணயங்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அந்த உருவத்தின் காலடியில் சண்முகன் வாகனமாகிய சேவல் உருவமும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. பேர்பெற்ற காளிதாசன் உஜ்ஜனியி லிருந்தபோது தான் அவன் குமார சம்பவம் என்னும் நூலை இயற்றினான். குமாரக் கடவுள் வழிபாடு சிறப்பாக இருந்த உஜ்ஜனி நாட்டில் இருந்த காளிதாசன் குமார சம்பவம் என்னும் நூலை இயற்றியது பொருத்தமாகும். எனவே, தமிழ் நாட்டு முருகனுடன் குமார கார்த்திகேய - சண்முக - சுப்பிரமணிய வழிபாடு இணைக்கப்பட்டது யௌத்தெயர் மூலமாகவும் உஜ்ஜனி நாட்டு மக்கள் மூல மாகவும் இருக்கக்கூடும். சேர அரசர்களும் சோழ அரசர்களும் சங்க காலத்தில் உஜ்ஜனியுடன் தொடர்புகொண்டிருந்ததைச் சரித்திர வாயிலாக அறிகிறோம்.]

INSCRIPTIONS OF SRI VARADARAJASWAMI TEMPLE, KANCHIPURAM

by

Sri K. V. RAMAN

Archaeological Survey of India

The temple of Sri Varadaraja or Arulalaperumal at Kanchi is a magnificent temple of historic importance. It is one of the three most sacred shrines for the Vaishnavites of Tamilnad. Kovil, Tirumalai and Perumalakovil which refer respectively to Srirangam, Tirupati and Kanchipuram, are considered to be the holiest of the holies. The word "Perumalakovil" in the Sri Vaishnavite parlance has come to mean only the Arulalaperumal Temple at Kanchi.

We do not know much about the origin or genesis of this great temple apart from the legendary account contained in the *Hastigiri Mahatmiyam*. But we however know that this temple has elicited the devotional praise from one of the earliest Alvars viz Budattalvar who mentioned the deity as *Athiyuran Pullaiyurvan* (அத்தியூரான் புள்ளையூர் வான்).[1] Tirumangai Alvar who came later (8th Century A. D.) and who has devoted separate *padikams* on smaller temples like Uragam, Padagam etc. has almost nothing to say about this temple except perhaps the one passing reference to *Varam Tarum Mamani Vannan* (வரம் தரும் மாமணிவண்ணன்)[1] which is taken by some as a reference to Lord Varadaraja.

Incidentally, it may be mentioned that Vishnu Kanchi or Little Conjeevaram of today was known by the name Attiyur in olden times. Inscriptions found in this temple call the presiding deity as 'Attiyur Alvar' or 'Tiruvattiyur Alvar'[2].

The temple attained great prominence during and after the time of Ramanuja who lived at Kanchi and did service to the temple for some considerable time. Many of Ramanuja's contemporaries like Kurattalvar

1. 1. *Iyarpa*, II Tiruvandadi, verses 95 and 96.
   2. *Peria Tirumoli*, 2, 9.
2. *Epigraphia Indica* IV., p. 145—147.

and Tirukkachinambi have waxed eloquent about the spiritual inspiration they derived from this temple. Kurattalvar's *Varadarajastavam* and Tirukkachinambi's *Devarajashtavam* have inspired many similar works on the presiding deity. Sri Vedanta Desika's reverence and affection for this temple were unique which impelled him to compose remarkable poems in Sanskrit and Tamil such as *Varadarajapanchasat Satyvrata Mahatmiyam, Adaikkalapathu* etc. Two other great celebrities Appayya Dikshitar and Manavala Mahamuni have also paid their respectful homage to this temple through their—*Varadarajastavam* and *Devaraja—Mangalam*,

Inscriptions : The works of the great Acharyas, mentioned above clearly show the importance of the temple in the religious sphere. But to appreciate the fuller story of this temple, the political vicissitudes it had passed through, the economic and social functions it had performed, its administrative set-up, its association with royal dynasties, and the common folk, in short to unfold the panorama of its full history, we have to turn to the inscriptions found in this temple.

There are about four hundred inscriptions in this temple which are mostly written in Tamil, while a few are in Sanskrit, Telugu and Kannada. The inscriptions are uniformly well carved in bold and legible hand. One special advantage the engravers of this temple had, was the vast wall below the *main* sanctum. The *Garbhagriha* of this temple is placed on the top floor of a huge rectangular enclosure locally called "Malai" or hill, made up of walls about 30 feet high. The four high walls of this enclosure are studded with epigraphs, as also the surrounding verandah walls, the *prakara*-walls and other subshrines and *mandapas*. Many of the inscriptions of the Chola times were signed or authenticated by the 'Koilkanakku' or the Temple Accountant. Among the many interesting names of these Accountants are Tiruvattiyur Piriyan[3] and Perarulaladasan.

It is however rather curious that the earliest inscriptions of this temple do not seem to go before eleventh century A D. Probably this temple underwent a thorough reconstruction or renovation during this time. The extant architectural features also tend to support this date.

The stormy political scenes witnessed by Kanchi find recurring echoes in the inscriptions of this temple which belong to different Kings and dynasties. These inscriptions belong to later Chola Kings from Rajadhiraja I to Rajaraja III; Pandyan Kings like Jatavarman Sundara Pandya, Vira Pandya, Maravarman Kulasekhara etc, Hoysala Kings like Ballala III; Kakatiya Kings like Ganapati and Prataparudra II; Telugu - Chola Kings like Vijayagandagopala and Viragandagopala; the Kadava King Kopperunjingadeva; Sambuvaraya Kings like Rajanarayana

---

3. 383 of 1919

Sambuvarayan and the Chera King Ravivarman Kulasekhara. But the major bulk of the inscriptions belongs to the Vijayanagar Kings from Sayana Udaiyar down to Venkata II. It is evident from the epigraphs that possession of Kanchi was considered a coveted honour by the successive monarchs.

Political Importance of the Inscriptions :

Now let me briefly touch upon the significance of the inscriptions of this temple for the political history of Kanchi. About the middle of the 13th century, when the Chola power was waning, the political fate of Kanchi and its surroundings was tossing like a pendulam from one dynasty to another. The Kakatiya King Ganapati took hold of Kanchi in A. D. 1249. His inscription at Varadarajaswami Temple records a gift by his minister Brahma Setti.[4] Two other interesting inscriptions belonging to Kadava Kopperunjinga and Vijayagandagopala are dated in the same year 1254. But while the inscription of the former is dated July, 1254 that of the latter is September of the same year.[5] The change of rulers within two months of the same year clearly indicates the political instability and the dynastic rivalry that were characteristic of the period. Again, in 1257, the ruler of Kanchi was Vijayagandagopala while in the month of May of the same year Kopperunjinga took possession of the city.[6] From the hands of these Kings, Kanchi was captured by the Pandyas whose inscriptions are found in the Varadarajaswami Temple. This Pandyan hegemony was cut short by Malik Kafur's invasion right upto Madurai in A. D. 1310. We do not find any reference to this invasion in the inscriptions of this temple. But we have an inscription dated 1312 i.e., soon after Malikkafur's raid was over, which informs us that the Chera King Ravivarman Kulasekhara seized the city of Kanchi.[7] His inscription which is partly in Sanskrit and partly in Tamil proclaims that he crowned himself a second time in his 46th year at Kanchi, on the banks of the Vegavati. The King donated a village to Arulala Perumal Temple, for repairs and festivals. But this Chera interlude was only short-lived, for we find that after three years i.e. 1316, Prataparudra III, the Kakatiya King, sent his General Muppudi Nayaka who invaded and captured Kanchi. The Kakatiya General assigned the revenues of a village as gift to Arulala Perumal Temple.[8]

4. 47 of 1893
5. 450 and 538 of 1919
6. Sewell, Historical Inscriptions of South India p. 152
7. Epigraphia Indica IV, pp. 145-148
8. 43 of 1893

Royal Personages associated with the temple :

The inscriptions of this temple clearly prove that through the ages, the Kings, ministers and nobles vied with one another in extending patronage to this temple. Let me briefly refer to a few important royal personalities who have either visited this temple or extended their patronage to it. In 1334 A. D. the Hoysala King Ballala III visited this temple and presented a throne named "Vira Vallalan" which was placed in the Abhishekamandapa. The throne was placed under a canopy called "Ariyannavallan". The deity was placed under the canopy and on this throne on festive days when Nammalvar's *Tiruvaimoḻi* was chanted and honours distributed to those who rendered meritorious service to the temple.[9]

The Telugu Chola chieftains were devout Bhaktas of this temple, Rajagandagopala calls himself as "Arulalapada lanchanasya" "he who bears the stamp of Arulalanatha". He gave innumerable gifts for the repairs of the temple and instituted a special service called Rajagandagopalan- Sandi.[10]

In S 1438 Krishnadeva Raya Visited this temple in the course of his religious tour. On that occasion, he ordered for the re-gilting of the Punyakotivimana over the main sanctum with gold for which he gave 1,000 varahas of gold. This particular endowment has been engraved in three languages—Tamil, Telugu and Kannada[11]. Three months later, on his way back, the king paid another visit to Kanchi. This time he met the representatives of Varadarajaswami and Ekambareswarar temples and fixed the routes to be followed by the *Vahanas* (vehicles) of the two temples during festival days. On this occasion, Krishnadevaraya donated cars (*Ther*) to both the temples[12].

In S 1454, Achyutaraya visited this temple with his wife Varada-Devi and son Chinna Venkatadri. He performed his 'Muktatulabhara'. (weighed himself against pearls) and the Mahadana Sahasragodhana and other ceremonies.[13] Another interesting incident of Achyuta's time is recorded. At the time of his coronation, he granted certain lands to Arulalaperumal and Ekambareswarar temples at Kanchi and ordered his governor Saluva—Narasimha to distribute them equally to the two temples. But the latter became a notorious rebel and defied the king's orders. He gave a bigger portion of the lands to the Siva temple. This irregularity in distribution was brought to the king's notice when

9. 572 to 574 of 1919.
10. MER, 1919, p. 118.
11. 478, 513 and 569 of 1919.
12. 664 of 1919.
13. 511 and 543 of 1919.

he was camping at Kanchi and he ordered a revised allocation to be made and had the necessary documents drawn up in his presence[14].

Vaishnavite Acharyas associated with the temple.

The inscriptions give us some information about the association of some important Vaishnavite leaders with this temple. Thus, the great Madhva Guru Vyasa Tirtha, who is considered as the second founder of the Madhva sect and who was the spiritual adviser to the Vijayanagara Kings Saluva Narasimha and Krishnadevaraya had visited this temple and gave the gift of a village for conducting a festival for Arulalaperumal in the month of Avani. The Madhva Guru also presented a Seshavahana (Serpent—vehicle) of gold to be used on the fourth day of the festival[15].

Some of the Vaishnavite Jiyars like Parankusa Jiyar and Van Satagopa Jiyar had also given donations to the temple. The latter used to recite *Kausika Purana* on Kausika Dwadasi days. He was a contemporary of Achyutadeva and was probably the pontiff of the Ahobila Matha[16].

Sri Vaishnavite families associated with the temple:

The epigraphs of this temple are replete with the names of the members of several distinguished Sri Vaishnavite families such as Kandadai, Paravastu Tallapakkam, Doddacharya, Tatacharya, Nallan Chakravarti, Prativati Bhayangaram Annan etc.[17].

The members of the famous Tallapakkam family who were poets, greatly honoured by Vijayanagar kings, have given gifts to this temple. The members mentioned are Periatirumalai Ayengar, Siria Tirumalai Ayengar and Tiruvengalappar[18]. The latter, it may be noted, was the author of the well-known Telugu work *Paramayogivilasamu.* Evidently he had considerable influence with the ruling Vijayanagar king because he gave the revenues of a village as gift to this temple.

Another Vaishnavite celebrity who was closely associated with this temple was the famous Ettur Kumara Tatacharya, the royal preceptor for Venkata II. He was the Manager-General (Sri Karya-Durandara) of the Vaishnavite temples of Kanchi, including Arulalaperumal Temple. Many of his benefactions are recorded in the inscriptions. He weighed himself against gold and silver and used all this wealth for erecting the Kalyanakotivimana in gold over the Tayar shrine. He also got the

---

14. 584 of 1919.
15. 370 of 1919.
16. 373 and 374 of 1919.
17. MER 1920 p. 114.
18. 495 and 496 of 1919.

Punyakotivimana over the main sanctum repaired and regilt in gold[19]. He gave a number of *Vāhanas* (vehicles) to the temple [20]. He built a temple for Hanuman on the bank of the tank, now called Ayyangulam and composed a Sanskrit poem of 20 verses called *Hanumadvimsati*, which is inscribed on the walls of the Varadarajaswami Temple[21].

Popular Festivals :

The festivals of Sri Varadarajaswami Temple, particularly the annual 'Garudotsavam' and 'Tiruther', are very popular and impressive and attract a large gathering of people. It is interesting to find that these festivals have been going on there for centuries. An inscription of 13th century, belonging to Rajanarayana Sambuvarayan mentions these annual festivals and the various *Vāhanas* like the elephant, horse, Garuda Tiruther etc., and enumerates the localities through which the deity was taken in procession[22]. A number of other festivals like the *Toppu Tirunal* (Vasantōtsavam) etc. are also mentioned[23].

Special services for the kings:

Apart from the festivals distributed all over the year, a number of special services were instituted by the kings and chiefs to receive the blessings of Lord *Aruḷāla*. Some of the services mentioned are Kulottunga-Solan Sandi, Sundara Pandya Sandi, Gandagopalan-Sandi, Alappirandan-Sandi (instituted by Edirilisola Alappirandan Sambuvarayan) etc.[24].

Temple-Administration and establishment :

This temple, had a large establishment and a number of servants. In the time of Kulottunga III, there were 200 men in the service of the temple and they were called "Tribhuvanaviran Padiyilar "[25]. The temple was managed by a Sabha in the Chola times and by a Board of Trustees or *Sthanikas* in Vijayanagar times[26]. The latter were appointed by the king or his deputy, acting on his behalf. Inscriptions of the temple often mention the Temple-treasury or *Sri Bandāra.* All the money-income which accrued to the temple from its estates and cash-gifts was deposited in the vaults of the treasury. Of course, the money was not kept idle but invested in a profitable manner to the temple. The treasurers are called *Sri Bandarattar*[27].

Thus, from this brief review of the inscriptions, it can be gathered that Sri Varadarajaswami Temple at Kanchi was an important centre of religion and culture which was held in high esteem by the learned men, kings, nobles and the commonfolk.

---

19. 363 of 1919. 20. 475 of 1919. 21. 651 of 1919. 22. 604 of 1919.
23. 530 of 1919. 24. 517, 477, 461, 566, of 1919. 25. 417 of 1919.
26. 392 of 1919. 27. 383 of 1919.

“கல்வெட்டில் நீர்ப்பாசனம்”

by

C. J. AMALANATHAN, M.A.,

பாரதத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்து கிடைக்கும் கல்வெட்டுக்களுள் தமிழ் நாட்டிலிருந்து கிடைத்துள்ள கல்வெட்டுக்களே அதிகம் என்று சொல்லலாம். அவற்றுள் ஏதோ சிலவற்றைத் தவிர மற்றவை அனைத்தும் நில உடைமையின் ஆதாரச் சீட்டுக்கள் போல்வனவே. கோயில்களில் திருப்பணி பூசை நடத்துவதற்காகவும், அறச்சாலை, கல்விச்சாலை போன்ற நிறுவனங்கள் நடைபெறுவதற்காகவும், அந்தணர் முதலிய அறிஞர்கள் வாழ்க்கைக்காகவும், தானமாக அளிக்கப்பெற்ற நிலங்களைப் பற்றிய விவரங்களைத் தெரிவிப்பனவே அவற்றுள் பெரும்பகுதியாகும். இன்றும் கற்பூரவிலை சண்டேசுவரப் பெருவிலை முதலியவற்றாலும், பரிவர்த்தனையாலும், தனியார் அடைந்த நிலங்களைப் பற்றிய விவரங்களைக் கொடுக்கும் கல்வெட்டுக்களும் உண்டு. பாழ் நிலங்களாகக் கிடந்தவற்றைத் திருத்திப் பயிரேற்றப்பட்டவைகளின் விவரங்களைத் தெரிவிப்பனவும் உண்டு.

அத்தகைய கல்வெட்டுக்களைக் கூர்ந்து கவனித்தால் அந்நாளிலே அரசாங்கம் நடைபெற்று வந்த முறையைப் பற்றிய விவரங்களையும் நாம் ஓரளவு தெரிந்து கொள்ளலாம். சாசனங்களிலே அரசனுடைய கட்டளைகளைப் பெற்றவர்களாகவும், கையெழுத்திட்டவர்களாகவும், அதிகாரிகள் பலருடைய பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. அவர்களில் பெரும்பாலோர் மந்திரப் பதவி வகித்தனர், கணக்கர், புரவு வரி அதிகாரிகள் போன்றோரே ஆவர். அவர்களை அல்லாமல் போர்ப்படையைச் சேர்ந்தவர்களைப் பற்றிய விவ்ரங்களும், அங்கங்கே சிற்சில இடங்களில் கிடைக்கின்றன. அரசாங்கத்தின் மற்றத் துறைகளிலே பணிபுரிந்தோரைப் பற்றிய விவரங்கள் நமக்கு அதிகமாகக் கிடைக்கவில்லை. நிலஉடைமைகளின் ஆதாரச் சீட்டுகள்போல் அமைந்த கல்வெட்டுக்கள் அந்தத் துறைபற்றிய அதிகாரிகளைப் பற்றி அறிவிக்குமே தவிர, மற்றவர்களைப் பற்றித் தெரிவிக்காது.

உழவுத் தொழிலையே முக்கியமானதாகக் கொண்டது நம் பாரத நாடு. நீர்வளம் முதலிய இன்றியமையாத பல வசதிகள் நன்றாக அமைந்திருந்தால் தான், உழவுத் தொழில் செம்மையாக நடைபெறும். ஆறு, குளம், வாய்க்கால், போன்ற நீர்ப்பாசன சாதனங்கள், நல்ல முறையில் சீராக அமைந்திருத்தல் அவசியம். நிலத்தின் விளைபொருள்களுக்கு வரி வசூல் செய்யும் அரசாங்கம் இன்றைக்கு இந்த வசதிகளைச் செய்து கொடுத்து வருகிறது.

இதற்கென்று அரசாங்கத்திலே ஒரு தனித்துறையும் இன்று உண்டு. தேர்ச்சியும், அனுபவமும் வாய்ந்த அதிகாரிகள் பலர் அந்தத் துறையிலே இருந்து காரியங்களைச் செவ்வனே நடத்தி வருகிறார்கள். முன்னாளிலும் அவ் விதமேதான் இருந்திருத்தல் வேண்டும். எனினும் அவ்விதம் பணிபுரிந்த அதிகாரிகளைப பற்றிய விவரம் நமக்குத் தெரியவில்லை. அத்தகைய துறை ஒன்று அந்நாளிலே அரசாங்கத்தில் இருந்ததா என்பதைச் சிலர் சந்தேகிக் கவும் கூடும். பெரும்பாலும் அப் பணிகள் தனியார் செயலுக்கே விடப்பட் டிருந்தன என்றும் அவர்கள் கருதுவர்.

ஒவ்வோரூரிலும் உள்ள ஏரி, குளங்களைப் பராமரிப்பது அந்தந்த ஊர்ச் சபையாரின் பொறுப்பாக இருந்ததைப் பல கல்வெட்டுக்களிலிருந்து அறிய லாம். அதற்கென ஏரிவாரியம் என்ற குழுவும் செயல்பட்டு வந்திருக்கிறது. அந்தக் குழுவினர் அவ்வப்பொழுது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர், என்பதும் முதற்பராந்தகச் சோழன் காலத்துச் செதுக்கிய உத்திரமேரூர் கல்வெட்டி லிருந்து தெரிகிறது. சிறு ஊர்களிலே குளங்களில் கிடைக்கும் மச்ச மாகூலைக் (மீன் விற்பனையைக்) கொண்டு, அந்தக் குளங்களைச் சீர்படுத்த வேண்டும் என்ற பழக்கம் இருந்ததையும் அறிகிறோம். இன்னும் புதுச் சேரிக்குப் பக்கத்திலுள்ள பாகூர், திரிபுவனி போன்ற இடங்களில் கிடைக் கும் கல்வெட்டுக்களிலே குளங்களின் பராமரிப்புக்கென்று சில நிவந்தங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன என்பது தெரிகிறது. இன்னும் ஏரி ஆயம் என்னும் ஒரு சிறிய வரியையும் வசூலித்து வந்திருக்கிறார்கள். அது ஒரு மாவுக்குப் பதக்கு நெல்லாக இருந்திருக்கிறது. அந்தந்த கிராமங்களில் மற்றும் பயன்படக் கூடிய சின்னஞ்சிறு வாய்க்கால்களைச் செப்பனிடுதல் போன்றவைகளை ஊர் மக்களே கூடி, செய்து முடித்திருத்தல் கூடும். எனினும் பல ஊர்களுக்குப் பயன்படக்கூடிய ஆறு, குளங்கள், நிர்மாணிப்பது, தனியாரின் செயலாக இருந்திருக்க முடியாது. அரசாங்கம் அதிலே நிச்சயமாக ஈடுபட்டிருந் திருக்கும்.

திருக்கச்சூருக்குப் பக்கத்தில் உள்ள சிறு ஏரி ஒன்று, முன்னாளிலே திருத்தப்பட்ட விவரம் ஒரு கல்வெட்டிலிருந்து கிடைக்கிறது. அந்த ஏரி பக்கத்து ஊரான செங்குன்றத்தைச் சேர்ந்தது. அதனை விசாலப்படுத்தி, மதகுகள் கட்டி, திருக்கச்சூர் கோயிலுக்குச் சொந்தமான நிலங்களுக்குத் தண்ணீர் பாயும்படியாகச் செய்ய நினைத்தார்கள். செங்குன்றத்து ஊரார் சம்மதத்தைப் பெற்று, அந்த வேலை, திருக்கச்சூர் கோயில் பணத்தைக் கொண்டு செய்து முடிக்கப்பட்டது, திருக்கச்சூர் கோயிலும் செங்குன்றத்து ஊராரும், தங்களுடைய நிலத்தின் அளவுப்படியே, நீரைப் பங்கு போட்டுக் கொள்ள வேண்டுமென்னும் ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள்.

பக்கத்தூர்களானால் அவ்விதம் செய்துகொண்டு விடலாம். ஆனால் பல ஊர்களைப் பொறுத்த விஷயமானால் அது தனியாரால் செய்து முடிக்கப் பெறுவது கஷ்டமான காரியமே.

உதாரணமாகத் தஞ்சை ஜில்லாவில் உள்ள நீர்ப்பாசனத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். காவிரியாறு அங்கே பல கிளைகளாகப் பிரிந்து பாய்ந்து கடலில் கலக்கிறது. ஆற்றின் அடித்தளத்திற்கும் பக்கத்தில் உள்ள கிளை நிலங்களின் மட்டத்துக்கும் அதிக வேறுபாடு இல்லை. இரண்டும் ஏறக்

குறைய ஒரே மட்டத்தில்தான் உள்ளன. ஆறு பள்ளமாக இருந்தால் அதன் நீர் மேட்டு நிலத்திற்குப் பாயாது. அதனால் ஆறு வாய்க்கால் போன்றவை அவற்றின் கரைகளுடைய பலத்தாலேயே நீரை அடக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஏரிகளின் நிலையும் ஏறக்குறைய அதே நிலைதான். அவற்றின் கரைகள் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு உயரமாகவும், கெட்டியாகவும் உள்ளனவோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவற்றின் நீர், பாசனத்திற்கு உபயோகமாக இருக்கும். காவிரிக்கு அவ்விதம் முதன்முதல் கரையை அமைத்தவன் சோழன் கரிகாலன் ஆவன். அவனுடைய இந்தச் சாதனை இலக்கியத்தில் பல படியாக புகழ்பெற்றுள்ளது. புண்ணிய குமாரன் போன்ற தெலுங்குச் சோழர்கள் ''காவிரிக்குக் கரை கட்டிய கரிகாலன் வழிவந்தோர்'' என தங்களைத் சாசனங்களில் புகழ்ந்து கொள்கின்றனர். கரிகாலன் கட்டிய கரையும் கல்வெட்டுக்களிலே குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. தஞ்சை மாவட்டத்திலே உள்ள திருப்பழனத்திலிருந்து மதுரை கொண்ட பரகேசரியான முதற்பராந்தகச் சோழன் ஆட்சியின் 31-ம் ஆண்டு கொண்டதாகக் கிடைக்கும் கல்வெட்டிலே, அம்மன்னனுடைய தாதி ஒருத்தி நிலம் வழங்கிய செய்தி கொடுக்கப்பட்டுள்ளது, அந்த நிலத்தின் நான்கெல்லையும் காரிகாலக்கரையும் இடம் பெற்றிருக்கிறது. (தென்னிந்திய சாசனங்கள் தொகுதி 5. எண். 693) அவ்வாறே தில்லைத்தானத்திலிருந்து கிடைக்கும் இராஜகேசரிவர்மனுடைய 13-ம் ஆண்டுக் கல்வெட்டொன்றில், புஞ்சையிலிருந்து நஞ்சையாக மாற்றப்பட்ட நிலத்திற்கு, கரிகாலக்கரை எல்லையாக அமைந்து காணப்படுகிறது (தெ.இ சா. தொகுதி 3. எண். 113)

காவிரியின் நீரைப் பங்குபோட்டுக் கொள்வதிலே கருத்து வேறுபாடு பழங்காலத்திலிருந்தே இருந்து வந்திருக்கிறது. கி. பி. 12-ம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் அத்தகைய மனவேற்றுமை ஒன்று ஏற்பட்டது. மைசூரை ஆண்ட போசலர் மன்னன் காவிரிக்குக் குறுக்கே அணைபோட்டு நீரை வேறு திசையில் திருப்பி விட்டான். அதனால் சோழநாட்டுப் பாசனத்திற்கு வேண்டிய தண்ணீர் கிடைக்கவில்லை. அப்பொழுது சோழ மன்னனான இரண்டாம் இராஜராஜன் படை எடுத்துச்சென்று அந்த அணையை உடைத்துக் காவிரியின் தண்ணீரைச் சோழநாட்டிற்குக் கொணர்ந்தான். இந்தச் செய்தி அவன் அவைப் புலவரும் ஆசிரியப் பெருமானும் ஆன ஒட்டக்கூத்தராலே தக்கயாகப் பரணியில்

'' அலைகொன்று வருகங்கை வரராமன்மேன்
மேல் அடைகின்ற குன்றாடறுக் கின்ற பூதம்
மலைகொன்று பொன்னிக்கு வழிகண்ட கண்டன்
வரராசன் ராசன் கை வாளென்ன வந்தே.''

(தாழிசை—549)

என்றும்,

இராஜராஜசோழன் உலாவிலே,

''சுழியிட்ட காவிரிக்குச் சோணாடு வாழ
வழியிட்ட வான்காண வாரீர்'' (கண்ணி—85)

என்றும் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

தொல்காப்பியம் நச்சினார்க்கினியர் உரையில் மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டப்பெற்ற பழம்பாடல் ஒன்றிலும்,

— சைய

"மலைச்சிறைதீர் வாட்கண்டன் வெள்ளணி நாள் வாழ்த்திக்
கொலைச்சிறைதீர் வேந்துக் குழாம்"

(பொருள், புறத்திணை, சூத்திரம் 36)

என்று இது குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. காவிரியின் குறுக்கே அணைபோட்டு நீரை வேறு வழியில் திருப்பியதைப்பற்றிச் சரித்திர பூர்வமாக நமக்குக் கிடைக்கும் முதற்குறிப்பு இதுவேயாகும். இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்திலே இயற்றப்பெற்ற பெரிய புராணத்திலே அதன் ஆசிரியர் சேக்கிழார் தம்மை ஆதரித்த சோழன் அநபாயனைப் பற்றி,

"பொன்மலைப் புலிநின் றோங்கப் புதுமலை யிடித்துப் போற்றும்
அந்நெறி வழியேயாக அயல்வழி யடைத்த சோழன்
மன்னிய அனபா யன்சீர் மரபின்மா நகர மாகும்
தொன்னெடுங் கருவூ ரென்னுஞ் சுடர்மணி வீதி மூதூர்"

(எறிபத்த நாயனார் புராணம். பாடல்-2)

என்று பாடியிருக்கிறார். இவ் விரண்டும் ஒரே நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பன.

ஆற்றுப்பாசனம் இல்லாத இடங்களிலே, ஏரிகளையும், குளங்களையும் அமைத்து உபயோகித்து இருக்கிறார்கள். அவற்றுள் பெரும்பாலானவை அரசனாலோ. அதிகாரிகளாலோ, செல்வந்தர்களாலோ, ஓரளவு அரசாங்கத்தின் ஆதரவைப் பெற்று நிர்மாணிக்கப்பட்டவை என்னலாம். சோழ வாருதி (சோளிங்கபுரம்) வயிரமேகத் தடாகம் (உத்திரமேரூர்) கன்னி நங்கை (சோழபுரம) இராஜேந்திர சோழப் பெரிய ஏரி [புங்கனூர்) இவை அவ்வப்போது பழுது பார்க்கப்பட்டு நல்ல நிலையில் பாதுகாக்கப்பட்டுவந்தன. மண்ணால் அமைந்த கரையானது பாழ்பட்ட நிலையிலிருக்கும்போது, அதை நீக்கி, கற்படை அமைத்த செய்திகளைத் தெரிவிக்கும் கல்வெட்டுக்களும் உள்ளன. இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் சாத்தூர் தாலுக்காவில் உள்ள எருக்கங்குடியிலிருந்து கிடைக்கும் சடையமாறனுடைய ஆட்சியின் 18 ம் ஆண்டுக் கல்வெட்டொன்று முக்கியமானது. ஸ்ரீமாறன் ஸ்ரீவல்லபன் ஆட்சியிலே இருப்பக்குடிக் கிழவன் என்ற விருதைப்பெற்ற எட்டி சாத்தன் என்னும் அதிகாரி, அத்தகைய திருப்பணிகள் பலவற்றைச் செய்துள்ளான். இருஞ்சோழ நாட்டிலே. அவன் புதுப்பித்தும், புதியதாகத் தோண்டியும் கிழவனேரி என்ற பெயரில் பல நீர்நிலைகள் உள்ளன.

"ஆலங்குடிப் பெருங்குளத்து மடை
வைத்தும் அதன் குளவாய்
நிலப் பெருங்கற் பிளந்து சாயப்
புனல்வரக் கண்டும் அம்பலத்தொடு
கிழவனேரியும்"

(தெ. இ. சா. தொ. 14. எண் - 44)

என்பது போன்ற பல செய்திகளைக் கல்வெட்டுக்கள் தெரிவிக்கின்றன.

கங்கைகொண்ட சோழபுரத்துக்கு வடக்கே இப்பொழுது பொன்னேரி என்று கூறப்படும் இடத்தில் ஒரு பெரிய ஏரி இருந்தது. தற்காலத்தில் அது எக்கர் அடித்து மேடாக உள்ளது. அந்த ஏரியின் நீளம் தெற்கு வடக்காகப் பதினறு மைல். ஏரிக்கரை மிகவும் பலமாகப் போடப்பட்டிருந்தது. இதற்கு நீர் வருவதற்காகத் தென்புறத்தில் கொள்ளிடத்திலிருந்து ஒரு கால்வாய் இருந்தது. அதன் நீளம் அறுபது மைல். வடக்கிலும் வெள்ளாற்றிலிருந்து, மற்ருெரு கால்வாய் இருந்தது. இவ் விரு கால்வாய்களும் இருந்தன என்பதற்கு அறிகுறியாக அவற்றின் சுவர்கள் இன்றைக்கும் காணப்படுகின்றன; தென்னுற்காடு மாவட்டத்தில் உள்ளதும் மிகவும் பெரிய ஏரியாகக் கருதப் படுவதும், எழுபத்து நான்கு மதகுகளையுடையதுமான வீராணம் என்னும் ஏரி ஒரு காலத்தில் இப் பொன்னேரியின் வடிகாலாகவே உபயோகிக்கப் பட்டு வந்தது. நீர்ப்பாசனத்திற்காக இந்தியர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஏரிகளுள், வடநாட்டில் மாளவ தேசத்து அரசனுன போஜன் என்பவனுல் ஏற்படுத்தப்பட்ட போஜபுரத்து ஏரியே மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தது என்று இதுகாறும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதி வந்தார்கள். ஆயினும் இப்பொன்னேரியை நன்கு கவனித்தவர்களுக்குப் போஜபுரத்து ஏரியைவிட இதுவே மிகவும் சிறந்தது என்பது நன்கு விளங்கும். முதலில், போஜபுரத்து ஏரியை அமைப்பதற்கு வேண்டிய இயற்கை வசதிகள் இருந்தன. இரு குன்றுகளுக்கு இடையில் உள்ள பள்ளத்தாக்கை அடைத்து அணைக்கட்டித் தண்ணீரைத் தேக்க வேண்டியதே தேவையாக இருந்தது. ஆனுல் தென்னிந்தியாவிலோ சுற்றுப் புறங்களில் வெகுதூரம் வரைக்கும் மலைகள் இல்லாத ஒரு இடத்தில் அதுவும் சமதளமான இடத்தில் பதினறு மைல் தூரம் பலமான கரைகளைக் கட்டி அணைத்துச் சுமார் அறுபது மைல் தூரத்திற்குக் கால்வாய் வெட்டிப் பள்ளத்திலிருந்து மேட்டிற்குத் தண்ணீரைக் கொணர்ந்து தேக்கி ஏரியை அமைக்கவேண்டி இருந்தது. இதைமட்டும் நாம் சற்று கவனித்தால் இதன் பெருமை நன்கு விளங்கும். முன்னுளில், அதற்குச் சோழகங்கம் என்று பெயர் வழங்கிவந்தது. தவத்தின் வலிமையால் கங்கையைப் பூமிக்குக் கொணர்ந்த பகிரதனைக்காட்டிலும் தன்னுடைய தோள்வலியால் கங்கையை அங்கே கொணர்ந்த இராசேந்திரசோழன் பெருமை வாய்ந்தவன் அல்லவா என்று அவனுடைய திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளின் சமஸ்கிருத பிரஸஸ்தியைப் பாடிய கவிஞர் உரைப்பது சாலப் பொருத்தமானது.

ஆற்றிலே பெருவெள்ளம் வருங்காலங்களில், கரைகள் உடைந்து பக்கத்து நிலங்கள் எக்கர் அடித்துப் பாழாக்கிவிடுவதுண்டு. அதேபோல், கிளைகள் பிரியுமிடங்களில் நடுப்பகுதிகள் வெள்ளத்தால் பாதிக்கப்படுவதுமுண்டு. அதற்காக கிளைகள் பிரியுமிடங்களிலே வெள்ளத்தடுப்புக்கான காரியங்களை முன்னுளிலே மக்கள் கவனித்து வந்திருக்கிருர்கள். ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து கிடைக்கும் ஒரு கல்வெட்டால் அது தெரிய வருகின்றது. அத்தகைய அபாயத்தைத் தடுக்க நலந்திகழ் நாராயணஜீயர் என்பார், காவிரியும், கொள்ளிடமும் பிரியுமிடத்திலே ஒரு நீர் இயக்கியை (ஜல இயந்திரத்தை) அமைக்க முற்பட்டார். ஸ்ரீரங்கத்தை வெள்ளத்திலிருந்து காப்பாற்ற அது அவசியமானது, ஆனுல் அது பக்கத்து ஊர் ஒன்றுக்கு அபாயத்தை விளைவிக்கக்கூடியதாக இருந்தது. ஆகவே அந்த ஊரார், நாராயணஜீயர் அவ்வியந்திரம்

அமைப்பதற்கு ஒப்பவில்லை. கடைசியில் சமரசம் ஏற்பட்டு இயந்திரம் அமைக்கப்பட்டது என்பது வரலாறு.

அது அமைக்கப் பெறுவதற்கு முன்னால் வெள்ளத்தால் ஏற்பட்ட கஷ்ட நஷ்டங்களைப்பற்றி ஸ்ரீரங்கத்திலே கிடைக்கும் வேறு பல கல்வெட்டுக்கள் உரைக்கின்றன. வெள்ளத்தால் மணல் மேடிட்ட விளை நிலங்கள் பாழாகி விட்டன. அவற்றைச் சீர்திருத்தி மறுபடியும் பயிரிடுவதற்குத் தகுதியாகச் செய்ய பெருஞ்செலவு பிடிக்கும். அவ்வளவையும் சுலபமாகச் செய்ய முடியாது; அதனால் கோயில் அதிகாரிகள், அந்த நிலங்களைப் பல கூறுக ளாகப் பிரித்து ஒவ்வொரு பாகத்தையும் தனித்தனியே ஒவ்வொருவரிடம் ஒப்படைத்தார்கள். அவ்விதம் நிலங்களைப் பெற்றவர்கள் மேட்டை அழித்து, பயிரிடுவதற்காக அவர்களுக்கு பலவகையான நீண்ட காலச் சலுகைகளையும் அளித்திருக்கிறார்கள். அதேபோல பாழ் நிலங்களைப் பயிராக்கிக் கொண்டுவரச் சலுகைகள் அளித்த விவரங்களைத் தெரிவிக்கும் கல்வெட்டுக்கள் வேறு பல இடங்களிலும் கிடைத்துள்ளன.

இத்தகையத் திருப்பணிகள் பலவற்றையும் செய்வதற்குத் திட்டமிட்டு வழி வகுத்து, நிறைவேற்றிய புரவலர்கள் பலருடைய பெயர்களே கல்வெட் டுக்களிலே காணப்படுகின்றன. ஆனால் அவற்றை நிறைவேற்றுவதற்கு முக்கிய புருஷர்களாகத் திகழ்ந்த அதிகாரிகளின் பெயர் சில இடங்களில் மட்டும் காணப்படுகிறது.

மதுரை மாவட்டம், திண்டுக்கல் தாலுகாவில் உள்ள இராமநாதபுரம் என்ற ஊரிலிருந்து கிடைக்கும் கல்வெட்டொன்று, இதை எடுத்துக் காட்டுவ தாக உள்ளது. மாறஞ்சடையன் என்னும் பாண்டிய அரசனுடைய அதிகாரி யான நக்கன் புள்ளன் என்பான் தன் பெயரால் புள்ளனேரி என்ற நீர்நிலையை அங்கே உண்டாக்கினான். அது முடிவதற்குள், அவன் காலமாகி விடவே அவன் மகன் புள்ளன்நக்கன் அதை முற்றுவித்தான். அதைப்போலவே, அந்த ஏரியை நிர்மாணிப்பதில் ஈடுபட்டிருந்த தச்சன், வடுகங்கூற்றன் அந்தப் பணியை முடிக்காமல் இறந்துவிடவே, அவன் மகன் குறைப்பணியை முற்றுவித்தானும்.

A PALLAVA METAL IMAGE: EPIGRAPHICAL EVIDENCE

by

V. R. MANI,

Research Fellow, Government Museum, Madras.

A controversial albeit lively question confronting an art-historian of South India relates to the casting of metal images during the Pallava period. There has been a tendency[1] to ascribe a few of the well-known Pallava metal images to the period of transition from the Pallava to the Chola or to the Chola itself which may create the impression that the art of making metal images had not attained great heights under the Pallavas, if not altogether unknown to them. Considering the fact that under the early Cholas the output of metal icons was prodigious in quantity and unparalleled in quality it is difficult to assume that this art had suddenly blossomed under them with out any antecedent evolution. The happily-extant, Buddhist metal icons unearthed at Amaravati and Buddhapad[2] in the heart of the Satavahana kingdom warrant the conclusion that the art was in a flourishing state even in the early centuries of the Christian era in South India. If, in spite of this hard fact, a doubt has been entertained as to the existence of metal icons which could be indisputably assigned to the Pallava period, it is due primarily to the fact that stylistic features do not always offer wholly dependable clues for chronological classification.

By their detailed and analytical study of the sculptures in Pallava monuments, art-historians have found certain features common to them and which, generally speaking, distinguish them from the carvings of the earlier and later periods. These are the stylistic clues invaluable for dating; and these clues include the pose and physiognomical traits, decorative details like costumes and ornaments, the positions of the *yajñōpavita* and the weapons held, to mention only the most important

1. Douglas Barret in his *Early Cola Bronzes* attempts to place a few famous Pallava bronzes in the transitional period.

2. *Journal of the Royal Asiatic Society*, 1895, pp. 618 ff.

among them. Useful as these features are for the determination of date, the risk involved in exclusively depending on them can hardly be exaggerated. For example the position of the *yajñōpavita* – i.e. its running over the right arm—which is taken to offer an important clue for dating a Pallava image is also to be found in several images in stone and metal of incontrovertibly later periods. A recondite example of this is a demonstrably Chola image of a Tripurantaka in the temple at Kodumudi;[3] and similar instances could be multiplied. Not only this. A few features that are considered to be characteristic of the Chola period are discernible in some Pallava specimens. It has been the general feeling that the lion-head clasp which is invariably found in the Chola images is absent among Pallava figures;[4] but, one should note, this detail is seen in the Pallava sculptures in the Kailasanatha temple at Kanchipuram built under Narasimhavarman II Rajasimha. This feature is also to be found rather prominently in the famous bronze image of Vishapaharana[5] in the Government Museum, Madras, which by a consensus of considered opinion is a Pallava icon. If anything is apparent from these considerations it is the somewhat undependable nature of stylistic characteristics making our attitudes towards them ambivalent and uncertain. It is perhaps this which makes discerning critics feel that there are no extant metal images which could be authoritatively called Pallava.

It is therefore very obvious that one has to be supported by positive and authentic evidence in his statement regarding the existence of the Pallava metal icons. And of such evidences we are fortunate to possess one. All the previous writers on this subject do not seem to have taken necessary notice of an apparently obscure inscription in the Vaikuntanatha temple at Kanchipuram, built probably under Nandivarman II Pallavamalla. This inscription makes a useful reference to a metal image and indicates thereby that the art and technique of metal casting was not unknown to the Pallavas.

This epigraph with many a letter in typical florid Pallava-Grantha characters is incised on the tier of the base of the central shrine. The text of the inscription has been published in the *South Indian Inscriptions*, Volume IV (No. 131) and reads thus:

Line 1. *āvuḷ śirppa[ra]meśvara viṇṇagarattavarkkorāyiram poṉ palittālam paḍimemukuḍuttā ṉeṉṟarimingaḷe.*

---

3. R. Nagaswamy, *Lalitkala No. 9.*
4. C. Sivaramamurti, *South Indian Bronzes*, p. 34.
5. Karl Khandalavala, *Marg*, IV, No. 4, p. 19. F. H. Gravely and T. N. Ramachandran, *Catalogue of Hindu Metal Images in the Madras Government Museum* p. 108.

Line 2. *āyiram śempoṉ.........yirappatterumāṉappoṉ Abimāna-siddhiyāyi [ṉa] Pallavaṉrā [ṉe].*

It is evident from this inscription that a certain Abhimana Siddi who was a Pallava, gave one thousand *pon* (gold) obviously for the making of a plate for offering *bali* and also for a *padimam.* The Tamil word *padimam* is a derivative from the Sanskrit *prathima* and denotes an image which can be in stone, wood or metal. But here the image in question is undoubtedly one in gold as the inscription says that gold was given for making a plate and a *padimam.* This is the earliest known inscriptional reference to a metal icon.

It has been the practice in temples at least right from the Pallava times to offer *bali* to metal images which are referred to in inscriptions as *Sribalideva* or *Kolgaidevar.* In the light of the present Pallava inscription and a few later inscriptions of the Chola period it is possible to conclude that in several cases these images could have been made of gold. An inscription of Uttamacola from Tiruvorriyur in the Chingleput district dated in his fifteenth regnal year (corresponding to A. D. 984) records that the king made an order for making a gold image of Sribalideva and presenting it to the temple of Mahadeva at Tiruvorriyur and that the order was carried out by a certain Senni-yeripadai-chcholan Uttamasolan.[6] Another inscription of the famous Rajaraja I from Tanjore dated in the 312th day of his twenty-fifth regnal year (corresponding to 1010 A. D.) records that the king gave one gold image of Kolgaidevar to be present at the sacred offerings (*Sribali*); the image is said to have weighed 829 *kalanju* and three quarters and three *manjadi* [7]. A still later inscription from Tiruvarur in the Tanjore district dated in the forty-eighth year of Kulottunga I (corresponding to 1117–18 A. D.) refers twice to an image of Chandrasekharadeva as *śrībali eḻundaruḷum* i. e. who was pleased to be present during the offering of the sacred *bali*;[8] this inscription is silent about the metal in which the image of Chandrasekharadeva was made. It is very clear from the above that a metal image was the recipient of *śrībali* through the ages and the earliest reference to such an image is provided by the Pallava inscription under discussion.

Apart from palaeography there is another clue to the dating of the present epigraph. By the side of the inscription on the tier of the base of this temple there is a lithic record of the Pallava king Dantivarman dated in his seventeenth regnal year[9] and the position on stone of the former to that of the later shows that the first is earlier in time than

6. *South Indian Inscriptions,* Volume III, No. 143
7. *South Indian Inscriptions,* Volume, II, No. 1.
8. *South Indian Inscriptions,* Volume, XVII, No. 624.
9. *South Indian Inscriptions,* Volume IV, No. 132,

the second. In other words the Pallava Abhimana Siddhi figuring in our inscription should be assigned to a date preceding the seventeenth regnal year of Dantivarman. The last known year of Dantivarman's father, Nandivarman II Pallavamalla, is A. D. 796—the date of the Mamallapuram inscription of his sixty-fifth regnal year—and if Dantivarman is taken to have ascended the throne in the same year his seventeenth regnal year should fall in A. D. 813. Therefore Abhimana Siddhi Pallava and the metal image referred to in his inscription should be anterior to A. D. 813.

The name Abhimana Siddhi is unknown in Pallava pedigree though the two components Abhimana and Siddhi are found mentioned in records of different dynasties. It is learnt from the larger Sinnamanur plates that the Pandya ruler Rajasimha III had the surname *Abhimāna mēru*.[10] The same name was borne by Rajendrachola[11] A certain Abhimana meru Pallavaraiyan figures as a donor in a record of Vikramachola.[12] Siddhi appears to have been used as a suffix and we hear of Telugu Chola chiefs like Tammu Siddhi, Nalla Siddhi, Manma Siddhi and Errasiddhi. Visamasiddhi, Sarvasiddhi and Vijayasiddhi were the surnames borne by some of the Eastern Chalukya rulers of Vengi. In the present inscription Abhimana Siddhi is said to be a Pallava and probably he was a member of one of the collateral branches which had a matrimonial or other alliance with the Telugu Chodas. It has been recently shown[13] that this Abhimana Siddhi Pallava might have caused an interrugnum during the reign of Dantivarman and held temporary hegemony in the Pallava kingdom, a suggestion which rests mainly on the fact that no inscription of Dantivarman is known from his 21st to the 49th year. Whether this might or might not have happened there can be no two opinions on the matter now concerning us, i. e., Abimana Siddhi Pallava was either a contemporary of or anterior to Dantivarman Pallava and that he gave one thousand *pon* (gold) for the making of a plate and an image. In the present state of our knowledge it is this Abhimana Siddhi who leads the list of South Indian rulers who are recorded to have made and presented metal images for worship in temples The inscription under study would thus show that within the chronological periphery of the Pallava period the art of metal casting was known and practised though a stage of apogee in it was to be reached only about a century later.

---

10. *South Indian Inscriptions*, Volume III, pp. 443 and 459.
11. *South Indian Inscriptions*, Volume III, p. 428.
12. *Annual Report on South Indian Epigraphy*, 1933, No. 33, pt. ii, para 24.
13. T. V. Mahalingam, 'An Interrugnum in Pallava History' *Journal of Indian History*, Volume XLI, Part I, 287-303.

LIBRARIES IN ANCIENT SOUTH INDIA—INSCRIPTIONAL EVIDENCES

by

S. GURUMURTHY, M.A., Dip. Anth.

Lecturer, Sri Palani Andavar College of Indian Culture, Palani

The great centres of learning in ancient India like the Nalanda, Vikramasila, Pataliputra and Tamralipti are said to have contained libraries of their own and striven for the promotion of education and learning in the country, the evidence for which comes from the writings of the Chinese travellers like Hiuen Tsang who spent some time in some of the centres and studied the Buddist philosophy. They were given all facilities to copy down the manuscripts which they wanted from the libraries.

While the Chinese travellers write much about the Universities and libraries that were in North India, they do not mention anything about the educational conditions in the contemporary South India, however with an exception of the University at Kanchi, which drew a few lines of mention by Hiuen Tsang. Neverthless the literary works of the Sangam age or of the subsequent period throw light on this problem. Though *eḻuttāṇi* the stylus and *eḻuttōlai*, a piece of palm leaf used for writing, are mentioned in some of the Sangam works like the *Nālaḍiar*[1] and *Elādi*[2], nothing has been said about the preservation and staking of such *ōlaichchuvaḍi* either in the home of an individual scholar or in a public place. Since the palm leaf manuscripts are perishable material and could not withstand the effects of time, they are lost. One more point in this connection to be noted is that education in the Sangam period was imparted mostly by poets, who were travelling from one part of the country to another and therefore naturally the palm-leaf manuscripts which were carried by those wandering poets, if any, could have been lost or left unnoticed or uncared for after the life time of the poet.

---

1. Nala, 253; 3.
2. Eladi, 63; 1.

It is only epigraphy that comes to our help and enlightens our knowledge about this vital aspect of educational institution of ancient South India. It is known that a considerable number of inscriptions coming from the various districts of South India have brought to light the intensive educational activities that went on within the country and the flourishing nature of different kinds of educational agencies and institutions like the Ghatikas, Mathas, Temple-Colleges, Agraharas, Khandikas and Brahmapuris in ancient and medieval South India. But only a very few inscriptions that supply any piece of information about the existence of libraries in ancient times. It is unfortunate that the inscriptions dated prior to the 11th century A. D. are completely silent about libraries, though they often refer to endowments made for the maintenance of educational institutions. The record from Nagavari Agrahara (Hydrabad) dated 1058 A. D. which refers to the existence of a *Ghatikasala* in this agrahara bears the earlist evidence to the existence of a library in the country attached to an educational institution. Unfortunately the few records which contain reference to libraries in the ancient period are either fragmentary or badly damaged or fail to give details about the different aspects relating to a library such as its location, the books that were stocked in it, its maintenance etc.

We are able to form an idea of the libraries of ancient times and the understanding of their importance in the field of mass education and propagation of learning in ancient South India thanks to the information supplied by the epigraphical research in the country. It may even be said that but for the epigraphical records, nothing could be known to us about the then existing libraries and their role played in the task of spreading literacy among the people.

Though the inscriptions do not speak of the existence of libraries in South India prior to the 11th century A. D. the elaborate system of education and the arrangement made for the education and stay of the students in various centres of learning throughout South India during the period would have certainly necessiated writing on a large scale and the preservation of manuscripts and books even earlier. Each of these institutions must have maintained a well equipped library for the use of teachers and students. The numerous collections of manuscripts found in the Mathas and other places in south India attest to the fact that 'library was a well organised institution of medieval religious and student life.' The library in ancient times was called either 'Saraswati-Bhandara'[3] or 'Pustaka-Bhandara.'

The term Sri Bhandara occuring in the epigraphical records normally stands for treasury or treasure house. (*Sri* meaning wealth and *bhaṇḍāra*,

3. HAS. No. 8, p. 7.

house). Bearing that in mind we may take the term Saraswati-Bhandara to mean explicitely the house of the goddess of learning, Saraswati, or in other words, the house of books. Similarly 'Pustaka-Bhandara' meant the house where in books were stocked, or what we call in the modern day a library.

Let us now examine the few records which contain reference to the Saraswati-Bhandaras and the light they throw on them.

Nagai (*Hyderabad*) :

The copper plate grant of Trailokyamalla refers to the provision made for the maintenance of 6 members in the library attached to the 'Ghatikasala' at Nagavari Agrahara (Nagai) in 1058 A. D. [5] The men in charge of the library are called in the record 'Saraswati-Bhandarikas' and 30 *mattar* of land was provided for each one of them. Though the record does not supply any information about the organisation and working of the library, we can infer that it was a big one, consisting of as many as six members and located in the Ghatika of Nagai, which flourished as a powerful institution of learning in the middle of the 11th century A. D.

Srirangam (Trichy) :

According to an inscription found in the Ranganatha temple at Srirangam[6], a library was attached to the temple. The record also states that the images of the three chief deities of learning namely Saraswati, Vedavyasa Bhagavan and Hayagriva were set up in the hall which was adjunct to the Saraswati Bhandara by one Nilakantha Nayaka of Palapalli. It is here for the first time that we hear of the location of a library in a temple. It seems that Nilakantha Nayaka was a contemporary of Viraramanatha because he is found mentioned in one of the inscriptions of the latter (1269 A. D.)[7]. On the basis of palaeography the inscription may be ascribed to the 13th century A. D. It seems that the library could have been in existence from even an earlier period.

Sermadevi (Tirunelveli) :

A reference to the existence of a Saraswati-Bhandara in the temple of Tuvarapati-Appan, at Sermadevi is found in one of the Pandya inscriptions of the 13th century A. D. obtained from the same temple.[8] The record reads as follows : *taṅgaḷur-tuvārapatti-appankōyilil kaichchikku*

4. 283 and 284 of 1936–37.
5. HAS, No. 8, p. 7.
6. 139 of 1938–39.
7. 4 of 1937–38.
8. 695 of 1916.

vāchcha Paṇḍiya Brahmādarayar tanmmana Saraswati-Bhaṇḍarattukku.....
Two *ma* of land (tax-free) was granted to the library.

Chidambaram (South Arcot) :

The Nataraja temple at Chidambaram possessed a library of its own. The details of arrangement for its upkeep and expansion are highly spoken in two Pandya inscriptions obtained from the temple.[9] As the inscriptions are badly damaged only glimpses into the details of the records can be had. It was located to the north of the Subrahmanya shrine (*Subramaniya pillaiyar eḻundaruḷi-erukkinṟa-iḍattukka vaḍakkuga*). The Saraswati-Bhandara appears to have been originally established by one Swamideva and the inscriptions record the orders of certain Pallavadarayan for the organisation and expansion of the same. About 20 Bhattas drawn from various places,[10] whose names are however not clearly traceable, were employed in the Saraswati-Bhandara for reading, writing, arranging and teaching the (manuscripts) which were written in Grantha (*pala...(pustaka)kaḷ parkkavum, eḻudavum aviḻttu......vasup-pik-kavum*). One among the names of such scholars, is Kanchi Nrtyaraya-Alvar. Various subjects seem to have been dealt with by the scholars of which the Puranas and Jyothisha Sastra are clearly readable in the inscriptions. It has been further stated that they were instructed to copy down (the records) already written and kept in the library.

......munpattai Saraswati-Bhaṇḍārattil eḻudik-kiḍakkira kirandaṅgaḷ........
At the time of copying down the manuscripts, they seem to have made some corrections where ever necessary. The other inscription[11] makes a special mention of the work 'Siddhanta Ratnakaram[12] and a few books written by one Saraswati Deva among the books in the library. Provision was also made for writing down and comparing the works both in Tamil and Grantha.

kirandaṅgaḷilum, tamiḻgaḷilum eḻudu vēṇḍuvana........eḻudi okkapparttu...
The scholars were paid at a daily rate both in cash and paddy, which varied from scholar to scholar. The details indicate the interest evinced in Ancient times in the maintenance of libraries with necessary arrangements to copy down important works. Though the inscriptions are not dated in the regnal years of any king, they may be assigned to the period

9. 168 and 169 of 1961-62, awaiting publication.

10. 168 of 1961-62.

11. 169 of 1961-62.

12. It is the same as the work of the same name said to have been composed by Someswara of Isvarasiva, son of Udaiyar Svamidevar Sri Kantha Siva. ARE for 1907 No. 301 and also ARE for 1961-62, p. 16.

of Jatavarman Sundara Pandya I (A. D. 1251-70)[13]. The study of the palaeography of the records also reveals that they belong to the middle of the 13th century.[14]

Kanchipuram (*Chingleput Dt.*) :

An indirect reference to the existence of a library at a Matha in Kanchipuram is found in an inscription of slightly later in date (1359 A. D.)[15] A handful collection of books seem to have been in possession of the Matha and the inscriptions makes a stipulation for its upkeep in the lines-" Ivatedina postakangalum (books) idukku vendum upakaranamgalum" (accessories).

Sringeri (*Mysore*) :

During the time of Vijayanagara kings also libraries were not unknown The Sankara Matha at Sringeri had a library of its own, the renovation of which figures in the record of Bukka II.[16] The library was called 'Pustaka-Bhandara', and a gift of land was made to one Pauranika Kavi Krishna Bhatta for its renovation and upkeep. Kavi Krishna Bhatta is also referred to in an inscription of the king Devaraya II.[17]

In this connection it may be mentioned that libraries in ancient Cambodia were all located in temples and the inscriptions from such temples bear evidence to that. Library is first mentioned in the inscriptions of the king Indravarman at Preah Ko and Bakong (Cambodia). They were rectangular with gabled ends and at first with a single vaulted hall.[18] The temples of Prasat Bantay Pir Chan[19], Banteay Srei[20], and Angkor wat[21] contained libraries in their premises, which were generally oriented in the direction in which the main deity of the temple was oriented. It is also interesting to note that the walls of the library were also sculptured with panels depicting scenes from the epics, the Ramayana and Maha Bharata.[22] Therefore the South East Asian countries which were

---

13. ARE for 1961-62 (p, 16); not published.

14. My thanks are due to the Govt. Epigraphist for India, at Mysore, for having kindly permitted me to go through the records.

15. Connjeevaram Ins. of Brahma-tantra-svatantra Jiyar—EI., Vol. XXV, No. 34.

16. 283 of 1936-37.

17. 284 of 1936-37.

18. L. Palmer Briggs. The Ancient Khmer Empire, p. 100,

19. Idid., p. 120; (A. D. 434).

20. Ibid., p. 135 (A. D. 497).

21. Ibid., p. 197.

22. Ibid., p. 136.

subjected to the influences in many sphere of cultural, social and religious activities from India have one more point in common to exhibit their cultural affinity with South India.

Though only a few manuscript libraries are found recorded, it may not be said that library was not a popular institution in ancient South India. In fact the homes of individual teachers and learned pandits who were the backbone of the ancient educational system in the South, would have definitely served the needs of students and scholars. It may even be said that their homes in those days were the 'school and library' to the students. Even to-day we do find certain learned scholars and teachers in whose residence they are keeping valuable old palm leaf manuscripts.

JAINA INSCRIPTIONS OF SATTAMANGALAM

by

M. D. SAMPATH, M A., B. Sc., Dip. Geog., Dip. Anth.
Epigraphist, Dept. of Archaeology, Govt., of Madras.

Sattamangalam, a main Jaina centre is situated near Wandiwash, about 75 miles from Madras. It is a small village in Venkunrakottam, a sub division of Venkunranadu, in Jayangondacholamandalam. Venkunram, now a small village, was probably the head quarters of Kottam. It was a flourishing Jaina centre from 6th Century A. D. onwards till 16th Century A. D. Since the word 'Venkunrakottam' is also referred to in the Pallankoil inscription of Simhavarman (550 A. D.), it shows that there was a Jaina association here. The word 'Venkunrakottam' occurs in an inscription found in a Siva Temple at Vidal. Venkunram, Sattamangalam, Salukki, Mamandur, Brahmadesam all in the North Arcot District have Jaina Vestiges indicating their former Jaina associations. According to the local traditions this place is called *Kiḻ-Sāttamangalam*. This is evident from a fragmentary inscription to the east of a Jaina temple there which mentions '*Sāttamangalam*' and the letters may be said to be of the 9th or 10th Century characters. The name of the village is also mentioned in the Rajakesari inscriptions of 10th Century A. D.

A natural rock-surface in this village called Perumalparai by the local people situated near a Jaina Temple (Chandranathaswami Temple) contains about ten inscriptions in all. All the inscriptions are in Tamil characters only. A glance through the inscriptions of this place in a chronological order will throw valuable light on the Jaina monastery at Sattamangalam.

The earliest inscription here is an inscription of a Pallava King Nandivarman II dated in his 14th regnal year and records the gift of seven *kalanju* gold by Ilayarappanandi for feeding the Jaina ascetics who were not in the regular establishments of the temple. The gift was entrusted in the hands of villagers who agreed to look after the endowment meticulously and pay one *ulakku* of rice for one *Kalanju* per day. If they

fail to carry out the stipulations they will fall into the sin of destroying the *Kamakottam*.

The inscription may be dated in 747 A. D. The earliest reference to '*Kāmakōṭṭam*' in the Pallava period is noticed here. The term *Kamakottam* occuring in the 10th or 11th Century inscriptions refer to Amman shrine. But here the reference to *Kamakottam* in a Jaina record is unique. However the association of it is not clear. *Kamakottam* was held in high esteem during the Pallava period, as evidenced from the inscriptions that the destroyer of *Kamakottam* is equated with the sin of killing a Karam Pasu. The word '*Aram*' is interesting in the Pallava inscriptions like the term '*Parisu*' occuring in the Chola inscriptions, both denoting gift. The endowment was specially intended for lay ascetics in the Palli of this place.

Inscription of Nandivarman - 14th year.
Text :

ஸ்ரீ நந்திப் போத்த ரே
சர்க்குப் பதினான்காவது இ
ப்பள்ளி[1] உடை ஆரை நீக்கி, இருந்
த தவசிகளுக்கு ப்பிச்சை ஏழு
கழஞ்சு பொன் இவ் வூரான்தை, இ
ளையாரப்பனந்தி வைத்த அறம்[2]
கழஞ்சினால் உழக்கரிசி முன்குறட்டி
வைத்தது இவ்வற மூரோங்காப்
போமாக ஒட்டினால் காமக்கோ
ட்டமழித்த பாவமாக ஒட்டிற் நா
ள் வாயுழக்கரிசி உம் முட்டிற் கோக—
……………………………………

(the last line is not clear and somewhat damaged at the bottom.)
Inscription of the left side :—

இப்பொன் பட்டாரக்குலம் படாது.

II. *Inscription of Nandivarman - 56th Year*

The second Epigraph of Nandivarman dated in the 56th regnal Year of this place (about 789 A. D,) records the gift of seventeen *Kalanju* for providing one *Ulakku* rice for one *Kalanju* every morning to the same Jaina temple by the daughter of '*Jinadiyar*' of *Vilukkam*. (Jaina ascetic of *Vilukkam*). The inscription is damaged towards the right hand corner.

---

1. 'Palli' signifies a Jaina Temple or monastery. We have a similar term for monastery in Kannada viz., Matha. The present Tamil expression 'Pallikutam' which means 'a school' may have originated from the Jaina institution of Palli.

2. 'அறம்' என்றால் இங்கே 'தர்மம்' என்று பொருள்.

Text :

Inscription of Nandivarman - 56th Year :

Damaged at the right of the inscription.

ஸ்ரீநந்திப் போத்தரைசர்க்கு
யாண்டு ஐம்பத்தாறுவது
விழுக்கத்து சினடியார்[3] மகளார்
பூண்ட முப்பாவை(த்த)க்காசு பதினெழு
கழஞ்சு மேல் இப்பள்ளிக்கு
கழஞ்சினுலுழக் கரிசி வைகல்[4]
கொறட்டு[5] வரிவ்வறம் பவன
டியார் வைத்த பணம் ஊரோம்கா
ப்பொ மானெும்:

III. *Inscription of Kampavarman-6th Year*

The third Epigraph of this place is dated in the 6th year of Kampavarman i. e. 876 A. D. It records that Mandavi wife of Kadagatiyanayar renovated this Jaina Temple, caused the Mukhamandapa to be built, renovated the *Palli*, built a temple for *Yaksha bhattari* (Yakka bhattari) and gifted a big bell.

Text *:*

ஸ்வஸ்திஸ்ரீ கம்ப பன்மற்குயான்
டாறுவது காடக தீயனயர் ம
ண வாட்டி மாந்தவி இத்திருக்கோ
யில் புதுக்கி முகமண்டகமெ
டுப்பித்து பாழி[6] புதுக்கி, யக்
காபட்டா[7]ரித் திருக்கோயில்லெடு
ப்பித்து இப்பள்ளிக்கிட்ட
பெருமணி ஒன்று ஊட்டு(வி)த்தாள்.

In the Tamil Country Yakshini is invariably spoken of as Yakshi. The epigraphical reference to this cult (Yakshi cult) dates from 8th Century A. D. The *Yakshi or Yakshini* is an attendant deity of Jaina (See Desai, P. B. *Jainism in S India*).

The Chola Epigraphs commence from the period of Parthivendra at Sattamangalam.

3. "Jinadiyar" means Samanas (or) it may refer to a Jaina ascetic.

4. வைகல் means daily.

5. அட்டுவர்=சமைப்பர்.

6. *Pall* is a term, known in all the Jaina Literature, and means a 'Temple' or sometimes 'monastery'.

7. *Bhattari* means a Goddess or a Female deity, identical with Yakshi of the above description.

IV. The first Chola Inscription is a damaged inscription in fairly good characters in the 11th Year of Parthivendra identical with the elder brother of Rajaraja and refers to the Village Sattamangalam as being in the Venkunrakottam, a Sub-division of Venkunranadu.

V. *Inscription of Rājakēśarivarman - 10th Year*

This is an important inscription dated in the 10th regnal year of the Chola King, Rajaraja i. e., 995 A. D.

(a) The name of the temple is mentioned in this epigraph as '*Vimala-Sri Yarya-Tirtha palli*',

(b) It also gives the name of the worshipper in the temple as Baladevapidara, the disciple of Adideva.

(c) This Chola Inscription records the gift of land for a perpetual lamp for the above temple by Baladeva Pidara. The boundareies of land is also recorded in detail.

Text :

(1) ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கோவிராஜ ராஜகேசரிவர்மற்குயாண்டு கய ஆவது
வெண் குன்றக் கோட்டத்து வெண்குன்ற நாட்டுச்
சாத்தமங்களத்தூ ரோம் எங்களூர்ப் பள்ளி விமலஸ்ரீ

(2) யார்யதிர்த்த பள்ளி ஆழ்வார்க்கு, ஸ்ரீஆதிதேவர் மாணாக்கர் இப்பள்ளி
யுடைய பலதேவ பிடாரன் வைத்த திருநந்தா விளக்குக்கு
எங்களூர்ப் பூமி பெரும் தூம்பு[8] பாயும் நிலம், இலாடையார் செறு
விரன்

(3) டிற்கும் தென்பாற்கெல்லை தனிக்குண்டிளுக்கும் கிடங்கள் செறு
விற்கொழூர் குத்திக்கு வடக்கும் - மேல்பாற்கெல்லை திரு
வடிகள் போக[9]த்திற்குக் கிழக்கும், வடபாற்கெல்

(4) லை கரம்பைக்கும் விலாடு பாறைக்குத் தெற்குங், கிழ்பாற்கெல்லை
கரம்பை
க்கும் பலிப்பட்டியின் கொழுக்குத்திக்கு மேற்கு, இன்னூற் பேரெல்
லையுள்ளகப்பட்டு உன்னில மொழிவின்றி,

விலையிற்க்குடுத்திறை

(5) யிழிச்சி கோயில் வரியிலாது போந்த குடிமையும், நீர் நிலையும் இன்னில
முழுத குடியையும் பள்ளியையும் காட்டப் பெரு(தி)த தாகவும்
இன்னிலத்துக்கு தலைநீர், கடைநீர் பாயப் பெறுவதாகவும்

The other inscriptions of this place include (i) a Pallava inscription (which is damaged at the top.) assignable to the period of Nandivarman

---

8. 'தூம்பு' - a term in common use in the Tamil Country, refers to 'drainage'.

9. 'திருஅடிகள் போகம்' - a rare term in the Jaina Inscriptions which means சமணத் துறவிகள் அநுபவிப்பதற்கு கொடுத்த நிலம்.

(ii) a long inscription of 11th or 12th Century characters referring to Palli etc., and (iii) a few fragmentary letters. On the western side of the rock in Perumalparai, a Swastika symbal and a pada can be noticed. The structural finds noticed near Perumalparai are very interesting. The villagers attribute these brick structures to the existence of a Jaina temple.

The Jain temple of this village is called Chandranathasvami temple dedicated to Chandranatha a Jaina Tirthankara. An image of Mahavira flanked by two Yakshas with Simhalanchana was found near Perumalparai about thirty years ago. On the surface of a small rock, to the north of the main shrine in the same temple, is an inscription of '*Madiraikoṇḍa Kō-Parakēśari*'. Thus the sculpture of Sattamangalam and the stone inscriptions of the same place prove that it was a sacred place of the Jainas from the time of Pallavas to this day.

The Jaina inscriptions mentioning the donations made by the rulers of different periods to the Jaina Palli etc., show that the rulers encouraged Jainism and were liberal towards all religious sects. Thereby they preserved the cultural unity and tradition of the Tamil Country.

AGALUR INSCRIPTIONS

Agalur, a Jaina Centre is situated at a distance of about 25 miles from Wandiwash on the way to Gingee. It is a small village near Vidal, an abode of the Jainas. It contains two inscriptions on the surface of a rock close to the Jaina Temple. Those two inscriptions furnish valuable information, on the political conditions of the 8th and 9th Century Tamil characters.

The first inscription of Agalur is an inscription of Nandivarman II dated in the 50th year of his reign. It records the construction of an outlet to the lake at Agalur by Kampaiyanar. He provided 5 *Nali* rice daily for the bhatarar for his daily rites and observances.

I Text: Agalur inscription of Nandivarman:

ஸ்ரீ கோ விஜய நந்தி வி
க்கிரம பன்மருக்கு யாண்
டு ஐம்பதாவதின் கரேஅக
ளூர்த்தூம்பு கம்பயனு
ர் இடு வித்தார் இப்பெ ரே ரிக்
(க)கு ப்பட்டி க் காடி பேரூர்
உநரும பட்டியில் துந
நாழி வைத்த (த்) குடுத்தார் படா
ரக்கு கம்பை
யரன்.

Next, there is an inscription of Vijayaditya, close to the Inscription of Nandivarman on the same rock. This inscription is an interesting one from the chronological point of view and historical point of view also.

It states "under the orders of Vijayaditya, Kampaiyan destroyed Thondur and died in the battle field".

II Text: Agalur inscription of Vijayaditya.

1. ஸ்ரீவிசையா
2: தித்திய
3. ன் பணிப்ப
4. தொண்டூர்
5. அழித்து ப
6. ட டார் கம்பைய
7. ஞர்.

The identification of Vijayaditya would be an interesting problem in this epigraph. Here Vijayaditya may be identified with an Eastern Chalukya King Vijayaditya II, Narendramrigaraja or Bana Chieftain. The identification is doubtful. So it may not be possible to arrive at the above conclusion without sufficient grounds to support the theory. Kampaiyan, may be a Chieftain of Nandivarman Pallava-Malla.

Thus the Agalur Inscription give rise to problems which are of interest to scholars.

The inscriptions discovered recently are published with the permission of the Department of Archaeology. Government of Madras. I showd like, first of all, to express my grateful appreciation to the Director of Archaeology, Government of Madras. For his kind guidance and encouragement. 1 also wish to thank Mr. Saw Ganesan for his valuable suggestions.

ORNAMENTS FROM EPIGRAPHY

by

R. CHAMPAKALAKSHMI, M.A., M. Litt.

As a source of historical material, the importance and indispensibility of epigraphy can hardly be exaggerated. While problems of provenence and accuracy for the values of Numismatics and Literature as sources of the history of a people, the historian can rely on epigraphy more assuredly, as lithic records are the permanent interesting points of time and space. Later tampering can easily be detected in an epigraph and instances of spurious records are rarely met with in the course of a study of stone inscriptions.

It is not authenticity alone that commends epigraphy to the historian. Its intrinsic value of throwing ample light on the contemporary society and incidental recording of historical occurrences forms its main claim as a sheet anchor of history. This is particularly true of the inscriptions found on the walls of the South Indian temples, wherein the immediate function of the records to register grants to the temple transcends to reflect the contemporary life of the people, in all its aspects such as social, economic and political. This has been made possible, to the immense advantage of a historian bent on writing a real history of the people, thanks to the function of the medieval South Indian temple as the hub of the society.

Much has been so far said on the general nature of the society as revealed by inscriptions, but numerous topics of considerable interest are yet to be adequately dealt with Ornaments of ancient days as described by epigraphy and corroborated by sculptures and paintings, from one such, and here, the study of ancient ornaments is taken up not merely as a topic of immense interest but also as a pointer to the aesthetic and decorative instinct of the people and to the economic conditions of the prevalent Society, for ornaments throw a more revealing sidelight on the general affluence of a given group. Thus the study is at once interesting and worth the labour as it envisages to look at the ancient society from a much neglected angle.

Ornamentation is an outward expression of the human love of beauty and decoration. The decorative instinct in man has produced great works

of art, as indeed the art of jewellery is. The art of jewellery is as old as the beginnings of civilisation and in India it has manifest itself in a variety of remarkable ornaments, which have adorned the human form from head to foot. The Indian artist's conception of the divine form is based on his image of the idealised human form and hence he adorned his deities in almost the same manner as he did his king or queen or his fellow beings. The Gods and Goddesses, like the kings and queens were thus conceived and decorated in scuptures and paintings exactly in the same manner. We get a more or less complete picture of the modes of dress and ornamentation of the people of ancient times by making a comprehensive study of the sculptures and paintings, the rich art heritage of India, to which epigraphy supplies complementary and supplementary evidences.

Tamil inscriptions contain interesting references to a variety of ornaments worn on the different parts of the body and describes in detail different types of each of them with their names. A comparative study of these records with the literature of the different periods is useful for an understanding of the customs and fashions of the respective periods. Inscriptions of the Chola period in particular, have recorded the names of a number of ornaments, giving description of many of them. It is significant that we rarely come across ornaments in the inscriptions of the Pallavas and early Pandyas, though the absence of such references, does not mean that the art of jewellary was unknown. Indeed, both sculptures and paintings of the Pallava period amply illustrate knowledge and use of ornaments. With their claims to imperial status by virtue of their political and cultural achievements, the Cholas added religious glory to their period of ascendancy in the Tamil country. Their endowments to religious institutions constituted not only land grants, grants of money etc., but also a veriety of costly ornaments of gold set with precious stones. Often, these presents were bestowed on the temples out of the enormous booty that fell into the hands of the Cholas in their wars. The rich commercial intercourse that the Cholas had with the countries of South East Asia must have added to the prosperity of their period. The Tanjore inscriptions of the Cholas are of special importance in this connection as they bear testimony to the royal bounty which showered valuable gifts on the temple. The quantity of gold, silver and jewels granted by the royal family to the Tanjore temple is incredible. While members of the royal family led the way, the officials and occasionally private individual like merchants and members of the *hetaerae* class followed their example in expressing their devotion through such gifts.

An attempt is made in this paper to present the results of a study of the inscriptions of the Chola period on the variety of ornaments

known, how they were made, how many of them survive to-day and how they were depicted in contemporary sculptures and paintings. Such a study makes it clear that the art of making ornaments of gold and precious stones had reached a very advanced stage in the Chola period· Many of the ornaments mentioned here either go by other names at present or have no representatives among modern jewels. The different parts of these ornaments are described in technical language and the number of jewels set on each, the individual weights of gold, lac, precious stones and total weight of the ornament, excluding threads and lac (sometimes inclusive of lac only) and the approximate cost of each ornament are registered in great detail. The qualities and flaws of precious stones such as diamond, ruby, emerald and pearl were understood and recognised. The different shapes and hues of diamonds and pearls are described with intimate knowledge. We have evidences to show that the merits and defects of the gems were known long before the period of Chola ascendency, as references to them occur in the early Tamil epic *Śilappadikaram*

With the exception of the nose ornament all the others worn on the human figure are described in the Tamil records.

The head ornaments included crowns of different shapes and gold plates called *pattam* or *Virapattam*. (*Tiru*) *Muḍi* and *Makutam* (*Tiru* is a prefix found in almost all the names of ornaments) denoted crowns, evidently worn by deities as also kings and other members of the royal family. *Tirupattams* were presented to deities but the *Virapatta* was an ornament normally worn by heroes. The *paṭṭam* also formed a part of the crown.[1] The *makuṭa* was a pyramid shaped crown of gold set with gems such as diamonds, crystals and *potti* (a variety of pearl?) and pearls were strung on both sides of the front plates of the crown. Several parts of the crown such as *Vāyvāḍam Karaṇḍigai* and *Kōḍam* (or *Kōḍagam*) are given. The meaning of the first two is not clear, while *kōḍam* means the ornamental curve of the crown on which bundles (*śavi*) of strings and pendants were hung.[2] Besides the terms, *muḍi* and *makuta*, the term *abhishēka* also denoted a crowu.[3]

The *pattam* besides being a part of the crown was also worn independently by heroes. It was made of gold only and sometimes had gold flowers (porpu) adorning it.[4]

---

1. S. I· I., Vol. II, No. 8.
2. *Ibid.*, (The five ornamental parts of a crown are *Damam, Mukutam, Padumam, Kodagam* and *Kimburi*).
3, S. I. I., XVIII. No. 455; *Rajarajasolanula* l. 178.
4. *Porpu* or gold flower occurs in several inscriptions and was worn on the head and above the ear.

The *S'uṭṭi*[5] was an ornament worn on the head, like the *S'uṭṭi* of to-day which hangs down the forehead. It was made of gold and pearls were strung on it.

In sculptures and paintings we find a variety of crowns, cylindrical and pyramidal called the *Karaṇḍamakuta*, with pots appearing on them. Most of them have a *Chakra* behind, called the *Siraśchakra*, which probably originated from the large halo at the back of the heads of images.[6] No reference to it, however, occurs in inscriptions. *Piṛai* (*Tiruppirai*) was a crescent shaped ornament worn on the head and was commonly presented to images of Siva due to its special iconographic significance.[7] But as a part of a group of head ornaments it appears in the contemporary paintings of the Brihadisvara temple at Tanjore worn by the figures of female dancers and singers. This ornament survives to-day as a part of the *talai-sāmān* worn by the bride for the marriage ceremony and by dancers. The *Chintāmani* is another head ornament mentioned in inscription.[8]

Conventional treatment of ornamentation in sculptures makes it rather difficult to identify with certainty several ornaments mentioned in epigraphic records, as for example, in the case of ear ornaments. In Pallava and Chola sculptures, ear ornaments are normally absent except for one or two small golden beads or drops attached on one of the two parts of the lobe. The *makarakuṇḍala* and *patrakuṇḍala* can be seen in some. Epigraphic records on the other hand give the names of a number of ear ornaments such as *tōḍu*, *kudambai*, *makaram*, *vaḷi*, *kambi*, *koṭpu*, (*koppu*) and *māttirai* Among these the *tōḍu* is well known. It is also called *ōlai* and survives today in both its names. Literary references to the *tōḍu* show that it is one of those ornaments of considerable antiquity and long history, beginning from the Sangam age down to modern times. The *tōḍu* made of gold is mentioned in a Tanjore inscription.[9]

Kudambai (*Kudambaittagaḍu*), as it occurs in inscriptions, appears to have been an ear ornament made of gold.[10] The term *Kudambaittagadu* is suggestive of the way in which it was shaped. i. e. like a plate.

The *makaram* was shaped like a *makara* and is repeatedly represented in metal images. The word *makara* alone is used here in the sense of

5. S. I. I., Vol. II, No. 87.
6. C. Sivaramamurti, *South Indian Bronzes*, p. 28.
7. S. I. I. Vol. XVII, No: 455.
8. 680 of 1919.
9. *S. I. I.*, Vol. II, No. 34. (Literary references—*Aham*-301 ; *Silap* xvi: 35 ; *Tolkappiam, Porul*, 642 : 1 ; *Kulottunga Solanula*, 1.676 ; *Sambandar Tevaram-*).
10. *S. I. I.*, Vol. II, Nos. 34 & 43. (Lit. references—*Kalingattupparani*—v.119).

makarakuṇḍala.[11] In literary usage the terms *makarakkuḻai* and *makara-kuṇḍalam* occour in the *Mūvar ulā.*[12]

Of considerable interest is the term *vāḷi* denoting another kind of ear ornament. Different types of this ornament are referred to, such as the *vāḷi* made of gold[13] and the *vaḍugavali* made of gold with pearls strung on it.[14] The *iraittaivāḷi* is described as a circular one in the *kalingattupparaṇi* (1.499).

The *kambi* was probably a wirelike ornament worn on the ear, inserted into the lobe. It was normally made of gold only.[15] *Koṭpu* (*koppu*)[16] and *muttumattirai*[17] were two other ear ornaments. The former was probably a circular one strung on gold threads and the latter, which is derived from the Sanskrit *mātra*, was made of pearl. The *koppu* is known even today as an ornament worn on the upper part of the ear. From a reference to the *viḍukambi* in the *kalingattupparaṇi* (1.498) it may be inferred that the *kambi* was an ornament shaped like a ring. The *Śevināli* yet another ear ornament occurs in an inscription from Tiruvarur.[18]

A bewildering variety of neck ornaments are found mentioned in the inscriptions. Some of them were worn closely round the neck—the *kaṟai* (collar)-and others were hung round the neck. While a few were chains of gold beads, or strings of pearls or other gems, others were necklaces of gold set with gems, tied round the neck with an eye and a hook. The *Tiraḷmaṇivaḍam* was a neck ornament of one or more strings (three or five) or round beads made of gold soldered together.[19] The *koḍi* may be have denoted a chain of gold as it does to-day. one description it had gold flowers attached to it at the top (*talai*) and the hanging part or the pendent (*tūkkam*).[20]

Tirumalai, (*Tiruvaram*), *Bhasamalai* and *Manikkamnlai* were different types of necklaces. The *tirumalai* was made of gold set or strung with jewels.[21] The *talimani* (marriage badge) was also strung on it and beside)

---

11. *S. I. I.*, Vol. II, No. 53.

12. *Vikramasolanula :* 11.90, 369; *Kulottungasolanula*; 1.141 *Rajarajasolan ula* : 11.38', 644.

13. *S. I. I.*, II, Nos. 2, 7 & 8.

14. *Ibid.*, Nos. 51 & 79; 680 of 1910 (*Irattaimutturvall*—680 of 1919).

15. *Ibid.*, Nos. 2, 6, 8, 38 & 49.

16. *Ibid.*, No. 56.

17. *Ibid.*, No. 79.

18. 680 of 1919.

19. *S. I. I.*, II, 1, 34, 38, 42, 43 & 89 (*Manivadam* is mentioned in the *Kalingattupparani* 1.119.)

20. *S. I. I.*, II. No. 1 (It may have signified the *arainam* also). A *muttin sul kodi* is mentioned in the *Kulottnngasalanula*).

21. *S. I. I.*, II, Nos. 3, 7, 8, 39 & 51 and *S. I. I.*, XVII, 455.

an eye and a hook, it had the *piñju, taḷimbam* and *paligai* as its parts.[22] The inclusion of the *talimaṇi* has special significance as a marriage symbol. The *malai* was, on the other hand, an ornament worn by both men and women and was presented to both male and female deities. Similarly, the *bhasa mala* (*Paśamalai*), a necklace or garland of rays, also contained in it the *talimaṇi* along with other gems. One of the Tanjore inscriptions records the gift of a *paśamalai* to an image of Suryadeva.[23] Among its several parts were front plates (*iḍaikkaṭṭu*) *Paligai*, *kaḷḷippu*, an eye and a hook.

A necklace of rubies (gems) *Maṇikkamalai* was presented by the pious queen Sembiyan Mahadevi to the Svetaranyesvara temple at Tiruvenkadu.[24] It was a necklace of gold set with precious stones such as rubies diamonds, pearls, emeralds and crystals. References to the *malai* and aram of gold and jewels as adorning the necks of kings and beautiful damsels are met with in literary descriptions in the *Mūvar ula*, the *Ramayaṇa* of Kambar, the *Kalingattupparaṇi* and other works. These terms are still in use denoting different kinds of necklaces

Apart from the above neck oanaments. *vaḍams* or strings were also worn. The *ēkavali* (*ekavalli vaḍam* in inscriptions) was a single string of gems like pearls corals, lapis lazuli and sapphire with the *taḷimbam*, eye and hook as its parts.[25] *Muttuvaḍam* and *Pavaḷavaḍam* were similar ornaments of single strings of pearls and corals.[26] The *triśaai, pañchaśari* and the *saptaśari* were probably similar necklaces of three, five and seven strings of gems such as pearls and corals with gold pins (*nembu*) *pāligai* and *tāḷmbam* as their several parts. Each of them was tied by means of an eye and a book.[27] Almost the same kind of necklaces may be recognised in the *kaṇṭanām* (of a single string), the *pullgai kaṇṭanāṉ* (a composite one of three strings) made of gold set with jewels. They were fastened with the help of an eye and a hook.[28]

Chains of *rudrāksha* beads (*tāḷvaḍam* of rudraksha) were worn by saints and they are found represented on the portrait sculptures of Appar,

22. *Pinju* and other parts mentioned here are included in a list given separtely.

23. *S. I. I.*. II, 56.

24. *S. I. I.*, XIII, 144; 4:4 of 19 8. (A*Manikka aram* is mentioned in an inscription from Tiruvarur, 676 of 1919.)

25. *S. I. I.*, II, 6, 51, 55 and 79: *S. I. I.*: XIII, 144 *Ekavali* is one of the ornamets mentioned in the *Kalingattupparani*, 1,5000).

26. *S. I. I.*, II, 43 and 55; 680 of 1919 (Literary references to them are numerous).

27. *Ibid.*, 42, 46, 47 and 79 *Vanna Sarangal*-occurs in the *Kalingattupparani* 1. 501).

28. *Ibid.*, 47 and 93; 680 of 1919. *Pulligai* is interpreted as an ear ornament, See No. Subramaniam, Pre-Pallava Tamil Index, p.)

Sambandar, Sundaramurti and others. This ornament occurs also on the images of Siva as Bhikshatana. Inscriptions record the gifts of *Mudrākshavaḍam* to the images of saints mentioned above, which were set up by members of the royal family in temples.[29] The *rudrākshavaḍam* was made of *rudrāksha* beads held together by screws (*śuri*) made of gold. A single *rudrāksha* bead was sometimes strung with a screw on a gold thread or *nāṇ* with an eye and a hook to fasten it. The *rudrākshakkaṛai* is another type of the same ornament. in which the *rudrāksha* was strung on a collar or *kāṛai* worn closely round the neck. The *kaṇṭhika* with one *rudrāksha* bead fixed with a screw was also known.

Kāṛai is a term normally used for any ornament worn closely round the neck, the arm, wrist and round the leg above the ankle. The *paṭṭaikkāṛai* was a neck ornament of gold with a *tiru* (or *tirugu*-spiral) strung on it.[30] Though the *tiru* is mentioned more often as part of the above ornament it occurs also as a separate one made of gold set with precious stones such as ruby, diamond or emerald and was strung on a gold string with an eye and a hook.[31] The name *tiru* perhaps implies that this ornament had a special significance as an auspicious emblem worn by women. It is significant that in all the three inscriptions, *tiru* either as a separate ornament or as a part of the solid *kārai*, figures as a gift to the goddess Umaparamesvari and to Nangai Paravaiyar, the wife of Nambi Aruranar (Sundaramurti).

Among the ornaments worn round the neck, the *tali* deserves special attention as it has an interesting history both as an ornament and as the marriage badge. The derivation of the word *tali* is obscure.[32] *Tali* of different types, as an ornament, has been known in the Tamil country from very early times. Literary sources refer to the *aimpaḍaittali* and *pulippaltali* as worn by children and women, the former as a talisman and the latter as a trophy brought by the men folk after a hunt. The *achu tali, amai tali, variveṇtali, porrali* and *śirumaṇitali* are found mentioned in works such as *Tiruppavai Perunkathai* etc. On this basis and on the occurrence of the term *mangalanaṇ* or *mangala nūl tali* is Sekkilar's *Periya purāṇam* and other works and also on the absence of any referenees to the tying of the *tāli* as an important part of the marriage rituals in early literary works, it is held that the *tāli* as an emblem of the wedded

---

29. *S. I. I.*, II, 38, 43 & 55.

30. *Ibid.*, 38 and 51 (the *tirugu* of modern times is an ornament worn on the head - the plaited or coiffed hair) A *ganavaylrkkarai* solid diamond necklace, is mentioned in the *Rajarajasolanula* 1.648.

31. *Ibid.*. 42.

32. See however the views of Jayadev, Trans. of the Arch. Society of South India, 1959-60 pp. 43 ff.

state appears for the first time in the literature of the 11th and 12th centuries.[33] It may be pointed out here that the *S'ilappadikāram* makes an interesting reference to *mangala aṇi* in a way which is suggestive of its importance as a sacred ornament connected with the marriage ceremony,[34]

The earliest epigraphic reference to the *tali* as a special marriage symbol occurs in an inscription of the period of Rajaraja I from Tiruvenkadu, which records the gift of ornaments made by Sembiyan Mahadevi during the reign of her son Uttama Chola.[35] The reference is quite clear as the relevant lines in the inscription read as flows: "நம்பிராட்டியார்க்கு செய்த தாலியும் தாலி நாலுமாய் நிறை ஐஞ்சுகழஞ்சு" Mention has been made above to the inclusion of the *talimaṇi* in other ornaments worn round the neck such as *tirumalai* and *paśamalai* which were worn both by men and women. It is, therefore, difficult to ascertain when the *tali* acquired the special significance that it has today, unless it is accepted on the basis of the *S'ilappadikaram* that it has been an emblem of the wedded state since the early centuries of the Christian era.

Varieties of *tali* are described in the Chola inscriptions. The *talimaṇivaḍam* is the most common form of the chain of *talimaṇi* made of gold.[36] The *maṇikkattali* was made of gold set with rubies.[37] One form of the *maṇikkattali* had a small *śaṇbangarai* of gold on which were set five diamonds and one ruby and which had an eye and a hook. A *tali* strung on a *paṭṭaikkarai* (a collar made of gold) is also known from another inscription.[38] *Vayirachcheyal tali maṇi* was yet another variety of the same ornament which had diamonds set on it. Qne such *tali* is described a- a string with 157 *talimaṇi*, 2 *śavakkam* (diamonds) and it had four *paḍugan*, 4 *kaḷḷippū* and one *kokkuvay*.[39]

In two of the Tanjore inscriptions reference is made to an ornament called the *kaṇṭatuḍar* ond the *purattuḍar*.[40] The former is described as three gold chains soldered into one and the latter had a *paḍugan*, a *kaḷḷippū* and *kokkuvay*. The two names occurring together and the description suggest that they were parts of a single ornament worn on the body like the *Channavira*. C. Sivaramamurti calls it the *Svarṇvai-*

---

33. *Ibid.*, p.

34. *Silap.* I, 47, II, 63; (Dr. N. Subramanian interprets the term as the sacred matrimonial thread worn by the bride, *Pre Pallavan Tamil Index*, p. 624.)

35. *S. I. I.*, XIII, No. 144, 444 of 1918.

36. *Ibid.*, II, Nos. 6, 8. 42 and 79.

37. *Ibid.*, 79 and 93 (The *Jivakachintamani* refers to the *manikkattali*).

38. *Ibid.*, 43. (compare *Pattaikkarai* with *tiru*)

39. *Ibid.*, No. 2.

40. *S. I. I*, II, Nos. 2 and 8.

kakshaka.[41] This ornament is found worn by female figures, figures of kaliya Krishna, Lakshmana and other minor deities.[42] Its absence may be noticed on some female figures which wear, instead the jewelled *Yajñōpavita.*[43]

The *udarabandhana* or the stomach band was an ornament worn on the stomach. Its representation in Pallava sculptures is simple whereas it is shown with an ornamental clasp in Chola images. It was made of gold set with precious stones.[44]

The waist ornament included girdles (*paṭṭigai*) made only of gold and girdless made of gold set with gems and strung with pearls. The plain girdle made of gold is often shown clearly on both male and female figures in sculptures. Elaborately ornamented girdles are depicted with remarkable attention to detail. Descriptions of both types of girdles occurs in epigraphs.[45] However, it is often difficult to recognise their exact counterparts in images as the sculptors and painter appear to have treated the more intricate ornaments sometimes conventionally and sometimes realistic. The *paṭṭigai* was made of several intricate patterns and among its parts were an ornamental clasp (*kimbirimugam*) set with jems, big and small flowers also set with gems, and chief pendant (*tāṇaittūkkam*) in the shape of abraided garland (*piṇṇukkōrai*) hanging from it. The chief pendant had a bud (*moṭṭu*) at the top set with gems and hung with bundles (*śavi*) of strings. In the middle of each bundle was a small pendant with three *viḍangus* at the top of an *enali*, also with gems. The whole ornament was decorated with pearls strung at various points.[46] Sometimes strings with small bells (*kingiṇi*) and string of mango shaped beads (*mangaynaṇ*) were also introduced in the making of the *paṭṭigai.*[47] On the whole the *paṭṭigai* afforded considerable scope for the jeweller to exhibit his skill in the designing and making of ornaments. Sometimes the *paṭṭigai* was seven on to the *muḍakku* worn round the waist.[48] A silver *kachchōlai* or girdle in the shape of a snake is also mentioned in one of the Tanjore inscriptions.[49]

---

41. *South Indian Bronzes*, p. 33.

42. See C. Sivaramamurti *op. cit.*, pls. Douglas Barret, *Early Chola Bronzes*, pls.

43. C. Sivaramamurti *op. cit.*, pls. Douglas Barret *op. cit.* pls.

44. *S. I. I.*, II, Nos. 39 and 46. (The *Kulotungasolan Ula* refers to the *udarabandhana* 1.134.

45. *S. I. I.*, II, Nos. 2, 8, 34 and 51; Vol. XIII No. 144.

46. *S. I. I.*, II, No. 51. (The meaning of the word *enali* is obscure while *vidangu* refers to the top of the pendant.)

47. *Ibid*, No. 93.

48. 680 of 1919. (அரையில் கட்டிய முடக்கில் தைத்த பட்டிகை)

49. *S. I. I.*, II, No. 46.

It may be noted here that the terms such as *Kañchi* and *Mēkalai* are hardly met with in inscriptions, whereas contemporary literary usage included all the terms *kāñchi, mēkalai* and *paṭṭigai*[50]. The term *paṭṭigai* is however not found in literary works of pre-Pallava period.

Armlets and bracelets which decorated the arms and hands were the *bāhuvalaya, tirukkaikkārai, kaḍagam vaḷaiyil* and *śūḍagam*. The *bahuvalaya* is well known as an ornament worn on the upper arm and was made of gold set with gems and strung with pearls[51]. Different kinds of *bahuvalaya* are seen on images. The serpent shaped *ananta* and the ring shaped one with a *śikhara* like ornamentation in front with strings of pearls hanging from it are common. Literary references to the *bāhuvalaya* are numerous and date from the Sangam age.

The descriptions of the *kaikkarai* given in the inscriptions are striking and it is not easy to recognise their exact counterparts in sculptural representations. Evidently worn round the arm or the hand, the *kaikkarai* was sometimes made entirely of gold and sometimes richly decorated with gems set into them and pearls strung on them.[52] One type of the *kaikkarai* was made of balls (*gundu*) set into sockets (*kēvaṇam*) soldered on a band (*paṭṭai*) of gold with copper nails to fix it and lac used in its making. It was made of two pieces (*tuṇḍa*) to which were attached strings of pearls of different qualities and hues. Besides pearls, crystals and *potti* were also fastened to it.[53]

An elbow ornament is found invariably, depicted in stone and metal sculptures and paintings. It is made of a simple pattern, a string tied near the elbow with a fluffy silken projection protruding beyond the knob, a characteristic of early Chola sculpture.[54].

The *poṭṭu (tirukkaipoṭṭu)*, which is mentioned as an ornament presented to the images of goddesses normally in pairs, was evidently worn on the hand.[55] A description of it as strung on gold threads (*nañ*) appears to fit in with the elbow ornament which is found in images. But it may also be noted that the elbow ornament is worn both by male and female figures.

The *Kaḍagam* was another kind of the bracelet and it was presented in pairs to the deities. It was either made with gold or with and jewels

---

50. See *Rajarajasolanula*, 1.647. for *patligat*.

51. *S. I. I.*, II, Nos. 7, 39, 51, 86 and 93; XIII Nos. 144 and 319

52. *Ibid.* II, Nos. 2, 34, 38, 51 and 93. In one of them tiger's claws were engraved on the outside (*ugirppuravan.*)

53. *Ibid.*, No. 51.

54. C. Sivaramamurti, *op. cit.*, p. 32.

55. *S. I. I.* II, Nos. 2, 7 and 8 (The *bottu* form one of the marriage badges worn by some communities (Telugu) in South India.)

as shown by its names *ratnakaḍagam* and *pavaḻakadagam*.[56] Another type of bracelet called *śūḍagam* was probably derived from the Sanskrit *Chūda*. It was similarly made of gold set with gems. *Muttin śūḍagam* was a pearl bacelet of two pieces with the *karaḍigai* attached to the two points, *potti* set into sockets and crystals fastened to it. Pearls were strung on it.[57] Sometimes it was made of balls soldered on a band of gold with a *milatyaṇi* to fix it and pearls strung on it. This type of *śuḍagam* must have been exactly similar to the *kaikkarai* designed and made in the same manner.[58]

The name *vaḷaiyil* for the bracelet or bangle has been known ever since the sangam age. Both epigraphic records and literature use the term to signify, the ring shaped wristlet of different patterns, A *valaiyil* of balls soldered on a band of gold with pearls strung on it was known.[59] References are also made to the *muttuvaḷaiyil* and *ratnavalaiyil* made exclusively of pearls and rubies.[60] In literature the terms *kaḍagam* (*maṇikkaḍagam*) *śūdagam* and *vaḷai* (*kaivaḷai*) are used to denote bracelet[61]

The leg and foot ornaments occurring in inscriptions are the *tiruvaḍikkarai (Tirukkakarai)*, *tirukkalvaḍam* and the *padaśayalam*. The *tiruvaḍikkarai* corresponds to the *tirukkaikkarai*, the former worn above the ankle and the latter at the wrist. Descriptions of the two are exactly similar, showing that they were designed and worked in the same manner. The *tiruvaḍikkarai* of gold was a ring like ornament sometimes set with gems.[62] It was made of two pieces. The following description of it resembles the pattern of the *kaikgarai*. On a *paṭṭai* or band of gold, balls were set into sockets and copper nails were used to fix the pieces. Strings were attached to the points and pearls were strung on them besides crystals and *potti* which were fastened to the *karai*. In sculptural representations rings are found worn above the ankle besides the anklet worn loosely below the ankle. These rings occur sometimes only on the left leg and more often on both the legs. The other anklet with or without bells is found on all images, particularly those of Nataraja, the divine dancer. The names *S'ilambu*, *nūpuram* and *kaḻal* hardly occur in inscriptions. The *śayalam* mentioned in them may be

---

56. *Ibid.*, 2, 8 and 93.
57. *Ibid.*, No. 51.
58. *Ibid.*, No· 79, (See also No. 51 for the *kaikkaraī*·)
59. *Ibid.*, No. 46.
60. *Ibid.*, No. 3 and 93 (*Kalvalaī* was also made of two pieces like the *sudagam*-680 of 1919)
61. *Vikramasolan ula*, 1.94 ; *Kalingattupparanī* 497 ; *Rojarajasolan ula*, 1.774.
62. *S. I. I.*, II, 2, 8. 34, 51 and 79. 680 of 1919.

said to correspond to the *śilambu.* It is curious that nowhere in the inscriptions do we come across the *kingiṇi* (bells) for the foot ornament. though, in sculptures, the bells hanging from it can be clearly recognised. On the other hand, the *pada śayalam* is described as made of *gōlḍ* set with gems such as diamonds and rubies, and pearls, strung on it.[63] The *Vayiraśayalam* was probably similar, the name itself indicating that diamonds were the chief stones used in its making.[64]

Rings were worn both on the fingers and toes by men and women. *Tirukkalmōdiram* or toe ring was presented for all the ten toes and this is corroborated by representations of rings in all the toes of the metal images.[65] *Vaṭṭappu* seems to have been another name for toe-ring.[66] The toe-rings were normally made only of gold. The *mōdiram* for the finger was made either of gold or of gold set with different gems. *Navaratna mōdiram* or a ring set with all the nine *ratnas* was also made, as it is even to-day.[67]

The only reference to an ornament worn on the *prishṭa* (buttocks) is found in an inscription from Tanjore.[68] It was made of gold, set with diamonds, *potti* and rubies, and was called the *prishtakaṇḍigai.* Metal images of the Vijayanagar period have two circular ornaments shown on the *prishta,* whereas in the Chola sculptures it is absent. The *prishta-kaṇḍigai* may have been a similar ornament and was probably worn rarely.

The *Tūkkam* or pendant was used as a separate ornament as well as a part of other ornaments such as the crown, girdle etc. The *padakkam*[69] was a medallike ornament with gems set on it and was worn like a pendant on the breast. The name *padakkam* for the breast ornament is in use even to-day.

Some obscure and probably obsolete ornaments are referred to in the present epigraphs. They are the *uḻuttu, kuppi, uḷḷuḷāṇakkam, koḻandu, kuruḍapū, karkaṇḍu, taḷkkūḍu* and the *siḍukku.* The *uḻuttu* occurs frequently and was normally donated in pairs. suggesting that it was worn either on the ear or other parts such as hands. We hear of the double *uḻuttu (irattaittiru uḻuttu)* of gold,[70] *uḻuttu* of pearls[71] anp *uḻuttu* of rubies.[72] It is probable that the *uḻuttu* was an ear ornement.

63. *Ibid.,* No. 8.
64. *Ibid.,* No. 2 and 8.
65. *Ibid.,* No. 2 and 8 (See Douglas Barret, *op. citt.* pl.
66. 6:0 of 1919.
67. *Ibid.,* 38 and 93; 680 of 1919.
68. *Ibid.,* 93.
69. *S. I. I.,* II.
70. *Ibid.,* Nos. 2 and 8. *S. I. I.* XIII, No. 144.
71. *Ibid.,* 93 and 680 of 1919.
72. *Ibid.,* II, 93.

It is not clear what kind of ornament the *kuppi* was, though the word *kuppi* is used in these inscriptions often to denote a quality of diamond.[73] Similarly the *karkaṇḍu.* which is described as an ornament made of gold fixed with a conch *(sanku)* and with crystals fastened on it, cannot be identified.[74] The *koḻandu* was probably a corruption of *koḻundu* (a pendant) and a *talikoḻundu* is mentioned in the *Periya-Tirumoli.* (2—6—1). *Kuruḍapū*[75] may have been a flower of gold.

The *taḻkkūḍi*[76] may be understood to have been a pendant in the form of a locket.

Of considerable interest is the ornament called *siḍukku,* which is said to be an ornament specially worn by women. A pair of *siḍukku* of pearls *(muttin siḍukku)* was presented by a queen of Rajaraja I to the image of the Goddess Umaparamesvari.[77] It was made of gold strung with pearls. The *sōnagachchiḍukkin kūḍu,* which finds mention in another record,[78] was probably a similar ornament which appears to have been made after the fashion of the Jonakas. The term *sōnaka* suggests that either the Arabs or the remnants of the early Greek and Roman contacts with the Tamil country were responsible for introducing into the land some of their practices in the making and wearing ornaments. It is, however, not known where the *siḍukku* was worn.

Besides the above ornaments, frequent references are made to a *Śrichchanda,* which appears to have been very important and valuable, as implied by the elaborate descriptions of it in inscriptions. It was made of gold set with gems, It had general parts such as clasps (*mugam*) pendant, frontplates (*iḍaikkattu*), eyes, hooks, gold pins and *karaḍigai.* Pearls were the chief gems used in it besides crystals, *potti,* and *taruppu* (inferior diamonds).[79] Exactly where it was worn cannot be made out though it may be compared with the *kalapachchanda* and *Vijayachchanda* which were necklaces.

The *Kaḷavam* or (*kalapam*) is mentioned in several inscriptions [80] It is said to be a girdle of more than string of pearls, corals and lapis laguli with sdveral parts like the *talimbam* or the *pāligai* and the eye and the hook. The Sanskrit k*alapa* is interpreted as a necklace and the *kaḷavam* seems to be derived fsom the *kaḷapa.*

---

73. *Kuppivalram, Ibid.,* 93.
74. *S. I. I.,* II, No. 89.
75. 680 of 1919.
76. *Ibid.*
77. *S. I. I.,* II, 51.
78. *Ibid.,* 93.
79. *Ibid.,* 51.
80. *Ibid.,* 46, 55 and 79.

The nose ornament is conspicuous by its absence in the Tamil records of the Chola period. Neither literature nor epigraphy attest to the use of nose ornaments till about the 13th or 14th century A. D. On the antiquity of the nose ornament different views have been expressed. P. K. Gode maintains that it must have had a foreign origin and was probably introduced into India after the advent of the Muslims.[81] A S. Altekar has expressed a similar opinion.[82] N. N. Dasgupta, on the other hand, finds literary referennces to the nose ornament earlier than the 11th century A. D. and holds that it was known in the Hindu period of Indian History.[83]

In the inscriptions under discussion no reference is made to the nose ornament in any form. *(mūkkutti, nattu* and *bullakku).* Nor do we find in contemporary sculptures and paintings any representation of it. Clearly it was not in vogue. The earliest epigraphic reference to the *mūkkutti* (nose ornament) occurs in a Vijayanagar inscription from Tanjore of the time of Devaraya II dated S. 1368 (1446-47 A. D.)[84] If the ornament was foreign imported, it must have found its way into the Tamil country after the 13th century and before the beginning of the 15th century. In the other parts of India including the Deccan the nose ornament seems to have been introduced earlier than the 11th century A. D. for the *Vikramankadēvachaita* of Bilhana contains a reference to the nose ornament.

In the Chola period two weight standards were used—the stone called (*Kasukal*) *Àḍavallan* for weighing the gold and the one called *Dakshiṇmēru vitankan* for weighing the stones. Both were named after the god Rajarajeswara of the Tanjore temple. The weights of the ornaments are given in terms of *Kaḻañju, mañjaḍi* and kunri, sometimes exclusive of the lac, and threads used and sometimes inclusive of the lac. In an inscription of the time of Rajendra I from Tiruvarur, the stone used for weighing the gold is named Rajarajan evidently after Rajaraja I and it must have been another name for the same standard called *Àḍavallan*. The quality of the gold was expressed in terms of the unit called the *daṇḍavani*.

It may be noticed that the system of weight underwent a change under the Vijayanagar rulers, a feature which is common to: all periods of South Indian history for, the standards of weight and measurement

81. Anuals of the Bhandarkar Oriental Research Institute. Vol. 19, 1938-39, pp. 313-34.

82. Journal of the Benares Hindu Univercity, Vol. II, 1938, pp. 399.

83. Anuals of the Bhandarkar Oriental Research Institute, Vol. 19, 1938-39, p. 327.

84, *S. I. I*,, II, No. 71.

varied considerably in different periods, and also in different regions. 'A Vijayanagar inscription from Tanjore records the use of the *tukkam* of ten *paṇa-iḍai* for weighing the ornaments. The *tūkkam* and *paṇa iḍai* must have been identical with the *kaḷañju* and *paṇattūkkam*. (2 *mañjadi*) of the metrical system. Although the *paṇaidai* or *paṇatūkkam* (1/10 *kaḻañju*) is not menticned in the Tanjore iuscriptions of the Cholas, it is presupposed by the fact that the Tamil term *ma* (1/20) is used to denote 'one tenth whenever it follows the word *mañ jadi* (½ *paṇa-idai* or *paṇattūkkam*).[85]

The technical terms occurring in these inscriptlons relate to the methods of setting the gems in gold, the different parts of the ornaments, the meaning of some of which is obscure and a variety of details regarding the use of lac, (*arakku*) which sometimes formed the core of the solid ornaments. The threads (*saradu*) into which pearls, gold beads and pendants were strung were made of twisted gold wires. Reference is also made to sockets (*kēvaṇam*) frames (*śattam* or *ummachchu*) and *pesi*, the meaning of which is not clear.[86]

The foregoing discussion based on epigraphic material and supplemented by references to artistic remains, shows clearly that a high degree of skill was exhibited by the goldsmith and the jeweller, who produced fine ornaments to cater to the sophisticated tastes of the court and the society.

85. *S. I. I.*, II, pp. 36.
87. A list of all these terms is given seperately.

AN INTERESTING INSCRIPTION FROM UTTIRAMERUR

Sri. V. GANAPATHI, STHAPATI

Mamallapuram

Uttiramerur is a small village in Chingleput District, about twenty miles south of Kanchipuram. There is an old temple with a beautiful Vimana popularly known as 'Ashtanga Vimana' dedicated to Sri Sundaravaradapperumal. The temple is said to have been raised by one Dantivarman who ruled over the Pallava kingdom during the last quarter of the 8th century and first quarter of the 9th century A. D.

The sub-structure of the Vimana called Garbhagruha is built of fine granite up to base or adhishtana and the super structure consisting of three storeys is built of brick and mortar. The whole extent of the stone-built adhistana is covered with a good number of inscriptions that will interest mainly epigraphists, archaeologists and historians. But, here in this particular temple is found a piece of inscription that attracts the attention of Sthapatis, the practising architects as it refers to the conception, design and architecture of the shrine in special terms. In the epigraphical records such inscriptions are rarely met with.

The most celebrated and oft-quoted Mandagappattu inscription of Mahendra Varma Pallava (7th century A. D.) may be quoted here as a parallel example, as it marks a turning point in the history of building-technique of the south, That Mahendra Varman caused an Ayathanam or temple of Trimurtis to be excavated out of hard granite rock using none of bricks, wood, metal or sudha is the proclamation. Here is the inscription :

> Etadanistakam adrumamaloham asudham Vichitrachittena
> Nirmapitam nrupena brahmeswara vishnu lakshitayatanam.

The inscription that has been taken up for to-days' discussion is of different character and significance. It is thought provoking and indeed

a veiled challenge to the Silpins of the day. It also pays a high tribute to the architect of the temple, Parameshwra-perunthachchan, by name.

The relevent portion of the inscription from the Uttiramerur temple is as follows :

Asya alankara manan cha yathalakshanasamyutam
Yaschainam vetti sakalam savai vastuvidam varaha
Evam vastvabhavat mahatpravigatam namna cha jatyadina
Enasmin bahubihi yathagamavidaihi grame Prayoganvithaihi
Srimat patakavasina kruthadhiya takshna sadavagmina
Tenedam parameswarena mahata srivastuno bhaskaraha.

"He, who understand the measures and architectural details of this (Vimana) fully, is an expert among architects versed in Vastu Vidya."

"This shrine, shining, as it were, the sun among the shrines of the village and adored by its name and class etc. was built in conjunction with the agamikas of this village versed in agamic principles and practice, by one truthful and dexterous Parameswara Thakshaka of Pataka."

The principal purpose of this paper is to make a critical study and unravel, as it were, the mysterious *māna*, the measures that go to make up the design and *Alankār* the architectural embellishments. The role of the Agamic principles in its design and construction is also attempted in this paper.

The science of Architecture called Vastu shastra is a technical manual concerned with designing of architectural edifices of religious and secular character. Its main purpose is to present to the practising architects various types of structures with their technical details and a variety of decorative motifs called *bhūshana's* or *Alankār's*. It covers a wide range of topics starting from selection of good building-site to the consecration or opening of the edifice.

The treatises of Agama shastras are religious and liturgical in character. Their main purpose is to deal with rules and regulations governing sanctification of temple structures, installation and consecration of deities, performance of daily worships. conduct of festivals and maintenance of temple-buildings. But they also refer and sometimes give short descriptions of temple schemes that will embody or represent agamic themes. Some agamas like 'Kamikagama' bestow equal attention on topics relating to Vastu shastras establishing their correlation and co-existence. At first sight one will prone to mistake this Agama for a Vastu shastra.

Hence, the designing of all temples, the arrangement or disposition of Various auxiliary shrines within the temple-enclosure and the installation of different images of deities are much influenced by Agamas. in chapters like Pada Vinyasa lakshana, Grama and Nagara lakshana, Mandapa

lakshana, Prakara lakshana and Parivara lakshana, one will find the impact of agamic influence in a greater measure.

One versed deeply in Agama and Vastu shastras will find in the science of architecture a fusion or an admirable blending of philosophical, liturgical, technical, architectural and aesthetic material. Hence a deep study and practice of Vastu shastras alone will suffice for an architect to build any edifice most agreeably. But in the inscription at Uttiramerur a special reference has been made about the Silpi's recourse to Agamas for the design of the temple scheme. Why he should consult agamas, especially in this case, and to what extent the design is indebted to Agamas will be presently dealt with.

India is a land of multi-religions. There are different cults of worship of the Lord in His image-form, the chief among them being Saiva, Vaishnava, Sakta, Ganapa, Kaumara and Soura cults collectivelly called six Darsanas. The cults have accepted Vedas as their source of inspiration. Vedic mantras are chanted in all rituals connected with each of the cults. But it will be interesting to note here that there are no separate classes of Shilpis for each cult as found in temple priests. Shilpis, from very old times, consider themselves as impartial men serving the needs of the society with equal respect and attention. This does not mean that any one is prohibited from following any faith, for, faith in any system is considered, purely a private affair. So the Vastu shastras have come to play a more significant and wider role in the field of building activities. The universality or all embracing nature of the Vastu shastras is reflected in the wide range of topics and their relative treatment. For instance, the Manasara and Manusara Vastu shastras are comprehensive treatises on Architecture common to all the six systems. Further, Manasara, at heart, is large enough to extend its hand of help as far as Jainism and Buddhism by offhring one chapter to each. In spite of this, the silpis are to refer to certain agamas to satisfy certain special or peculiar requirements. For instance, the Vaikhanasa ritual according to Atri is based on the five fold conception of God Vishnu as Vishnu, Purvsha, Satya, Achyutha and Aniruddha and this is insisted upon. Marichi recommends Shanmurti and Navumurti worship in his Samhita and requires cells for all these in one and the same structure to emphasise the unity in diverse manifestations of the supreme God-head. This is the peculiarity to which the design of the Garbhagruha should conform.

To understand to what extent the design of the temple conforms to agamic conception, a rough sketch of the shrine may not be found out of place here.

The temple is situated on the western side of the village.. The Garbhagruha, measuring I3 Hastas or about 36′-0″ at plinth level from

one end to the other end of the Pilaster (*bittistambha*) is square in plan. The width of the shrine is divided into 9 equal divisions called (*bhakti's*) that are represented on the wall surface by means of pilasters. Out of the nine divisions, made on the outskirt of each side, the central five are projected or drawn out horizontally to form, what is called mukha-bhadra or mukha-sala. It is repeated on the other two sides, the esatern face being used for main entrance. To each of the mukhasala is added a shrine-like koshta for images to be installed.

Further, the temple-scheme resolves itself into three separate Garbhagruhas arranged vertically one above the other with Mukhamandapas in front of each and crested with a circular dome or Shikhara at the top. It is a three storeyed Vimana. The access to the upper shrines is by a flight of steps provided in each of the mukhamandapa and one can go up as far as the third Garbhagruha. For circumambulation of the deity in the 2nd Garbhagruha, is found an 'alindra' or verandah, The alindra for the third shrine is closed on the rear side for want of sufficient moving space and that of the first shrine, in the ground floor, is completly screened with a thick wall.

The three Garbhagruha built one above the other, house the images of Vishnu in Sthanaka (standing), Asana (sitting) and Sayana (reclining) postures. The shrine-like koshtas of the outer shell of the Moolaharmya contain the images of sathya, Achyutha and Anirudhdha from south to north. Similarly accommodated, from south to north, in the mukhasalas of the second shrine, are the forms of Nara Narayana, Narasimha and Varahamurty. Thus, NINE MURTIS are installed in the temple.

Marichi Samhita, is an authentic Vaikhanasagama which may be referred to in respect of the design of the Vimana under review. This is the text that should have guided Parameswara Takshaka, for in it, are discovered broad outlines of the whole scheme.

Here is the text of the portion of the Vimanarchana Kalpa of Marichi Samhita pertaining to the design of the Uttiramerur Vimana.

Patala 35 ; Page 244 ;

> Sahasradhika vipravase grame madhye, paschimeva, navahastadyeka shashti hastantham dwihasta vivrudhya, saptavimsati bhedeshu ishtamanam vinischitya, tatraikaseeti vibhagam krutva, madhye pancha vimsati bhagamurdhvatala karanartham druda tharam yathalakshanam parikalpya, tatparithaha Pragadi chaturdikshu, Purusha, Satya, Achyuta, Aniruddhanam garbhagaram dasabhagam tatpramukhey nirgamam yuktya krutva, tatsama prachyam mukhamandapam Satyadinam mukhamandapam tatgarbhagara samam tripada mardham va evam vimanam

nalinakad yalankara yutam chaturmugha chaturdwaram chatushkutam, trisalam harapanchara nasikadyaisaha krutva, dwitiyatale vistaram purvavadekasitibhagam krutva, tanmadhye panchavimsati bhagam vishnoradi murterasanagaram tatparitho alindra chaturvimsati bhagam tat bhahye dwatrimsat bhagam bahyakudyam kutasaladyai rupasobhitam. mukhamandapa sopana samyuktam, krutva, tasyalindre dakshine naranarayanayordakshine nagaram paschime Nrusimhasya uttare varahasyachagaram yuktya parikalpya, tritiyatala vistarayamam yathalakshanam devesasya sayanagaram mukhamandapa samyuktamevam tritalairyuktam navamurti; vimanam karayet."

"The temple may be erected either at the centre or on the western side of the Village where more than 1000 Brahmins reside.

The choice of the width of the shrine may be any one of the twenty seven types starting from 9 cubits and ending with 61 cubits each being increased by 2 cubits; that is 9, 11, 13... 57, 59, 61."

"Form a square, with the width selected as its side, and divide the plot into 81 squares or padas out of which the central 9 padas should be allotted to Garbhagruha, the outer 16 padas to the intermediate wall, again the outer 24 padas to Alindra and 32 padas to the outermost wall."

"The central (9+16)=25 padas should be built strong enough to take the upper shrine, according to principles of construction.

Around the central shrine, in the ground floor, from east to north, the shrines of Purusha, Sathya, Achyutha and Anirudha should be proposed projecting five padas as mukhabhadras. Equal to that should be the (inner width) of Mukhamandapa on the east. The Mukhamandapa of, Sathya etc., may be equal to the width of Garbhagruha, $\frac{3}{4}$, or $\frac{1}{2}$ of it.

Thus, the Vimana with architectural embellishments and decorations attributed to Vimanas such as NALINAKA with four faces, four openings, four kutas, three salas and with *hāra, pañjara, Nāsika* etc.

Again in the second floor, the width should be divided into 81 padas out of which 25 padas should be given to the Asana Garbhagruha of Adimurti, 24 padas to alindra and the remaining 32 padas to outer wall, ornate with kutas, salas etc.

The mukhamandapa should have flight of steps.

The shrine of Nara Narayana should be ingeneously designed on the southern face in the alindra, that of Narasimha on the west and that of Varaha on the North.

The rectangular sayana shrine of Vishnu should be suitably proposed with a mukhamandapa.

Thus, the three storied Vimana with Navamurtis should be designed."

The comparative study of the structural arrangement of the shrine and the installation of the Navamurtis in different koshtas in prescribed directions, convinces that the Vimana at Uttiramerur has full accord with the Agama of the Vaikhanasa school.

Of the remaining two points for discussion, the 'mana' which leads to 'alankara' ultimately will be taken up now. Ofcourse no amount of verbal narration of the details will give a clear idea, as it is a matter coconcerned with beauty and a thing to be seen and appreciated.

As told earlier, the whole scheme of the temple resolves itself into three separate shrines placed just one above the other with a circular shikhara at the top with alindras or balconies in the upper two floors and with appropriate cells for murtis. The architect is certainly aware of the structural details of his predecessors viz. Sri Vaikunta Perumal temple and Sri Kailasanatha temple of Kanchi and their relative superiority over all other shrines of the former Pallava period. His intention is to develop further the dignity and elegance of the Vimana, by introducing certain innovations in the design. The main problem of architecture is the problem of marshalling of its various members from top to bottom with abundant sense of beauty. The problem before Parameswara perunthachan is as to how he should produce a harmonious structure without injuring the spirit of the Agamas on the one side and beauty of the edifice with all its outspreading limbs, on the other.

The square plan of the Garbhagruha of his predecessors receives a better treatment at the hands of Parameswara Perunthachan. The square plan of the former period takes the shape of a star. The stellar plan is achieved by projecting the Mukhabhadras in terms of bhakti's and annexing separate shrines to each at the centre. Though the additional shrine is square and separate, no separate square or circular Vimana is superposed. He has ingeniously introduced a rectangular SALA type of Vimana, though isolated from the main structure by the intervention of Alindra, yet remains part and parcel of the original structure. This is skilfulif achieved by providing suitable heights to Karnakutas at the corners of the square plan and dwarfing the Karnakutas and Salas in between. This is rhythmically repeated on the other sides as well.

This covers up a defect that is inevitible in respect of Vimanas having within their body three separate shrines with all usual facilities that are always associated with ground-shrine of other types. The defect is that the whole structure, stripped of its outer shell, will present a slender appearence and look like a Bell-Tower. This is noticeable very clearly in the celebrated shore-temple of Mamallapuram. To avert this impression, the Prakara wall, of this temple, with Kutas and Salas, is built

very close to the structure leaving a moving space of 1' to 2'. The Shore-Temple without this addition will present an unpleasant look with its steep verticality. This will apply to some extent to Kailasanatha temple and Vaikuntaperumal temple of Kanchipuram. This point is concerned with the unity of design. Basing on this, there is a rule in Silpa Sastras that the Prakara walls should be adorned with all Bhushanas applicable to the wall sur.aces of Garbhagruha.

Adhistanadi vargadyam athava rujubhittikam
Prastarasyopari dese karna harmyadi manditam
Saile va chestake vapi darve vatha prakalpayet

Manasara-Chapter 31 Prakara Vidhana lines 69 to 71. The stark slenderness of the pile of shrines is relieved by skilful handling of their parts and adjustments in elevation, girth, etc., and by provision of Bhadras and recesses.

The Karnakuta of the ground shrine which is elevated to the height of the first floor is so tall that this again poses a problem to Parameswara Perunthachan in respect of the beauty of the design. Generally all Karna kutas of the Pallava period will consist of Vedika, Kanta, Shikhara and Stupi. This can be noticed in all the monuments preceeding the Vimana under review. The introduction of a Prastara Varga (Entablature) between Vedika and Shikara is indeed an innovation successfully attempted by Parameswara Perunthachan. This relieves of its minaret-like appearence and merges admirably with the rest of the structure. This novelty finds favour with the Chola Architects of the later period and with those of the Vijayanagar period Similar attempt has also been made in the ground shrine of the Kailasanatha temple at Ellora, not in the Karna kuta portion, but at the lower level on the corners of the Moola harmya, just to 'break up' the tallness of the wall.

Another noteworthy feature about the structural disposition is the provision of a canopy for the stair-case. Words cannot actually paint the grace and elegance of this part respecting elevation ane the placement of Panjara and the Karna kuta and also the visual impression it produces in the mind of the onlooker. If one desires to know how an ordinary roof of a stair-case could be designed with beauty and utility, one should not miss to see this Vimana.

The design of the Vimana Shikhara is another point, worthy of note. Thr Shikhara is circular in plan with its surface fluted and bound, as it were, with garlands without its spherical appearance being distorted. The peculiar feature of this Shikhara is the conspicuous absence of a significant motif called MAHANASI. A bold departure from the tradition is noticeable in the substitution of a new member which is called

ERUSALAI in Tamil, which rises right up to the middle of the Shikhara most elegantly. This is not found either in the Shikhara of Kailasanatha temple or in that of the Vaikunta perumal temple of Kanchipuram. This lends volume and dignity to the shikhara and links it with the series of Mukasalas in front.

It has already been stated that the entire Vimana rests on a stone-built Adhishtana. Adhishtanas are of 64 types and they are classified under two heads, viz. Pada Bandha Adhishtana and Prati Bandha Adhishtana. The constituent mouldings of the former class will look like bands running round the Pada or Sthambha of the Garbha-gruha and the latter will contain Pattika-like moulding called Prati. The thickness of the constituent parts of Adhishtanas of these two groups are at varience with one another and any mingling of the two will detract the beauty of the Adhishtana at the joints and add to the weakness of the structure.

Adhistanam dwidhagneyam pratibhandhanghri bandhakam
Tayosankaramekasmin karthavye karthrunasanam

"If the two classes of Adhishtanas are mixed (for purposes of Varga bheda of mouldings) in one and the same course, the doer of the temple will meet with destruction." Even to-day, this kind of mingling is strictly prohibited as it generally presents the difficulties noted above. Parameswara Perunthachan has boldly attempted this, in his Vimana, by a very ingeneous and dexterous handling of the constituent mouldings. The repulsive appearance of the joints is removed by the introduction of Prati Mukhas or Yalis.

Other minor structural adjustments and the play of architectural and soulptural motifs that go to embellish the whole structure are quite a legion. For fear of exceeding the time limit they are passed over. However a photograph of the whole shrine showing expressively these Alankaras is placed here for reference by interested scholars and the public.

In the third line of the inscription, the Vastu or Vimana is said to have been popular by "name and class, etc." and what its real name is and to which class it belongs, may be discussed here in broad outlines.

The Marichi Samhita does not refer to its name specifically but in the body of the text pertaining to the description it makes a passing reference, Nalinakadalankarasutam as "possessing the decorations of Vimanas called Nalinaka, etc". In the same Samhita in the 7th Chapter entitled 'Vimana Vidhi' it again refers in general terms to 96 types of Vimanas. This means that the 96 types may be considered for details. But Marichi does not give all the 96 types in details, nor does it give a list of names

of the Vimanas atleast. Maharshi Atri, another authority on Vaikhanasa Agama, gives the names of those Vimanas and makes a choice of twenty three Vimanas, as much suited to Vimanas of Vishnu. They are:

Nalinakam, swastikam, mahapadmam, parvatam
Sarvatobhadram, panchavasantakam. sriprathishtitam
Swastikam, somardhamanganakaram, pranalinakam
Padmakaram, chitrasilpam' somaschandam
Chatushputam, Oryalakatvakam, brahmavruttam
Chaturmukham; nandi visalam, Ashtangam
Utpalapullakam, nandyavartam, sriyavrutham
Gandharapanchakam.

He also makes reference to their relative contours that are onl/ suggestive.

The local and traditional name ascribed to this Vimana is 'ASHTANGA VIMANA' which is included in the foregoing inventory. That this is Ashtanga, is not decidedly mentioned in any of the available Atri Samhita or Marichi Samhita and it is surprising.

There is an unpublished Shilpashastra called NARAYANIYAM which gives a detailed account of the architectural and constructional details of this type of Vimana, with the Chapter heading as 'ASHTANGA VIMANA'. But what is interesting to note here is, that there is no repetition of the word ashtanga in the body of the entire text. Instead, it assigns to it a new name TRIBHUVANA VIMANA.

Kasyapa Shilpa Shastra, another authentic text gives a detailed technical account of a three storied Vimana of this character with triple shrines, alindras. etc and calls it as GANDHARA VIMANA which corresponds more to the Dharmaraja Ratha of Mahabalipuram which is the source of all these ashtanga Vimanas.

Thirukkoshtiyur, in Ramnad district, is a famous Vaishnavite centre where a similar Vimana with larger dimensions is built and designated as Ashtanga Vimana, which is accordingly found recorded in Puranas.

What the Ashtangas are may be the next consideration. Either the Vastu texts or Agamic Texts make any mention of the Eight angas. But Ekatala Vimanas are called Shadanga Vimanas and Chaturanga Vimanas, taking into consideration their principal parts from Adhishtana upwards. The Shadangas or Vargas are:

Adhishtanam padavargaha prastaragrivakavapi
Shikharam stupika cheti shadvarga iti kirtitaha

Atri Samhita-Chapter 8-lines 3, 4.

The Chaturvargabrita Vimanam does not possess the prastara and Greeva as in Draupadi ratha of Mamallapuram. This is also mentioned in Kasyapa Shilpa Shastra which is the source of Draupadi Ratha. When two more Angas, are added i.e. Pada and Prastara, to the Shadvarga Vimana it becomes two storied Vimana with Ashtangas.

The three storied Vimana which will have Dasangas will pose a problem in respect of the theory behind Ashtanga. When considering this kind of Vimana the parts commencing from Prastara of the Moolaharmya are to be counted. as the Garbha-gruha of the first floor is nothing but a repetition of the ground shrine in respect of distribution of architectural members. This is justified by the ganyamana (proportion) suggested to this structure which is unique in the sense that no Vimana-ganya is treated likewise, in the whole of Vastu shastras.

It may be supposed that the two storied Vimana must have been originally found fit for Panchamoorthi, Shan moorthi and Nava moorthi adoration and the three storied Vimana proposed later on. Though Vimanas consisting of 1 to 16 storeys are available in Shilpa Shastras, Ekatala, Dwitala and Tritala vimanas alone are recommended by Marichi and Atri as suitable for Vaikanasa form of worship.

Hence, it may be assumed that the Uttiramerur Vimana is an Ashtanga Vimana created for the Navamoorthi worship of the Vaikanasa cult.

Another point to be considered here is the reference of the inscription to 'Jaati' of the Vimana. On the basis of materials of construction Vimanas are classified as Suddha Vimana, Misra Vimana and Shankirna Vimana. Vimanas built entirely of one material like stone or brick are called Suddha vimanas, those built of two materials are designated as Misra Vimanas and those built of more than two materials—stone, brick, wood, etc.—are called Shankirna Vimanas

Suddham misram samkeernam vimanam trividham bhavet
Ekadravyam tu Suddham syat dwidiyakam misraharmyakam.
Tridrayam harmyam sankeernam silam chashtak darunam:—

Manasara

Now the Vimana under discussion can be easily found to fall under Shankirna Jaati as the structure upto Adhishtana is of stone and the rest of brick and plaster having wooden pillars and beams wherever constructional devices demand. Further, Vimanas are grouped under three denominations; viz. Samchita. Upasamchita and Apasamchita. They are again respectively denoted as Asana, Sthanaka and Sayana Vimanas for enshrining Asana bhava, Sthanaka bhava and Sayana bhava images of Vishnu, in keeping with the ideal of Vaikanasa worship.

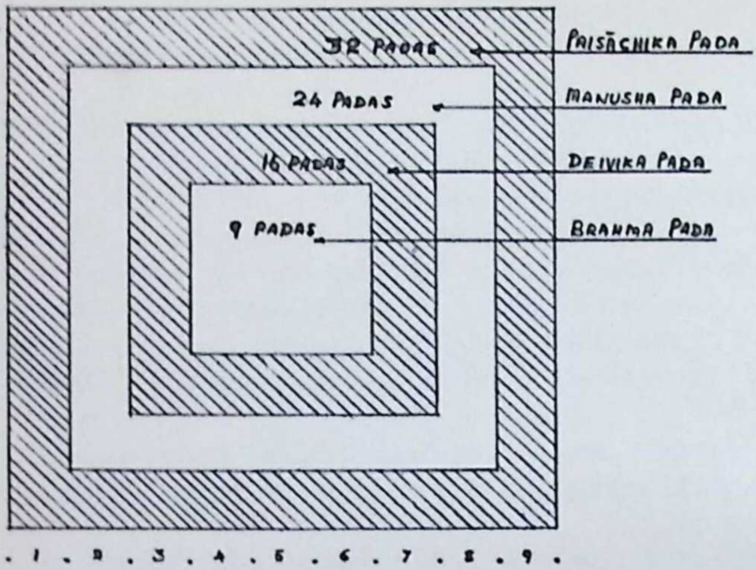
Asanam samchitam proktam sthanakam syatvasamchitm
Apasam-chitam sayanam tat trividha harmyake
Sthanakadi yasyamulam bimbam harmyam yathakraman.

This is found incorporated in the Vimana under review.

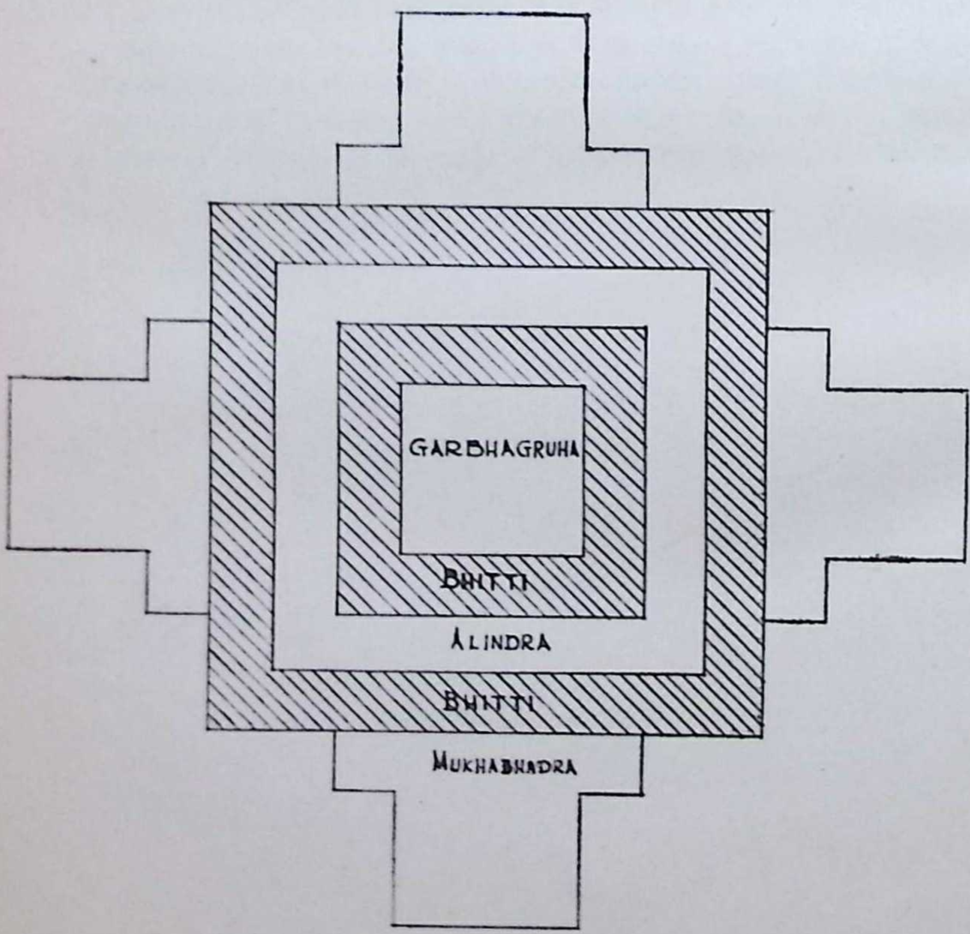
Further, Vimanas are of two kinds-Alpitha and Analpitha Such of the Vimanas as are having alindras or Verandahs, otherwise possessing hollow space in between the walls of the Garbhagruha are called analpitha Vimanas and those having no alindras are named Alpitha Vimanas. The Vimana under discussion comes under Analpitha class. The Brihadeeswara Vimana of Tanjore and the Dharmaraja Ratha (Vimana) of Mahabalipuram are of this denomination.

Arpitanarpitam chaiva prasadam dwividam bhavet |
Arpitam nacha salindram anarpitham alindra bhak ||

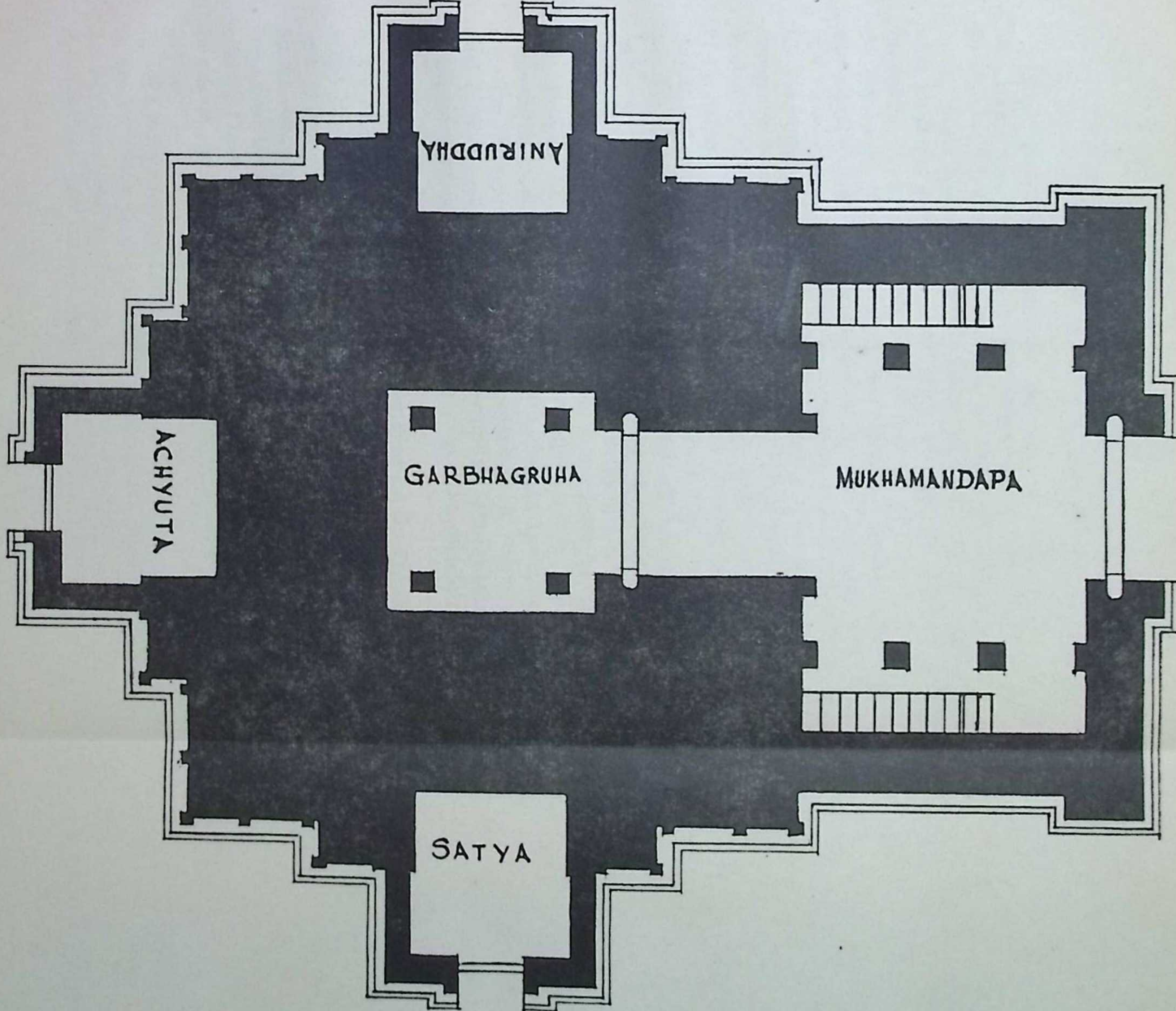
The Vimana-with its stellar base, tastefully manipulated architectural parts, elegantly designed turreqts, well disposed motifs, gracefully designed dome, ingeniously constructed core exquisitely modelled sculptures and above all its unity of conception and its expression of the loftiest ideals of the Vaikanasa cult is indeed the 'Sun among Vimanas' and the gifted Parameswara Perunthachan is alonet, he 'expert among architects.' Finally, in the musical parlance, this Vimana with its Mana and Alankara is a melodious Alapana of the Raga of Dharmaraja Ratha of Mahabalipuram.

SHOWING DISTRIBUTION OF PADAS FOR WALLS & ALINDRA.

SHOWING ADDITIONS OF MUKHABHADRAS & MUKHA MANDAPAS

PLINTH LEVEL PLAN OF GROUND FLOOR OF UTTIRAMERUR VIMANA.

OBSERVATIONS OF

Sri H. K. NARASIMHASWAMY,
Superintendent for Epigraphy, Government of India

This 'Know your Inscriptions' Seminar is a commendable move by Mr. Nagaswami. Not many are aware about the existence of a Department of Epigraphy attached to the Archaeological Survey of India. Much less are the public aware, even the literate among them, what Epigraphy means. In recent years, however, the position has vastly improved. It may sound like carrying coals to New Castle if I say how the importance of the inscriptions was recognised by the early European administrators, and how the pioneers in the field, like Fleet and Rice did yeomen service in the study of these records, how a systematic survey for Epigraphs was organised by the Government of India and of the remarkable pioneering work that the early Epigraphists like Hultzsch, Venkayya, Krishna Sastri and Subrahmanya Aiyar have done in the field of Epigraphy. I have no doubt that the Seminar organized by Mr. Nagaswami will give a wide and vivid picture of the various aspects of our rich inscriptional material the collection of which has resulted in such masterly treatises as the Cholas and the Pandyan Kingdom by Prof. Nilakanta Shastri, The Vijayanagar Polity by Dr. T. V. Mahalingam, The Economic and Social Conditions in South India by Dr. Appadurai, The Pallavas by Mr. Goplan, to mention only a few. The recent monumental work 'The South Indian Temple Inscriptions' compiled from the Mackenzie Manuscripts and edited in a scholarly manner by Shri T. N. Subrahmanyam, has largely utilised the original impressions of these inscriptions copied by the Epigraphy Department to emend the readings of the Manuscripts.

3. As for the Epigraphical Survey done by the Epigraphical Branch of the Archaeological Survey of India, for the past nearly Seven decades, I may briefly state that it has covered practically all the important places both in the South as well as in the North and has collected nearly 50,000 inscriptions, the majority of them from the South. While all these have been systematically listed in the Annual Reports on Epigraphy, roughly 12,000 of them have been published in the Corpus Inscriptionum Indicarum and South Indian Inscriptions series as well as in Epigraphia Indica.

We are attempting to have the rest of the epigraphs also published as quickly as the bottle-neck of the press permits us to do.

We have been conducting systematic village to village Surveys for epigraphs and have covered large tracts both in the Tamilnad as well as

in Andhra and Karnataka; but there is still a vast area to be surveyed. Our efforts to cover the numerous villages still awaiting survey are being kept up to the limit the finances and other factors permit us. In this connection I am very glad to learn that the Madras Government has started a section for Epigraphy in their Department of Archaeology and has a scheme on hand to cover areas still awaiting exploration. It may not be out of place to mention here the desirability of protecting the inscriptions on the walls of old Temples which come under renovationt In such cases invariably the inscriptions of the temple are the wors· affected; they are either completely destroyed, the inscribed stones being redressed for the new walls, or disturbed beyond recovery. Can we not save these inscriptions before we can come to know them? I hope the new department will formulate suitable steps to do this.

I have referred earlier to the pioneering work done in the field of Epigraphy by the early Epigraphists. We know how Princep, a Mint Master, laboured over decades and succeeded in discovering the key to the Asokan alphabet. It is gratifying that this spirit of enquiry seems to have revived among some of the Civilians today; to mention the prominent two, Mr. Ramesan who held the office of the Director of Archaeology till recently in Hyderabad in addition to his own civilian duties in the Andhra Government has several valuable publications to his credit such as the copper plate inscriptions of Andhra Pradesh Government, Madras, Hyderabad etc., and Mr. Mahadevan, till recently the Director of Handlooms, Government of Madras, who is evincing keen interest in the study of the Brahmi cave inscriptions of South India. My late father Rao Bahadur H. Krishna Sastri in his Annual Report on Epigraphy for the year 1912, has drawn pointed attention to these records and invited scholars to study and interpret them. In his report for 1915 while giving the text of the Sittannavasal epigraph he has said that he was not able to suggest any possible interpretation of the inscription. Again in his Report for 1918 he has once again expressed his dissatisfaction at the scant attention that these records drew from scholars engaged in the study of Indian History. He gave his readings of these epigraphs in a paper contributed to the first Oriental Conference held in Poona in 1919, wherein he has stressed on the preponderant Dravidian element in the language of these records and a purely Southern characteristic in them in respect of their palaeography. In concluding the paper he has pleaded for earnest attention of scholars to these new inscriptions and for an undisputed interpretation of them which, if done, might contribute to unraval a lot of information about the Dravidians and their civilisation.

The veteran Epigraphist Mr. K. V. Subrahmanya Aiyar who is happily still with us and who was a close associate of my father, says in

his paper on these inscriptions read at the third Oriental Conference held at Madras in 1924, that the preliminary study of these records made by Mr. Krishna Sastri had been useful for him in drawing his attention directly to the source of difficulties to be overcome in determining their language and interpretation. Improving upon his predecessor's readings, Mr. Aiyar has shown conclusively that the language of these inscriptions is undisputably Tamil.

As against all this, one cannot but mention the heroic attempts made by the late Dr. Chilkur Narayan Rao to read all these cave records as couched in Paisachi language with no tinge of Tamil in any of them!

A couple of years ago when Prof. Mahalingam was at Ooty he was expressing his desire to study these early cave inscriptions. I learnt later with pleasure that he was preparing a monograph on them. I look forward with keen interest to see the results of his study and interpretation of these inscriptions which I am sure will be a distinct contribution to our understanding them in their true perspective.

Before I conclude I look forward with great interest the results of Mr. Mahadevan's efforts in studying these records afresh. In this connection I may say that Mr. Sundaram, my colleague here, who was deputed by the Government Epigraphist to take fresh estampages of all these cave inscriptions at the request of Prof. Nilakantha Sastri and who has discovered some new records of the same kind while recopying the old ones, has himself made a critical study of these epigraphs and has, as a result thereof, something to say by way of his own conclusions. I have no doubt scholars gathered here will offer their comments on Mr. Sundaram's paper after they hear him read it.

As I listened to the several papers read before the Seminar, I was greatly impressed with the vast potentialities of the 'Source material' which contributed to these papers which ranged from linguistics to temple architecture! Miss Champakalakshmi's paper on jewellary: from Tamil inscriptions gave a veritable list of jewels. Had she added to this list the types of jewels mentioned in inscriptions of the Andhra and Karnatak areas, her contribution would have been a Thesis fit for a Doctorate! Mr. Shanmugam was critical in his paper on some readings in the South Indian Inscriptions (Texts). He was right in his contention that the word முழக்கு did not require to be emended into மு[அ]ழக்கு. If all of us were linguists and our readings therefore beyond any criticism, Mr. Shanmugam would probably have had little for his paper! Vidvan Raju's paper on some inscriptions around Erode was commendable in that he, as a high school master, had made his paper quite interesting for students, so interesting in fact as to evoke in them a flare for

getting to know more and more of these and such inscriptions Dr. Devakunjari's paper on the Pandyan chronology set forth the broblems that a scholar has to face in tackling this tangle. A scientific and systematic indexing of all the Pandya inscriptions is an absolute desideratum before anyone could attempt to do justice to this problem. The papers read by Mr. Amalanathan and Mr. Sampath are commendable. Mr. Sampath's paper with a few additions by way of the historical summing up of the inscriptions he has dealt with might go as a good contribution to Epigraphia Indica or some such Journal.

As for Mr. Mahadevan's lecture, with excellent slides to aid, it was indeed a treat ! As Prof. Sastri pertinantly remarked, it may be necessary to iron out some of the ideas before his readings of these Cave inscriptions could be accepted as correct.

FRESH LIGHT FROM A TIRUVOTTIYUR INSCRIPTION

by

Sri T. N. SUBRAMANIAM, MADRAS

The Siva temple at Tiruvottiyur near Madras contains a large number of inscriptions. Many of them furnish us important informations for our history. The inscription of Chaturanana Pandita is well known. Another inscription[1] of the time of Rajanarayana Sambuvaraya registers the settlement of the order of precedence in the temple-service as between different categories of women attached to the temple like *Dēvaradiyār*, *Ṛishabhattaliyilār* and others, and incidentally give us an insight into the working of such institutions in those days. Another inscription [2] at the same place of the same ruler, Rajanarayana Sambuvaraya, is interesting.

The record is found incised on the north wall of the first *Prakara* in the temple, dated in the 7th year of the reign of Sakalaloka Chakravarthi Rajanarayana Sambuvaraya, equivalent to A. D. 1344. states that certain lands and house-sites were confiscated to the temple, the owners having dishonestly misappropriated such of the temple treasures and properties buried underground as had escaped the Muslims (*Tulukkar*), who had before that occupied the country. It is stated therein that the above decision was arrived at the meeting held in the *Vijayakaraṇadānam - Tirukkāvaṇam* in the temple, attended by Sri Mahesvaras, Sthanattar, Mudaliyar Sankaradevar, the agent of Bhuvanekabahu-Deva *alias* Kaliyuga Virabhadra-Devar of the *Śamaiya*[3] and the son of Mudaliyar Alagiya Tiruchirrambalam-udaiyar of Kanjanur and the two *nyāyattars*. It will be evident therefrom that Sankaradeva took the deliberation of the committee and was perhaps the guiding factor. He should have been an important and influential person. It is stated that

1. T. N. Subramaniam: *South Indian Temple Inscriptions*. Vol. I; No. 525 (ARE No. 212 of 1912)

2. *Ibid*; No. 523 (ARE No. 203 of 1212)

3. Recently the Government Epigraphist for India, Mysore, very kindly furnished me with an extract of the relevant portion of this record. Bhuvanekabahu—deva is therein described as *Samaiyattar*.

he was the agent of another important person, Bhuvanekabahu-deva. Excepting that this person had the surname *Kaliyuga Virabhadra* and that he belonged to the *Śamaiya*, no other particulars of him are mentioned.

The term *Śamaiya* appears to have been used in this record, not in the sense of a religion, but as referring to a corporate body. An inscription,[4] fragmentary and thus its full import not being clear, from the Chittoor district of the Andhra Pradesh, dated in the thirty-second regnal year of the Chola emperor Rajadhiraja I (A. D. 1050), is the record or a *Viraśāsana* made at the instance of the Great *Śamaiya* (Corporation) of the Eighteen Districts. (*Padinen-vishaiyattu-p-peru-samaiya-m-panikka*). The nature of the organisation will be apparent from those who constituted the same. According to the record, those who attended the meeting included the Five Hundred of the Thousand of the four quarters (directions) and those who do service to the *Tiru-vadi* (literally 'the illustrious foot' or *Śripāda*) of the *Śamaya*, such as the *eṛivira* (soldiers skilled in attacks), *Koṅgavāḷar* (swords-men of the kongu country), and the *Valangai-taṙiyar* (the weavers of the righthand). The 'Five Hundred, is the same as the *Nānādēśi*. It was a powerful organisation engaged in trade, both inland and foreign, and spread all over the land, not only in the Tamil country, but also in the Andhra Pradesh and Karnataka region. The terms *samaiya* and *samayadharma* are found used in many of their inscriptions[5] as well as in those of its sister organisation, the *Chitramēli* or the *Periyanadu*,[6] intended mainly for the Agriculturists. These two organisations were collectively known as the *ubhaya Nānādēśi*[7]. The expression *Śamayadharma* or *dharma*, literally 'the right conduct of the *śamaiya*', was used in the inscriptions to indicate the regular business of the organisation. These are also sometimes referred to as *Śamayadharma Kāriyaṅgaḻ*. We also find principal men of this organisation, with the designation *Śamaya-mudali*, located in different important places all over the country. Mudaliyar Sankaradeva, the agent of Bhuvaneka Bahu, who attended

---

4. ARE No. 343 of 1912 cited by Prof. K. A. Nilakanta Sastri in his article. *A Tamil Merchant guild in Sumatra*, published in *Tijdschrift voor Indische Taat Land-envlokenkunde Bataviaasche Genortschap*, (T. B. G.) 1932, pp. 314 ff.

5. *South Indian Inscriptions* (Texts) Vol. VI, Nos. 40, 41, 47 also *Quarterly Journal of the Mythic Society*. Vol. XLV (July 195) py. 34-44.

6. T. N. Subramaniam: *South Indian Temple Inscriptions* Vol. I No. 67 (pp. 75-76) also *S. I. I.* Vol. VII No. 129; *Quarterly Journal* of Mythic Society, Vol. XLV, pp. 14-7; 7?-72.

7. T. N. Subramanian: *South Indian Temple Inscriptions*, Vol. III part II, *Historical Survey*, p. 99.

the meeting at Tiruvottiyur, was one such. From this we may conclude that Bhuvanekabahu-deva was top rank man holding a Key-position in the organisation.

The epithet, *Kaliyuga Virabhadra*, borne by him is also suggestive of the same. In some of the early inscriptions of the organisation in the Kannada country, three names, Vasudeva Kanthali and Mulabadra, are found as those of their progenitors. The last name is found variously written as Balabadra and Virabadra in the Tamil Land.

From the name, Bhuvanekabahu Deva, we are perhaps to infer that he belonged to the ruling family of Ceylon. We know that names with Bahu suffix like Jayabahu, Vijayabahu, Parakramabahu, Vikramabahu, Bhuvaneka Bahu and the like had been borne by some of the Kings of Ceylon and that each of above had been borne by more kings than one. Six rulers are known to have had Bhuvanekabahu as their official name. It may also be noted that at the time when the Tiruvottiyur meeting took place, Bhuvanekabahu IV was the ruler of Ceylon. In two inscriptions, 1344 A. D. is given on the third regnal year of Bhuvanekabahu IV, thus indicating 1341 - 2 A. D. as the date of his accession. The previous authenticated date in the history of that island is 1326 A. D, when Parakramabahu IV was on the throne. What happened there in the intervening period of 15 or 16 years is not quite clear. According to the lists of Kings given in the literary sources, there were two monarchs in that period :

Bhuvanekabahu III called *Vanni* Bhuvanekabahu and Vijayabahu V after whose name the epithet *Savulu,* which is the Simhalese form of *Śavaka* or *Javaka,* is attached. This Vijayabahu is said to be of the same stock to which belonged Magha and Chandrabanu, who had come from the Malay Peninsula and ruled over the island in the previous century, when there was close contact between Ceylon and South India and when the Pandyas of Madurai affectively played a dominent role in the history of the Island.

In the chronological list of Ceylon Kings, appended to the *Concise History of Ceylon,* by C. W. Nicholas and S. Paranavitana, published recently by the University of Ceylon, the regnal years of the Kings of this period are given as follows (p. 345).

Parakramabahu IV	A. D. 1302 — 1326
(Vanni) Bhuvanekabahu III	...
(Savulu) Vijayabahu V	1335 — 1341
Bhuvanekabahu IV	1341 — 1351
Parakramabahu V	1344 — 1359

The last mentioned ruler, Parakramabahu V, is said to be a brother of Bhuvanekabahu IV, and both of them are mentioned as the sons

of Vijayabahu V, who, in his turn, is said to have founded a new dynasty of rulers.

The reign period of *Vanni* Bhuvanekabahu III, who had preceded them, has not been fixed. It will be evident that there is a gap here in the History of the Island. He is no more than a name in the literary sources; tradition ascribes to him the construction of the Karungala tank. However, his name is fragmentarily mentioned in connection with the traditional accounts of temples in Vanni Hatpattu. It may also be noted that it was about this period that the Muslim rule was established at Madurai in South India, with the creation of a viceroyalty of the Delhi Sultanate, which viceroyalty declared itself an independant Sultanate in another decade. It was also at this period that the rule of the Tamil Kings, known as the Arya Chakravarties, with the title *Sētukavaḷar*, was established in the northern part of the island and also that the Alakesvaras, with their lieutenants, Arthanayakas, appear on the scene there.

The epithet *Vanni*, prefixed to the name of Bhuvaneka-bahu is interesting and that gives the clue to the identification of his namesake mentioned in the Tiruvottiyur inscription. It appears that about this period there were even in South India some persons having the appellation of the *Vanya* or Vanniya. This becomes evident from the *Madhuravijayam* or *Vira Kamparaya Charitam*, a Sanskrit Kavya by Gangadevi. It describes the exploits of Kumara-kampana, the son of Bukka, who founded the Vijayanagara Empire and the royal consort of the poetess *Gangadevi*, by leading an expedition to the Tamil Country and putting an end to the Sultanate of Madurai. In the third canto of the work, we find Bukka giving the course to be followed by him as the campaigner. The following two verses occuring therein are interesting :[8]

41. "So, you had better march successfully to *Tuṇdira* (Tondaimandalam) and over-come the people, headed by the *Champa* (Sambuvaraya), who are preparing for war. Then establish yourself at Kanchi and rule there, with due regard to the wishes of the people eeven like the Lord of Wealth (Kubera) does in the city of Alaka.

42. "Then if you subdue all the *Vanya* Kings, it would be easy for you to break the power of the Turushka. Would it be difficult for the fire that had consumed with its flames hundreds of branches of a tree to destroy the trunk also?

Kampana appears to have followed the above instructions closely. First, he advanced on the Padai Vidu Kingdom of the Sambuvaraya, and conquered it. Then he stayed at Marakatanagara and put in order

8. Maduravijayam: Published by S. Thiruvenkatachari (Annamalai University Publication)

the affairs of the Tondaimandalam. The *Kavya* then describes the seasons, after which it narrates the hardships and sufferings which the people of the Tamil country had to undergo after the Muslim occupation of the land. Finally, it describes the march of Kampana on Madurai, his battle with the Sultan there and his final victory, killing the Sultan in battle. There were many Vanya Kings (*Vanya-Bhubhritaḥ*) in power in different parts of the Tamil Country, the Sambhuvaraya being one of these, and they were in some manner connected or in alliance with the Sultans of Madurai. This state of affairs is not mentioned anywhere else.

It is true that the Sambhuvarayas were ruling over parts of the Tondaimandalam and that the Sultanate had been established at Madurai. The existence of the Vanya rulers in other parts of Tamil country is not known. The inscriptional material reveals a different picture. Members of the old royal families, like the Pandyas of Madurai, the Kongu Cholas and the Mavalivanarayas, were ruling over different regions in the country.

But it cannot be said that the *Vanniyars* were quite unknown. Devaraya II, who ascended the throne of Vijayanagara in 1425 A. D., is known to have borne the epithet 'who secured the heads of eighteen Vanniyars' (Padinettu Vanniyartalai Konda). He was a great warrior and had served under his father, Vijayaraya, and grand-father Praudha Devaraya I. He is credited with the conquest of Ceylon and the levying of tribute from Pegu and Tennasarim. But no information is available where he encountered these eighteen Vanniyars.

The Vanniyars are mentioned more in connection with Ceylon. An inscription, dated A. D. 1518 in the reign of the Vijayanagara monarch, Krishnadevaraya, from Piranmalai in the Tiruppattur Taluk of the Ramanathapuram district, registering some land endowments by the chief, gives many titles of which, *Mugilin-Kīḻ-t-teriyum Iḷa Vanniya - Misura gaṇḍan*, 'the proud hero who conquered the Vanniyars of Ceylon, who roam (over all the lands) under the clouds' was one of the titles borne by the Chief. Perhaps this was also one such. We also find some of the Setupati chiefs of Ramanathapuram bearing the title *Vanniyarattam tavirtan*: "he who repulsed the tactical acts of Vanniyan". This was also the hereditary title of the Setupatis.

Just as in South India, the Vannis make their first appearance in the history of Ceylon in 13th Century A. D. Apart from Bhuvanekabahu III, one other King of Ceylon also had the epithet *Vanni*. He was Vijayabahu III, who ruled the island for four years from 1232 A. D. It is said that formerly he was a *Vanni* and he became King late in his life and also that he was a contemporary of Magha. The

historians of Ceylon take the term Vanni as meaning 'the ruler of a forest tract' and consider the Vannis as the feudatory chieftains incharge of the forest areas in the middle of the island. It may also be noted that the form *Vanya* found in the Maduraivijayam is derived from the word Vana, meaning forest.

The Chinese court in the days of the Great Mangol Emperor, Kublai Khan, sent many embassies to South India and the neighbouring areas between the years 1279 and 1292 A. D. Of the first embassy Prof. K. A. Nilakanta Sastri writes[9] "Possibly as a result of the arrival at the Mongol Court in the 7th moon, 1279, of missions from Malar and Annam, which presented the emperor with a live elephant and a rhinoceros, Yang Trig-pi, the able lieutenant of So-tu and now commander-in-chief of Kuang-tung, with the title of Daruga, was appointed Imperial Commission in the 12th moon of the year (early part of 1280), with orders to proceed .to .Kuham (Quilon) to invite the ruler *Pi-na-ti* to recognise Kublai as his liege lord and send an envoy to China" (p. 150)

Again we find, "Yang-ting-pi was not at the end of his travelling; a few months after his return (in the 1st moon of the 20th year chih-yuan, January-February 1283), he was made Imperial Commission, honoured with imperial gifts of a bow and arrow, a saddle and bridle, and sent on a new mission to Kulam and other states. He was also entrusted with a golden badge for *Wa-ni*, King of Kulam, on whom the Emperor conferred the title of *Funna* or 'Imperial Son-in-law" (p. p. 153-4).

We also find that, in 1344, the year in which the Tiruvottiyur record of Rajanarayana Sambuvaraya was incised, mention is made in the Chinese Annals of an envoy being sent to Kulam who carried the King or *Wa-ni*, a tiger-badge when, as in 1283, he had the title of Imperial Son-in-law or *fu-ma*. (p. 156).

The King of Kulam or Quilon was referred to as *Pi-na-ti* in the year 1280 and as Wa-ni in 1283 and 1334. It will be evident from the above that *Wa-ni* was the official title of the ruler of Quilon and that it can only be the Chinese transcription of the word *Vanni* or *Vanniya*. *Pi-na-ti*, by which term he was referred to on the first occasion (1280), may be restored as the *Pannadi* or *Pannadiyar*, which is even now in use among the *mittadars* and *Pattakkars* of the Salem-Coimbatore region, who claim themselves to be of the *Vanniya-kula* in the sense of the proprietor, chief or head of the family. It will be evident from the above that there were Vanniya rulers in South India at that time.

9. K. A. Nilakanta Sastri: *Foreign Notices of South India* pp. 150, 153-4, 156. He is inclined to take Pi-na-ta as standting for pandi or pandya.

Then the natural question would be to explain the nature of the influence and hold of a Ceylon King over South India at that time and how he obtained the same. We have already noted that he was one of the *Śamaiyatton* or the Trade Guild known as the 'Five Hundred' or the Nanadesi. It appears that he was also connected with the Alakesvaras. An inscription from Kalaniya in Ceylon, dated in the same A. D. 1344, describing the acts of Public utility made by a Buddhist divine with the help of the Alakesvara, mentioned therein as Alaka-Konava, states that he was a minister and tenth in descent from Nissanka Alaka Konava, who came to the island from Vanji. From the Tamil classics, we know that Vanji was the capital of the Cheras. In the literary sources of Ceylon he is described as an *Adiga* and belonging to the *Giri Vamsa*, i,e., the family of the Mountains. The word Adiga is understood by Ceylon scholars in the sense of an Officer *(Adhikari)* but it is to be correctly understood· as refering to the *Adigaman* or *Adiyaman*, a family of chiefs connected with the Cheras. Similarly the *Giri-Vamśa* ,would be equivalent the Tamil term *Malaiya kula*, which also is considered as the first of the Alakesvaras indicating the Cheras. This (Alakesvaras) of Ceylon, the historians, say, called his sisters' husband as the *Arthanayaka*, i. e.. 'the Lord of the Treasury'. The name Alakesvara itself denotes Kubera, the mythical 'lord of wealth' with his capital Alaka. The third Alakesvara made Kotte, near Colombo, as his seat and devoted his entire attention to developing the trade of the island with far-off countries including Egypt. One of his brothers was the *Arthanayaka* and another *Dēvamantaisvara*. It may also be noted that Bhuvanekabahu V, who ascended the throne of Ceylon in 1372, was a son of this Alakesvara.[10]

We know that Chandrabhanu, who came to Ceylon from Tamara-linga in Malaypeninsula, belonged to the Srivijaya or *Śrivishaiya*, which is the same as the 'Five Hundred'. Nissanka Alakesvara, who first came to the island from Vanji at that time, also belonged to the same. This organisation had become very much weakened and had split into three at the time we are speaking of. The Alakesvaras were the head of one of the three with headquarters in Ceylon and having South India and the adjacent areas in its control. *Vanni* Bhuva-neka-bahu was perhaps a member of this organisation and that was the reason of his agent being present at the Tiruvottiyur meeting.

---

10. It may be noted that Bukka also instructs his son Kampana to conduct the affairs Tondaimandalam just as (Kubera) the lord of the wealth and the ruler of Alaka would govern.

A BILINGUAL COIN OF A SATAVAHANA

by

R. NAGASWAMI, M.A.,
Director of Archaeology Government of Madras.

Two silver coins of the Satavahana king, Vasishtiputra Satakarni, throw valuable light on the history of the Tamils in the second century A. D. and also mark an important stage in the philological studies of the Dravidian languages. These coins have attracted the attention of eminent scholars like Dr. Altekar, Rapson and Dr. Sircar, who have attempted to give satisfactory readings of the legend on the reverse.

The obverse of the coin carries the portrait-head of King Vasishtiputa Satakarni in the centre, with a legend running around in Brahmi characters of the second century A. D. Dr. Altekar has given the correct reading of the obverse legend as " Raanjo Vasishtiputasa Siri Saatakanisa, i.e. (the coin) of King Sri Satakarni the son of Vasishti. This reading has been accepted by all scholars since the legend is clear.

But Dr. Alkekar himself was not quite satisfied with his reading of the legend on the reverse. Mr. Dinakara Rao gave a different reading as "Arihanasha Vaala danda dba Kanasha Tiru Hatakanisha". This reading and his interpretation of the legend need not be elaborated on, as they are no longer valid. The most acceptable reading is that of Dr. Sircar, who made a fresh cast of the coin and carfully prepared a transcript of the legend. The reading on the reverse of the coin, according to him, is "Arahanasha Vahitti Maakansha Tiru Haatakanisha". The meaning is the same as on the obverse, "of the king Satakani, the son of Vasishti."

On the basis of this reading, Dr. Sircar has drawn attention to a few interesting points. The language of the inscription is Telugu of the ancient Dravidian dialect, as indicated by the words. "Arahφn" "maakan" and "tiru". These words demonstrate that ancient Telugu was closer to Tamil than in later times. The word, "maakan', is the

A BILINGUAL COIN OF ARACAN VACITTI MAKAN TIRU CATAKANI

OBVERSE

REVERSE

Courtesy: S. Ramayya
Retd. Accountant General.

original form, which later became "makan" (with a short ma). The practice of marking the pure consonant with a "pulli,", which is a Tamil tradition mentioned in "Tolkappiyam", was common to all the Dravidian languages, as seen from the word "Vaahiti". These are interesting points which Dr. Sircar mentions in his article ("Epigraphica Indica" vol. 35).

The present writer proposes three corrections to the reading of Dr. Sircar in the light of recent advances in the study of the Damili script. The corrections are with reference to three letters, "ha", "maa" and "sha".

The letter, read as "ha", is clearly the Tamil 'ca' of the Damili inscriptions, and not 'ha' of Brahmi, which will have the bottom curve turned to the right. So the first word reads 'Aracan' and not 'arahan'; so also the other words read 'Vacitti' and Catakarni and not 'haatakarni'. Further the Sanskrit 'sa' will be written as 'Ca', in Tamil, as in 'Civa' for 'siva'.

The word. 'Maakan', read with a long 'aa', should be read with a short vowel, as 'makan'. This is an essential characteristic of the Damili script, as proposed by Dr. Buhler in deciphering the Bhattiprolu script. Mr. Iravatham Mahadevan has given a satisfactory reading of all the cave inscriptions of Tamilnad by adopting this principle.

The reading, 'Sha', a genitive suffix (sitxth case ending), needs proper evaluation. In Bhattipoulu, where this form occurs to indicate a genitive suffix, it exhibits a different form. It is possible that the letter stands for a sound midway between 'Sya' of Sanskrit and 'a' of Tamil, which stands for the possessive suffix.

With these corrections, we read the legend as 'Aracansa Vacitti makansa tiru Catakanisa'. This reading does not alter the meaning suggested by Dr. Sircar, but takes us a further step in the study of Tamil linguistics. While the script on the obverse of the coin is Brahmi, the script on the reverse is Damili, used in the caves of Tamilnad for writing Tamil. The language of the script on the obverse is Prakrit, while that on the reverse is clearly Tamil and not Telugu.

The Satavahana kingdom was established by Simuka in the middle of the third century B. C. with Prathishtana (modern Paithan) as its capital. One of the greatest rulers of this dynasty was Gutamiputra Satakarni (80-140 A.D.), who overtherw the great Western Satrapa, Nahapana, and restruck a large number of his coins. He was succeeded by his son, Vasishtiputra Pulamavi II, who ruled for 24 years. Under him, the Satavahana Empire expanded further south and his coins are found in Godavari and Guntur districts and as far south as Cuddalore in Tamilnad. He was succeeded by his brother, Vasishti-

putra Sri Satakarni, who issued the coin under discussion. He is identical with Vasishtiputra Siva Sri Satakarni of the Puramas and also the Vasishtiputa Chatarapana (Kshatrapan) Sri Satakarni of the Nanaghat Inscription. He married the daughter of Mahakshatrapa Rudradaman and conquered the Aparanta country (Northern Konkan).

Portrait

It was this king, who started issuing bilingual coins—with his portrait—on the model of the Western Kshatrapas, with whom he had dynastic alliances. Thus, the coin under study is the first of its kind to bear the portrait of a Satavahna king.

While the Western Kshatrapas used both Greek and Prakrit in their coins, Vasishtiputra Satakarni issued his coin with Prakrit and Tamil in the respective scripts. We have already noted that the coins of his predecessor, Pulamavi II, have been found in Tamilnad, which demonstrates the close connection between the Satavahana empire and the Tamil country. This is further corroborated by early Tamil literature. In the commentary of Mylainathar on 'Nannul', we are told that 'Satavahanam' is an example of a Tamil work, named after the patron of the author. It is probable that Tamil was widely read and spoken in Telugu and Kannada countries, and this illustrious monarch used Tamil also in his coins for circulation among a section of his subjects.

It is not surprising that Sri Satakarni chose to use Tamil in his coins. The Satavahanas are the most catholic dynasty known to Indian historians. Though they were great Hindus, performing vedic sacrifices, they patronised all religions. We owe the glorious Buddhist art of Amaravati and Nagarjunakonda to his dynasty.

Vasistiputra Yajna Sri Satakarni, a successor of Sri Satakarni, also issued his coins with both Tamil and Prakrit legends.

Another important point to be noticed in this coin is the occurrence of the 'pulli' to denote a pure consonant, which will have some bearing on the date of 'Tolkappiyam', the ancient grammar of the Tamils. It is clear that the marking of the 'pulli' to denote a pure consonant is exclusive to Tamil. The agglutinating tendency of the Telugu and Kannada languages is probably due to the impact of the highly developed Tamil on the Prakrit.speaking people of the area in the beginning of the Christian era.

"PURAM" ENDOWMENT IN EARLY TEMPLE INSCRIPTIONS

R. GOPALAN

The object of this paper is to draw the attention of students and others, interested in the socio-religious life in the Tamil country in the age of the later Pallava, imperial Chola and Pandya dynasties, to the invaluable material in the published texts of inscriptions contained in the South Indian Inscriptions series so for brought out. One aspect of this relates to gifts and endowments made to the numerous temples for various kinds of temple services and activity. Apart from casual gifts made on particular occasions, there is a special class of what may be called *Puram** endowments, in which, the gift, a piece of land or a whole hamlet the income of which is wholly devoted to the temple for the purpose intended by the donor. The peculiar feature of this type of endowment is that it is intended by its provisions to be *perpetual,* since only the annual yield or the income derived from the land was earmarked for the use of the temple. Such land gifts, where ownership was made over to the temple committees after drawing up the legal documents, were also in many cases rendered tax-free (*iraiyili dēvadana*) by the orders of the king or the village sabha concerned. These endowments are recorded on the temple-walls as public documents for the local authorities concerned to carry out the requirements.

A full list of these is attached to this paper. It will be seen that there are as many as 65 such types, ranging from provision of lights to the temple to the reading of Mahabharata inside the temple mandapa, Some of the terms used are obscure. One such is "Tiruk-kaikottipuram", which may be literally rendered as "land endowed for hand-clapping", which appears strange for those not familiar with the service of singing groups, such as Tiruppadiyam-paduvar, who recited the Tevaram hymns in groups inside the temple and during processions of the deities and who clapped their hands during the process.

* Tho term 'puram' is more or less the same as *pangu, kanl, patti,* or *vritti* figuring in Chola inscriptions.

Cultural Puram Endowments

There were may land-gift endowments, which provided for the dancing inside the temple and during festivals, processions and services. These are called 'Tattalipuram' (30) 'Udukkaippuram' (3) '*Sekandigaipuram*', (named after the musical instrument) (24) 'Nattuvappuram', (14). Others provided for Tirukkaikottippuram (38) Tiruppalliyeluchchippuram (50) Tiruvoymolippuram (57) Tirujnanapuram (37) The singing groups usually performed in the mandapa, called Tirukkaikotti, which figures in serveral records, including one at Kripapurisvara temple at Tiruvennainallur (S. A)

Temple Services

Services like Tirumanjana or the sacred bath of the deity, Sribali ceremony, where the deity or a minor one is ceremonially taken round with drummers playing. Ardhajama-pura, & Ennaikkappu covered special perpetual endowments (see nos. 41, 49; 33, and 61) for midnight service and oil-wearing ritual of the temple deity respectively.

Lighting Service Endowments

These are named Tiruvilakkuppuram, Sandhi-vilakkupuram, (Nos 58, 59) and the income of the land endowed was earmarked for burning perpetual lamps in the temples concerned. Closely allied is Tirippuram (57), which exclusively provided for the supply of tiri or wick for the lamps in the temple, showing how minutely the temple requirements were studied and provided on a permanent basis.

Temple Repairs and Conversion to stone-temples

The repair, renovation (jirnottarana) and conversion of brick-temples into stone ones were provided in endowments called Pudukkuppuram, Tiruppanippuram, and Karralippuram, while Tiruvasalpuram, Ambalappuram and Unnaligaippuram covered similar requirements of the temple-gates or towers, halls and the inner sanctum. (11, 60, 54) A record of Ambalappuram is put up in the temple of Adhimulesvara, Tiruppalatturai.

Food offerings, Kitchen and Feeding-halls

Provision of temple kitchens, which played a vital role in feeding the gods and devotees, is made by *Tirumadappalli-puram* and *Adukkaippuram* (45, 1), while *Akkirasalaippuram* (No. 2) makes permanent provision for the feeding hall. In the context of the hectic activities in the temples where huge congregations assembled during periodical festivals during and after the 10th century onwards, accompanied by Annadana,

and religious orders, students and others, the provision in each temple and matha for feeding (perum tiruamirdu) became important. The temple itself had a huge Talipparivara, servants, devakannis, punnahesvaras. adigals and committees of various kinds, some of whom had to be fed in the temple itself. Sacred food offering to the deities were provided by endowments of lands, called Tiruppavadaippuram (51), Tirupponagaippuram (53), Tiruchchennadaipuram (36), Tiruamudupuram (32) Amudupadippuram (5). Dainty light dishes like flaked rice and panniyaram were also provided in medieval Chola temples and such endowments were designed Avalamudupuram and Tiruppannigarapuram (6 and 52).

Gardens, Park etc for flower-garlands

Another vital requirement of the temples was provided with special land endowments for setting up of fine flower gardens in the temple villages with gardeners and flower picking establishment for supply of stipulated amount amount of flowers and tirppallittamam to the temples. These are called Tirunandavanappuram (44) Puntottappuram (19) Sengalunirpuram (35) and Tirumalaippuram (42).

Water Requirements

These were provided by Urunippuram and Tannirpandalpuram (64, 31). The former provided for water-tanks and wells, while the latter provided water to all temple visitors during festivals.

There are other kinds of endowments of lands for permanent mathas attached to the temples, with growing establishments of students, ascetics and men of different religious orders. These are called Sattirappuram (23), Tirumadappuram (39), Tiruvidimadappuram (56) and Kanimadappuram (10), Olukkuppuram (17), Olukkavippuram (16), Santippuram (21) to relate to certain Homas and Santi services in the temple, the full significance of which are not clear.

Tiruvilappuram (57) provides for annual or periodical festivals in the temples for worship, food offerings and services incidental to such festivals.

Amavasaippuram, (new-moon day festival) provided land and income to the temple functions during Amavasya days, when the deity was taken round the temple premises in the pradakshina pathway. The Tirunayirrukkilamaipuram, which provided for observing Sunday festival in temple, is not clear.

*The numbers refer to the serial number in the alphabetical list of puram endowments in early temple inscriptions (9th to 13th centries A. D. in Tamil country) attached to this paper.

ENCLOSURE TO PAPER ON PURAM ENDOWMENTS

List of Land Endowments (Puram) figuring in temple inscriptions:

1. Adukkalaippuram, Nellaiappar temple at Tirunelveli, Tirunelveli Tk. & Dt.

2. Akkirasalai-p-puram.

3. Amavasai-p-puram, Rajagopalaperumal temple, Manimangalam, Chingleput Dt.

4. Ambala-p-puram, Adimulesvara temple, Tiruppalatturai.

5. Amudupadi-p-puram, Goshthisvara temple at Perur, Coimbatore Taulk & District.

6. Aval-amudu-p-puram.

7. Avi-p-puram, Vaikunta-perumal temple, Uttaramerur.

8. Bharata-p-puram, Goshthisvara temple at Perur, Coimbatore Taluk and District.

9. Bhattavritti-kidai-p-puram, Mahalingasvami temple at Tiruvidaimarudur, Kumbhakonam, Thanjavur District,

10. Kanimada-p-puram, Vedapurisvara temple at Tiruvottiur, Cheyyar taluk, N. A. Dist.

11. Karrali-p-puram.

12. Kidai-p-puram.

13. Melukku-p-puram (OR) Molukku-p-puram, Tirukkotisvara temple at Tirukkodikaval, Kumbhakonam, Thanjavur.

14. Nattuva-p-puram, Vignesvara temple at Kiranur, Melur, Madurai District.

15. Nimanda-p-puram, Goshtisvara temple at Perur, Coimbatore.

16. Olukkavi-p-puram, Virattanesvara temple at Kandiyur.

16a. Olukku-p-puram ,, ,, ,,

17. Paviliyakkidai-p-puram, (OR) Bhavishyakidai-p-puram, Vaikunta-Perumal temple at Uttaramallur, Chingleput Dist.

18. Tudukku-p-puram, Ukatavedesvara temple at Kuttalam, Mayavaram, Thanjavur.

19. Puntotta-p-puram, Nellaippar temple at Tirunelveli, Tirunelveli Taluk and District.

20. Sandivilakku-p-puram.

21. Santi-p-puram.

22. Satti-p-puram.

23. Sattira-p-puram.

24. Sekandigai-p-puram.

25. Srikoil-puram.

26. Sivigai-p-puram.

27. Srirudrayana-p-puram, Nellaiappar temple at Tirunelveli, Tirunelveli Taluk & Dist.

28. Taittirayakkidai-p-puram, Vaikunta-Perumal temple at Uttaramallur.

29. Tana-p-puram.

30. Tattali-puram.

31. Tannirpandal-puram.

32. Tiruamudu-puram, Sakshisvara temple at Tirupurambiyam, Kumbakonam, Tanjavur Dt.

33. Tiru-arttasama-p-puram, I.P.S; 383 & 398.

34. Tevar-puram.

35. Tiruchchengaluni-p-puram, Arunachalesvara temple at Tiruvannamalai, North Arcot.

36. Tiruchchennadai-p-puram.

37. Tirujna-p-puram, Nellaiappar temple at Tirunelveli, Tirunelveli Taluk & Dist.

38. Tirukkaikotti-p-puram,Kripapurisvara shrine at Tiruvennainalllur.

39. Tirumada-p-puram.

40. Tirumadai-p-puram, Devanayaka Perumal shrine at Tiruvendipuram, Cuddalore Taluk & S. A. Dist.

41. Tirumanjana-p-puram, Vaidyanatha temple at Tirumalapadi at Udaiyarpalaiyam, Tiruchi Dt.

42. Tirumalai-p-puram, Devanayaka Perumal shrine at Tiruvendipuram, Cuddalore, S. A,

43. Tirumandirapponaga-p-puram.

44. Tirunandavana-p-puram.

45. Tirunandavilakku-p-puram, Arunachalesvara temple at Tiruvannamalai, North Arcot.

46. Tirunayirrukkilamai-p-puram, Virattanesvara shrine at Kilur, Tirukkoyilur, S. A. Dt.

47. Tiruodai-p-puram, Chidambaram, Nataraja temple.

48. Tiruottarama-puran, Vignesvara temple at Kiranur, Melur, Madurai.

49. Tirubali-p-puram·

50. Tiruppalli-eluchchi-p-puram, Sivalokanathasvami temple, Shiyali, Thanjavur Dt.

51. Tiruppavadai-p-puram, Nataraja temple at Chidambaram, S. A. Dt.

52. Tiruppanikara-p-puram —do—

53. Tirupponaga-p-puram.

54. Tiru-unnaligai-puram, Adimulesvara temple at Tiruppalatturai.

55. Tiruvaymoli-puram, Divyajnanesvara temple at Koviladi, Thanjavur, Taluk and Dist.

56. Tiruvidimada-p-puram, Vedapurisvara temple at Tiruvottiyur, Cheyyar, N. A. Dist.

57. Tiruvila-p-puram.

58. Tiruvilakku-p-puram, Devanayaka-Perumal temple at Tiruvendipuram, Cuddalore, S. A.

59. Tiri-p-puram (திரிப்புறம்), Agastisvara temple at Irumbanadu, Tirumayam taluk, (Pd), Trichi.

60. Tiruvasalpuram, Kandisvaramudaiyar temple at Tirumayyam (Pd.).

61. Tiruvennaikappuram, Sikhanathasvamin temple at Kudumiyamalai, Kulattur Taluk (Pd.), Tiruchirapalli Dist.

62. Tiruppani-p-puram.

63. Udukkai-p-puram.

64. Uruni-p-puram, I. P. S., 346.

65. Valipattu-p-puram.

RELIGIOUS AND CHARITABLE ENDOWMENTS

by

D. NATARAJAN, M. A., Dip. Anthrop.
(Compiler, District Gazetteers, Madras)

An attempt is made in this paper to focus attention on the light thrown by epigraphs on the nature and broad aspects of religious and charitable endowments in Tamilnad in early times.

Epigraphy does enjoy a most unique position in the service of the economic history of very early times.

Madras is richly endowed with a very valuable wealth of epigraphical material. It is estimated that there are over 25,000 inscriptions and new finds add on to this big number. Besides their inestimable value for the portrayal of the general history of the region, their value for the portrayal of the social and economic life of ancient times is also very great. True, most of the inscriptions are, generally, records of gifts of lands, lamps, sheep, gold, etc., to temples. This was so because, in ancient times, the life of the people mostly centred round the temples. However, there are also records of larger gifts and, especially when they are made by the ruling monarchs of the times, they are of special interest. They throw valuable light on taxes remitted in favour of donees and privileges conferred on them and other administrative details.. With the knowledge they contribute and with the aid of other material, socio-economic pictures of early times may well be painted.

Most of the inscriptions record endowments (donations) made by kings or their officers or by private individuals to temples, mutts, religious communities, educational institutions, etc. A study of them reveals that, of all kinds of endowments, *land* was apparently the most favoured kind. The reason is not far to seek. Land is a very potential economic entity. It contains jewels, corn, water and cow-pens, and therefore a donor, who makes a land endowment, automatically becomes a donor of all these.

It is no exaggeration to say that the great bulk of the epigraphic materials that have come down to us was not prompted by any desire to record the past history, but by the religious side of the character of our fore-fathers. It is embodied in the *Dharmasastras*[1] that, in the *Kaliyuga*, *dana* (gift) should be preferred to Yajna (sacrifice for merit). *This Dharmaśastric* injunction had been the prime factor that motivated people to make endowments on every possible occasion. This also goes to explain the existence of a very large number of inscriptions which record endowments of various kinds. Apart from endowments made voluntarily or in fulfilment of vows, there were also endowments which were forced by the authorities to be made by individuals in expiation of the sins committed by them. An epigraph from Siyamangalam in the North Arcot District enumerates an interesting account of such an endowment. A certain individual by mistake had shot with an arrow another man of his own village. The *Nattavar* and the *Sambuvaroyar*, who assembled together to hear the case, decided that the culprit need not die for an offence committed through inadvertence, but should provide for the burning of a lamp in the temple of Tunandar. The man accordingly endowed to the temple 16 cows for burning a lamp.

For purposes of this paper, we may broadly classify the various endowments into four categories, *viz., endowments made for temples and matters connected with them, endowments made for religious institutions, endowments made for charitable purposes and endowments made for educational institutions*.

I. *Endowments made for temples and matters connected with them:*

Generally, endowments made to temples were in the form of lands, money or cattle. They were made for various purposes, like burning lamps, conducting worship (including specified services and festivals), feeding of ascetics and others and keeping the temple premises in good repair.

Epigraphs record that sheep, cows and bull were endowed to temples. It is interesting to note that for furnishing the ghee necessary for burning a perpetual lamp, (*nundha vilakku*) a unit of 96 sheep was considered necessary. In the case of cows a unit consisted of 32 members and occasionally a bull was also added on to the unit. The cattle so endowed was known by the special appellation *Sava-muva-p-per-adu*. The term meant that the cattle had neither death nor senility. This implied that the specified number was regularly maintained by the replacement of the dead and old ones with the young.

---

1. See: *South Indian Inscriptions* Volume VII, Inscription number 68.

Some of the inscriptions from Madhurantakam in the Chingleput District provide good illustrations of records of gifts of cattle for lamps. An inscription relating to the period of Kullottunga I (1070-1120 A. D.) records a gift of 32 cows and one bull for a lamp in the temple at *Madhukrantaka-Chaturvedimangalam.* Another inscription belonging to the period of Vikrama Chola (1118-1135 A. D.) refers to a gift of 96 sheep for a lamp by Sambuvaroyar.

Gifts of gold were also made to temples. For instance, an inscription (No. 460 of 1905)[2] in the Tiruvalangadu: temple (Chingleput District) of the period of the "Ganga-Pallava King", Nirpatungadeva, records that Queen Kadavanmadeviyar made a gift of 1C8 *Kalanju* of gold to the temple. Endowments were also made for the conduct of special services in temples by kings on the days which had their natal stars and those of theirs spouses. In the names of the sovereigns, sometimes, even their subordinates made such endowments.

The chanting of *Thiruppadigams* (sacred hymns) before deities was a regular and important feature of worship in the temples and therefore endowments were made for this specific purpose also. The references to such endowments date back to the days of Parantaka I (907–955 A. D.) (No. 176 of 1923 and No. 349 of 1918. etc.) Epigraphs record that endowments were also made for the recitation of *Vedas* and other sacred works in the temple during worship (No. 123 of 1926). There are also records which show that specific endowments were made for the feeding of pilgrims and *tapasvins,* who frequented temples. This practice of feeding appears to be one of the regular features of temple-management in those days and, for the purpose, mostly lands were endowed.

The inscriptions of Tamil Nad reveal that *land endowments* constituted the most substantial part of all the varied types of endowments made to temples. Small and large units of agricultural lands were endowed to temples for various purposes. The endowment sometimes consisted of a whole village or a number of villages. For instance, the famous Tiruvalangadu Copper Plate Grant of Rajendrachola I (1012–1044 A. D.) registers the grant of the village Palaiyanur to the Siva temple at Tiruvalangadu in the Chingleput District. Generally, the families, who lived on such *Devadana* lands and held house-sites and house-gardens, were in some way or other connected with the services of the temple. The grant of the *Kuram* village in the Chingleput District, which acquired the name *Paramesvaramangalam,* may be cited as

2. The number denotes the number of the inscription copied in the particular year and published in the appendix of the *Annual Report on South-Indian Epigraphy* (A. R. E.).

an illustration in point (see S. I. I., Vol. I.). Generally, when endowments of lands or villages were made, the donors got them exempted from taxes also. When endowments were made by the State, they were made as tax-free gifts. An inscription from Tiruttani (No. 435 of 1905) belonging to the period of Aparajita Vikramavarman (879-897 A, D.) relates how Nambi Appi, the builder of the Tiruthani Siva temple, while endowing the God therein with 1,000 *kulis* of land, also freed it perpetually from land-tax by paying the *Sabha* in gold.

A study of land endowments in early times shows that even among them there were a considerable number of varieties. Each particular variety of land endowment was for a specific purpose and it carried a special appellation.

SALAIS IN SOUTH INDIAN INSCRIPTIONS

V. S. RAJAM, M.A.,

The temple in South India has played a unique role in the promotion of Hindu culture and learning. Particularly notable is the facility for religious education that the temple provided. South Indian inscriptions speak of 'Salais' in the extreme south. We hear of the Srivallabhapperunjalai in Kanyakumari, the Parthivasekharapuram Salai (in the Vishnu temple at Parthivasekharapuram near Minchirai) and the famous Kandalur Salai in Trivandrum.

The term 'Salai' is found used in several senses. It meant a public institution of a charitable nature. Thus Arachalai was a place of feeding and Adular Salai was an asylum for indigent persons[1]. But in respect of the Salai closely connected with the temple, it denoted a boarding house of scholars, described as 'Sattars', 'Saranattar' and, in other inscriptions, as 'bhattar'. Their duty was to learn, chant and teach the Vedas.

The earliest Salai, that we hear of in epigraphy, is the one at Kanyakumari, known as Srivallabhapperunjalai. It is not known who founded this Salai. It is probable that Sri Mara Srivallabha, the early Pandya King (C. A. D. 835-62), was the founder of this institution, as the name would suggest[2]. Kanyakumari, the celebrated place of sanctity, was included in Purattayanadu of the Pandyan dominion and it is natural that the Pandyan monarch established this sacred institution in the temple. From the Huzur Office Plates[3], it is learnt that Kokkarunandadakkan purchased from the Sabha of Minchirai (near modren Eraniel) a plot of land where he had a temple erected, in which he set up an image of Vishnu in A. D. 866. In this temple, at a new village which he named as Parthivasekharapuram, the King established a Salai, in which arrangement was

1. Salai also denoted in a general sense a street of a villiage. See for example 'Valiya Salai' and 'Arya Salai' in Trivandrum.

2. In this connection it is notable that the Ay King Kokkarunandadakkan had assumed the name Srivallabha. He was the founder of a Salai at Parthivasekharapuram. Could he have established one at Kanyakumari and called it after his assumed name?.

3. Travancore Archaeological Series. Vol. I. pp 5-9.

made to feed ninety Sattars. The Plates describe the duties of the Sattar, which included the study of the Vedas. Thus it would mean that the Salai here denoted a boarding school of Vedic study. The famous Kandalur Salai is now known to have been identical with Valiya Chalai of Trivandrum Town[4]. Who founded it is not known. But since the Huzur Office Plates state that the salai at Parthivasekharapuram was set up on the pattern of Kandalur Salai, it is obvious that it was established sometime prior to A. D. 866. It was founded either by a Chera King or by an Ay predecessor of Kokkarunandadakkan.[5]

The expression, 'Kandalur Salai Kalamaruttaruli', occurring in South Indian inscriptions has defied a clear interpretation. The earliest inscription which refers to it is the Darsanankopu record of the 8th year of the reign of Rajaraja I. In one of his later epigraphs, the King is extolled as 'Kandalur Salai Kalamarutta Rajarajadevan'. Several later Chola and Pandya Kings also assumed this as an honorific title. These show that it was a great achievement. Naturally the meaning of the term 'Salai' in this context has been a subject of controversy.

What is the significance of the word 'Salai' here? Does it refer to a charitable institution or to a road-stead? Dr. Hultzsch took it at first to mean a 'hall' and afterwards gave it up in favour of a 'road stead' or port, leading to the conclusion that a fleet of ships was destroyed at the part of Kandalur. 'Kalam' was taken as a shortened form of Marakkalam, meaning a ship.

T. A. Gopinatha Rao rightly questioned the validity of this interpretation and explained the word 'Salai' as a charitable institution, where Brahmins were fed. This view has received support from Kavimani S. Desikavinayakam Pillay, T. K. Joseph and others. The use of the word 'Salai', as a charitable institution of learning, is borne out by reference in literature and epigraphy. The Kanyakumari inscription of Parantaka Pandya mentions, for instance, the King's endowment to the Salai. The words 'Maraiyavar', 'Ayirattenmar', 'Aramvalarppa' etc. suggest that it specified a centre of learning. Maniambalam here meant only the meeting place or the hall of the scholars. 'Ayirathenmar' denotes the number of Brahmins who resided there and the word

---

4. K. V. Subramania Ayyar, the epigraphist, identified it with a village in the Kulathur Pakuti of the Neyyattinkara Taluk. In that village the temple of Kandalur Salai Mahadevar stands. But that does not mean that the village was identical with Kandalur Salai. See Kerala Society Papers, Series 2, p. 101, "A Short Note on Kandalur Salai" by S. Desivinayakam Pillay.

5. The Kanyakumari inscription of Rajadhiraja refers to the Salai of the Chera. "வீரபாண்டியன் தலையும் சேரலன் சாலையும் இலங்கையும் தண்டாக்கொண்ட......ஸ்ரீ ராஜாதி ராஜ தேவர்க்கு" This suggests that Kandalur Salai was established by a Chera King.

'aramvalarppa' indicates their work of studying the sacred literature. Salai is also used in the sense of a hall in the inscriptions. We hear of the Akkirasalai, the feeding place.

Therefore, in the light of the explanation of the above passage, 'Kandalur Salai Kalamarutharuli' may be taken as the King, having been pleased to make an endowment and fix the number of Kalams, namely, the number of Brahmins to be fed in the institution at Kandalur.

Sri Vallabhapperunjalai, the Salai at Kanyakumari, was later renamed as Rajarajapperunjalai by Rajaraja Chola.[7] For this Salai the provision of a regular income was made by the Chola Kings.[8] A number of villages were endowed for the maintenance of the institution. These inscriptions throw some light on the work done by the Sattars. They were entrusted with the duty of collecting the paddy according to the accounts as laid down by the King. The education provided by the temple through this Salai was exclusively for Brahmins; but this was in pursuance of the prevalent traditions of the day. This is evident from the inscription of Kulottunga Chola.[10]

Further the inscription of Rajadhirajadeva, 30th year at Kanyakumari, records that the supply of Salt (urai salt)[11] that was received from the saltpans of Manarkudi for the Srivallabhapperunjalai alias Rajarajapperunjalai, had for sometime been discontinued, and that this charity was revived by the Chola King. In the olden days it was the practice of the owners of the Manarkudi saltpans to set apart a nali of salt for each kalam of it that came in or went out of the pans, as urai for the use of Srivallabhapperunjalai. The King ordered that this custom should be once more adopted. Here the village of Manarkudi is called as Mahipalakulaperalam.

---

6. T. A. S. Vol. I No. III. p. 4.

கன்னிப்போர் செய்தருளிக் காந்தளூர்ச் சாலைக்
கலமறுத்து மன்னுபுகழ் மறையவர் தம்
மணியம்பலத் துளினிதிருந்து ஆயிரத்தென்மர்.

7. Travancore Archaelogical Series Vol. I p. 164.

8. ராஜராஜேசுவரத்து சட்டபெருமக்கள் வசம் ஆண்டாண்டுதோறும் இந்நெல்லு அடிக்கக் கடவோகமாக இசைந்து இக்காசு கொண்டோ மனற்குடி ஊரோம்'—T. A S. Vol. VI p. 150

9. இவ்வூர் (குமரி) ராஜராஜன் சாலைக்கு சாலா போகமான் ஊர்கள் (T.A.S. Vol. I p. 165.

10. போகத்தில் ஐம்பத்து பிராம்மணர் அமர்ந்து வரியில் இட்டுக்குடுத்தும்—Epigrapica Indica Vol. XXVI No. 37 pp. 274, 275.

11. The term 'Urai' is even now used in some districts of Tamiland like those of Trichinopoly and Tanjore. When paddy or other things are measured, for every stated quantity, say sixty marakkals, a handful of articles measured is kept as a mark in a small heap. Therefore the number of such heaps gives the number of sixty marakkals measured. That quantity of the grain that is kept as an index of measure, is called the urai.

Apart from these pieces of information, we are unable to determine the number of Sattars and the exact pattern of education that they were given. In all probability, the Vedas and other sacred literature were taught and discussed there.[12] The recitation of the Vedas played an important part in the Salai set up by Kokkarunandadakkan.[13]

Apart from Kandalur Salai, Srivallabhapperunjalai and Parthivasekharapuram Salai, there were other centres of learning, like the celebrated Ghatikas at Kanchi. The Velurpalayam inscriptions reveal that King Narasimhavarman established a Ghatika at Kanchipuram and also constructed the Kailasanatha temple. Ghatikas appear to have flourished in places other than Kanchi also. When digging a tank, known as Atikavaam in Sikkulla Agraharam in Tunu Taluk of the Godavari District, a Copper Plate of Vikramendravarman II (A. D. 525), belonging to Vishnukundin dynasty, was recovered, which states that the donor earned merit by establishing Ghatikas according to Sastrasampradaya.[14] Tradition has it that there existed a Ghatika in Vembattur, now known as Veppattur in Tanjore District, with well-versed Vedic Scholars, Somayajis and Bhattars.[15]

Some of the other centres in South India were known as Vidyasthanas, where also the Atharvaveda was taught and chanted. There was one such centre at Bahur (about 868 A. D.), a place midway between Cuddalore and Pondicherry. With reference to the number of students benefitted by Ghatikas, the words 'Ghatikai Ezhayiravar' (7000) are found in one place, "Ghatikaasahasram" (1000) in another place, and 'Ghatikai Madhyasta Moovayiravar (3000) in a third place. In the Ghatika referred to in the Kasakudi inscriptions, all the four Vedas appear to have been studied.[16] There also existed another centre of learning at a place called Ennayiram, othervise known as Rajarajachatur-vedimangalam (between Viluppuram and Tindivanam), The existence of another centre of learning at Tirubhuvanam near Bahur can be inferred from the inscriptions in the Varadaraja Perumal temple in Kanchi, The year of these inscriptions is determined as 1084 A. D., which fell during the reign of Rajadhiraja. These inscriptions say that there were

---

12. The Huzur Office Plates show that seats were allotted to members of the various sections of the Vedas T. A. S. Vol. p. 8. Further, the conditions of entrance into the Salai included a knowledge of Vyakarana, Mimamsa and Paurohitya. It is interesting to note that penalties for misconduct were laid down and that strict discipline was enforced. See Ibid. p. 9.

13. T. A. S. Vol. I. p. 8.

"இச்சாலைக்குப் பெய்த கலத்தில்
பனிழிய சாரணத்தார் உடைய கலம்
நாற்பத்தைந்து தபிப்திரிய சா
ணத்தார்.................................

14. Epigraphica Indica Vol. p. 196.

12 teachers, teaching different branches of religious learning. There was also one teacher each for the subjects, Vedanta, Grammar, Mahabharatha, Ramayana, Manu Dharma and Vaikhanasa. The total number of students was 190.

In all probability the earliest Ghatikas and Salais appeared in South India beginning from the time of the Pallavas. They were established in the extreme south by the Ay Kings and the Pandya sovereigns. They seem to have reached the height of their influence under the Cholas. We do not hear of them prominently thereafter, although Mahabharatha Kalagams[17] flourished in some temples till recently.

15. A. R. E. 293 of 1908.
16. S. I. I. Vol. II Part III p. 349.
17. Place where the Mahabharatha is expounded.

நாஞ்சில் நாட்டில் நாயக்கர் படை

வித்வான் மு. சண்முகம்பிள்ளை
தமிழ் வளர்ச்சி ஆராய்ச்சி மன்றம்

நாஞ்சில் நாடு என்பது இன்றைய கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தின் ஒரு பகுதி. இந்நாட்டின் வரலாறே மிகப்பழமையானது. சங்க நூலாகிய புறநானூற்றில் 'நாஞ்சில் வள்ளுவன்' என்னும் குறுநில மன்னனைக் காண் கிறோம் (புறம். 137—140, 380). இவன்,

> செவ்வரைப் படப்பை நாஞ்சில் பொருந !
> சிறுவெள் அருவிப் பெருங் கல் நாடனை !
>
> (புறம். 137 : 12-13)

> ஓடாப் பூட்கை உரவோர் மருக !
> உயர் சிமைய உழா அ நாஞ்சில் பொருந !
>
> (புறம். 139 : 7-8)

> தீம் சுளைப் பலவின் நாஞ்சில் பொருநன்
>
> (புறம். 380 : 9)

என்று புலவர்களால் போற்றப்படுகின்றான். உழுதல் செய்யாத நாஞ்சில் உயர்ந்த சிகரத்தையுடைய நாஞ்சில் எனப்படுதலால், இங்கே நாஞ்சில் என்பது மலையைக் குறிப்பது. நாஞ்சில் மலையைத் தன்னகத்தே கொண்ட நாடு 'நாஞ்சில் நாடு' என வழங்கப்பட்டது.

நாஞ்சில் வள்ளுவன் பெருவீரன்; பகைவர்க்கு அணுக அரியவன்; நட்பாளர்க்கோ மிக நெருங்கிய உறவினன்போல விளங்கினான்.

> துப்பு எதிர்ந்தோர்க்கே உள்ளாச் சேய்மையன் ;
> நட்பு எதிர்ந்தோர்க்கே அங்கை நண்மையன்
>
> (புறம். 380 : 10-11)

என்று கருவூர் கதப்பிள்ளை என்பார் பாராட்டுகின்றார். இவன் அந்நாளில்' தன் நாட்டை அடுத்துள்ள பாண்டியப் பேரரசர்க்குப் படைத்துணைவனாய் விளங்கினான். போரில் பேரரசர் இவன் உதவியை நாடினர். எனவே, இவன் போர்களிலேயே பெரும்பொழுதைச் செலவிட வேண்டியவனாயினன். ஆகவே, மருதனிள நாகனார். 'போர் வருவதன் முன்பே பரிசில் தந்துவிடுவா யாக' என்று வேண்டுகின்றார்.

ஈதல் ஆனுன், வேந்தே ; வேந்தற்குச்
சாதல் அஞ்சாய், நீயே ; ஆயிடை,
இரு நிலம் மிளிர்ந்தி சினு அங்கு, ஒரு நாள்,
அருஞ் சமம் வருகுவது ஆயின்,
வருந்தலும் உண்டு, என் பைதல் அம் கடும்பே

(புறம். 139 : 11-15)

என்பது புலவர் வாக்கு. இங்கே ' வேந்து ' என்றது 'சேரனை' என்பர் புறநானூற்றுப் பழைய உரைகாரர். ஆனல், கருவூர்க் கதப்பிள்ளை என்பார் இவன் பாண்டிய மன்னனுடைய பெருவீரன் என்னும் கருத்தில்,

'தென்னவர் வய மறவன்'

(புறம். 380 : 5)

என்கிருர். ஆதலால், இவன் பாண்டியனைச் சார்ந்தவன் என்பது புலனும். பாண்டிய சேர நாடுகளுக்கு இடைப்பட்ட நாட்டுத் தலைவனுகிய இவன் ஒரு வேளை தென்னவர்க்கும் சேரவர்க்கும் துணைவனுயும் இருந்திருக்கலாம் .

தென்குமரியை உள்ளிட்ட நாஞ்சில் நாடு பாண்டியர்க்குரியதாய் முற் காலத்தில் விளங்கியது.

தென்குமரி வட பெருங்கல்
குண குட கடலா எல்லைத்
தொன்று மொழிந்து தொழில் கேட்ப

என மதுரைக் காஞ்சியில் (70-72) தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் சிறப்பிக்கப்படுகின்ருன். 'பழமையாகப் பாண்டியனே டுள்ள தொடர்பைக் கூறி' என்னும் கருத்தில் 'தொன்று மொழிந்து' எனப் படுவதால், பழமையாகவே பாண்டியர்க்குரியதாய்க் குமரியைச் சார்ந்த நாடு விளங்கியமை போதரும். பழைய நிகண்டு நூலாகிய திவாகரம் (கி. பி 8-ஆம் நூற்ருண்டு)

பொதியப் பொருப்பன், புனல் வையைத் துனறவன்,
குமரிச் சேர்ப்பன் கோப் பாண்டியனே (மக்கட் பெயர்)

எனப் பாண்டிய மன்னனுக்குரிய பெயர்களுள் ஒன்ருகக் 'குமரிச் சேர்ப்பன்' என்பதையும் குறிப்பிடுகிறது. கன்னியாகுமரி ஆலயத்திலுள்ள பராந்தக பாண்டியன் சாசனம், தேவியை 'தென்னவர்தம் குல தெய்வம்' எனச் சுட்டுகிறது.

இங்ஙனம், தென்னவர்க்குரிய குமரியைக் கொண்ட இந் நாஞ்சில் நாடு சங்க காலத்தில்தானே சேரர்களாலும் பல முறை கைப்பற்றப் பட்டமை பதினேழாம் புறப்பாட்டாலும், பதிற்றுப் பத்துப் பாடல்களாலும் (11,12) தெரியவருகிறது. எனவே, சேர பாண்டிய நாடுகளுக்கு இடைப்பட்ட இந் நாடு அடிக்கடி இருபெரு வேந்தரது படையெடுப்புக்களுக்கும் உள்ளாகி வந்தமை தவிர்க்க இயலாததாயிற்று. பிற்காலத்தில் தஞ்சைச் சோழர் ஆதிக்கம் பெருகியபோது அவர்களுடைய ஆளுகைக்கும் இந்நாடு உட்பட நேர்ந்தது. முதற் பராந்தகன், கேரளாந்தகன் என்னும் சிறப்புப் பெயர்

புனைந்த முதல் இராசராசன், ஆகியோருடைய சாசனங்கள் நாஞ்சில் நாட்டில் பல இடங்களில் உள. வீரராஜேந்திர சோழன் கேரளனை வென்றதாக, ஒரு சாசனம் உரைக்கின்றது. முதற் குலோத்துங்க சோழன் (கி. பி. 1070-1118),

‘கன்னியுங் கைக்கொண்டு புனிதத் தென்னாட்டு
எல்லை காட்டிக் குடமலை நாடுள்ள
சாவேறு எல்லாம் விசும்பு ஏற...
குறுகலர் குலையக் கோட்டாறு உட்பட
நெறிதொறும் நிலைகளிட்டு அருளினன்’

என்று சாசனத்தால் தெரியவருகிறது. ஆகவே, சோழர் தம் படை

*குடவர்கோ மாந்தரஞ் சேரலிரும் பொறை,
தென் குமரி வட பெருங்கல்
குணகுட கடலா எல்லை
குன்றுமலை, நாடு காடு.
ஒன்றுபட்டு வழிமொழிய (புறம் 7 : 4)

என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுகிறான்,

யெடுப்புக்கும் இந் நாடு இலக்காக நேர்ந்தமை புலனாகும். தமிழ் நாட்டின் தென் எல்லையாக உள்ள இந் நாட்டில் தமது ஆதிக்கத்தை நிலை நாட்டப் பெருவேந்தர்கள் ஒவ்வொருவரும் முயலுவது இயற்கையே. இதனால் அடிக்கடி படைகளின் தலையீடுகள் இந் நாட்டினரின் வாழ்வுக்கு இடையூறுகள் விளைத்தன.

போரினால் காஞ்சிப் புனனாடு வட்சிக்கோ
சேரவே, ‘தென்குமரிச் சேர்ப்பனெனும்—பேரதனைத்
தென்னன் இழந்ததொடு சீர்த்தியிழந் தான்வஞ்சி
மன்னர்க்குக் கோடி வர.

(நாஞ்சில் வெண்பா-97)

எனவும்,

அடைசேர் மலைநாடும் அந்தமிழ்நா டுந்தன்
புடைசேரப் போந்தமையால் நாஞ்சில்—படைசேரும்
நன்னாடாம் நாஞ்சிரண்டு நாட்டினல முங்கனிய
என்னா டெதிரா மிதற்கு ?

(நாஞ்சில் வெண்பா. 236)

எனவும் வரும் நாஞ்சில் வெண்பாப் பாடல்களில் பேராசிரியர் கே. என். சிவராஜ பிள்ளை அவர்கள் இந்த அரசியல் சூழ்நிலையைச் சித்திரிக்கின்றார்.

இங்ஙனமே பிற்காலத்தில் வளர்ந்தோங்கிய விஜய நகரப் பேரரசர்களின் பிரதிநிதிகளாலும், மதுரைப் பிரதேசத்தை ஆண்ட நாயக்கர்களாலும் அடிக்கடி இந் நாட்டிற்குத் துன்பம் விளைந்தது. நாயக்கர் படை கொல்லம் 810 முதல், அதாவது கி. பி. 1635 முதல் பல ஆண்டுகள் அடிக்கடி வந்து, இந்நாட்டிற்குச் சேதம் விளைவித்துவந்தனர். இக் காலத்தில் இந் நாட்டைப் பரிபாலித்துவந்த தலைவர்கள் சேரமன்னரின் சார்பாய், அம்

மன்னரின் துணையை நாடி, அவருக்குக் கீழ்ப்பட்டு வாழத் தலைப்பட்டனர். இந்த நாட்டுத் தலைவர்களில் அந்நாளில் சிறந்து விளங்கியவர் அழகிய பாண்டிபுரம் பெரியவீட்டு முதலியார் என்பார் ஆவர். இவர்தம் ஆணைக்கு மங்கலம்முதல் மணக்குடிவரை பரந்துள்ள நாஞ்சில் நாட்டுப் பன்னிரு படாகையும் கட்டுப்பட்டிருந்தது.

முதன்முதல் திருமலை நாயக்கரின் படை கொல்லம் 810, அதாவது கி. பி. 1635 ஆம் ஆண்டு நாஞ்சில் நாட்டில் புகுந்து கொள்ளைகொண்டது. இதனால் நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கை சீர் குலைந்தது.

1. திருமலை நாயக்கர் படை கொண்டுவந்த ஏதுவாய் 810 ஆம் ஆன்டு.
2. கார் தரிசு விழுந்து பசானம் பயிர் ஏற்றுவான் காலப் பிற்பா டாழ்கை.
3. கொண்டு மணவாரியும் சம்பாவும் அதிக்கிராவியும் விதைச்சு புழுக் கொளாயப் போகை.
4. கொண்டும் போதரவு இல்வாழ்க்கை கொண்டும் நாட்டினு நோவு நொம்பிலம் ஒண்டாயி. (T. A. S. Vol. V, p. 208)

என்று ஒரு சாசனம் குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறே பின்னரும், மதுரை நாயக்கர் படைகள் அடிக்கடி இந் நாட்டிற்குத் தொல்லை கொடுத்துவந்தன. கொல்லம் 873, அதாவது கி. பி. 1698-ம் ஆண்டுள்ள கல்வெட்டு படை நிகழ்ச்சியை விரிவாகக் கூறுகிறது. நாயக்கர் படைகள் கொல்லம் 852, அதாவது கி. பி. 1677 முதற்கொண்டு பல ஆண்டுகள் அடிக்கடி நாஞ்சில் நாட்டிற்கு வந்து சேதம் விளைத்ததால் மக்கள் மிகவும் துன்பத்திற்கு ஆளானார்கள், நாட்டின் வளம் பல இடங்களில் சிதைந்தது; மக்கள் மன்னருக்குச் செலுத்த வேண்டிய பல வரிகளைச் செலுத்த இயலாதவரானார்கள். நாஞ்சில் நாட்டு மக்களுக்கு நேர்ந்த துயரங்களைப் போக்கும்பொருட்டு மன்னர் பல வரிகளைக் குறைத்தும், மேல் அவர்கள் எவ்வாறு நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்றும் அரசாணையாகிய நீட்டு கொல்லம் 870-ஆம் ஆண்டு ஐப்பசி 17-ஆம் தேதியும், 871-ஆம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் 13-ஆம் தேதியும் மன்னரால் விடுக்கப்பெற்றது. இந் நீட்டே இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப்பின். 873-ல் கல்லிலும் வெட்டி வைக்கப்பட்டது. இக் கல்வெட்டு 'வீரவிளையிலும் வடசேரி குதிரைப் பந்தி விளையிலும், வய்யாளி (வையாளி) விளையிலும்' அமைக்கப்பட்டிருந்தது (T. A. S. Vol V, p 210-212). நாயக்கர் படையெடுப்பு வரலாற்றையும், நாஞ்சில் நாட்டு மக்களின் அவலநிலையையும், அந்நாளில் அரசாங்கத்திற்கு அவர்கள்செலுத்திவந்த பலவகையான வரிகளையும் இக் கல்வெட்டு குறிப்பிடுவதால், இது வரலாற்றுச் சிறப்புடையதாகும். அதோடு மொழி வரலாற்றிலும் செந்தமிழ் செழித்து வழங்கிய நாஞ்சில் நாட்டில் மலையாளமும் அரசியலால் வந்து புகுந்து ஊடாடுவதையும் காணலாம்.

இந்தக் கல்வெட்டு நாஞ்சில் நாட்டாருக்குச் சேரமன்னர் அளித்த ஓர் உரிமைப் பட்டயமாகவும் திகழ்கிறது, பின்பு ஒருசமயம் நாஞ்சில் நாட்டாருக்கு மன்னர் அளித்திருந்த விருதுகள், தான-மானங்கள் முதலியவற்றை நீக்கியதோடு அதிகமான வரியும் விதிக்கப்பட்டபோது, இந்நாட்டு மக்கள் கூடி, கர்னல் மன்றோ துரைக்கு விண்ணப்பம் விடுத்தார்கள். அதோடு

தங்கள் உரிமைகளைப் புலப்படுத்த இந்தச் சாசனத்தின் நகலும் உடன் அனுப்பி வைத்தார்கள்.

'நாங்கள் எழுதிவச்ச பிட்டுசத்தின்படிக்கு விசாரிச்சு தரவேண்டியது. இந்த வகையழுக்கு 870ஆ அல்ப்பசிமீ 17உயும் 871ஆ வைகாசி மாதம் 13 தியதியும் கல்ப்பிச்க எழுதித்தந்த நீட்டுக்கும் கல்வெட்டு நாட்டுக்குமாயுள்ள பேற்ப்புகூட குடுத்தனுப்பியிருக்கிறோம்.'

(முதலியார் ஓலைகள், 105-பக்கம் 75).

எனவரும் ஓலைப் பிரமாணத்தால் இச் செய்தி தெரியவருகிறது. அரசனுடைய நீட்டை எல்லாரும் அறியும் வகையிலே கல்லில் வெட்டி நாட்டியிருந்தமையால் இச் சாசனத்தைக் 'கல்வெட்டு நாட்டு' என்று மேல்கண்ட பிரமாணம் குறிப்பிடுகிறது.

கல்வெட்டில் காணும் செய்திகள் வருமாறு: நாயக்கருடைய படை நாஞ்சில் நாட்டில் கொல்லம் 852 முதல் (அதாவது கி. பி. 1671) பலநாளும் வந்து, அப் படைகளினால் நாட்டில் அழிவு நேர்ந்ததன் காரணமாக, கொல்லம் 849முதல் 869வரை. (கி. பி. 1674-1695) இருபது ஆண்டுக் காலத்தில் அஞ்சாலி வரி கொடுத்ததுபோக, மேலும் அடைக்கவேண்டியதில் கன்னிப்பூ இரண்டும் கும்பப்பூ பதின்மூன்றும் ஆக பதினைந்து பூவுக்குரிய வரிகளை நீக்கிக் கொடுக்கிறோம். இந்தப் பதினைந்து பூவுகளுக்கும் செலுத்தவேண்டிய அஞ்சாலிவரி, குத்தகை, கோட்டைப்பதிவு காணிக்கை, செலுத்தவேண்டும் ஆமணக்கெண்ணெய், அப் பந்தத்திற்குரிய துணிக்கச்சை, மன்னரீ பிறந்த நாளுக்காகச் செலுத்தவேண்டிய நெல் ஆகியவற்றை குறைத்துக் கொடுத்திருக்கிறோம்.

(வடக்கே) மங்கலம் முதல் (தெற்கே) மணக்குடி எல்லை வரையிலான நாஞ்சில் நாட்டில் உரிமைப் பத்திரங்கள் வைக்கப்பெற்றுள்ள ஓலைப்பெட்டிகளும் மற்றும் குறிப்புச் சீட்டுக்களும் தவறிப்போய் ஒருத்தருக்குரிய ஓலைகள் வேறு ஒருத்தர் கையில் கிடைத்தால், அப்பொழுதே (இனம் தெரிய இயலாத அவை) தும்பு தும்பாகக் கிழித்துப் போடப்படவேண்டும். ஒருவன் தனக்கே உரிமையாகவோ தெத்து வாயிலாகவோ அனுபவித்துவருகிற நிலம், உரிமைப் பணி சம்பந்தப்பட்ட ஓலைப் பிரமாணங்களைத் தாம் வைத்திராது உரியவர்களிடம் சேர்ப்பிக்கவும். படைக் கலவரத்தினாலும் மனக்கவலையாலும் தவறவிட்ட பிரமாணங்களையோ காணம் ஓலைகளையோ உரிமையுடையவனல்லாத பிறன் தனக்குரியதாகக் கொண்டுவந்தால் அந்த ஓலைகள் பிரமாணம் ஆக மாட்டா.

பாட்டம், மேல்வாரம், தழி, சங்கேதம் உட்பட்ட வரிகளுக்குக் கார்ப்பூவில் ஐப்பசி காத்திகையிலும், பசானம் பூவில் பங்குனி சித்திரையிலும் நெல்லாகக் கொடுக்கிறதல்லாமல், விலை நிரக்கிற்குத் தக்கபடி பணம் கொடுக்கக் கூடாது; பணத்தை வாங்கவும் கூடாது.

படுகலம், கடன்குறி, உபயம் பலிசை வகைகளில் அதுவரை தீர்க்கப் படாத படுகலமும் கடனும் தீர்க்கவேண்டுவதில்லை. தனி அபராதங்களும் சாவு காணிக்கையும் செலுத்தவேண்டா. சங்கேதப் பற்றிலும் பெரும்பற்றிலும், ஈடாகவேண்டிய பொருளுக்கான ஆதாரத்தைக்காட்டி, உற்பத்தியைத் தடுத்தால் தடையாகமாட்டாது; அந்தச் சங்கேதக்காரர் கொண்ட கடத்திற்

காக நிலத்தின் மேல்வாரத்திலிருந்து பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமேயல்லாது, அவர்களுடைய பிரவேசத்தில் தடை செய்யக்கூடாது.

மேல்வாரத்திற்கும் பாட்டத்திற்கும் அந்த நடப்பு ஆண்டுக் குறிப்புச் சீட்டும் அதற்கு முக்கிய ஆண்டுக் குறிப்புச் சீட்டும் காட்டி, உரியவரிடம் சேர்க்கவும். நமது அதிகாரிகள் வந்தால், பிராமணராயின் செலவிற்காக ஒரு நாளைக்குப் பன்னிரண்டு நாழி நெல்லும், சூத்திரராயின் செலவிற்காக ஒரு நாளுக்கு ஒன்பது நாழி நெல்லும் அல்லாமல் எதுவும் கொடுக்கக்கூடாது.

இவை குறித்து, கொல்லம் 870 ஆம் ஆண்டு ஐப்பசி மாதம் 17ஆம் தேதியும், 871-ம ஆண்டு வைகாசி மாதம் 13ஆம் தேதியும் கொடுத்த நீட்டின்படி வீரவிளையிலும், வடசேரிக் குதிரைப்பந்தி விளையிலும், வையாளி விளையிலும் கல்லுவெட்டி நாட்டப்பட்டது. இதன்படியே பிரமாணமாக நடந்துகொள்ளவேண்டும்.

நாஞ்சில் நாட்டு வடவகை தென்மீதி நாட்டில் வாழ்வார்க்கு இந்தக் கல் வெட்டு

இக் கல்வெட்டினால் அந்நாளைய வரலாற்றுச் செய்திகள் சிலவும், நாட்டுப் பழக்க வழக்கங்களும், மன்னருக்கும் மக்களுக்கும் இடையே அமைந்திருந்த உறவு நிலைமையும் தெரிய வருகின்றன. நாஞ்சில் நாட்டின் உள்நாட்டு நிலைமை நாயக்கர் படையெடுப்புக்களின் காரணமாக பெருங் குழப்பத்தில் இருந்தமை புலப்படுகிறது. சொத்துரிமைப் பிரமாணங்கள்கூடத் தவறிப்போகும் அளவுக்கு மக்களிடையே அச்சமும் கலவரமும் நிறைந்திருந்தன. அடிக்கடி மக்கள் இடம்விட்டுக் குடிபெரும் நிலையும் இருந்தது. எனினும், அவர்கள் திருவாங்கூர் மன்னரிடம் விசுவாசமாயிருந்தனர்; மன்னர் விதித்த பல வரிகளையும் செய்து வந்தனர். மன்னரும் மக்களுடைய குறைகளை நன்கு தெரிந்து, அதற்கு வேண்டும் பரிகாரங்களைத்தாம் ஆணையிட்டு, அதிகாரங்களைக் கொண்டு செய்வித்தனர்.

அந்நாளில் மக்களால் செலுத்தப்பட்டு வந்த வரிகள் பல; இவை அவர்கள் விளைவிக்கும் நெல்லாகவே வாங்கிக்கொள்ளப் பெற்றன. அஞ்சாலி, குத்தகை, கோட்டைப் பதிவு காணிக்கை, பந்தத்திற்கு ஆமணக்கெண்ணெய், பந்தத்திற்குத் துணிக்கச்சை, மன்னர் பிறந்த நாள் விரைவாக, பாட்டம், மேல்வாரம், தழி (தளி), சங்கேதம், படுகலம், கடன்முறி, உபயம், பலிசை, சாவு காணிக்கை முதலியனவாம்.

கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படும் சோழர் காலத்திய சமுதாய அமைப்பு

[க. த. திருநாவுக்கரசு]

ஒரு நாட்டின் வரலாற்றை வரைவதற்கு அந்நாட்டு இலக்கியம். தொல்பொருள் சின்னங்கள், கல்வெட்டுக்கள், பழங்காசுகள் முதலியன வற்றை ஆதாரங்களாகக் கொள்ளுகிறோம். வரலாறு எனும் மாளிகையைக் கட்டுவதற்குத் தேவைப்படும் மண்ணாக இலக்கியத்தையும், செங்கற்களாகத் தொல்பொருள் சின்னங்களையும், சுண்ணாம்பாகக் கல்வெட்டுக்களையும் கூறலாம். இவற்றுள் கல்வெட்டுக்கள் வரலாற்று மாளிகையைக் கட்டுக் கோப்புடையதாகவும், கவர்ச்சி உடையதாகவும் செய்வதற்குப் பயன்படும் சாந்தாக விளங்குகின்றன, என்று சொன்னால் அது தவறாகாது. ஒரு நிகழ்ச்சியையோ, செய்தியையோ, பொருளைப்பற்றியோ கல்லில் வெட்டி, அக்கல்லை மக்கள் பலரும் சேர்ந்து பார்க்கத்தக்க பொதுவிடங் களிலோ, கோயில்களிலோ பதித்து, மக்களைக் காணுமாறு செய்வது, தொன்றுதொட்டு நம்நாட்டில் இருந்து வரும் வழக்கமாகும். அவ்வழக்கம் சோழப்பேரரசர்கள் காலத்தில் பெரு வழக்காயிற்று.

இந்திய வரலாற்றில் சோழப்பேரரசு தனிப்பெரும் சிறப்புடையதாக விளங்குகிறது. சற்றேறக்குறைய நானூறு ஆண்டுகளுக்குத் தென்னிந்தி யாவை ஒரு குடைக்கீழ்க் கொண்டு வந்து, சோழப்பேரரசர்கள் ஆட்சி செய் தனர். அக்காலத்தில் அவர்கள் வழங்கிய செப்புப்பட்டயங்களும் பொறித்த கல்வெட்டுக்களும் எண்ணற்றவை. அவர்கள் ஆட்சிக்காலத்தில் பொறிக்கப் பெற்ற பல்லாயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுக்கள் இன்று நமக்குக் கிடைத் துள்ளன. அக்கல்வெட்டுக்களை அரசரால் பொறிக்கப்பட்டவை என்றும், அரசாங்க அதிகாரிகளாலும் குறுநில மன்னர்களாலும் வெளியிடப்பட்டவை என்றும் பலவகையாக நாம் பாகுபாடு செய்யலாம். அவையாவும் அன்றைய அரசியல் நிலையையும், நாகரிகப்பண்பாட்டு வரலாற்றையும் அறிவதற்குப் பேருதவியாக உள்ளன. அவற்றின் துணையைக்கொண்டு நாம் சோழர் காலத்தில் சமுதாய அமைப்பினை இப்பொழுது காணலாம்.

சமுதாயம் என்பது நெறிமுறைகளையும், மரபுகளையும் பழக்க வழக்கங் களையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட ஓர் அமைப்பு எனலாம். அவ்வமைப்பு அதிகாரமும், ஒருவர் மற்றொருவருக்கு உதவும் இயல்பையும் கொண்டதாகக் காணப்படுகின்றது. அது மக்கள் இனத்தின் பல்வேறு பிரிவுகளையும் குழுக் களையும் கொண்டு விளங்குவதாகும். மக்களுடைய நடத்தையும் உரிமை

களையும் கட்டுப்படுத்தும் அமைப்பாகவும் அது இயங்குகிறது. தனி மனிதனின் வாழ்க்கை முழுமைத்தன்மையை அடைவதற்குக் கருவியாக இருப்பதும் அதுவே. மனிதரின் செயல்களை உரிமையுடையனவாகச் செய்வதோடு அவற்றைக் கட்டுப்படுத்தி நெறிப்படுத்துவதும், மக்கள் தவறுமல் பின்பற்றுவதற்குத் தேவையான வாழ்க்கைக்குரிய விதிமுறைகளை வகுத்துக் கொடுப்பதும் சமுதாயமெனில் அது மிகையாகாது.

சமுதாய அமைப்பு :

சோழர் காலத்திய தமிழ்ச்சமுதாயம் நெகிழ்ச்சிமிக்க ஒன்றுக இருந்தது. அச்சமுதாய அமைப்பின் அடிப்படையாகச் சாதி அமைந்திருந்தது. சாதி அடிப்படையில் அமைத்த குழுக்கள் பல அக்காலத்தில் சிறப்புற்று விளங்கின. ஒவ்வொரு சாதியும் குறிப்பிட்ட ஒரு தொழிலைத் தலைமுறை தலைமுறையாகச் செய்துவரும் தொழிற்குழுக்களின் பரிணும வளர்ச்சியாகக் காணப்பட்டது. ஒவ்வொரு சாதியும் அதனுடைய பொருளாதார, சமூக உரிமைகளைக் காத்துக் கொள்ளுவதில் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தன. வைதிக நெறிபற்றிய நான்கு வகை சாதிப்பாகுபாடு தமிழகத்தில் அதேமுறையில் கால்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. க்ஷத்திரியர்கள் என்னும் வகுப்பினர் சோழர் காலத்திய கல்வெட்டுக்களில் காணப்படவில்லை. மேலும் சோழ அரசர்கள் உழுதுண்ட வேளாளர் குடிகளில் பெண் கொண்ட செய்தியைக் கல்வெட்டுக்கள் குறிப்பிடுகின்றன. வேளிர் குடியினரே சோழர் காலத்திற்குப் பெரிதும் பெண் கொடுத்து வந்ததோடு, அப்பேரரசைக் கட்டிக் காப்பதில் அவர்கள் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்து வந்தனர் என்பதை அறிகிறோம். சோழப் பேரரசர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில்தான் இன்றைக்குத் தமிழகத்தில் காணப்படும் பல்வேறு சாதிகள் அரும்பின. அவை காலப்போக்கில் மலர்ச்சியுறத் தொடங்கின. இதற்கு முன்பு எல்லாம் தொழில்முறை பாகுபாடாக இருந்த வகுப்பு நிலைமாறிப் பிறப்பால் சாதிவேறுபாடு பாராட்டப்படும் நிலை நன்கு வேருன்றத் தொடங்கியதை நாம் காண்கிறோம். அக்காலத்தில் மேல் வகுப்பினர், கீழ் வகுப்பினர் என்ற பாகுபாடுகள் நிலைபெற்றிருந்தன என்பதை எடுத்துரைக்கும் கல்வெட்டுக்கள் பல கிடைத்துள்ளன. ஆயினும் சோழர் ஆட்சிக்காலத்தில் பல்வேறு வகையான சாதியினரும் தத்தம் கடமைகளை ஒழுங்காகச் செய்து கொண்டிருந்தனர் என்பதையும் கல்வெட்டுக்களால் அறிகிறோம்.

சமுதாயத்தின் தலைமை யிடத்தில் பிராமணர்கள் சிறப்புற்று விளங்கினர். அவர்கள் வேதங்களில் வல்லுநர்களாகவும், சாத்திரங்களில் தெளிந்த அறிவுடையவர்களாகவும் இருந்தனர். அவர்கள் அம்பலங்களிலும் திருக்கோயில்களிலும் இரவில் மாபாரதம் பதினெண்புராணம் முதலியவற்றைப் படித்துப் பொது மக்கள் புரிந்து கொள்ளுமாறு விளக்கி வந்தனர். அவர்களுடைய சமஸ்கிருத மொழிப்புலமையும் வேதசாத்திர அறிவையும் கண்டு வியந்த மக்கள் அவர்களுடைய நல்வாழ்க்கையைக் கருதி அவர்களுக்கு வேத விருத்தி, பாரத விருத்தி, பட்ட விருத்தி, புராண விருத்தி என்ற பெயர்களால் ஊர்ப்பொது நிலங்களை மானியமாக வழங்கினர்.

மேலும் திருக்கோயில்களில் நாள்தோறும் நண்பகற்பொழுதில் பிராமணர்களுக்கு உணவளிக்கும் பொருட்டு அரசர்களும், அதிகாரிகளும், செல்வர்களும் அறக்கட்டளைகள் பல அமைத்ததைப்பற்றிக் கல்வெட்டுக்கள் தெரிவிக்கின்றன.

பிராமணர்களுக்குத் தானமாக அமைக்கப் பெற்ற பிரமதேயங்களும் சதுர்வேதிமங்கலங்களும் அக்காலத்தில் மிகப்பலவாக இருந்தன. அவ்வூர்களில் பிராமண சமூகத்தினரே வாழ்ந்து வந்தனர். மற்ற ஊர்களில் அவர்கள் வாழ நேரிட்டால் அவர்கள் தனித்த பகுதிகளில் தனித்த ஓர் குழுவினராக வாழ்ந்து வந்தனர்.[1] அத்தனித்த பகுதிக்கு 'அகரம்' என்னும் பெயர் வழங்கலாயிற்று. 'அக்கிரகாரம்' எனும் வடமொழிச்சொல்லின் திரிபாக 'அகரம்' வழங்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது கல்வெட்டாராய்ச்சியாளர்களின் கருத்தாகும். சோழப்பேரரசன் இராஜேந்திரனுக்கு ஆசாரியராக விளங்கியவர் சர்வசிவ பண்டிதர் என்பவராவர். அவருக்கு ஆசாரிய போகமாக இரண்டாயிரம் கலநெல் ஆண்டு தோறும் அளிக்குமாறு அவ்வரசன் ஏற்பாடு செய்திருந்தான் என்பதைக் கல்வெட்டொன்று தெரிவிக்கிறது.[2] விக்கரம சோழனுக்கு ஸ்ரீ கண்ட சம்பு என்ற வேத விற்பன்னர் ஒருவர் அரசகுருவாக இருந்து வந்தார். அவருடைய மகனை ஈசுவரசிவன் எனப்படும் சோமேசுவரர் மூன்றும் குலோத்துங்கனுக்கு அரச குருவாக இருந்தார் என்றும் அவர் 'சித்தாந்தரத் நாகரம்' எனும் சித்தாந்த நூலை இயற்றினர் என்றும், மூன்றும் குலோத்துங்கனுடைய திரிபுவனத்து வடமொழிக் கல்வெட்டு ஒன்று அறிவிக்கிறது.[3] "ஸ்ரீ கண்ட சம்பு என்பவருடைய குமாரரும், தன்னுடைய குருவுமான ஈசுவர சிவன் எனும் சோமேச்வரரைக் கொண்டு இவ்வுலகத்துக்கே பெற்றோர்களாக விளங்கும் பரமசிவன் பார்வதியாகிய இருவரையும் மிகச்சிறந்த முறையில் பிரதிஷ்டை செய்வித்தான். அரசகுருவான அந்த ஈசுவரசிவர் சித்தாந்த ரத்நாகரம் எனும் நூலை இயற்றியவர்".[4] இவ்வாறு சோழர் காலத்திய சமுதாயத்தில் பிராமணர்கள் சீரும் சிறப்பும் பெற்றவர்களாகவும், கல்வியிலும் கலை ஞானங்களிலும் தெளிந்த அறிவுடையவர்களாகவும், மன்னர்களால் போற்றிப் பாராட்டப்படும் நிகரற்ற பெருமையுடையவர்களாகவும் வாழ்ந்து வந்தனர்.

வணிகர் :

வாணிகம் செய்து வந்த மக்கள் "வாணியர்" என்றும் "செட்டிகள்" என்றும் பெயர் பெற்றிருந்தனர். "எயில் கோட்டத்து எயில்நாட்டு நகரம் காஞ்சிபுரத்து அருமொழி தேவப் பெருந்தெருவில் வியாபாரி குமாரப் பெருவாணியன் தேவன்"[5] என்னும் கல்வெட்டின் வாசகத்தாலும் "மலை மண்டலத்து வள்ளுவ நாட்டு முரஞைத்த மங்கலத்து சாத்தன் பேராயிர செட்டி வைத்த திரு நந்தா விளக்கு" என்னும் தொடராலும்[6] வாணிகம் செய்து

(1) 311 of 1911.
2. 190 of 1907
3. S.I.I. Vol II No. 20
4. தென்னிந்திய கோயிற் சாசனங்கள் II பக்கம் 950.
5. S. I. I. Vol III எண் 68.
6. தெ. இ. கோ. சா. பாகம் I. பக்கம் 366

வந்தவர்களுக்கு வழங்கிய சாதிப் பெயரினை அறிகிறோம். வாணிகர்களுள் நானாதேச திசை யாயிரத்தைந் நூற்றுவர், மணிக் கிராமத்தார், நகரத்தார், வளஞ்சியர், அஞ்சு வண்ணத்தர் என்ற பல குழுவினர் இருந்து வந்தனர் என்பது அக்காலத்திய கல்வெட்டுகளால் தெரிய வருகிறது.[7] முதலாம் குலோத்துங்க சோழனது ஆட்சிக் காலத்தில் (கி. பி. 1088 ஆம் ஆண்டில்) சுமத்திராவில் பொறிக்கப் பெற்றுள்ள தமிழ்க் கல்வெட்டு ஒன்றில் 'திசை யாயிரத்தைந்நூற்றுவர்' என்ற வாணிகக் குழுவினர் குறிக்கப் பெற்றிருக் கின்றனர்.[8] அவர்களுள் 'நகரத்தார்' என்று அழைக்கப்பட்டோர் பெரிய நகரங்களுள் வாணிகத் தொழில் நடத்திக்கொண்டு வந்தனர். அவர்கள் வாழ்ந்த ஊர்களில் இருந்து வந்த ஊராட்சி மன்றத்திற்கு 'நகரம்' எனும் பெயர் வழங்கி வந்ததையும் நாம் காணுகிறோம். இவ்வணிகர்கள் சோழப் பேரரசின் பொருளாதார வாழ்விற்கு முதுகெலும்பு போன்றிருந்தனர்.

பிற சாதியினர் :

பண்டைக்காலம் முதல் நிலத்தினை உழுது பயிரிட்டு வந்த உழவர்களும், உழுவித்துண்டு வாழ்ந்த வேளாளர்களும், சோழப் பேரரசில் சிறப்புற்று விளங்கினர். உழுவித்துண்போர் குறுநில மன்னர்களாகவும், சிற்றரசர்களாக வும், அரசியல் அதிகாரிகளாகவும், படைத்தலைவர்களாகவும் பணியாற்றி வந்தனர். நிலத்தை உழுது பயிரிட்டு வந்த உழவர் 'வெள்ளாளன்' என்று பெயர் பெற்றிருந்தனர் என்பது ''திரிபுவன செக்கிற வந்திகள் விக்கிரம சோழ தேவற்கு யாண்டு யிருபத்தி ரெண்டாவது பொங்கலூர் காலனட்டு கிறன்னூற் வடக்கே கோயில் வெள்ளாளன் புகையறில் சோளன் புள்ளி னேன்.''[9] என்பன போன்ற கல்வெட்டுத் தொடர்களால் அறியலாம். 'அகமுடையார்' என்னும் ஒரு பிரிவு அக்காலத்தில் சிறப்புற்றிருந்ததை ''திருமுதுகுன்றமுடைய நாயனார்க்குப் பல்லவன் கோப்பெருஞ்சிங்கனுடைய 'அகம்படி முதலிகளில் எதிரி கணையன்'[10] என வரும் கல்வெட்டொன்று எடுத்துரைக்கிறது.

அன்றைய தமிழ்ச் சமூகத்தின் மற்றொரு முக்கிய சாதியினராகக் ''கைக் கோளர்கள்'' கல் வெட்டுக்களில் இடம் பெற்றுள்ளனர். இப்பெயர் தொடக்க காலத்தில் தோள்வலி மிகுந்த காலாட் படையினரைக் குறிப்பிட் டாலும் காலப்போக்கில் அது தனிப்பட்ட சாதியினரைக் குறிக்கும் பெய ராகவே வழங்கத் தலைப்பட்டதைக் கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன. ''திருப்பாசூர் கிராமத்து கைக்கோளன் கண்ணன் அரசு என்பான்''[11] என் பதனுலும், ''உகண்ணுட்டுடையார் அருமொழி தேவ தெரிஞ்ச கைக்கோள ரில் கற்றளி பட்டாலகன்'' என்பதனுலும் அறியலாம். இக் கல்வெட்டுக்கள் குறிப்பிடும் சிறப்புப் பெயர் சாதியைக் குறிப்பதாகாது என்றும், அவை காலாட் படையினரைக் குறிக்கும் அடைமொழிகளேயாகும் என்றும் சில வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கருதுகின்றனர். தொழிற்பெயர் நாளடைவில்

7. 193, 402 of 1934-40.
8. Colas P. 596.
9. தெ. இ. கோ. சா. II பக்கம் 834.
10. S. I. I. Vol VII. No. 149
11. 144 of 1928.

சாதிப் பெயராக மாறியதை இது குறிக்கிறது என்று கொள்ளுதல் தவறு காது. மேலும் ஒரு கிராமத்தில் இருந்த எட்டுவகையான சாதியினர் ஒன்ருகச் சேர்ந்து கோயிலுக்குச் செய்த அறத்தைப்பற்றி "பூண்டிக் கிராமத்து எட்டு சாதியாரும் கூடி வடபரிசார நாட்டு வடக்கே பள்ளியின் கோதைப் பிராட்டீசுவரம் உடையாருக்கு இசைக்கிடாயும் பண்குறுணியும்[12] அளித்தனர்" என்று ஒரு கல்வெட்டு குறிப்பிடுகிறது. இக் கல்வெட்டினுல் ஓர் ஊரில் எட்டுச் சாதியார் இருந்தனர் என்பது தெளிவாகப் புலனுகின்றது. எனவே, ஓர் ஊரில் சாதி அடிப்படையில் தமிழ்ச் சமுதாயம் பல குழுக்க ளாகப் பிரிந்திருந்தது என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மையாகும். இரண்டாம் இராசாதிராசனுடைய பதினுன்காம் ஆட்சியாண்டில் குலோத்துங்க சோழ சதுர்வேதிமங்கலச் சபையார் செய்த முடிவு ஒன்று ஆச்சாள் புரத்தில் உள்ள கல்வெட்டு ஒன்றில் காணப்படுகிறது. அந்தக் கல்வெட்டு[13] சிறு விளக்கு களும், பானைகளும் செய்து விற்கும் குயவர்கள் 'ஒரு மேலாடை அணிந்து கொள்ளலாம்' என்று குறிப்பிடுகின்றது. திரிபுவனி வரதராசப் பெருமாள் கோயிலில் காணப்படும் முதலாம் குலோத்துங்க சோழன் ஆட்சியில் (கி.பி. 1113 இல்) பொறிக்கப்பெற்ற கல்வெட்டொன்று கிராமத்திலுள்ள பட்டர், உபாத்தியாயர், கணக்கர், தச்சர், கொல்லர் முதலானோர் தத்தமக் குரிய தொழில்களை அவ்வூரிலேயே செய்து கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்று இராம சபையார் செய்த முடிவினை அறிவிக்கின்றது.[14] இவற்ருல் அக்காலத் தில் சாதி வேறுபாடுகள் தலைதூக்கத் தொடங்கின என்பது நமக்குப் புலனுகி றது.

கலப்பு சாதியினர்:

அனுலோமர், பிரதிலோமர் என்ற கலப்பு சாதியினர் கல்வெட்டுகளில் இடம்பெற்றுள்ளனர். அக்கலப்புச் சாதியினருக்குரிய கடமைகளும் ஒழுகலாறு களும் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. அனுலோம வகுப்பினருள் ஒரு பிரிவினர் கட்டிடவேலை, தேர் செய்தல் போன்ற வேலைகளில் ஈடுபடலாம் என்றும், கோபுரங்கட்டல், மண்பாண்டங்களிலும் கோபுரங்களிலும் சிற்பங் களை அமைத்தல் முதலிய பணிகளைச் செய்யலாம் என்றும், பிரதிலோமரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்களான அனுலோமர் வகுப்பைச் சார்ந்தவர்கள் இவர்கள் என்றும், இவர்கள் சாத்திர விதிப்படி பூணூல் அணிந்துகொள்ளும் உரிமையுடையவர்கள் என்றும், இவர்கள் அக்னிஹோத்திரம் ஔபாசனம் முதலியவற்றைச் செய்தல் கூடாது என்றும், திருக்குடிக் கோயிலில் காணப் படும் முதலாம் குலோத்துங்க சோழனது நாற்பத்தெட்டாம் ஆட்சியாண்டு கல்வெட்டொன்று தெரிவிக்கிறது.[15] இவ்வாறு உரிமைகளைப் புதியதாகப் பெற்றவர்கள் கொத்தரும், இரும்புக் கொல்லரும், பொற்கொல்லரும், தச்ச ரும், கல் தச்சரும் ஆகிய ஐந்து வகைப்பட்ட கம்மாளர்களாவார்கள். இவர் கள் 'இரதகாரர்' ஆவார்கள் என்று மற்ருெரு கல்வெட்டொன்று' கூறுகிறது.

---

12. 442 of 1920.
13. A. R. E. 1919, Part II P. P. 9298.
14. 205 of 1919.
15. A. R. E. 1908-9, P P 95-96.

அரசகுலப் பெண்ணுக்கும் வணிகர் குடி ஆணுக்கும் பிறந்தவன் 'ஆயோகவன்' எனப்பட்டான் என்று ஒரு கல்வெட்டுக் கூறுகிறது.[16] 'ஆயோகர்' பிரதிலோம வகுப்பினரைச் சேர்ந்தவராவார். இவர்கள் ஆடைகளை நெய்து அரசர்க்கும், அந்தணருக்கும், கடவுளுக்கும் கொடுத்து வந்தனர். இவருட் சிலர் திரிபுவனம் போன்ற இடங்களில் இறைபிலியாக நிலங்களைப் பெற்று கோவிலுக்கும் மறையவர்க்கும் வேண்டிய ஆடைகளை நெய்து வந்தனர்.[17]

புதிய உரிமைகள் :

கோயம்புத்தூருக்கு அருகிலுள்ள பேரூரிலும் கருவூரிலும் காணப்படும் இரு கல்வெட்டுக்கள் தென் கொங்கு நாட்டுக் கம்மாளர்களுக்கும், வெங்கால நாட்டுக் கம்மாளர்களுக்கும் சோழப்பேரரசன் மூன்றும் குலோத்துங்கன் வழங்கியுள்ள சில உரிமைகளைத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கின்றன. கம்மாளர்கள் நன்மை தீமைகளுக்குச் சடங்குகள் செய்கின்ற பொழுது "இரட்டைச் சங்கு ஊதிப் பேரிகை, முரசு முதலியனவற்றைக் கொட்டுவித்துக் கொள்ளலாம். தம் வீடுகளுக்குச் சுண்ணும்புச் சாந்து பூசிக்கொள்ளலாம்[18] என்பது அரசன் அளித்த புதிய உரிமைகளாகும். இதைப் போன்றே வீட்டைவிட்டு வெளியே செல்லும்பொழுது கம்மாளர் மிதியடி அணிதலுக்குக்கூட அரசனிடம் இருந்து உரிமைபெற வேண்டியிருந்தமை இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.[19] பாண்டிய நாட்டு இடையர்களுக்கு விக்கிரம சோழன் அளித்த உரிமைகளைக் கிரனூர் கல்வெட்டொன்று தெரிவிக்கிறது. இடையர்கள் வீடுகட்டும்பொழுது இருபுறமும் வாசற்படிகள் வைத்துக் கொள்ளலாம் என்றும், நன்மைகளுக்குப் பல்லக்கேறிச் செல்லலாம் என்றும், இழவுகளுக்கு மேல்வளைவுள்ள பாடைகட்டி அதன்மேல் பச்சைப்பட்டு, புலியூர்ப்பட்டு என்பனவற்றைக் கட்டிக்கொள்ளலாம் என்றும், நன்மை தீமைகளுக்குப் பேரிகை கொட்டலாம் என்றும், கிரனூர் நாட்டு இடையர்கள் பெற்ற உரிமைகளைக் கல்வெட்டொன்று குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறு அரசர்களால் மனமுவந்து வழங்கப்பெற்ற உரிமைகளிலிருந்து அக்காலத்தில் சாதிவேற்றுமை எத்துணை அளவிற்குச் சமுதாயத்தில் ஆழவேரூன்றி இருந்தது என்பதையும், எல்லோர்க்கும் பொதுவாக அனுபவிக்க வேண்டிய வாழ்க்கை வசதிகள் எவ்வாறு ஒரு சிலரால் மட்டும் அனுபவிக்கப்பட்டு வந்தன என்பதையும், மற்ற சாதியினர் அவற்றைத் தாங்களும் பெற வேண்டும் என்னும் ஆர்வத்தால் வாய்ப்புக் கிடைக்கின்ற போதெல்லாம் அரசரிடத்துத் தங்களுக்கு அவ்வுரிமைகளை அளிக்குமாறு பணிவுடன் வேண்டிப் பெற்றனர் என்பதையும் நாம் அறிய முடிகிறது. இத்தகைய நிலை சோழர் காலத்திய சமூக அமைப்பின் சிறப்பிற்குக் காரணமாக இருந்தது.

---

16. 508 of 1922.
17. 189 of 1925, 208 of 1919.
18. 151 of 1905
19. 562 of 1893, 66 of 1890

வலங்கை இடங்கை வகுப்பினர் :

இனி, அக்காலத்திய தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் வலங்கை இடங்கை என்னும் வகுப்புக்கள் இருந்தமை இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். வலங்கையர் சோழப் பேரரசின் சிறப்புமிக்க படைவீரர்களாக விளங்கினர். இப் பிரிவு களும், வகுப்புக்களும் எவ்வாறு தோன்றின என்பதைத் தெளிவாக அறிய முடியவில்லை, இடங்கையர் காசியப முனிவரது வேள்வியைக் காக்கத் தீக் குழியிலிருந்து படைக்கப்பட்டனர். சோழமன்னன் அரிந்தமன் என்பான் வடநாட்டிலிருந்து மறையவரைத் தமிழகத்திற்கு அழைத்து வந்தபோது. அவர்தம் மிதியடிகளையும் உடைகளையும் தாங்கிக்கொண்டு இடங்கையர் தென்னாட்டிற்கு வந்தனர் என்று ஒரு கல்வெட்டு குறிப்பிடுகிறது.[20] தம் மினத்தவர்க்கு ஏதேனும் துன்பம் வருமாயின் இனத்தார் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து அவற்றைப் போக்க முயலவேண்டும் என்றும், கொக்கின் இறகினை, முடிக்கப்பெறாத கூந்தலிலே அணிந்துகொள்வதே இவர்களுக்குரிய அடையா ளம் என்றும், இவர்கள் பவனி வருகிறபோது முன்பாகத் தாரைக்கொம்பும், சங்கும் ஊதப்படல் வேண்டும் என்றும், இவ் விதிக்கு மாறுபட நடக்கும் இடங்கையர் தம் இனத்தினின்றும் வெளியேற்றப்படுவார்கள் என்றும் அவர் கள் தங்களுக்குள்ளே[21] ஒரு முடிவிற்கு வந்ததை மற்றொரு கல்வெட்டு அறி விக்கிறது. இடங்கை வகுப்பினருக்கு 'சுருதி மான்கள்' எனும் பெயர் வழங் கியதாகத் தெரிகிறது. ஆடுதுறைக் கல்வெட்டு ஒன்று இடங்கை வகுப்பின ருள் 98 உட்பிரிவுகள் இருந்தன என்றும் செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது.[22] இவ் வலங்கை, இடங்கை இனத்தவருக்கு இடையே தீராதப் பகைமை தோன்றி வளர்ந்ததைப் பிற்காலத்திய கல்வெட்டுக்களால் அறிகிறோம்.

சோழர் காலத்திய தமிழ்ச்சமுதாய அமைப்பில் வேறு சாதிகளை யுடையதாக அமைந்திருந்ததை இக் கல்வெட்டுக்கள் தெரிவிக்கின்றன. சங்க காலத்தில் தமிழ்ச்சமுதாயத்தில் காணப்படாத பல பிரிவுகளும், உட்பிரிவு களும் தோன்றி வளர்ந்ததைச் சோழர் காலத்திய கல்வெட்டுக்கள் தெரிவிக் கின்றன. ஒவ்வொரு சாதியினரும் தத்தம் கடமைகளை நெறி பிறழாது செய் வதில் கருத்துடையவர்களாக வாழ்ந்தனர் என்பதையும். அரசனும் குடி மக்கள் குலவொழுக்கம் தவறாமல் ஒழுகுமாறு கண்காணித்து வந்தான் என் பதையும்

“ மன்னுயிர்க்கெல்லாம் இன்னுயிர்த் தாய்போல்
தண்ணளி பரப்பித் தனித்தனி பார்த்து
மண் முழுதுங் களிப்ப மனுநெறி வளர்த்துத்தன்
கோயிற் கொற்ற வாசல் புறத்து
மணிநா வொடுங்க முரசுகள் முழங்க
விசையமும் புகழும் மேன்மே லோங்க
வாழி வாழிஇம் மாநிலங் காக்க”

எனும் விக்கிரம சோழனின் மெய்கீர்த்தியால் அறிகிறோம்.

---

20. 341 of 1907, 489 of 1907
21. 34 of 1913, A. R. E. 1921 Para 47.
22. 34 of 1918.